

Giới thiệu Những Bông Hoa Mùa Hạ

Điệp là một cô bé xinh xắn dịu dàng và học giỏi, hiện học lớp 8 của một trường nổi tiếng ở thành phố Hà Nội và có một gia đình êm ấm. Cuộc sống của Diệp chỉ thay đổi khi theo người bạn Thanh đến gặp gia sư Bằng của cô bé Thanh và đụng trán người em trai của Bằng. Tình bạn của họ cứ thế diễn ra xoay quanh những câu chuyện đủ lần vui buồn.

Sau này, khi lớn lên Diệp đã dành cho Vỹ - em trai của Bằng một tình cảm mới lớn hơn tình yêu... Mùa hè mới đã đến với cô bé Diệp ấy... "Hạ đến lung linh với những ánh nắng rực rỡ, xuân cũng sắp qua đi để lại biết bao buồn, biết bao nỗi nhớ về những kỷ niệm ấm áp của mùa cây cối đâm chồi trong năm. Hãy gắn lên những người mà ta yêu thương một bông hoa mùa hạ, để mùa hạ in dấu trong ta những khoảnh khắc đẹp nhất..." Đối với cô, mùa hạ năm ấy là mùa hạ cô không bao giờ quên được... Mùa hạ trong giấc mơ của một học trò như cô, tìm được những người bạn tốt cùng nhau chia sẻ buồn vui bên bãi biển với con sóng rì rào vỗ về.

Mùa hạ ngày đó, cô gặp anh. Cô ghét anh cay đắng vì anh đã trêu cô, đã đối xử lạnh lùng như băng với cô. Nhưng giờ cô nhận ra, trái tim mình chỉ có anh, chỉ có người bạn ngày ấy dù lạnh lùng nhưng thực tình rất ấm áp, rất yêu thương và muốn là người bạn mãi mãi của cô. Mùa hạ khi ấy, cô đã mê tít một người. Và cho đến giờ, cô cũng phải bật cười khi thấy anh. Nếu có một điều ước, cô chỉ ước mình là một bông hoa trong mùa hạ, để ngắm nhìn lại mùa hạ giấc mơ của cô ngày nào...

Chuyện tình yêu, đoạn kết của truyện rồi sẽ đi đến đâu, còn điều gì phía trước đang chờ đón, yêu thương hay chỉ là những ngộ nhận, là mơ mộng viễn vông hay là những xúc cảm thực tâm, đọc truyện để tìm lời hồi đáp. Bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Chuyện Tình Tay Ba Giữa Hai Chàng Hoàng Tử Lạnh Lùng Và Cô Nhóc Ngổ Ngáo, Nàng Công Chúa Băng Giá,...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Điệp thờ thần đi lại trong sân trường. Có thể là do hôm nay gió mùa đông bắc về nên trời hơi rét, chứ giờ xuân cũng sắp qua rồi. Kéo cổ áo lên cao, nó bước vào trong sân trường. Mấy cây hoa lily bạn lớp cô mới trồng cách đây một năm giờ đã lớn lên rồi. Hoa nào cũng rất đẹp, lily bạn này cũng biết trồng đấy chứ.

Điệp nhìn lên cây hoa mang tên mình - hoa điệp. Cây hoa điệp lúc nào cũng dịu dàng đứng ở một góc sân trường, đến hè nó lại nở ra những bông hoa vàng ấm áp màu nắng hạ. Đã có mấy bông bắt đầu nở rồi đấy, Diệp nhủ thầm. Giá như rằng Diệp là nữ thần hoa, nó sẽ úm ba la biến cho cây hoa luôn ra bông suốt bốn mùa.

Cuối cùng thì cái Thanh cũng về. Đúng là, lúc nào cũng chỉ thích ăn quà vặt là giờ! Bất người ta chờ mãi từ bấy đến giờ. Kìa coi đi! Trên tay cầm hết ô mai rồi lại đến sấu dầm, miếng lại rau rầu bìm bìm, sao mà ăn lăm thế không biết? Vậy mà vẫn có được đáng đẹp, cái Thanh này sao mà tài hơn cả tài!

"Ăn không?" - Thanh chia ô mai ra cho Diệp, nói chẳng ra nổi tiếng vì còn bận nhai.

"Thôi không dám làm phiền sư phụ ăn uống!" - Diệp trêu.

Thanh lập tức lấy quả ô mai to đùng trong túi nhét vào miệng Diệp. Diệp ứ ở một hồi, đánh tét cho Thanh một cái rồ mạnh. Ghét quá là ghét đi!

"Gớm bà ơi bà lạc hậu thế!" - Thanh chu mỏ trêu - "Học sinh là phải ăn quà mới chất chơi chứ! Hahahaha!!!"

"Nội quy ghi rõ ràng: không ăn quà vặt kia! Bớ tay với mày!" - Diệp cự lại liền.

"Nội quy kệ nội quy! Mà đừng có giả bộ ngoan hiền chứ, hôm qua chẳng biết là sau giờ học buổi chiều ai đi ăn gặm hết cả đĩa bánh trôi to bằng cái thúng của bác Hoa đâu!"

Mặt Diệp đỏ bừng, có thể cũng thích nhắc lại. Lúc này Thanh cũng nuốt xong chỗ bìm bìm, lần này cô nàng cười phá lên:

"Ôi nghĩ tới đĩa bánh trôi hôm qua, tao buồn cười quá đi mất!! Bánh trôi, bánh trôi!!"

"Mày thôi đi có được không, tụi nó nghe hết bây giờ!" - Diệp vừa nói vừa vờn tay ra choảng Thanh. Nhưng Thanh nhanh hơn nhiều, vọt thoát khỏi vòng vây của Diệp. Diệp quyết đuổi theo Thanh, cho đến lúc cái Lệ từ trong lớp bắn ra:

"Chết rồi chết rồi! Cô giáo dạy Lý vừa vào bảo hôm nay sẽ kiểm tra 15 phút chúng mày ơi!"

"WHAT?????????" - Cả lớp đang giải tán mỗi đứa một nơi nghe thế liền tụ lại phía cái Lệ.

"Sao lại kiểm tra đột xuất thế?"

"Bài hôm trước dài bằng cả bài 1 tiết ấy chứ!"

"Tiết mấy là Lý hờ bọn mày?"

"Tiết 4! Tức là sau 1 tiết nữa!"

"Tiết nữa là tiết Toán, đồ ai mà ôn được trong giờ Toán?"

"Thì ôn lúc ra chơi này nè!"

"Con lạy bố, bây giờ còn 5 phút nữa trống hết giờ ra chơi, bố học kiểu gì?"

"Vê kếp vê kếp vê kếp bó tay chấm com! (<https://www.botay.com>)"

"Bó tay cái gì?" - Cái Lê hùng dũng - "Bài dài thì dài nhưng Lý thì kiểm tra bài tập chứ kiểm tra gì lý thuyết! Vào ôn luôn mấy lời giải đằng sau sách bài tập ý!"

"Tao ghét Lý 8! Đau hết cả đầu!" - Một đứa kêu ầm lên.

Cả lớp 8G lục đục vào lớp lấy vở Lý ra, mắt dán vào trong vở nhưng thực tình hồn đang bay tận trên mây.

Chỉ riêng Thanh vẫn ngồi đó nhồm nhoàm nhai ô mai.

"Mày còn ngồi đó? Học đi chứ!" - Diệp huych.

"Tao học thuộc như cháo rồi! Ai bảo tụi mày không chịu học kia?" - Thanh vẫn tòm miếng sáu đảm.

"Hả? Mày biết hôm nay kiểm tra?"

"Tao luôn nắm bắt thông tin từ các cô mà, mày quên sao? Hôm qua cô Lý bảo tao nhắn lại với cả lớp nhưng chúng mày về mất tiêu rồi."

"Trời ơi là trời! Mày có biết mày hại cả lớp không hả???" - Diệp vùng lên định đánh Thanh mấy cái cho bồ ghét.

Thanh nhảy xuống ghé tránh Diệp, hất hàm:

"Hại gì? Dù sao hôm nay có Lý chúng mày cũng phải biết học bài cũ chứ?"

Đuối lý, Diệp đành tiếp tục cắm mặt vào vở. Thanh đi ra ngoài mua nước tiếp. Hix cái Thanh đáng ghét, nó cậy mình học giỏi Lý nhất lớp hay sao nên cứ đến giờ kiểm tra Lý nó luôn tỏ ra bình thản! Mà tai hại làm sao, cả giờ ra chơi nó bắt Diệp đứng chờ nó đi mua quà, nên hại Diệp ra nông nổi này đây. Diệp vốn kém Lý mà còn chẳng chỉ bảo cho! "Chẹp chẹp! Bài này siêu dễ mà mày vẫn không làm được sao?" - Thanh hắng giọng gọi Diệp sau giờ Lý.

Diệp mặt buồn xo, nó định cãi gì đó nhưng nhìn cả lớp ai cũng làm được bài đành im lặng. Ai bảo nó kém môn này chứ? Bài kiểm tra vừa rồi chắc hẳn Diệp chỉ được 6, 7 điểm là hết cỡ.

Trên đường đi học về, Thanh nói:

"Sắp thi học kỳ rồi mà mày còn không lo gỡ điểm coi như mày tiêu đấy Diệp ạ!"

"..."

"Tao giảng cho mày đến rã họng mà mày vẫn không ăn nhập cái gì vào đầu sao?"

"Tao..." - Diệp cúi mặt. Thanh gọi Lý như vậy mà nó vẫn còn không hiểu Thanh giảng gì thì có nghĩa nó quá kém rồi.

"Khéo tao phải nhờ đến anh Bằng thôi!"

"Anh Bằng nào?"

"Anh ấy là hàng xóm của tao, anh vốn sống ở Đà Nẵng cơ, nói chung là sống ở vùng biển nhưng mà anh học giỏi lắm, anh ấy lên Hà Nội này học chuẩn bị còn đi du học mà. Anh học cấp Ba, nhưng mà lúc nào cũng giảng giải toán lý hóa cấp Hai cho tao và mấy đứa trong xóm. Mày cứ yên tâm, tao dám chắc là mày lại giỏi Lý ra ý chứ!"

"Vậy hả? Hay quá, tao mà giỏi Lý là coi như giàu to đấy!"

"Tiền bạc là giỏi thôi! Chỉ tiếc là: năm nay mày vẫn cứ chịu mà 7 phẩy Lý đi."

"!?"

Đọc Truyện Online Tại: <https://WWW.ThichTruyen.VN>

"Anh Bằng về Đà Nẵng rồi, hè nào anh cũng về! Tụi tao dự định đến hè lên Đà Nẵng chơi với anh đây, nếu như mày mà đi được thì tao bảo anh dạy giùm!"

Điệp hùng dũng:

"Đi chứ, sợ gì? Năm nào tao chẳng đi nghỉ mát với mày! Vì tương lai của một học sinh giỏi Lý, tao chẳng bỏ cuộc cái gì sất!"

"OK mày cứ nhớ đấy! Giờ thì mời bà về ôn lại bài cho tụi, tuần sau thi học kỳ rồi. Thi xong thì mình té luôn, lên Đà Nẵng vui hết sảy!"

"Rồi! Thôi tao về, bái bai!"

"Ừ!".

Điệp đi vào trong ngõ nhà, nhìn bóng Thanh khuất sau dãy phố. Mùa hè sắp đến sẽ là những khoảnh khắc thay đổi của nó...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Câu chuyện của mẹ

Bước vào nhà Diệp bị quyến rũ ngay bởi mùi trứng rán thơm phức bay ra từ trong bếp. Nó nhảy xò vào và ôm chầm lấy mẹ:

"Aaaaaa cuối cùng mẹ cũng làm món này cho con! Mẹ có biết nửa năm nay con thèm món này chết không?"

"Ui giờ xiê ra nào, làm cái gì mà hưng phấn thế? Lạ nhỉ hôm nay kiểm tra Vật lý mà vui như vậy sao?"

"O sao mẹ biết con kiểm tra?"

"Thì con Tuyết bạn mày vừa qua trả quyền vở, mẹ hỏi luôn hôm nay học hành thế nào mà? Mà làm gì về muộn tận 5 phút thế?"

"Gớm có 5 phút mà mẹ cũng hỏi! Bố và thằng Quang còn chưa về kia."

"Thế rốt cuộc là chuyện gì đây? Nói mẹ nghe nào?"

Điệp cười méo mó. Thực ra nó rất vui, nhưng nó cũng sợ mẹ không cho nó học gia sư của Thanh. Nhưng mà mẹ đã hỏi thì phải biết bằng được, nó đành rụt rè:

"Hè này con đi nghỉ mát cùng cái Thanh..."

"Thì sao? Hè nào con chẳng đi cùng Thanh?"

"Nhưng năm nay con đi học Vật lý đấy!"

"Hà???? Mẹ có nghe nhầm không đó?"

"Không đâu! Thanh bảo gia sư của nó ở Đà Nẵng sẽ dạy con."

"Gia sư của Thanh sao lại ở Đà Nẵng? Thanh đang ở Hà Nội này mà!"

"Thì quê anh ấy ở đó thì tụi con đến nghỉ mát và học luôn, vui chứ sao? OK chứ mẹ?"

Mẹ đưa tay lên trán suy nghĩ, rồi hỏi:

"Giá cả bao nhiêu?"

"Con không biết! Nhưng nếu học tốt thì không cần tiền, Thanh bảo thế."

"Ồ nhưng mẹ chỉ sợ là phải lôi ví ra thôi." - Mẹ cười.

"Ồi mẹ này, mẹ chẳng tin con gì cả!!!" - Diệp vờ tức nhưng nó sướng rơn trong lòng. Mẹ đồng ý rồi.

"Chuyện gì mà mẹ con vui vậy?" - Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Điệp vội chạy ngay ra cổng mở cửa. Bố về! Trong trang phục gọn gàng của một Giám đốc, ông lúc nào cũng vừa nghiêm nghị vừa nhân hậu, toát lên phong thái của một người đàn ông đứng đầu gia đình. Ngay cạnh ông, một cậu bé 12 tuổi nhưng đã khá tuấn tú giống bố, ánh mắt nghịch ngợm và cái lưng đang đeo chiếc cặp sách to kênh. Đó chính là Quang, em trai Diệp.

Mẹ đơn đã mời gia đình vào:

"Nào mời mọi người ăn com! Hôm nay Diệp có bắt ngờ lớn sẽ trở thành nhà Vật lý học."

Quang đang định ăn vụng miếng trứng nhưng nhỏ ngay sau khi nghe câu ấy.

"Ôi mẹ ơi, chị Diệp mà đòi làm nhà Vật lý á???? Có mà làm nhà Vật nhau thì đúng hơn!!!"

Điệp tức sôi máu chỉ muốn véo cho đồ lừ cái tai lúc nào cũng vĩnh hóng hót của thằng em. Nhưng có bố mẹ nên nó chỉ dám ngồi xuống gặm nhấm cục tức. Bố liền đỡ luôn:

"Thế thì hay chứ sao? Diệp làm thế nào vậy?"

"Hè này đi nghỉ mát nó cũng sẽ học với Thanh luôn." - Mẹ nói.

Quang lại chêm vào: "Chị Thanh giỏi thì giỏi thật nhưng con nghe nói chị ấy đã dạy cho chị Diệp từ năm lớp 6 mà không ngày nào thấy chị Diệp gật đầu bảo hiểu."

"E hèm tao không học Thanh, tao học gia sư của Thanh!" - Diệp vừa nói vừa đá vào chân thằng em.

Quang kêu ré lên, ôm chân ngồi xuống mâm com. Mẹ xới com, bố vừa lấy dưa vừa bảo:

"Hầu như năm nào Diệp cũng đi với Thanh bố cũng chẳng lo nữa, nhưng gia sư đó có tốt không? Tiền nong thế nào?"

"Bố ạ gia sư tốt lắm! Nếu như học tốt thì anh ấy còn chẳng lấy tiền cơ!" - Diệp liến thoắng.

"Anh ấy? Sao không phải 'chị ấy' mà cứ là 'anh ấy'?" - Quang giả bộ rất ngây thơ.

Điệp đưa ánh mắt sắc nhọn nhìn, Quang cũng đành im bật. Bố mỉm cười:

"Được rồi vậy thì cố lên nhé! Thôi lên nhà ôn thi đi, sắp thi học kỳ rồi. Ngồi đây buồn đến bao giờ?"

Điệp lên nhà và chúi luôn vào cuốn tiểu thuyết "Tình yêu pha lê" mà nó rất khoái. Trời ơi đang đọc đến đoạn Minh Nhật Lăng và Lâm Nguyệt Loan đang xuống bắt tôm dưới nước, còn Tiêu Tinh Dã thì gùm gùm ngồi với đám bạn ở trên đang nhìn từ xa. Thi cử cái gì kia chứ, truyện hay thế này phải đọc nốt đã!

"Ồ thế đến đoạn nào rồi con?" - Một giọng nói vang lên sau lưng khiến nó giật thót mình.

"Ôi mẹ..." - Nó giấu cuốn truyện ra sau, mặt cúi gằm chuẩn bị nghe mẹ mắng.

Nhưng mẹ đã không mắng nó. Bà mỉm cười:

"Đi phơi quần áo với mẹ thì mẹ cho đọc truyện tiếp!"

Nó sượng ron định hét lên ôm chầm lấy mẹ nhưng mẹ đã kịp tránh nếu không bị nó...thít cổ cho chết. Hai mẹ con bê chậu quần áo ra vườn. Mùa hè đang đến, cây hoa bắt đầu nở những bông hoa đỏ rực rỡ, lá cũng xanh hơn. Nắng lên khá to nhưng thật đẹp, nhìn được cả bầu trời xanh với những đám mây trôi bồng bềnh. Diệp vừa phơi quần áo, vừa nhìn lên bầu trời và ngắm cảnh điệp vàng ở trên kia. Ở trường hay ở nhà đều có một cây hoa điệp vàng, chẳng trách tên của nó là Diệp.

Mẹ nhìn nó rồi cười:

"Con giống mẹ ngày xưa thật!"

"Dạ?" - Nó quay lại.

"Ngày xưa mẹ cũng hay trốn việc học bài để chạy ra ngoài chơi cùng lũ bạn và ngắm mùa hè xanh trong sáng ấm áp này. Và thế là mẹ sút học, kỳ thi sắp đến mà lúc nào mẹ cũng chỉ có điểm dưới trung bình."

Điệp hơi ngượng ngùng mà cũng thấy vui. Mẹ cũng vậy sao? Thế mà nó tưởng mẹ lúc nào cũng chăm chỉ học hành.

"Sau đó mẹ gặp chú ấy..."

"Chú ấy là ai ạ?"

"Là một người bạn của bố con. Mẹ gặp khi tình cờ hôm ấy đi chơi cùng lũ bạn. Chú vốn là một sinh viên rất giỏi sắp ra trường, hầu như ai cũng biết chú ấy vì chú ấy cực kỳ giỏi giang."

"Ai cũng biết và ai cũng...thích đúng không mẹ?"

"Cái con bé này!" - Mẹ cười đánh yêu Diệp - "Ừ mẹ cũng giống bao nhiêu nữ sinh khác, mẹ thích chú ấy lắm. Vì chú ấy đẹp trai, giỏi giang như thế mà! Thế là mẹ phải hỏi đủ người mới có thể được chú ấy dạy học đấy!"

"Mẹ...không quen bố ả...?"

"Mẹ biết bố ngay, nhưng mà lúc đó bố con rất ngố nên mẹ không thích lắm, chỉ coi là một người bạn thôi. Mẹ chỉ thích chú ấy."

"Thế sao bây giờ...?"

"Chú ấy đã đi du học và cưới vợ, đó là một cô gái xinh đẹp và giỏi giang hơn mẹ nhiều. Mẹ đã rất buồn và đau khổ nhưng không biết làm thế nào, vì mẹ còn trẻ không dám nói cho chú ấy biết. Giữa lúc đó, chính bố con đã ở bên mẹ. Vì bố là người bạn thân của mẹ, bố đã an ủi mẹ hãy tiếp tục sống tốt."

Diệp cảm động lắm, nó là chuyên gia đọc những câu chuyện hồn nhiên lãng mạn mà. Bố nó thật tuyệt!

"Bố qua cái tuổi trẻ rồi thì càng sống như một người đàn ông tốt. Bố có công việc giỏi được từ nhân viên lên làm Giám đốc, ngoài đời cũng rất tháo vát, không rượu bia, lại hiền hậu và ai cũng tin tưởng. Và vì thế bố mẹ đã lấy nhau, đã cùng có công việc, xây dựng gia đình và sinh được hai con. Nghĩ lại ngày xưa mẹ cũng rất vui, nhưng giờ mẹ còn vui hơn. Vì thế mọi điều con mong muốn mẹ đều ủng hộ, chỉ cần con vui là được Diệp ạ!"

Mẹ thật tốt với nó. Nó rung rung nước mắt quay mặt đi vờ phơi quần áo, nhưng thực ra nó đang xúc động vô cùng. Liệu nó có câu chuyện giống như câu chuyện của mẹ không nhỉ?

Những không khí còn dư lại cuối mùa xuân đưa hương hoa thơm khiến cho nó thích thú. Nó ngẩng lên bầu trời nhìn mùa hè đang đến dần. Nó sắp thi và nó sẽ được đón nhận một mùa hè mới. Nghĩ đến lúc ấy nó cảm thấy vui vô cùng. Nó mỉm cười và trông nó càng xinh. Diệp từ nhỏ hường vẻ đẹp từ cả bố lẫn mẹ nên nó rất xinh, mái tóc dài lại buộc rất dễ thương, đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ và nụ cười như tỏa nắng. Đặc biệt, nó rất yêu thiên nhiên và những khung cảnh lãng mạn, vì thế chỉ cần ở những nơi như thế là nó luôn xinh đẹp nhất.

"Mẹ đồng ý rồi Thanh ơi!" - Nó rút luôn điện thoại ra.

"Thế hả vui quá xá!" - Thanh nói.

"Mà anh Bằng đó tốt như vậy thật hờ mày?"

"Tất nhiên! Tao chẳng bao giờ mất tiền học cho anh cả. Mà anh đẹp trai lắm nhé, mày cứ cẩn thận."

"Cẩn thận cái loại mê trai như mày thì có! Thế là tao không lo tiền nong rồi. Nhưng nơi đó có đẹp không?"

"Tao cũng chưa đến đó bao giờ, năm nay anh Bằng mới về mà! Mày cứ "sốt" (search) Google ý, biển Đà Nẵng nổi tiếng hàng chục bãi biển có mà triệu kết quả trên Gu-gờ luôn!"

"Mày cứ động vào một tý là mạng!"

"Còn mày? Một tý là truyện. Đang đọc "Tình yêu pha lê" chứ gì? Thi cử đi chứ, học hành chẳng lo mà còn lo truyện."

"Truyện hay thì phải để tao đọc chứ?"

"Để mày đọc có mà rách truyện. Thôi đưa tao giữ cho, mày lo học lấy điểm cao đi."

"Giữ, giữ cái đầu đầy chữ của mày đi á! Khôn lỏi hết sảy, tưởng bà giỏi lắm hóa ra cũng biết đọc truyện."

"Tao...đa chức năng mà, "

"Bố chân chấm o rờ gờ!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc gặp gỡ ấn tượng

Kỳ thi đó, Diệp mang về điểm tổng 8.7, cao hơn các năm khác gần như 0.5 điểm.

Ai nấy đều coi như đại sự. Cả lớp tranh giành bảng điểm của Diệp để xem có đúng không. Hầu như môn nào cũng 8 phẩy 9 phẩy, thậm chí có cả môn 10 phẩy là mấy môn Tự nhiên như Sinh, Địa, Sử, mấy môn này về Diệp thi khỏi bàn rồi. Nhưng lập tức chúng nó đổ dồn vào môn Lý:

"Hờ hờ chúng mày xem, 7.2 kia đấy!"

"Ồ hình như hơn năm ngoái được 0.1 phẩy nhỉ?"

"Tròn nhất là hơn 2 năm trước được 0.2 phẩy, tức là ngay năm lớp 6 đã được 7.0 đấy!"

"Ồi da 7.0 sao lại gọi là "được", gọi là "bị" chứ nhè? Hô hô!!"

Diệp đang cười toe toét vì thành tích tuyệt vời nhưng nghe thấy thế liền nóng mặt giật ngay bảng điểm lại. Vậy mà lũ bạn đáng ghét vẫn chẳng tha cho nó, cả lũ nhanh chóng tiếp tục giật bảng điểm và trêu chọc khiến Diệp đỏ bừng mặt xấu hổ. Sao mình ghét môn Lý này quá trời?

Bỗng nhiên chúng bạn bỏ ngay bảng điểm xuống đưa cho Diệp. Nó trở mặt chẳng hiểu chuyện gì, đang bàn tán sôi nổi sao bỗng dừng lại trả bảng điểm cho nó nhanh vậy? Nó quay ra. Thảo nào! Thanh đang lừ lừ tiến lại chỗ nó với ánh mắt sắc lạnh nhìn lũ bạn đáng ghét kia, bảo làm sao tụi nó không chuẩn?

Thanh cầm bảng điểm của Diệp lên cười:

"Mày giỏi ra phết đấy, cố gắng cái môn Vật lý này thì chúng nó sẽ luôn coi mày là sư phụ!"

"Có mà coi mày thì có! Vừa nhìn thấy mày đã chạy mất dép rồi."

"Xi tất nhiên! Mày làm bạn với tao là phúc đấy Diệp thân mến ạ!"

"Vâng vâng vâng biết rồi thưa chị. Nhưng bao giờ thì mình đi đây?"

"Thì mai chứ sao? Mày còn muốn ở lại nữa hả?"

"Không tao hỏi thế chứ có dở hơi mà ở lại?"

"Tốt biết điều đấy chứ! Tao đi mua mấy cái kem, mày cứ ngồi đó rồi cùng ăn. Đẳng nào hôm nay là buổi cuối cùng, mai nghỉ hè rồi tao sẽ đái mày với mấy đứa nữa một châu."

"Mày cứ ăn cho lắm vào rồi béo ục ịch raấy"

"Tao mà béo? Cho mày nói lại, tao đang cố tăng cân còn không thoát nổi cái con số 45."

"Thôi chuẩn bị đi thôi, mai mình đi thôi!"

Ngồi qua cửa sổ máy bay Diệp nhìn thấy mây trắng bồng bênh trôi như những chiếc kẹo bông ngon lành vậy. Chắc nếu không có cái kính này nó sẽ vươn tay ra với một mẩu kẹo luôn. Gọi là "mẩu" nhưng có lẽ một "mẩu" của Diệp phải to bằng nửa cái máy bay này.

"Sắp đến nơi chưa mày?" - Nó bắt đầu hơi chán và quay sang Thanh bắt chuyện.

Thanh vẫn đang dí mắt vào chiếc điện thoại, mãi sau mới nghe thấy. Nó giật mình:

"Hả? À sắp rồi, mấy tiếng trôi qua còn gì! Kia kia, biển Đà Nẵng đó."

"Ta đến bãi biển nào vậy?"

"Bãi Non Nước. Nơi đó đẹp lắm, anh Bằng đúng là người có lối sống lý tưởng."

"Thôi đi mẹ ạ!"

Họ xuống máy bay. Ừ hết cả tai, lâu lắm mới đi máy bay mà. Nhưng bãi biển Non Nước đẹp như một giấc mơ với hàng cây xanh chạy dọc bờ cát trắng, nước biển mát lạnh có tiếng sóng rì rào mang tiếng gió biển có vị muối mặn xua tan đi sự mệt mỏi của du khách, trong đó có Diệp. Nhà hàng tập nập phục vụ bữa trưa cho khách, mùi hải sản thơm lừng khiến cho Diệp thèm thuồng vô cùng. Nó xách valy gọi Thanh:

"Mau đi gặp anh Bằng nhà mày đi!"

"Đói rồi hả? Đúng là háu ăn!"

"Thôi thôi mình sẽ nghỉ ở khách sạn nào?"

"Ở khách sạn S., nhà anh Bằng cũng ngay bãi biển gần khách sạn đó. Bỏ mẹ tao sắp rồi, giá rẻ mà. Ngay kia, đi thôi!"

Cả hai liền rào bước xách valy đi trước, bỏ mẹ Thanh đi sau. Điệp đi như chạy, bụng nó đang réo ầm ỹ đây này. Mấy cái món hải sản ở đâu kia, sao chúng mày cứ tòa hương đi khắp bãi biển làm cái gì??

Bỗng nhiên... SẦM!!!!

"Ói da đau quá!!!!" - Điệp sung cả một cục trên đầu do đâm phải người. Mà đầu, đâm phải cái gì cứng cứng!

"Chuyện gì thế???" - Thanh chạy vội đến.

Chẳng hiểu chuyện gì xảy ra thì đã có tiếng hét:

"TRỜI OI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Muối của tôi!!"

Điệp hãi hùng ngẩng mặt lên, nó gây án mạng hay sao? Cả Thanh cũng ngẩng lên nhìn kẻ nào bị Điệp "đâm không thương tiếc" tới mức hét ầm lên như vậy.

Trước mặt họ, một cậu thiếu niên có gương mặt đẹp trai, đôi mắt sáng, mái tóc đen cắt đến gáy, rất cao đang nhìn họ với cái nhìn tức giận đến nở óc. Thanh cứ dờ cả ra nhìn cậu, như cậu là mấy anh chàng hotboy Hàn Quốc.

Nhưng cậu không để yên liền hét lên:

"Mấy cậu có biết là tôi đã mất công thế nào để làm ra cái muối này không?" - Cậu chỉ vào chỗ muối bị Điệp đâm vào đổ hết ra.

"Có mỗi muối thì có gì mà phải tiếc thế? Bỏ mấy nghìn là được mà?" - Thấy cậu ta quá khó tính Điệp liền vịn lại.

"Mấy nghìn? Thế cậu có biết tự ra biển rồi về phơi muối một tuần liền không?"

"Rõ là... Tự dừng đi phơi muối làm gì?"

"Tôi dùng làm thí nghiệm chứ có ăn uống cái quái gì đâu! Bực cả mình!"

Thấy Điệp chuẩn bị cự tiếp, Thanh liền can:

"Thôi thôi! Cậu bạn, cho bọn tớ xin lỗi. Có gì cậu tha cho!"

"Chuyện gì thế này?" - Bỗng một giọng nói vang lên.

Một chàng trai đẹp trai như hoàng tử, mặt rất giống cậu bạn này đi tới. Thanh sung sướng kêu lên:

"A anh Bằng!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Món ăn đáng nhớ

Lần này là đến lượt Điệp đứng ngây ra đó. Từng đọc rất nhiều tiểu thuyết có những chàng trai "hoàng tử", từng tưởng tượng ra một hoàng tử trong giấc mơ của chính mình nhưng nó không tưởng tượng nổi là Thanh có một gia sư đẹp trai như thế. Anh rất cao khoảng trên 1m80, lại ăn mặc có phong cách, gương mặt tuấn tú, trán cao, mũi thẳng, nụ cười và đôi mắt hút hồn. Ôi hề này sao mà may mắn!

Thanh thì vội cầu cứu luôn:

"Kia là cô bạn Điệp mà em kể với anh, em đưa nó đến học với anh! Nhưng nó hậu đậu quá nên đâm vào cậu kia, làm đổ cả lọ muối thí nghiệm của cậu ấy!"

"Cậu nào chứ? Vỡ đó hả?"

"Vỡ?"

Bằng cười:

"À đó là Vỹ, em trai anh đấy! Nó là chuyên gia Vật lý luôn, nhưng bản tính hơi nóng nên đụng vào nó là nó tức đấy!"

Thanh tròn mắt, Diệp há hốc. Cậu thiếu niên nóng tính đó mà lại là em trai của chàng sinh viên hiền lành đẹp trai này sao?

Bằng tiến lại về phía em trai:

"Vỹ à anh sẽ xử lý cô bạn này, đầu gì cũng là học trò mới của anh nên em bỏ qua nhé! Mới lần đầu mà!"

Vỹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Đưa ánh mắt tiếc đứt ruột nhìn lọ muối, cậu hót hót chỗ muối còn sót trong lọ rồi đứng dậy đi thẳng chẳng thèm nói một câu.

Diệp cảm thấy tức ói máu. Tin làm sao đó là hai anh em???

Bằng tiến lại về phía Diệp, nó run run vì quá xúc động. Anh mỉm cười:

"Chào em! Anh là Bằng, gia sư của Thanh!"

Diệp ngậy một hồi rồi luống cuống:

"À à vâng...Em cũng nghe cái Thanh, à không, bạn Thanh...nó, nó...nói về anh rồi. Em là Diệp, chào anh!"

Thanh làm bộ giờ cờ trắng đầu hàng, đến giao tiếp cũng bó tay Chắc nó mới là người xấu hổ với Bằng chứ không phải là Diệp.

Ấy vậy mà Bằng lại cười rất dịu dàng và vỗ vai Diệp:

"Cô bé dễ thương thật đấy!"

Diệp cứ tưởng là nó đang bay lên mây rồi. Vỹ nhìn lọ muối mà tức đến tận óc, vừa tức con bạn lạ lẫm từ đâu đến và tức cả ông anh trai nữa. Chỉ tại nó là học trò nên không được đụng đến sao? Nếu như Bằng không xuất hiện chắc Vỹ đã "tung chưởng" nện cho con bé tên Diệp ấy một trận rồi.

Đến giờ Vỹ không thể nguôi nổi nổi tiếc với lọ muối kia. Cậu đã phải vận dụng các kiến thức ở mọi nơi, rồi thí nghiệm trong trường để tự làm muối tinh từ biển. Vì là lần đầu nên cậu chỉ làm một lọ to bằng cái cốc thủy tinh, ấy vậy mà con bạn hậu đậu kia không những làm đổ của cậu mà còn chu mỏ lên để vận vẹo nữa, thật tức chết đi được! Trong suốt bao nhiêu năm, Vỹ luôn là kẻ nóng tính, ai đụng đến là chết với cậu. Nhưng con bạn kia thì có anh trai cậu bảo vệ, lần đầu tiên có người không bị cậu đập cho một trận.

"Grừ! Cậu chết với tôi!!!"

Bây giờ vào khách sạn thì Diệp mới nhớ tới con đồi cồn cào của mình. Nó quăng vội valy quần áo vào phòng của mình và gọi Thanh:

"Mày ơi đi ăn trưa chứ?"

"Ồ háu ăn là giỏi!"

Bỗng nhiên từ dưới tầng có tiếng gọi:

"Thanh, Diệp! Hai em có đi ăn không?"

Diệp chẳng hiểu anh gọi gì, chỉ cần nghe thấy tiếng anh thì bắn vọt ra:

"Có có tụi em đi liền!!!"

Diệp như chết đuối vớ được cọc chạy như bay xuống dưới, suýt nữa ngã cầu thang. Nhưng cơ mặt nó đang dẫn bằng co lại ngay.

Vỹ đang đứng ngay đằng sau Bằng.

"Hai...hai người cùng ăn à...?" - Diệp hỏi.

Thanh liến thoắng:

"Thế thì vui chứ sao? Tớ cũng muốn làm quen với cả Vỹ nữa, hình như chưa gặp bao giờ!"

Diệp nhìn cô bạn với ánh mắt sắc lạnh, huych mạnh một cái rồi thì thầm:

"Mày lại mê thằng này hả?"

Thanh vận luôn:

"Còn mày? Nghe tiếng anh Bằng là cứ nghe thấy thần linh!"

"Thì anh ấy đẹp như thần linh vậy đó."

"..."

Không nói gì nữa, đói lắm rồi. Điệp vội chạy theo hai anh em, tiến lại về phía Bằng. Xung quanh tập nập người đi ăn ở các nhà hàng gần bờ biển đang sống lặng buổi trưa.

"Ôi anh ăn đi không cần gấp cho em đâu!" - Điệp vừa cảm động vừa cố từ chối món ghẹ mà Bằng gấp cho, dầu rằng thích lắm nhưng phải khiêm tốn chứ.

"Thế em bảo anh ăn cả một đồng ghẹ thế này à?" - Bằng cứ xua đi.

"Không ăn thì tôi ăn!" - Vỹ thần nhiên vươn cánh tay dài ra gấp miếng ghẹ từ bát Điệp vào bát mình.

"Này em!" - Bằng trách.

Tên đáng ghét này! Điệp vội vàng:

"Không không, tớ ăn là được chứ gì?" - Tức phát ới.

Vỹ lạnh lùng cầm đôi đũa lên gấp một miếng ghẹ khác vào bát Điệp. Miếng này to hơn miếng kia, lại đỏ và khá ngon. Chả cũng có phần tốt đấy nhỉ?

Điệp đói lắm rồi, nó cầm kẹp bẻ con ghẹ ra và ăn lấy ăn để chỗ thịt trắng thơm ngon. Bằng, Vỹ, Thanh cũng cúi xuống ăn, riêng Vỹ thì cong lên một đường cong nhỏ ở khóe miệng rất bí hiểm.

Điệp ăn nhanh nhất bọn, từ ghẹ rồi cháo ngao, tôm cá, v.v...Nó lấy giấy lau miệng rồi khoan khoái phễn bụng. Nó ăn nhanh thật, mới có 10 phút mà! Trong khi những người khác còn bắt đầu dò đến cháo ngao sau khi ăn xong con ghẹ.

Bỗng dung một người phụ nữ chủ nhà hàng chạy ra:

"Xin lỗi các cháu, ban nãy bọn cô sơ suất gấp nhầm một con ghẹ sống còn chưa luộc xong vào đây, các cháu cho cô xin lại nhé!" "Ghẹ sống ấy ạ?" - Điệp trở mặt nhìn ra đĩa ghẹ đã hết veo.

"HẢ?????????????" - Thanh hét lên kinh hoàng - "Lẽ nào tôi ăn phải ghẹ sống à??"

"Hay là anh ăn phải?" - Bằng cũng hốt hoảng.

Riêng Vỹ bình thản:

"Cô ơi, con ghẹ đó rất to, đỏ nhất đúng không cô?"

"Đúng rồi cháu!"

Điệp bắt đầu giật mình.

"Kìa Điệp, cậu mau trả cô ấy con ghẹ đi!" - Vỹ cười nham hiểm.

Giờ thì bụng Điệp lộn tùng phèo lên rồi, quặn lại rồi dần ra. Aaaaaaaaaa thằng bạn đáng kiếp, bạn ấy hà? Bạn mà thế sao? Nó muốn giết mình hay sao mà cho mình ăn ghẹ sống??????

Điệp chạy như điên vào phòng vệ sinh, Vỹ còn gọi với theo:

"Có cần cho thêm muối của tôi bị cậu làm đổ vào trong đó nấu con ghẹ trong bụng cậu không?"

Đồ đáng nguyên rủa! Im cái mồm "ghẹ sống" của cậu vào!

Ngồi trong phòng vệ sinh, Điệp nghe thấy Vỹ ngồi cười lăn cười bò, Thanh vừa cười ngặt nghèo vừa mắng Điệp sa sả: "Đúng là đồ tham ăn!". Bằng thì mắng Vỹ cái tội trêu người khác nhưng anh cũng không nhịn nổi cười.

VỠ!!!!!!!!!!!!!! Tôi sẽ biến hè này thành mùa hè cậu sẽ chẳng bao giờ quên được!!!

Món ăn đáng nhớ

Lần này là đến lượt Điệp đứng ngây ra đó. Từng đọc rất nhiều tiểu thuyết có những chàng trai "hoàng tử", từng tưởng tượng ra một hoàng tử trong giấc

mơ của chính mình nhưng nó không tưởng tượng nổi là Thanh có một gia sư đẹp trai như thế. Anh rất cao khoảng trên 1m80, lại ăn mặc có phong cách, gương mặt tuấn tú, trán cao, mũi thẳng, nụ cười và đôi mắt hút hồn. Ôi hè này sao mà may mắn!

Thanh thì vội cầu cứu luôn:

"Kia là cô bạn Diệp mà em kể với anh, em đưa nó đến học với anh! Nhưng nó hậu đậu quá nên đâm vào cậu kia, làm đổ cả lọ muối thí nghiệm của cậu ấy!"

"Cậu nào chứ? Vỡ đó hả?"

"Vỡ?"

Bằng cười:

"À đó là Vỹ, em trai anh đấy! Nó là chuyên gia Vật lý luôn, nhưng bản tính hơi nóng nên đụng vào nó là nó tức đấy!"

Thanh tròn mắt, Diệp há hốc. Cậu thiếu niên nóng tính đó mà lại là em trai của chàng sinh viên hiền lành đẹp trai này sao?

Bằng tiến lại về phía em trai:

"Vỹ à anh sẽ xử lý cô bạn này, dầu gì cũng là học trò mới của anh nên em bỏ qua nhé! Mới lần đầu mà!"

Vỹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Đưa ánh mắt tiếc đứt ruột nhìn lọ muối, cậu hốt hốt chỗ muối còn sót trong lọ rồi đứng dậy đi thẳng chẳng thèm nói một câu.

Diệp cảm thấy tức ói máu. Tin làm sao đó là hai anh em???

Bằng tiến lại về phía Diệp, nó run run vì quá xúc động. Anh mỉm cười:

"Chào em! Anh là Bằng, gia sư của Thanh!"

Diệp ngậy một hồi rồi luống cuống:

"À à vâng...Em cũng nghe cái Thanh, à không, bạn Thanh...nó, nó...nói về anh rồi. Em là Diệp, chào anh!"

Thanh làm bộ lơ đãng đầu hàng, đến giao tiếp cũng bó tay Chắc nó mới là người xấu hổ với Bằng chứ không phải là Diệp.

Ấy vậy mà Bằng lại cười rất dịu dàng và vỗ vai Diệp:

"Cô bé dễ thương thật đấy!"

Diệp cứ tưởng là nó đang bay lên mây rồi. Vỹ nhìn lọ muối mà tức đến tận óc, vừa tức con bạn lạ lẫm từ đâu đến và tức cả ông anh trai nữa. Chỉ tại nó là học trò nên không được đụng đến sao? Nếu như Bằng không xuất hiện chắc Vỹ đã "tung chưởng" nện cho con bé tên Diệp ấy một trận rồi.

Đến giờ Vỹ không thể nguôi nổi nỗi tiếc với lọ muối kia. Cậu đã phải vận dụng các kiến thức ở mọi nơi, rồi thí nghiệm trong trường để tự làm muối tinh từ biển. Vì là lần đầu nên cậu chỉ làm một lọ to bằng cái cốc thủy tinh, ấy vậy mà con bạn hậu đậu kia không những làm đổ của cậu mà còn chu mỏ lên để vận vẹo nữa, thật tức chết đi được! Trong suốt bao nhiêu năm, Vỹ luôn là kẻ nóng tính, ai đụng đến là chết với cậu. Nhưng con bạn kia thì có anh trai cậu bảo vệ, lần đầu tiên có người không bị cậu đập cho một trận.

"Grừ! Cậu chết với tôi!!!"

Bây giờ vào khách sạn thì Diệp mới nhớ tới con đồi cùn cào của mình. Nó quăng vội valy quần áo vào phòng của mình và gọi Thanh:

"Mày ơi đi ăn trưa chứ?"

"Ồ háu ăn là giỏi!"

Bỗng nhiên từ dưới tầng có tiếng gọi:

"Thanh, Diệp! Hai em có đi ăn không?"

Diệp chẳng hiểu anh gọi gì, chỉ cần nghe thấy tiếng anh thì bắn vọt ra:

"Có có tụi em đi liền!!!"

Diệp như chết đuối vớ được cọc chạy như bay xuống dưới, suýt nữa ngã cầu thang. Nhưng cơ mặt nó đang dẫn bằng co lại ngay.

Vỹ đang đứng ngay đằng sau Bằng.

"Hai...hai người cùng ăn à...?" - Điệp hỏi.

Thanh liến thoắng:

"Thế thì vui chứ sao? Tớ cũng muốn làm quen với cả Vỹ nữa, hình như chưa gặp bao giờ!"

Điệp nhìn cô bạn với ánh mắt sắc lạnh, huých mạnh một cái rồi thì thầm:

"Mày lại mê thằng này hả?"

Thanh vụn luôn:

"Còn mày? Nghe tiếng anh Bằng là cứ nghe thấy thần linh!"

"Thì anh ấy đẹp như thần linh vậy đó."

"..."

Không nói gì nữa, đói lắm rồi. Điệp vội chạy theo hai anh em, tiến lại về phía Bằng. Xung quanh tập nập người đi ăn ở các nhà hàng gần bờ biển đang sóng lặng buổi trưa.

"Ôi anh ăn đi không cần gấp cho em đâu!" - Điệp vừa cảm động vừa cố từ chối món ghẹ mà Bằng gấp cho, dẫu rằng thích lắm nhưng phải khiêm tốn chứ.

"Thế em bảo anh ăn cả một đồng ghẹ thế này à?" - Bằng cứ xua đi.

"Không ăn thì tôi ăn!"" - Vỹ thản nhiên vươn cánh tay dài ra gấp miếng ghẹ từ bát Điệp vào bát mình.

"Này em!" - Bằng trách.

Tên đáng ghét này! Điệp vội vàng:

"Không không, tớ ăn là được chứ gì?" - Tức phát ới.

Vỹ lạnh lùng cầm đôi đũa lên gấp một miếng ghẹ khác vào bát Điệp. Miếng này to hơn miếng kia, lại đỏ và khá ngon. Chà cũng có phần tốt đấy nhỉ?

Điệp đói lắm rồi, nó cầm kẹp bẻ con ghẹ ra và ăn lấy ăn để đỡ thịt trắng thơm ngon. Bằng, Vỹ, Thanh cũng cúi xuống ăn, riêng Vỹ thì cong lên một đường cong nhỏ ở khóe miệng rất bí hiểm.

Điệp ăn nhanh nhất bọn, từ ghẹ rồi cháo ngao, tôm cá, v.v...Nó lấy giấy lau miệng rồi khoan khoái phễn bụng. Nó ăn nhanh thật, mới có 10 phút mà! Trong khi những người khác còn bắt đầu dò đến cháo ngao sau khi ăn xong con ghẹ.

Bỗng dung một người phụ nữ chủ nhà hàng chạy ra:

"Xin lỗi các cháu, ban nãy bọn cô sơ suất gấp nhầm một con ghẹ sống còn chưa luộc xong vào đây, các cháu cho cô xin lại nhé!" "Ghẹ sống ấy ạ?" - Điệp trở mặt nhìn ra đĩa ghẹ đã hết veo.

"HẢ?????????????" - Thanh hét lên kinh hoàng - "Lẽ nào tôi ăn phải ghẹ sống à??"

"Hay là anh ăn phải?" - Bằng cũng hốt hoảng.

Riêng Vỹ bình thản:

"Cô ơi, con ghẹ đó rất to, đỏ nhất đúng không cô?"

"Đúng rồi cháu!"

Điệp bắt đầu giật mình.

"Kìa Điệp, cậu mau trả cô ấy con ghẹ đi!" - Vỹ cười nham hiểm.

Giờ thì bụng Điệp lộn tùng phèo lên rồi, quặn lại rồi dần ra. Aaaaaaaaaa thằng bạn đáng kiếp, bạn ấy hả? Bạn mà thế sao? Nó muốn giết mình hay sao mà cho mình ăn ghẹ sống??????

Điệp chạy như điên vào phòng vệ sinh, Vỹ còn gọi với theo:

"Có cần cho thêm muối của tôi bị cậu làm đổ vào trong đó nấu con ghẹ trong bụng cậu không?"

Đồ đáng nguyên rủa! Im cái mồm "ghệ sổng" của cậu vào!

Ngồi trong phòng vệ sinh, Diệp nghe thấy Vỹ ngồi cười lăn cười bò, Thanh vừa cười ngặt nghẽo vừa mắng Diệp sa sả: "Đúng là đồ tham ăn!". Bằng thì mắng Vỹ cái tội trêu người khác nhưng anh cũng không nhịn nổi cười.

Vỹ!!!!!!!!!!!!!! Tôi sẽ biến hè này thành mùa hè cậu sẽ chẳng bao giờ quên được!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Buổi học đầu tiên

Diệp bức tức đi về, mặt còn bùng bùng tức giận. Nó rào bước thật nhanh chẳng thèm quay lại nhìn mọi người đang đi sau mình.

Bằng liền tiến về phía nó:

"Thôi mà em đừng giận nữa! Thằng em anh nó hơi kỳ cục!"

"Kỳ cục ấy à? Kỳ dị thì đúng hơn!"

"Ừ ừ thì nó kỳ dị mà, em bỏ qua đi nhé! Nếu giận thế thì coi như là giận cả anh à? Anh là anh trai nó mà!" - Bằng cười.

"Đâu đâu có!" - Nó cười ngay lập tức, mặt đỏ vì ngượng.

"Chiều nay em muốn đi tắm biển hay đi học đây?"

"Học chứ! Học quan trọng mà anh!"

"Góm ra về là thích học quá nhỉ?" - Thanh chế giễu. May mà nó còn không nói "thích học hay thích anh Bằng".

Thanh quay sang Vỹ:

"Chiều nay cậu đi tắm biển không?"

"Tôi không quen tắm biển nhưng chiều tôi cũng ra lấy muối luôn!" - Nhắc đến muối sao cậu muốn đá con bạn đang đi cạnh anh mình đến thế.

"OK!" - Thanh có vẻ hài lòng lắm.

2h chiều. Bên ngoài còn khá vắng vì mọi người chưa ngủ dậy. Trời còn rất nắng. Mặc chiếc váy hai dây rất xinh và mát, đội thêm chiếc mũ Diệp chạy sang nhà Bằng. Nhìn qua cửa sổ nó thấy anh đang ngồi ghi chép cái gì đó, anh cũng bị cận nên đeo kính. Nhìn nghiêng trông anh thật đẹp trai, mẹ ơi đúng là hoàng tử mà! Đeo kính lại càng đẹp.

Nó cứ đứng đó ngắm anh, anh cũng chẳng hề quay ra. Nhưng không ngờ anh biết. Anh không nhìn nó nhưng lại mỉm cười:

"Thôi ngắm cái gì, vào đi!"

Nó giật mình. Anh tinh thật đấy.

"Vỹ và Thanh đi tắm biển rồi, cứ vào đi!"

Nó rón rén bước vào nhà. Căn nhà chỉ có 4 tầng nhưng rất rộng rãi, thoáng mát. Nhìn từ cửa sổ có thể thấy được biển xanh rất đẹp với hàng dừa chạy dọc bờ cát, chân trời với cánh diều bay rất màu sắc. Trong nhà đồ đạc sắp xếp gọn gàng, sàn làm bằng gỗ nên khá êm và không bị bức bí vì nóng. Bằng mỉm cười đứng lên bật thêm quạt cây, nhìn Diệp:

"Em làm anh nhớ đến phim Summer Scent (Hương mùa hè) quá!"

"Hả??? Thật ấy à?"

"Ừ, giống Son Ye Jin đóng phim ấy lắm. Cũng mặc váy và đội mũ, trông rất xinh!"

Đúng là Thanh bảo "cẩn thận với Bằng", quả không sai! Chưa ai lấy lòng người khác tốt như anh.

"Em giống Sơn Ye Jin trong Hương Mùa Hè lắm, rất xinh..."

Bỏ mũ ra, Diệp tiến về phía bàn học. Chiếc bàn nhỏ xinh có để một lọ hoa rất đẹp khiến Diệp rất thích. Bằng liền di chuyển lọ hoa về phía Diệp cho Diệp nhìn rõ hơn.

"Hoa đẹp quá! Cảm ơn anh!"

"Diệp! Em thấy anh vừa làm gì lọ hoa?"

Hả??? Anh hỏi câu gì kỳ vậy?

Diệp đáp ứng:

"Thì anh di chuyển đến cho em..."

"Đúng rồi! Có nghĩa đối với em hay đối với chiếc bàn đang đứng yên này thì lọ hoa đang di chuyển đúng không?"

"Di chuyển"? "Đứng yên"? Sao quen vậy trời?

Bằng cười:

"Cô bé ngốc ạ! Đây là bài đầu tiên của Vật lý 8 mà: Chuyển động cơ học."

"A đúng rồi!!! Thế mà em quên mất!"

"Thế nếu chọn cái bàn làm mốc thì cái gì chuyển động nào?"

"Bình hoa ạ!"

"Đúng rồi! Cái bình hoa chuyển động thế nào nhỉ?"

"A, chuyển động thẳng!"

"Tốt lắm! Thế nếu anh đánh quả bóng vòng qua lọ hoa này thì là chuyển động gì?"

"Chuyển động cong!"

"Tốt! Thế là em nhớ được kiến thức cơ bản của bài Chuyển động cơ học rồi nhé!"

Diệp suýt nữa hét lên mất. Ôi anh ơi sao anh không tốt nghiệp và vào dạy học bọn em luôn đi? Anh dạy hay hơn cả thầy ấy, chưa có ai hoàn hảo như anh! Đúng là chàng gia sư tuyệt vời, nếu học anh thì chẳng mấy chốc em sẽ giỏi cho mà xem. Cái Thanh kia rồi phải nể em thôi!

Diệp thích thú vô cùng, nó ngồi giải bài tập với Bằng. Có thể với người khác thì sẽ bảo nó có vấn đề, học cả năm rồi mà giờ lại học lại từ đầu, nhưng với Bằng nó chỉ là một cô bé hơi ngố chứ thực tình nếu chú tâm thì nó sẽ học được. Nửa tiếng sau, Bằng kéo tay nó đứng dậy. Cánh tay anh chạm vào cánh tay mềm mại của nó khiến tim nó lộn nhào.

"Chạy đi!"

"Hả???"

"Chạy từ đây ra bãi biển cho anh!"

"Đây là giờ Vật lý chứ có phải giờ Thể dục đâu anh?"

"Thì em cứ chạy đi anh xem nào! Anh chạy cùng, ra đó mua nước dừa uống học cho sảng!"

Nước dừa hả? OK con gà đen luôn! Thế là Diệp chạy vù đi. Nó tăng tốc chạy ra biển, muốn thắng thử anh chàng chân dài này xem nào! Nó chạy đâu đến nổi.

Nhưng vấn đề là nó chạy nhanh quá, chẳng để ý là đã chạy ra bãi biển từ bao giờ.

"Ê Diệp, đến bãi cát thôi chứ sao em lại xuống biển thế kia???" - Bằng gọi với theo.

Mẹ ơi, không phanh được rồi!!!!!!!!!!!!!!

Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cốc nước biển để lấy muối của Vỹ ở trước mặt. Nếu như mình chạy đâm vào cốc nước đó thì cậu ta dần mình tan xương mất. Mà chân mình thì cách cốc nước đó có 10cm!

PẶP! Một bàn tay nắm lấy cánh tay Diệp kéo giật về đằng sau.

Ôi may quá, mình tưởng mình mất phanh rồi chứ!

Nó quay lại. CHA MẸ Ồ!!!

"E hèm cậu muốn làm đồ của tôi lần nữa đúng không?"

"Á, tôi..."

"Cậu dở hơi hay sao lại thi chạy ngoài bãi cát thế hả? Có mà ngã cho vỡ mặt!"

"Cát mịn thì vỡ sao được mặt!"" - Tên này nói kỳ quá, phải đập lại mới được.

"Tốt nhất là tránh ra cho tôi!" - Vỹ đẩy Diệp ra ngã xuống bãi cát.

TRỜI!!! Bộ váy tuyệt đẹp của tôi! Cát thì ướt, bẩn hết rồi!

Đang định quay ra cho Vỹ kia một trận thì Bằng vừa chạy tới.

"Có sao không em?"

Anh ơi là anh! Sao lúc cần anh thì anh chẳng thấy đâu, cái lúc cần anh tránh ra để em xử lý thằng em của anh thì anh lại đến kia chứ?

"Ồi bẩn hết váy rồi! Sao em chạy nhanh thế?"

"Không phải chạy nhanh đâu..." - Minh có nên mở miệng bảo rằng Vỹ làm không? Thế thì còn gì là lịch sự với anh nữa - "À không sao đâu, cái váy về giặt là xong ấy mà!"

"Hìhìhi Diệp cũng biết giặt áo cơ à?" - Cái Thanh đang vẫy nước dưới biển nghe thấy thế liền chạy lên luôn.

"Mây..." - Diệp ra hiệu cảnh cáo.

Nhưng Thanh chưa kịp im thì Vỹ đã tiếp tục nhảy vào:

"Được, Diệp cái gì cũng giỏi mà! Nhưng thế này thì bẩn ít quá, giặt tốn công lắm."

"Là sao...?"

Vỹ nhìn Diệp bằng ánh mắt không - còn - gì - nguy - hiểm hơn rồi đưa cánh tay ra đẩy mạnh Diệp. Ngay sau Diệp chính là sóng biển...

"Ồi trời Diệp!!!" - Bằng kêu lên, nhưng không kịp rồi.

TÒM!!! Diệp ngã xuống biển, mũ văng ra, người ướt sạch. Sóng biển chiều đánh khá mạnh, Diệp tối tăm mặt mũi, uống biết bao nhiêu nước mặn lè cổ. Cổ vùng vẫy nhoi lên nhưng cái Thanh ở đâu bỗng xò ra hòa với Vỹ dúi Diệp xuống. Tuy rằng Thanh chỉ là phụ trợ nhưng cũng đủ cho Diệp tắc thở. Cay mắt quá, tự dung mờ mắt ra dưới nước thế này! Tên Vỹ kia, cậu không bỏ tôi ra tôi thề sẽ cắn chết cậu!

Nó điên tiết, quờ được cánh tay rần rần bên cạnh. Biết chắc chắn đó là Vỹ nó liền đưa ngay hàm răng có mấy cái răng nanh liền ra cắn phập một cái!

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự thông minh ngớ ngàng

Rú lên một tiếng inh tai, Vỹ buông tay khỏi Diệp và ôm cánh tay mình đã chảy máu be bét vì hàm răng sắc nhọn của Diệp. Diệp tuy chưa hết hoảng hồn nhưng đã báo thù được như vậy thì nó sung sướng lắm. Nó cố trồi lên khỏi mặt nước, ôi bộ váy của tôi!

Bằng lội xuống nước cầm lấy tay nó:

"Đã bảo là Vỹ rất nóng tính, em đừng có mà động vào nó!"

"Nhưng cậu ta động vào em trước mà!"

"Lần sau anh bảo gì thì cứ nghe lời, đừng có hăng máu quá!" - Giọng anh tuy trách nhưng rất nhẹ nhàng.

"Nhưng sao đang học anh bắt em chạy làm gì chứ?"

Bằng cười, kéo Diệp lên lấy chiếc khăn tắm quàng lên người cô:

"Con bé này, thế khi chạy thì em thấy cái gì?"

"Thì thấy biển, thấy cát, thấy dừa, thấy trời,..."

"Ôi trời! Thế em không có vận tốc chạy thì em biết chạy đâu để thấy trời với biển?"

Ôi giờ ả? Thì ra ông anh lại đi vào bài Vận tốc. Sao không nói sớm đi chứ?

"Nó thì biết quái gì về vận tốc, hiểu rõ về căn người thì có!" - Tiếng Vỹ rít lên bên cạnh.

Diệp quay sang. Thanh đang giúp Vỹ băng bó lại vết cắn mạnh hơn thú dữ của Diệp. Màng băng trắng quần rất dày mà vẫn có thể nhìn thấy máu, công nhận chiêu "Hàm răng thú dữ" này của Diệp không tồi!

Bằng bênh:

"Ai bảo em trêu em ấy thì em ấy phản kháng lại thôi!"

"Chỉ lý!" - Diệp hưởng ứng.

"Anh..." - Vỹ găm giữ - "Anh chỉ biết bênh nó, nó chỉ có ướt chút xíu còn vết cắn này để sẹo cả đời."

"Thì tốt chứ sao?" - Diệp chu mỏ - "Bị thương được Thanh chăm sóc sướng thế còn gì?"

"Ngậm cái mồm mày vào!" - Thanh lừ mắt.

Nhưng Diệp vờ lơ đã, tiếp tục trêu:

"Thanh xinh đẹp, lại không hậu đậu như tôi đâu! Cậu làm bạn với Thanh tôi thấy hợp hơn đấy."

"Thì ai thêm làm bạn với cái loại "dở hơi không biết bơi" như cậu!"

Suýt tý nữa Diệp phang cho cậu ta một cái. Nhưng Thanh đã nhanh chóng dìu Vỹ về nhà, hừm lẩn nhanh đấy!

Bằng quay lại:

"Em có tắm biển không thì tắm đi!"

"Không đã học xong đâu?"

"Thì cứ tắm đi, anh cho nghỉ giải lao."

"Em muốn học tiếp cơ!"

"OK về thay quần áo đi rồi sang nhà anh."

Diệp vâng dạ rồi phi như bay về nhà. Nó vứt bộ quần áo ướt đi rồi thay bằng một chiếc váy lệch vai rất teen màu hồng nữ tính. Diệp có gu thời trang khá được đấy chứ, nó là đại diện của teen nữ chứ chẳng đùa. Nghe đâu báo Hoa Học Trò từng mời nó chụp ảnh bìa báo mấy lần.

Nó chạy ngay sang nhà Bằng. Nhìn nó xinh xắn trong bộ váy ấy Bằng cười khâm phục nghệ thuật thời trang của cô em này. Nó hưng phấn:

"Thanh đâu hả anh?"

"Nó chạy ra ngoài rồi! Nó đang tắm biển dờ mà."

Diệp nhìn Vỹ, ngọt ngào hỏi Bằng:

"Thế thì Vỹ sẽ đau lắm anh Bằng nhì?"

"Ừ' Diệp tốt bụng quá!"

Sặc! Vỹ chắc phát ọc mắt thôi. Không thể ngồi im lặng được, cậu lộ mặt ra khỏi cửa phòng:

"Tôi không đến nỗi ngu tới mức phải cần Thanh đâu!"

Đào ôi, cái loại xấu xa thế này mà không ngu mới là lạ. Điệp hắng giọng:

"Thế cậu thì thông minh lắm chắc? Có mà nào cậu bằng con ruồi thì đúng hơn!"

Bằng vội vàng đập đập vào vai Điệp:

"Em chớ có khinh Vỹ như vậy, nó giỏi lắm đấy!"

Há anh lại bênh em trai chứ gì? Điệp liền lôi một bài Vật lý "sao" (*) loại khó nhất về Định luật về công đưa cho Vỹ. Nói thực là nó cũng chẳng hiểu gì bài này nhưng nó cũng thử xem sao, vờ nó có đáp án của cô giáo rồi mà. Đáp án của cô giáo rất dài bởi đây là cách giải chi tiết dễ nhất. Để xem, bài này cái Thanh còn bó tay, Vỹ chắc ôm đầu là cái chắc rồi.

Về đề bài của Điệp: Bạn có thể xem đề bài bài tập 14.5* sách bài tập Vật lý 8 (bài "Định luật về công")

Nhưng Điệp há hốc khi Vỹ đọc đề bài chưa đầy 3 giây rồi cất giọng:

"Tôi có phải trẻ mẫu giáo đâu cậu đưa tôi bài này?"

"HẢ??? Bài này mà cỡ trẻ mẫu giáo á? Cậu kiêu vừa thôi chứ?"

"Có gì mà kiêu? Tôi mất hơn 5 dòng đảm bảo xong bài!"

"Như thế nào? Phét vừa thôi ông! Cô giáo tôi cho làm tận gần 10 dòng đấy!"

"Cô giáo cậu cho giải bằng cách gọi trọng lượng của vật là P, gọi lực căng của sợi dây thứ nhất là P/2, sợi thứ hai là P/4, sợi thứ ba là P/8 rồi suy ra lực kéo lò xo bằng P/8 chứ gì? Vật có khối lượng 2kg nên đổi ra Newton là 20N và lực kéo bằng 2.5N, đúng không? Và ta được lợi 8 lần về lực và thiệt 8 lần về đường đi, dựa đúng theo Định luật về công, chuẩn chưa?"

Nhìn lại vở mình Điệp suýt té. Tên này nói một tràng chẳng sai tí nào cả, chỉ có mỗi cái khác là cô giáo cho ghi chi tiết còn hắn nói tóm tắt!

Ừa sao mà giống phần giải của sách bài tập thế nhỉ? Đúng quá rồi tên này nhắc lại phần giải mà?

"Cậu nói uyên bác nhỉ? Đây là phần giải mà?"

"Thế cô giáo của các cậu cũng phải hướng dẫn cách này thôi, đây là cách tốt nhất! Mà giờ thì tôi biết Điệp xem sách giải mỗi khi làm bài tập nhé!"

"KHÔNG PHẢI!!!" - Mặt Điệp đỏ bừng, nấp sau lưng Bằng.

"Nói chung bài này cậu cứ dựa Định luật về công mà làm, muốn vật lên 2cm thì dây thứ nhất lên 4cm, dây thứ hai lên 8cm và dây thứ ba lên 16 cm. Suy ra thiệt đường đi 8 lần, lợi về lực 8 lần. Lực kéo sẽ chỉ bằng 1/8 trọng lượng vật. Mà khối lượng vật là 2kg đổi ra 20N, nhân với 1/8 thì bằng 2.5N, vậy thôi mà cũng không hiểu! Tôi đảm bảo chỉ có 5 dòng. Thôi anh Bằng ơi, anh dạy lại cô bạn này kiến thức Lý từ đầu năm đi, chứ em nói đảm bảo chẳng hiểu gì hết đâu!"

Phải! Không hiểu thật, nhưng thực sự cậu ta giải quá chuẩn, đúng theo Định luật về công có sai chút nào đâu? Điệp vẫn nhớ lý thuyết mà.

Vừa kết thúc buổi học, thấy Vỹ đi ra ngoài Điệp liền hỏi Bằng:

"Vỹ giỏi Vật lý thật đấy anh!"

"Nó giỏi tất cả các môn chứ không chỉ Vật lý đâu!"

"Sao ả???" "Vỹ được coi là thần đồng trong vùng biển Non Nước này. Không một ai bì được sự thông minh tuyệt đỉnh của nó, nó có thể ứng xử mọi việc nhanh như chớp và không gì làm nó khó khăn trở ngại. Đến anh được vào trường Đại học danh giá trên Hà Nội nhưng thực sự không thể bằng nó. Tiếc là Vỹ rất nghịch nên chưa bao giờ nó nhận được cái giấy khen Học sinh xuất sắc chứ tài học của nó khéo không thể học lớp 8 lớp 9 mà phải nhảy cóc lên học Đại học với anh ấy chứ! Cái thằng nghịch ai cũng phát sợ này lại có cái đầu thông minh như vậy, rõ đối lập!"

Điệp nghe mà choáng. Vỹ thông minh tới mức đó sao? Đồ ai mà tin nổi!

"Vì thế ban nãy bị em cắn nó cũng chẳng cần đến Thanh giúp, chỉ với vài giây nó cầm máu được ngay mà chẳng có chuyện gì xảy ra cả đâu! Nhưng bản tính nó ghê gớm lắm, với con trai thì gây sự với con gái thì lạnh nhạt. Bọn con gái mê nó lắm chứ, đẹp trai ngay từ nhỏ mà nhưng cuối cùng ai cũng phải ghét."

Hừm sao lại có cái loại người này cơ chứ? Bì sao với anh Bằng của mình. Học giỏi làm gì, mình cần người tốt như anh Bằng đây này! Điệp đón ngay cái Thanh ngoài biển:

"Mày bỏ cái ý định theo đuổi thằng Vỹ đi là vừa!"

"???? Là sao?"

Diệp kể lại mọi chuyện mà Bằng vừa kể, chắc hẳn cô nàng sẽ tránh xa Vỹ. Nhưng thật không ngờ là Thanh kêu lên:

"Ồi thật à??? Trời tao không thể bỏ qua nhân tài thế này được!!!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lời mời đáng ghét

"Cái gì? Cậu có điên không thế?"

"Đi mà Vỹ! Tớ tha thiết mời cậu đấy!"

"Cậu có van lạy thì tớ tha chết chứ không học cùng con bạn dờ hơi đó đâu."

"Đi mà, cậu nể tớ đi. Cái Diệp nó sợ tớ như hổ ấy, lo gì chứ? Nó làm gì cậu thì tớ sẽ đập chết nó luôn!"

Bỗng nhiên có tiếng hét inh tai từ xa vọng đến:

"TAO MỚI LÀ NGƯỜI ĐẬP CHẾT MÀY!!!!!!!!!!!!!!!"

Diệp với gương mặt đang nóng hừng hực lửa chạy đến chỗ Thanh, nhìn như muốn ăn sống nuốt tươi con bạn. Thanh quên cả lời hùng dũng vừa rồi, nấp ngay sau lưng Vỹ. Vỹ dù đang rất bức mình nhưng vẫn phải bật cười:

"Chẳng phải nó sợ cậu như hổ sao?"

"Nhưng cậu nhìn đi, nó đang vác dao giết tớ đấy!"

"Đó mà là dao à? Cậu cậ hay sao thế? Ủa mà nó cầm cái gì thế kia?" - Đến lượt Vỹ trở mặt.

Thanh giật mình nhìn lại. Hà????? Cái gì thế kia?

Nó quên cả sợ, cười phá lên. Cả Vỹ vốn lạnh lùng cũng không nhịn nổi, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Diệp đang điên tiết bỗng giật mình:

"Cười cái gì?" - Nó hơi tức giận đấy nhá!

Thanh cố gắng không để ho một trận:

"Mày cầm cạo râu để giết tao à? Tao làm gì có râu?"

"HẢ?????????????" - Diệp quay ngay ra tay mình. Mặt nó đỏ bừng như quả gấc chín vì không có cái gương nào hơn cái gương nào.

Tiếng gọi đâu vọng từ xa:

"Diệp ơi!!! Em đang cầm cạo râu của anh đấy!"

Ôi cha mẹ ơi! Là anh Bằng! Xéng đầu, đào công ngay cho tui chui xuống liền?????!!

Vứt ngay cái dao cạo râu cho anh Bằng, Diệp vẫn khuôn mặt đỏ bừng vì gương xông đến bóp cổ Thanh:

"Tất cả là tại mày!!!! Mày có biết mày đang giết tao không hả?"

"Tao tưởng mày giết tao chứ? Ai đòi lại đi lấy cái dao cạo râu đi giết người chứ?" - Thanh cố đùa - "Ặc ặc, tha cho tao. Đau quá, ặc ặc!"

"Mày cũng biết đau sao? Thế mày làm tao đau thế này thì sao hả? Tao định cầm cái dao rọc giấy ở bàn anh Bằng thế nào vớ nhaim cái dao cạo râu anh để nhaim ở đây! Tức điên cả người! Tao phải bóp chết mày!"

"Tao không dám nữa đâu! Tao thề! Bỏ tao ra với!"

Bằng đang cố bảo Diệp tha cho Thanh thì Vỹ lên tiếng trước:

"Bỏ cậu ấy ra đi! Tôi chẳng thèm học với người như cậu đâu!"

"Hả? Người như tôi?"

"Tất nhiên, người như thế nào chắc cậu tự biết!" - Rồi Vỹ thẳng thừng bước đi.

Diệp giận tím mặt, suýt chút nữa là phang cho Vỹ một cái. Nhưng vì có Bằng ở đấy nên nó phải nín nhịn. Đợi Bằng đi rồi, nó quay sang trút sạch lên đầu Thanh:

"Mày bị điên hả? Tự dung đi mời thằng đó đến trường mình học!"

"Mày thấy lớp mình đấy, đứa nào cũng dốt Vật lý. Không có Vỹ thì liệu bao giờ lớp mình mới giỏi đây? Mày thấy đấy, vừa học cái công thức tính nhiệt lượng, phương trình cân bằng nhiệt toàn là công thức khó, thi học kỳ đứa nào cũng 5 với 6, mày tưởng là dễ lắm à?"

"Ừ thì khó, nhưng có khó tới mức nỏ óc ra thì tao cũng không thèm mời thằng Vỹ đó đến học đâu. Thứ nhất: quê nó ở đây, chắc gì nó được theo anh nó lên Hà Nội và thứ hai nếu học với loại người như nó tao thà treo cổ tự vẫn còn hơn."

Rồi Diệp cũng thẳng thừng đi về. Còn lại một mình Thanh suy nghĩ. Từ ngày gặp được Vỹ, biết rằng Vỹ là một kẻ cục cằn nhưng Thanh đã yêu quý cậu bạn này. Không phải là do Vỹ rất đẹp trai mà nó biết ẩn sâu trong đó là một trái tim tốt bụng nhưng bị bao phủ bởi một nỗi đau hay một điều gì khác. Và lại Vỹ học giỏi Vật lý như vậy, cùng một sở thích với nó lẽ nào nó lại bỏ qua sao? Chỉ còn mấy ngày nữa nó, Diệp và Bằng lại về Hà Nội, Vỹ lại ở lại đây với tài năng cứ giấu sau vẻ cục cằn đến khó chịu. Nó thực sự chỉ muốn Vỹ đến Hà Nội cùng học với nó, chỉ muốn thế thôi. Nhưng làm thế nào chứ? Vỹ không thể học với nó. Có lẽ Diệp chưa phải là lý do. Thanh thực sự muốn biết điều này.

Biển về đêm thật đẹp. Sóng biển rì rào, đằng xa phía chân trời màu đen là những ánh đèn sáng của thuyền đánh cá. Cả bọn đang ăn trong nhà hàng bên biển rất rôm rả. Chỉ có Vỹ là lẳng lì, ăn một chút rồi cậu đi ra bờ biển ngồi hóng gió. Thanh liền chớp cơ hội đi theo cậu.

"Đi theo tớ làm gì?" - Vỹ hỏi.

"Thèm gì đi theo cậu! Tớ cũng ra đây hóng gió mà."

"Tớ đâu có hóng gió!"

"Thế cậu ra đây làm gì?"

"Cậu đâu cần phải biết chứ?" - Giọng Vỹ bắt đầu trầm xuống.

"Tớ là bạn cậu mà không thể được biết sao?"

"Xin lỗi, riêng chuyện này tớ không thể nói!"

Thanh cảm thấy hơi hẫng hụt, nó buồn rầu quay trở lại. Diệp đang ăn vui vẻ với Bằng thì nhìn thấy Thanh quay lại với gương mặt chẳng vui gì. Nó sôi máu nghĩ rằng Vỹ lại trêu Thanh chăng? Buông dờ đứa nó chạy vù ra ngoài biển, Thanh và Bằng chẳng kịp gọi lại.

"Ê Vỹ! Lẽ nào chỉ vì cái lời mời ấy mà cậu đối xử lạnh nhạt với Thanh sao?"

"Tôi đâu có làm gì Thanh? Chỉ có cậu mới từ bé xé ra to ấy chứ!"

"Thế sao mà cậu cứ thân thiện hóng gió còn Thanh thì buồn rầu thế kia?"

"Sao cậu nói giống Thanh thế? Tôi không hóng gió!"

"Thế ngồi đây làm gì chứ? Tự kỷ chắc? Dờ hơi!"

Những lời khó nghe của Diệp cũng động đến lòng tự ái của Vỹ. Cậu ngẩng dậy, buột miệng:

"Nếu như nơi đây là một kỷ niệm quá khứ cậu không thể quên thì chắc cậu sẽ không bao giờ ăn nói như thế đâu!"

"Hả?"

Một kỷ niệm quá khứ ư?

Chương 8: Kỷ niệm quá khứ

(Câu chuyện kể bằng lời của Vỹ)

Nếu hỏi tôi yêu ai nhất trong nhà mình thì người đó là mẹ tôi. Tôi yêu mẹ nhưng chưa bao giờ tôi được biết đến mẹ. Vì mẹ đã không còn khi tôi còn quá nhỏ. Mẹ ra đi trong một nỗi đau oan ức mà không kịp để bố tôi giải thích. Sự ra đi của mẹ để lại cho tôi một nỗi đau cô đơn không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Cho đến một ngày kia, cách đây chỉ một năm thôi khi tôi còn 13 tuổi bố tôi cũng ra đi sang nước ngoài. Trước đó ông đã kể cho mình tôi nghe một câu chuyện tình yêu mà mẹ tôi đã vì nó mà ra đi.

Bố tôi kể rằng, ngày sinh viên bố còn là một cậu sinh viên đẹp trai, tài giỏi được con gái trong trường theo đuổi vô cùng. Họ mến mộ không chỉ ngoại hình mà còn cả trái tim nhân hậu của bố nữa. Nhưng bố nói, bố chỉ để ý đến một người con gái. Cô gái ấy xinh đẹp và hiền lành, yêu thương bố bằng tất cả trái tim nhưng không theo đuổi bố nồng nhiệt như những sinh viên khác. Cô gái ấy lặng lẽ dành cho bố một tình yêu qua những lần hỏi han bài tập vì cô gái học không tốt lắm, những cái nhìn ấm áp. Bố bảo, bố đã yêu cô gái ấy. Biết rằng tôi còn nhỏ có thể không hiểu lắm nhưng vì bố sắp đi nên bố muốn kể cho tôi với một cảm xúc thực sự. Có lẽ bố rất yêu cô gái ấy, bố đã muốn hai người cùng giúp nhau vượt qua khó khăn của cuộc sống để tìm đến tương lai tươi sáng.

Tình yêu của hai người cứ thế trôi đi trong những ánh mắt lặng thầm. Họ không thể đến với nhau bởi một lý do: bà nội tôi không chấp nhận cô gái ấy. Dù rằng cô gái không hề biết bố tôi yêu cô ấy nhưng khi bố tôi nói người mà mình thích là cô ấy với bà bà đã phản kháng. Bởi nếu như thế thì bố tôi sẽ phản bội mẹ tôi. Mẹ tôi là bạn của bố tôi, hoàn cảnh của mẹ rất bi thương: mồ côi, mang trọng bệnh trong người nên bà nội đã mang về nuôi với hy vọng lớn lên mẹ sẽ là con dâu bà. Và mẹ đã yêu bố tôi thật sự, mẹ yêu bằng tình yêu biết ơn chân thành. Bố thì chưa bao giờ yêu mẹ và chỉ yêu người con gái ấy. Nhưng nếu như tìm đến với cô gái thì có nghĩa bố sẽ giết chết mẹ, phụ công ơn bà nội. Hơn nữa, người con gái kia cũng có một người yêu, xứng đáng ở bên cô ấy hơn bố.

Bố đã từ biệt cô ấy, nói với cô ấy rằng: "Tôi phải đi du học." Cô ấy chưa kịp hiểu gì thì đã nghe tin bố cưới vợ - mẹ tôi. Bố nói có người bạn kể cho bố là cô ấy đau khổ vô cùng, cô ấy có khi muốn tự tử mà không hề biết cô ấy đã có một người chồng - người đã yêu cô ấy. Sống bên mẹ tôi, sinh ra anh em tôi - Bằng và Vỹ - nhưng bố luôn dằn vặt vì lỗi lầm của mình. Nhớ lại đôi mắt sưng đỏ hoe của người con gái mình yêu đã vì mình mà tan nát trái tim, bố vô cùng đau khổ. Và cuối cùng, khi tôi mới 5 tuổi, anh Bằng cũng chỉ mới học Tiểu học, bố đã thú nhận sự thực với mẹ: bố không yêu mẹ. Câu nói ấy đã giết chết mẹ tôi - người đàn bà bị bệnh dễ xúc động. Do quá sốc, mẹ đã ra đi. Bố tôi cũng vừa biết người con gái kia có chồng. Lúc đó bố còn ân hận, đau đớn tới mức treo cổ tự tử nhưng mà được cứu thoát.

Cách đây một năm, bố đã gọi tôi ra bãi biển này hóng gió. Bố đã kể cho tôi nghe sự tình - nguyên nhân cái chết về mẹ chính là câu chuyện tình yêu buồn này. Bố bảo:

"Có thể con không hiểu, nhưng con hãy ghi nhớ nhé! Bởi khi lớn lên con sẽ hiểu được bố. Giờ bố phải đi, con sẽ ở lại cùng anh Bằng với dì Lan, rồi các con sẽ lên Hà Nội học, sống cuộc đời tốt hơn bố. Có lẽ rồi bố sẽ không quay về bên con nữa. Bố kể câu chuyện này cho con vì mẹ rất yêu con, mẹ biết con có thể dễ lắng nghe hơn là anh Bằng hồn nhiên vui tươi, nó không nên biết thì hơn."

Và rồi bố tôi đi, để mặc tôi một mình trên bãi biển đêm trông tròn. Kỷ niệm cũ ngày xưa chẳng còn, tôi đã không còn là đứa trẻ ngây ngô nữa, chỉ là một cậu học trò dùng nghịch ngợm hỗn láo để quên đi cái đau đớn của riêng mình...

"Sao cậu không kể chuyện này cho Thanh mà lại kể cho tôi?" - Diệp hỏi.

"Tôi không muốn sự thương hại của Thanh. Thanh rất tốt, tôi chẳng thích bạn ấy thương hại tôi thêm nữa."

"Vậy tôi...?"

"Cậu thì có biết thương hại ai cơ chứ, tôi cứ kể ra cậu hiểu hay không tùy!"

"Thế cậu có hiểu không?"

"Không! Tôi không hiểu! Tôi không biết tình yêu! Tôi chỉ thấy mất mát mà thôi."

Rồi cậu đứng lên, đi về.

Diệp cũng đi theo cậu, trong lòng bắt đầu suy nghĩ khác...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quyết định bất ngờ

"HẢ????????? Mày đùa hay thật đấy hả Điệp???"

"Mày thích hay không thì tùy mày, nếu không thì thôi tao đổi ý vậy..."

"Ấy không! Trời ơi tao không tin nổi, mày mà lại đồng ý sao?"

Điệp thờ ơ bước ra ngoài. Thanh thì suýt nữa nhảy dựng lên vì quá sung sướng.

Mới sáng sớm người ta đã giật mình vì có một cô bé nhảy chân sáo chạy vù đến một ngôi nhà rất đẹp. Thanh gõ cửa:

"Vỹ ơi, Vỹ ơi!!!!!!!!!!!"

Nó phải gọi đến 3 lần, Vỹ mới ra mở cửa. Mới 5h đã gọi rồi, chuyện gì không biết! Nhưng nói thực, Vỹ dù có đang ngủ, Thanh cũng phải thần thò vì cậu vẫn rất đẹp trai tuấn tú. Mới có chuẩn bị lên lớp 9 mà cậu đã có chiều cao khủng 1m72 như thế này, Thanh muốn ngắm cũng khó. Nó run run:

"Vỹ, hãy đến học cùng bọn tớ nhé!"

"Tớ nhớ cậu đã hỏi câu này mấy lần rồi và còn suýt bị Điệp chém chết mà?"

"Nhưng Điệp đồng ý rồi, nó muốn cậu đến học."

Khuôn mặt đang ngủ của Vỹ nghe vậy giãn hân ra vì kinh ngạc.

"Hôm nay đâu phải Cá tháng Tư hử Thanh?"

"Nhưng tớ nói thật đấy! Vỹ à, tớ không biết vì sao Điệp đồng ý cho cậu đến lớp, nhưng thực sự tớ đang rất cần cậu. Cậu không biết tớ mong một nhân tài Vật lý đến mức nào đâu!"

"Cậu cũng học giỏi Lý mà, sao lại nhờ tớ?"

"Nhưng chỉ mình tớ thì không thể lo cho cái lớp 40 người như vậy được!"

Lời cầu xin tha thiết ấy không biết có phải là lý do không, mà Vỹ dù vẫn lạnh lùng nhưng vẫn đã nói:

"Ừ tớ sẽ đến!"

Rồi cậu quay người vào nhà. Thanh đứng đó, chết trân vì xúc động.

~~oOo~~

"Mấy bài về Công suất này khó quá anh ơi, em chẳng hiểu gì hết à!!!"

"Em học đến tận bài này rồi, hầu như những bài trước em đều học được kia mà! Tính áp suất, công cơ học, vận tốc,...em đều làm được, sao có mỗi mấy cái công thức tính công suất em đều làm sai vậy?"

"Nhưng mà nó khó quá, em không hiểu!"

"Có gì mà không hiểu chứ, đến cái công thức $P = A/t$ mà em cũng không hiểu sao?"

"Em còn quên cả cách tính...công (A) cơ mà!"

"...."

Bỗng từ ngoài một giọng nói vọng vào:

"Cái công thức tính công cơ học mà cậu cũng quên sao? Thế bài học kỳ cậu làm kiểu gì vậy mà cũng được 7 phần Lý? Tội cứ tưởng là 1 phần ấy!"

"Cái gì vậy chứ?"

Thiếu niên đứng bên ngoài, gương mặt đẹp thanh tú đang nhìn Điệp với nụ cười rất khinh thường. Điệp chọc lại:

"Vậy công thức tính A là thế nào? Cậu nói xem?"

" $A = F.s$ " - Cậu trả lời sau 0,1 giây.

"Giải thích đại lượng chớ, trả lời thế mẫu giáo cũng trả lời được!"

"Đồ ngốc! A là công, F là lực, s là quãng đường!"

"Đơn vị của nó là gì?"

"A: Jun (J), F: Newton (N), s là mét (m)! Bảo quên cái đơn vị công còn bỏ qua, chứ đơn vị lực và quãng đường mà không biết thì ngu quá rồi đấy!"

"Cậu dám..." - Điệp đỏ mặt.

Bằng liền cười, giữ nó lại:

"Sao Vỹ lạnh nhạt thế mà lại trả lời hết cho Điệp vậy nhỉ? Đạo này em lạ quá đấy Vỹ! Vậy em trả lời hộ cho cô bạn này cái công thức tính công suất xem."

" $P=A/t$, trong đó A là công, t là thời gian tính bằng giây (s). Vậy tôi đồ cậu, đơn vị của công suất là gì?"

"Là Jun chứ là gì?"

"...(Ngất trên cành quýt)"

"Còn không đúng sao? Công suất chẳng phải cũng có chữ "công" à?"

"Bò nó còn thông minh hơn cậu! Công của nó rõ ràng là A, đơn vị của P là J/s. Có thể mà cũng không biết sao???????"

"Ặc ặc ặc!!!"

Bằng cố nhịn cười, rồi đưa cho Điệp tờ giấy:

"Cho em kiểm tra lại! Viết lại công thức công suất và đơn vị cho anh."

"Ồ anh!" - Thôi xem nào, đầu sao cũng được gỡ điểm.

Những lời nhẹ nhàng của anh Bằng chẳng thấy đâu, mà trong đầu Điệp loạn xạ mấy lời hét của Vỹ. Chẳng hiểu sao mà nó ghi chặt vào đầu nó, chẳng mấy chốc mà nó ghi sạch cái công thức tính công suất và đơn vị không sai chữ nào.

Bằng trở mặt. Vỹ thờ ơ:

"Loại này thân lừa ưa nặng mà lì!"

Nhưng cái giọng thờ ơ đó, rõ là có một sự khác lạ. Có lẽ, cậu và Điệp đã ít đi khoảng cách rồi...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoàng tử của trường

Một tháng hè trôi qua thật là nhanh quá.

Thế là phải đi học hè rồi, 2 tháng nữa lại khai giảng. Tức quá nếu như cái đầu này không dễ quên thì có lẽ mình đã nghỉ học hè. Nhưng mà giờ kiến thức vừa học năm ngoái giờ quên sạch rồi, hix hix Điệp ơi là Điệp!

Mấy giờ rồi? 5h00, Ặc sao hôm nay mình dậy sớm thế nhỉ? Ngủ tiếp đã, còn lâu mới đến giờ.

"ĐIỆP ƠI CÓ ĐIỆN THOẠI, ĐIỆP ƠI CÓ ĐIỆN THOẠI...." Oái!!! Khi gió, cái nhạc chuông tự tạo (Imuzik sáng tạo) reo to quá. Biết thế hôm tạo cái nhạc chuông này mình cứ thu âm nhỏ. Đưa ***** nào gọi mình vào lúc này vậy nhỉ?

AAAAA gì đây??? Cái tên "Vỹ" hiện ngay ra trên màn hình. Muốn chết sớm sao mà gọi bà vào lúc này chứ?

Điệp gằm gừ vào máy:

"Cái gì đó hả?????"

"Hôm nay phải đến tập trung đúng không?" - Vỹ luôn lạnh lùng bình thản.

"Ừ thì sao? Nói đi nói lại rồi mà còn hỏi! Để người ta ngủ!"

"Ra đi!"

"Hả?"

"Tôi và anh Bằng đang đứng ngoài nhà cậu!"

HẢ???? Anh Bằng hả? Sao lại đến sớm thế kia chứ? Điệp bật ngay dậy, vứt hết chăn màn đó, chải đầu chải tóc cấp tốc, vớ khăn rửa mặt rồi học tóc chạy xuống nhà.

Nó thò luôn mặt ra ngoài. Nhưng chẳng thấy anh Bằng nào cả, chỉ thấy có mỗi một thiếu niên đẹp như tranh vẽ đang nhìn nó với ánh mắt bí hiểm.

"Anh Bằng đâu?"

Vỹ cười nham hiểm:

"Tôi biết cậu đang ngủ nên phải nói thế để cậu chui ra thôi!"

"CÁI GÌ?????????????" - Điệp hét vang cả xóm khiến mấy bác hàng xóm thò nặt ra căn nhà.

"Thôi biết đâu anh ấy ra ngoài sân vận động đấy, có đi không? Sáng nào anh ấy cũng ra đấy, lần này tôi nói thật đấy!"

"Được lắm! Ra đấy xem cậu giờ trò gì với tôi!"

Điệp đi cạnh Vỹ ra sân vận động. Mùa hè còn chưa qua, sao mọi người trong xóm dậy sớm nhiều thế nhỉ? Mà xóm này nhiều bạn cùng lớp của Điệp, đi cùng một cậu bạn lạ thế này liệu chúng nó có hỏi không ta?

Không nằm ngoài dự đoán, vừa đặt chân đến sân vận động đã gặp mấy đứa con gái:

"A Điệp! Dậy sớm thế? Tưởng sau chuyển đi biển toàn thấy mày ngủ đến trưa ấy chứ?"

"Hôm nay đi tập trung, tao không dậy sớm sao được?"

"Lại còn đi tập thể dục cơ à, kinh thế? Ố!!!"

Cả lũ ngó người. Lúc này chúng nó mới để ý người đi cạnh Điệp.

"Trời ơi đẹp trai thế!" "Nhìn cái mặt trẻ trẻ bằng bọn mình mà sao cao thế?"

"Điệp! Thần thánh phương nào vậy?"

Điệp nhìn sang Vỹ. Vỹ vẫn bình thản chẳng nói gì, lại bắt mình phải giới thiệu rồi.

"Em trai gia sư con Thanh!"

"Gia sư con Thanh? Anh Bằng ấy hả?"

Mấy đứa nghe thấy anh Bằng liền sáng rực mắt:

"Ôi anh Bằng thần tượng của tôi!!!"

"Em trai anh ấy giống anh ấy thật đấy, đẹp y như nhau vậy!"

"Bạn à bạn tên gì vậy?" - Một đứa đơn đả.

Điệp cười khẩy. Hỏi ai chứ hỏi Vỹ thì có móm mòm cũng không bắt được Vỹ mở miệng đâu. Mà kẻ xấu tính như Vỹ thì làm gì có chuyện để chúng nó có ấn tượng tốt!

Nhưng nó đã nghĩ sai. Vỹ mỉm cười - nụ cười đẹp mê hồn rồi bắt tay con bạn kia:

"Tớ tên là Vỹ! Chào mấy bạn!"

Mấy đứa con gái vỡ tim vì xúc động.

"Bạn...sao chưa bao giờ gặp bạn...?"

"Tớ mới chuyển lên. Quê tớ dưới Đà Nẵng."

"Bạn ở với anh Bằng hả?"

"Tất nhiên, anh trai tớ mà!"

"Bạn là anh trai gia sư của Thanh chắc bạn học giỏi lắm!"

"Không dám! Tớ thì theo học môn Vật lý thôi."

"Trời siêu quá!!! Lớp mình chẳng có ai giỏi Lý ngoài con Thanh!"

"Mấy bạn đừng sợ môn Lý, tớ sẽ giúp các bạn giỏi môn Lý hơn!"

Thanh suy sặc. Trời ơi lại còn giả vờ tốt bụng cơ đấy! Ô kìa ai kia? Người mà nó muốn gặp đang ở đây thật!

"Anh Bằng!!!" - Nó cố tình gọi to để lũ bạn không để ý đến Vỹ.

Anh Bằng cũng tươi cười vẫy nó. Nó mừng rỡ chạy về phía anh, cố tình va vào mấy đứa bạn. Nhưng mấy đứa chỉ quay lại nhìn nó và anh Bằng một xú rồi lại quay lại Vỹ. Dù hơi bức thật nhưng anh Bằng luôn làm Diệp vui, nó hớn hờ ngồi cạnh anh rồi tập thể dục buổi sáng cùng anh. Nó không hề biết có một ánh mắt đang nhìn nó khác hẳn.

Trường học hôm nay tập trung đông đúc hơn vì cũng có nhiều học sinh mới vào trường, từ lớp 6 đến lớp 9 đều có nhiều học sinh mới. Lớp nào cũng phải 3, 4 bạn mới, chỉ có lớp 9A của Diệp (mới lên lớp 9 nên gọi luôn là 9A nhé dù chưa khai giảng) là chẳng thấy bạn mới nào. Lớp trưởng bảo:

"Năm nay lớp mình ế rồi!"

Thanh và mấy con bạn buổi sáng bảo:

"Ế gì! Hoàng tử sắp đến rồi!"

"Hoàng tử?"

Thanh rút điện thoại ra:

"A lô trông vào rồi đấy sao mày ở đâu vậy?"

"Tao vào đến cổng rồi đây! Hix mãi ăn quá!"

Cả lớp háo hức nhìn ra cổng trường xem Diệp đưa đến người bạn mới nào. Đang nhốn nháo bỗng nhiên im lặng liền...

Đi cạnh Diệp, một cậu học trò cao 1m72 sải từng bước dài tiến vào trường. Cậu toát lên cái vẻ lạnh lùng hiếm có, tưởng rằng chỉ trong tiểu thuyết Trung Quốc. Nhưng điều mà có thể làm tất cả mọi người lặng đi đó là cậu quá đẹp. Một vẻ đẹp không pha Tây Tàu gì cả mà vẫn tuyệt đẹp, rất mạnh mẽ nhìn tưởng là tranh vẽ chứ không phải người thật. Gương mặt lạnh lùng, đôi mắt sáng đầy khí phách, vàng trăn cao để rõ vẻ thông minh tuyệt đỉnh bên trong sóng mũi thẳng và mái tóc rất "hotboy" cắt ngắn đến gáy.

Cậu mặc chiếc áo trắng lại càng thấy được vẻ đẹp trai trẻ trung của cậu. Hết im lặng, lại ồ ạt cả lên. Họ không tưởng tượng lớp 9A có một người mới đẹp như thế. Cô giáo bước tới cười:

"Theo giấy khai sinh thì em tên là Hoàng Quang Vỹ đúng không?"

"Dạ vâng ạ!"

"Ừ em đứng vào hàng đi. Em cao quá, em đứng cuối không phiền chứ?"

"Không sao đâu ạ!"

Vỹ đứng vào hàng cuối, biết bao con mắt đổ dồn xuống và ai nấy cũng gây cở vì ngoài đầu nhìn cậu. Hầu như cả trường đều dồn mắt vào cậu học trò quá đẹp này. Bọn con gái sáng rực mắt. Bọn con trai tỏ vẻ ghen tỵ.

Riêng có Diệp đứng ngay hàng bên cạnh, nhìn Vỹ cười khinh thường. Vỹ nhìn nó, cũng cười khẩy. Chà cái nụ cười đẹp mê hồn sáng nay đâu rồi? Nụ cười xảo quyệt này mới là nụ cười của Vỹ chứ!

Cả lớp mới thực sự nổ tung khi tất cả yên chỗ. Hầu như ai cũng ngồi chỗ cũ, chỉ có Vỹ đứng đó và cô giáo đang tìm cho cậu một chỗ ngồi.

Con gái cả lớp chỉ mong cô xếp chỗ cho Vỹ ra chỗ mình. Nhưng cô giáo đều lướt qua họ mà chưa chọn chỗ cho ai. Lý do đơn giản vì Vỹ rất cao, lũ con gái thì thấp làm sao lại cho Vỹ vào ngồi được?

Điệp cũng thuộc hàng những đứa con gái bình thường, nó yên chí rằng Vỹ sẽ không bao giờ ngồi cạnh mình dù nó ngồi một mình dưới bàn Thanh. Bàn của nó ở gần cuối lớp, mắt của Thanh không cận nên không lo không nhìn rõ và bị che vì lớp cũng đầu nhiều người cao to.

Nhưng cái khổ rằng hai cái tiêu chí "ngồi một mình" và "ngồi cuối" đó là tiêu chí nhắm chỗ của cô giáo. Dù Điệp khá nhỏ con nhưng mà Điệp có chỗ ngồi lý tưởng. Chợt nhớ ra Điệp học kém Vật lý mà nghe nói Vỹ rất giỏi môn học này, cô giáo liền hắng giọng:

"Em xuống ngồi bàn gần cuối ấy!"

Điệp đang hý hoáy ngồi viết viết, nghe thế vẫn không hiểu gì cả. Vỹ cười - nụ cười nham hiểm đi xuống. Điệp không hay biết gì, kể cả những tiếng xì xào của các bạn cho đến khi một tiếng nói vang lên:

"Cho tớ ngồi nhờ được không bạn?"

Nó suýt đứng tim ngẩng mặt lên. Gì vậy!!!!????? Không phải cô giáo xếp Vỹ ra chỗ này ngồi đấy chứ?

Thanh quay xuống cười dù hơi tiếc nhưng Vỹ ngồi gần là được rồi:

"Vỹ ngồi ở đây, mày ngồi dịch sang cho bạn ấy ngồi!"

Giờ thân người tề chỉnh thế này rồi, làm sao mà dịch sang được chứ? Cha mẹ ông bà tổ tông ơi, đời con sao khổ thế chứ???

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tai nạn nổi khùng

"Điệp, em ngồi dịch vào cho Vỹ ngồi!"

Tiếng cô giáo vang lên thức tỉnh Điệp thoát khỏi sự bất ngờ như ném đá vào đầu nhưng cũng bùng nổ sự uất ức của nó. Hàng trăm người thích thằng bạn này, nhưng tại sao cứ phải dính vào nó??????????

Bao năm ngồi ngoài, ngồi một mình giờ đã bị thằng này phá hỏng sao!!!!???

Mãi Điệp mới nhích khỏi vị trí của mình ngồi lui vào. Vỹ bình thản ngồi xuống, khuôn mặt hiện tại càng khiến cả lớp mê mẩn vì quá đẹp, nhưng nó chỉ càng cho Điệp thêm căm tức.

Vỹ nhẹ nhàng nói với Điệp:

"Chắc là bạn rất vất vả?"

"Hả? Gì cơ?"

"Vất vả nên mới mang nhiều đồ thế này!"

Điệp tá hỏa nhìn vào bàn mình. Một đống đồ nào thì bút, tẩy, thước với loạt sách vở để trên bàn.

Lớp nổ tung một trận cười vỡ bụng. Cô giáo cũng cười. Điệp đỏ bừng mặt, sao vậy chứ? Chỉ là để nhiều đồ thôi mà!!!!

Cô giáo bảo:

"Hôm nay chỉ đi tập trung thôi sao Điệp lại mang sách vở đầy đủ làm gì?"

Trời ơi hôm nay quên mang cuộc xềng, không đào được cái lỗ mà chui xuống rồi! Điệp chỉ còn cách vờ rơi cái bút rồi chui xuống gầm bàn. Đôi chân dài đang đứng đưa khoái chí của Vỹ làm nó ngứa mắt, nó tranh thủ lúc nhặt bút liền co chân đạp cho Vỹ một cái thật mạnh. Vỹ cứng cả người lại, khuôn mặt đỏ ửng vì cô nhện. Cú đạp của Điệp phải nói là siêu đau, nếu bạn mà bị trường hợp này chắc chắn sẽ hét nổ tung trường.

"Cả lớp lấy giấy hoặc nháp ra chép lại lịch học hè. Cô sẽ viết lại trên bảng nhé!"

Tất cả thôi cười nghe lời cô. Phù, Điệp được giải thoát rồi! Thôi ghi chép cái đã, còn loay hoay lại bị cười thêm.

Điệp quay sang xem tên Vỹ kia còn đau điếng vì cú đạp vừa rồi không. Giờ cậu đã bình tĩnh trở lại, cậu lấy một chiếc kính ra đeo lên mắt. Hà cậu ta cận à? Lúc đeo kính trông cậu ta càng đẹp trai hơn!

"Người gì mà bị đập vẫn bình thản vậy chứ, rõ biến thái!" - Diệp xò.

"Cậu đã từng cắn tôi rồi còn gì, quên sao?" - Vỹ cười lại.

Diệp ớ người, nhớ lại cái lần bị Vỹ đim ở biển và đã cắn cho cậu một cái chảy máu, nhờ hôm đó mà nó cũng biết cái đầu Vỹ thông minh xứng đáng làm đệ tử nữ thần Athena.

"Lẽ nào cậu vẫn thù cái cắn ấy à?" - Diệp hậm hực.

Vỹ ra vẻ chưa xót nhìn vết răng đã thành sẹo trên tay mình:

"Tôi đã không ưa cậu từ lâu rồi, tại cậu đồng ý cho tôi đến lớp cậu đấy chứ?"

"Đấy là vì tôi..."

Tiếng trống bỗng vang lên kết thúc buổi tập trung. Học sinh ra về. Vỹ lấy xe đạp đi về, hôm nay mệt rồi, giờ còn sớm phải chuẩn đi đâu chơi đã.

Bỗng có tiếng nói vang lên sau cậu:

"Đấy là vì tôi thích câu chuyện của cậu!"

Cậu quay lại. Cô bé xinh xắn đang nở nụ cười với cậu, khác hẳn cái vẻ tức tối ban nãy.

"Cậu còn có cái tính không thích nói dở dang cơ đấy!"

"Tất nhiên tôi nhiều tính lắm. Nhưng tôi nói thật đấy, câu chuyện của cậu làm tôi cảm động. Cảm ơn vì đã kể nó cho tôi!"

Vỹ nhìn cô, không chớp mắt. Hóa ra cô ghét cậu nhưng cảm thông với câu chuyện của cậu, hầu như ai mà biết câu chuyện của cậu (dù là họ hàng) đều coi đó là chuyện nhảm, chuyện chẳng cần kể vì vậy cậu mới không thích kể với ai. Cô bạn này là người đầu tiên cảm động và thích câu chuyện của cậu đến vậy.

Vỹ nở nụ cười. Nụ cười thực sự của cậu đẹp mê hồn, đẹp tới mức mà Diệp lạng đi. "Diệp, cậu ra đây!"

Diệp đang chết đứng với nụ cười đẹp như thần tiên kia, nghe vậy thì giật bản mình. Nó bước tới chỗ người đang từ một nụ cười đẹp chuyển thành nụ cười gian xảo.

Nó bước tới rất gần rồi mà Vỹ vẫn không bảo nó dừng. Khi nó sát mặt Vỹ rồi thì Vỹ mới mỉm cười rõ hơn. Lúc này Diệp mới tỉnh hẳn. Trời mình đang làm cái trò gì vậy? Mà còn hấn nữa, sao hấn lại gọi mình lại gần như vậy?

Vỹ rất cao, có ngẩng lên cũng không sợ chạm vào mặt nhưng Diệp cũng run hết cả người, nó không dám ngẩng. Nhưng một bàn tay đã nâng lấy cằm Diệp ngẩng đầu lên. Trời ơi học sinh về hết chưa, chúng nó mà nhìn thấy thì... định tạo xi căng đàn đấy à!!!!?? Tại mình, tại mình mà! Tự dưng thù mặt ra mà ngắm cái nụ cười xảo quyệt của thằng bạn đáng chết. Này tui mới 15 tuổi chứ không phải là cái tuổi để cậu làm cái trò đó đâu nhá, bỏ ngay cái tay ra!!! Nhưng sao mình không dừng cảm hét lên chứ?

Vỹ cúi xuống, hơi thở phả vào mặt Diệp. Diệp tim đập loạn xạ vì sợ, mồ hôi vã cả ra ướt đầm, mắt nhắm tịt chờ đợi chuyện gì xảy ra.

Khi hai đứa còn cách nhau có 1cm, Vỹ mới cười. Nụ cười còn gian hơn nữa:

"Lên xe đi, tôi đưa cậu về!"

Diệp tưởng đang có búa giáng xuống đầu mình. Trời ơi giáng thật đi, đập nát cái đầu đen tối này ra!!!!

Vỹ ngồi lên xe, cười:

"Không ngờ cậu cũng nghĩ chẳng trong sáng chút nào!"

"AAAAAAAAAAAA CẬU MUỐN CHẾT À???????" - Diệp nổi khùng thật sự, quên cả lời mời nhả nhặn vừa rồi. Nó xông đến đẩy mạnh Vỹ và cái xe đạp của cậu.

"RẦM!!!!!!!" Một tiếng đổ mạnh khiến cho mấy bạn đang đứng ngoài cổng tám chuyện phải ngó vào.

Bọn con gái kinh hãi. Trời đất ơi!!!!!! Một hình ảnh khủng khiếp! Hoàng tử đẹp trai mới đến đang nằm chòng quèo dưới cái xe đạp bị đổ, máu chảy be bét.

Trời!! Diệp nhận ra nó vừa làm cái gì.

Nó vội dựng cái xe đạp lên. Vỹ bị xe đè, cộng thêm ngã từ trên yên cao nên đã ngắt xi, máu chảy trên đầu, cả người xây xước, kể cả khuôn mặt đẹp

trai cũng bị vài vết xước nhỏ. Hàng chục người chạy đến. Phen này thì Diệp chết thật rồi chứ không phải "hạ nhân" Vỹ.

Bằng cũng ra về từ trường Đại học. Vừa định đi về thì điện thoại đổ chuông ầm ầm:

"A lô Diệp à?"

"Anh oi!!!" - Một tiếng khóc vang lên - "Anh oi, đến trường ngay đi!!!"

"Em làm sao thế?" - Bằng hốt hoảng, leo vội lên xe máy phóng vèo đi, không kịp đội mũ bảo hiểm. Bệnh viện Thanh Nhàn lặng yên một màu trắng. Ánh nắng chiếu qua cửa sổ màu xanh, phá vào những bức tường vàng đã cũ. Từng giọt nước từ từ chảy xuống từ cái chai xuống ống dẫn nước đi vào tay của cậu thiếu niên đang nằm ngủ yên. Khuôn mặt đẹp như thiên thần nhưng trắng bệch, trên đầu quấn băng trắng, máu dường như đã cầm lại.

"Bố ơi! Bố đừng đi!!!!!!!" - Bỗng cậu hét lên khiến cho cô bé ngồi bên cạnh giật mình.

"Vỹ à cậu tỉnh lại đi!" - Cô bé kìa cậu.

Vỹ mở mắt ra một cách hoảng sợ. Hình như cậu vừa gặp ác mộng.

Cậu quay mặt về phía tiếng nói vừa gọi mình. Khi nhìn thấy đó là Diệp, cậu lạnh lùng nhìn lên trần nhà, tay đưa lên trán, lông mày nhíu lại lộ rõ vẻ tức giận.

"Cậu đã mê man từ trưa đến giờ là 3 rưỡi chiều rồi. Cậu có đau nữa không?" - Diệp lại gần định bỏ tay trên trán xem cái đầu bị thương của cậu.

"Bỏ tay ra!" - Vỹ lạnh lùng hét lên.

Diệp giật mình thu tay về. Nó chợt nhớ ra chính nó đã đẩy Vỹ ngã xe tới mức này.

"Tớ xin lỗi, Vỹ..."

Câu xin lỗi đó càng làm Vỹ điên tiết. Cậu quay lại định nói gì đó thì có tiếng mở cửa:

"Vỹ, em tỉnh rồi à?" - Một nụ cười quen thuộc.

"Anh..." - Vỹ có vẻ bình tĩnh hơn khi nhìn thấy anh, nhưng giờ cậu vẫn chỉ giữ vẻ lạnh lùng.

"Bạn em đến thăm em đấy!"

"Bạn? Bạn em ở Đà Nẵng hết còn gì?" - Vỹ ngạc nhiên.

"Em vào đi!" - Bằng quay ra.

Diệp và Vỹ ngạc nhiên hơn. Một cô bé xinh xắn đi vào. Đó là Thanh.

"Tớ nghe nói cậu bị ngã xe, cậu có đau lắm không?" - Thanh cười hiền dịu.

"Không sao, cảm ơn cậu!" - Vỹ rất quý Thanh nhưng vì còn đang rất giận nên cậu vẫn giữ yên cái mặt lạnh tanh.

Thanh biết Diệp đã làm Vỹ ngã xe, nếu Diệp còn ở lại thì sẽ gây khó chịu cho Vỹ liền nhẹ nhàng:

"Diệp, mày về được không? Mày đã vấp và rồi!"

"Nhưng mà..."

"Mày cứ về đi! Ngã xe đạp thôi mà, tuy có hơi nặng nhưng mà mai kia cậu ấy lại đi được thôi."

"Phải đấy!" - Bằng lên tiếng - "Diệp, để anh đưa em về!"

Được Bằng đưa về là điều Diệp hạnh phúc, nhưng giờ Diệp rất buồn vì cảm thấy rất áy náy. Nó quay lại nhìn Vỹ, nhưng Vỹ chẳng thèm nhìn nó. Nếu Vỹ không tha thứ cho nó, nó không những mang tiếng mà còn áy náy mãi.

Hai người vừa đi, Thanh quay lại Vỹ:

"Hình như cậu và Diệp lúc nào cũng bất hòa?"

"Ừ!"

"Thế sao mà Diệp lại cho cậu tới học cùng chứ?"

"Tớ chẳng quan tâm! Nhưng tớ thực sự muốn về quê, tớ không thể học nổi ở đây."

Thanh nghe vậy giật mình. Nó vội nói:

"Nếu không thích tớ có thể báo lớp trưởng xin cho cậu chuyển chỗ khác, chứ lớp tớ đang rất cần cậu. Cậu thấy đấy, ngoài Điệp ra thì có ai ghét cậu đâu?"

"...." - Vỹ lặng im chẳng nói gì.

"Dù sao cũng lớp 9 rồi, năm sau lên cấp III là mỗi đứa một nơi ấy mà. Hãy nể tớ, Điệp là bạn thân của tớ, được chứ? Thực ra Điệp rất tốt, do nó không ưa cậu nên nó mới thế."

"...."

"Vậy giờ tớ báo lớp trưởng luôn nhé?"

"Không cần!" - Vỹ lên tiếng - "Kệ đi!"

"Hả? Cậu không..."

"Chuyện vớ vẩn ấy mà! Cậu đừng lo nữa!" - Vỹ cười trấn an Thanh.

"Ừ vậy nhé!"

Chiều muộn Thanh mới ra về. Vỹ ngồi lại bệnh viện một mình vì Bằng có việc phải đi dạy. Cậu rất giận Điệp, nhưng thực sự câu nói ngày hôm nay của Điệp khiến cậu suy nghĩ. Người đầu tiên cảm thông với hoàn cảnh của cậu, làm sao cậu có thể...?

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cây hoa điệp vàng dưới ánh nắng hoàng hôn nhìn càng ảm áp dịu dàng. Vỹ thở dài, ước gì Điệp có thể một lần hiền lành như cây hoa kia có phải tốt không? Sao cứ xây dựng hình ảnh đáng ghét như vậy?

Hình ảnh đáng ghét ư? Thôi chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Xung đột ở cổng trường

Nắng hè lên thật sớm, mới 5h sáng đã chiếu vào mắt Bằng. Anh giật mình tỉnh dậy. Hôm qua mải học quá để ôn thi nên anh ngủ quên mất.

Anh đi ra ngoài để đánh răng, suýt nữa té:

"Ôi trời em về lúc nào vậy!!!!?"

Cậu thiếu niên đang ngồi ngoài phòng khách, lạnh lùng lướt web trên cái laptop, trả lời rất gọn:

"Tối qua!"

"Sao không nói với anh?"

"Anh đang bận học."

"Thế tiền viện?"

"Bộ anh nghĩ em nghèo thế à?"

Bằng chợt nhớ là bố luôn chu cấp tiền cho hai anh em, kể cả Vỹ cũng có khoản kha khá.

"Mà em khỏe rồi à? Đêm ngủ không ngon sao mà lại dậy sớm vậy?"

"Anh hỏi nhiều quá đấy!" - Vỹ lạnh lùng đứng dậy, bỏ ra ngoài lấy bộ đồng phục.

Bằng nhìn theo định nói nhưng thôi, anh đã quá quen cái tính của Vỹ. Nhưng hình như lâu lắm rồi mới thấy Vỹ lạnh nhạt tới như vậy, từ lúc chuyển lên đây Vỹ đã vui vẻ hơn.

Vỹ ăn sáng rất nhanh rồi lấy xe đạp ra. Ánh mắt cậu có vẻ xót xa khi nhìn chiếc xe đã bị hư một chút, cũng "may" cho nó là hôm qua nó đè lên người cậu, báo hại cậu giờ hình thành vết sẹo trên đầu. Chưa kể, khuôn mặt đẹp trai của cậu đã có mấy vết xước nhỏ. Grừ sao mà điên thế không biết!!!

"Điệp ơi dậy đi, muộn học đấy con!"

"Mẹ ơi con không muốn đi đâu!!!" - Điệp trùm kín chăn.

"Học hè cũng rất quan trọng, con có định ôn lại kiến thức không? Dậy ngay!!!" - Tiếng mẹ to hơn.

Điệp ngồi dậy, mẹ vừa đi nó vớ luôn điện thoại:

"Alô!"

"Huhu Thanh ơi mày chuẩn bị bông băng thuốc đỏ cho tao đi!"

"?????"

Điệp nhìn đồng hồ. 7h15 rồi, chắc là trường đã tập trung. Thôi đi học muộn cũng được, càng tốt chứ sao?

Điệp tung tăng đến trường. Đến gần trường bỗng dừng nó nhìn thấy bố:

"Bố! Bố đi đâu thế?"

"Thì bố đi mua pin, máy tạp hóa nhà mình không có cái pin nào lắp được cái đồng hồ."

"Đồng hồ? Đồng hồ làm sao ạ?"

"Thì nó chết chứ sao? Con vội lắm hả, không muộn đâu con, bây giờ mới 6h55 thôi."

TRỜI ƠI!!!!!! CÁI ĐỒNG HỒ CHẾT TIỆT BÁO HẠI MÌNH RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng giờ mà quay về thì cũng muộn rồi. Bố Điệp vừa đi khuất, một đứa con gái từ đâu đã đi tới:

"Cậu là Điệp hả?"

"Ồ ơ..." - Điệp run sợ nhìn đứa con gái, chắc nó học lớp bên.

"Chúng mày, nó đây này!!!" - Đứa con gái quay lại.

Tức thì nhảy ra mấy chục đứa con gái, gần như cả trường đủ lớp từ lớp 6 đến lớp 9. Chúng nó găm gù nhìn Điệp:

"Bạn mới đến mà hôm qua mày dám đạp đổ xe làm bạn ấy bị thương!"

"Mày có biết mày phạm tội gì không hả?"

"Con khốn, chị tới số rồi! Tôi sẽ băm vằm chị!!!"

"Anh ấy có làm gì chị đâu mà chị lại khiến anh ấy bị thương như vậy chứ???"

Điệp hoảng sợ trước một rừng "thú dữ". Nó không ngừng nguyên rủa tên Vỹ kia, sao hán lại đẹp trai để cho giờ nó phải chịu trận thế này cơ chứ? Một đứa con gái xông lên túm tóc Điệp bắt nó quỳ xuống:

"Mày chết đi con khốn!!!"

Điệp van xin:

"Xin bạn! Mình thực sự không cố ý làm như vậy!!!"

"Im ngay miệng mày vào! Mày khiến Vỹ ngã từ xe đạp xuống, giờ chúng tao sẽ bắt mày phải ngã từ nơi cao hơn!"

Điệp phát hoảng, nó tưởng mình chết luôn rồi. Đứa con gái đó lôi xềnh xệch Điệp đến chỗ bờ tường của trường. Tường khá cao chứ không thấp lè tè như những bức tường trường khác để bọn học sinh trèo vào khi đi học muộn.

"Mày nhảy qua đó mà trèo vào trong trường! Giờ không có ai đâu, vào ngay!"

Điệp hoảng loạn. Nếu như trèo vào, nó sẽ tan xương nát thịt mất. Chỗ này không có cò hay cái gì đỡ nó cả, nó chỉ có biến dạng cơ thể khi làm theo thôi. Nhưng nếu không làm theo thì nó cũng chết. Bọn con gái này sẽ dần như từ thân hình nhỏ nhắn của nó.

Làm sao mà trèo lên đây? Tường rất trơn, Diệp cố bám vào mấy cành cây để trèo. Nó không dám nhìn xuống, tưởng rằng mình vỡ tim trước khi trèo nổi qua mất! Huhuhuhu chưa kịp viết di chúc mà đã chết rồi, sao số mình lại khổ vậy chứ?

Tay trái đã để được lên cành cây rồi, nhưng mà để tay phải lên thì chẳng khác gì đu giồng con khi cả. Nhỡ cây mà gãy thì... "RẮC!!!" - Cành cây bắt đầu không chịu nổi tay trái của Diệp.

Nam mô a di đà phật!!!! Vĩnh biệt Thế gian!

Bỗng nhiên...

Một bàn tay nắm lấy tay phải chưa kịp bám lấy cành cây của nó...

Kéo mạnh xuống!

Á Á Á Á!!!!!!!!! CHUYỆN GÌ THẾ NÀY??????????

Nó sẽ chết một cách bí thảm như vậy hay sao?

"RẦM!!!" Nó tưởng tượng mình sẽ rơi xuống như thế. Máu chảy. Trầy xước. Tim ngừng đập.

Ánh mắt nó nhìn thấy Thiên đường...

"HỤ!!!" - Tốc độ lao xuống rất nhanh.

Nhưng sao đất lại êm như vậy. Không hề đau.

Ngược lại còn ấm áp vô cùng.

"Tôi đây nè! Mở mắt ra đi!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cảm xúc trái tim

Diệp mở mắt ra. Nó đang được một cánh tay khỏe mạnh đỡ lấy, nó cảm thấy ấm áp vô cùng vì vừa ngã vào một người. May nó nhẹ nên không xô ngã cả hai.

Nó ngẩng lên và suýt nữa nhảy dựng lên trời:

"Trời!!!!!!!!!! Sao lại là cậu???"

"Tôi cứu cậu mà cậu còn há hốc vậy à? Chán thật đấy!" - Giọng nói trách móc nhưng người đó nở một nụ cười.

Một nụ cười gian xảo nhưng rất nhân hậu, lần đầu tiên Diệp cảm thấy nụ cười ấy thật đẹp. Rõ ràng cậu đang ở trong bệnh viện mà? Nó đang mơ ư? Nó chết rồi hay sao mà nhìn thấy cậu thế này? Nhưng thực sự khuôn mặt thiên thần ấy đang ở trước mặt Diệp, không thể là khuôn mặt của ai khác.

Đang không hiểu gì thì nó nghe thấy tiếng nói:

"Vỹ, chúng tớ đang trả thù cho cậu đấy chứ không phải làm gì đâu! Cậu nhìn đi, đó là Diệp mà!"

"Đúng đó anh Vỹ, anh đừng nhân hậu quá mà cứu nó chứ?"

Vỹ mỉm cười, tay vẫn ôm lấy Diệp:

"Nhưng nếu bạn ấy mà chết thì coi như tớ có tội?"

"Chết? Chết sao chứ? Cậu ngã xe đâu có chết?"

"Tớ ngã nghìn lần rồi, lần kinh khủng nhất là còn ngã từ lan can tầng 2 xuống cơ mà, vào bệnh viện phẫu thuật nằm nửa năm liền! Nhưng mà xương tớ khỏe hơn nhiều, còn bạn ấy mà ngã thì chỉ có chết thôi, nhỏ con như vậy kia mà?"

Lũ con gái nhìn lại. Đúng vậy, Diệp như một con kiến bên cạnh Vỹ vậy.

"Nhưng cậu dễ dàng bỏ qua nó như vậy sao? Nhìn cậu kìa, thương tích đầy mình rồi!" - Một đứa lên tiếng.

"Tớ thiếu gì chiêu để trị cô bạn này chứ?" - Vỹ nhìn một cô bạn học cùng lớp mình - "Hôm tập trung tớ đã xỏ lá Diệp qua cái bàn đầy đồ còn gì, cậu có nhìn thấy không vậy?"

"À có chứ? Hôm đây Diệp đỏ mặt như cà chua luôn!!!" - Nghĩ lại đứa con gái đỏ cũng thấy sượng.

"Vậy thì cậu cứ ngồi mà xem, rồi cậu ta sẽ còn phải '7 sắc cầu vòng' cơ chứ không chỉ đỏ mặt đâu!" - Vỹ nhìn Diệp, nụ cười gian xảo hơn bất cứ ai.

Điệp đang cảm động vì hành động nghĩa hiệp của Võ nghe vậy liền tức giận ngay. Đúng lúc đó tiếng trống vang lên, cả lũ chạy hết vào trường. Điệp cũng đứng ngay lên quay phắt vào vì bức quá.

Vào đến lớp, tất cả mọi người buồn với nhau không để ý đến Diệp nữa. Nhưng Diệp chẳng hề nói gì cả, khuôn mặt bùng bùng tức giận.

Vỹ ngồi cạnh, đang đọc mấy quyển Vật Lý nâng cao liền mỉm cười (vẫn nụ cười xảo quyệt):

"Không cảm ơn tôi còn ngồi đó đấy à?"

"Thà rơi xuống gãy xương chết luôn đi còn hơn để câu ra tay!" - Diệp tức tối.

Thanh quay xuống:

"Vỹ đã cứu mày mày phải cảm ơn chứ, khỏi tốn tiền bông băng thuốc đỏ của tao! Hihi!"

"Mày đừng có bênh cậu ta nữa! Tao đang điên tiết đây, có loại nào trơ tráo hơn thằng này chứ?"

Nụ cười trên mặt Võ giảm đi, câu lừ mắt:

"Được lắm! Để tôi cho cậu xem thế nào là một thằng trơ tráo!"

Vỹ dùng đầu mình vào cùi chỏ trên cánh tay Điệp. Điệp giật mình:

"Cậu làm cái gì thế!!??"

Nó không hiểu gì cả thì Vỹ đã gục xuống bàn ôm đầu kêu oai oái:

"Á đau quá!"

"Hả cái gì thế!?" - Cả lớp nghe thấy tiếng Võ liền quay lại.

Vỹ kêu mỗi lúc một to:

"Đau quá! Tôi quên không quấn băng, cứ tưởng là khỏi rồi!"

"Câu làm sao hả Vỹ?" - Lũ con gái chạy ra - "Hôm qua câu ngã xe bị đau đầu đúng không? Sao lại đau như vậy?"

Vỹ quay lại:

"Chắc Diệp vô tình thôi, nhưng cánh tay của bạn ấy mạnh quá, đập vào đầu tôi!" CÁI GÌ CỜ???????????????????? Diệp tròn xoe mắt, thẳng khốn kiếp này nó nói cái gì vậy!!!! Ai đập vào đầu cậu ta? Rõ ràng cậu ta vừa cố tình đập vào đầu mình mà!!!!

Tất cả con gái quay lại. Thanh tức giận đầu tiên:

"Sao mày lại làm thế với Vỹ? Ban ấy vừa ra viện mà!"

Lũ khác đánh đá hơn:

"Con khốn! Sáng nay mày "chưa thấy quan tài chưa đổ lệ" đúng không?"

"Mày tới số rồi!!!"

Điệp thất kinh. Nó chuẩn bị nổi khùng thực sự.

Nhưng cô giáo đã bước vào.

Lớp trưởng vội vàng:

"Cả lớp! Nghiêm!"

"Chào các em! Mời các em ngồi xuống!"

Cả lớp trở về im lặng nhưng vẫn rất tức giận nhìn Điệp. Điệp tái xanh mặt, liền quay ra Võ rít lên:

"Cậu bị điên thật à!?? Cậu dám vu khống tôi thế sao?"

"Tôi là một thằng trơ tráo mà, cậu vừa nói mà quên nhanh vậy?" - Võ lạnh lùng lấy kính ra và bắt đầu ghi bài. Nhìn cậu ta như vậy Điệp càng tức giận. Sao lại có loại trơ trên như vậy chứ? Đảm bảo giờ cậu ta không cứu nữa lại cùng phe với lũ con gái kia thì Điệp chỉ có chết.

Và quả nhiên, nếu không có sự can ngăn của Thanh thì Điệp đã bị bọn con gái đánh đá dằn một trận như tử nạn thân. Nhưng giờ ra chơi hôm ấy đã đủ cho Điệp nhục nhã biết bao. Lũ con gái lôi đủ tội lỗi từ ngày xưa ngày xưa của Điệp mà bôi móc, chúng ***** rửa, cho rằng Điệp chỉ là một kẻ bỏ đi, ai cũng tẩy chay Điệp khiến cho Điệp dù không bị đánh cũng quá đau về tinh thần.

Đọc Truyện Online Tại: <https://WWW.ThichTruyen.VN>

Tan học, Điệp mệt mỏi ra về trong ánh mắt đăm tiếu của chúng bạn. Nó không muốn nghĩ gì nữa, thực sự nó chỉ muốn năm lớp 9 này qua thật nhanh, để nó chuyển trường, để nó không phải dây dưa đến một ai khác cả.

Nó bước ra cổng trường và đã trông thấy một gương mặt quen thuộc. Nó mỉm cười trong khi nước mắt vẫn lăn dài trên má:

"Anh! Sao anh lại đến đây?"

"Anh đến đón em!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Điệp quá bất ngờ với câu trả lời chân thành như thế. Bằng nở nụ cười dịu dàng, nó như được giải tỏa nỗi đau.

Bọn con gái đi sau không ngớt nói xấu nó bỗng lặng đi khi nhìn thấy chàng trai đẹp tuyệt vời đang đứng cười với Điệp. Chúng nó nhận ra ngay là anh Bằng. Đã gặp rồi nhưng thực sự chúng nó chưa bao giờ được nhìn thấy anh Bằng ở nơi này, rõ ràng như thế này. Anh thực sự quá đẹp. Nếu như Võ mang về lạnh lùng thì Bằng mang về đẹp rạng rỡ, đầy tự tin như ánh mặt trời chiếu sáng. Anh khác hẳn người em trai cục cằn thô lỗ, lúc nào cũng nhân hậu và dịu dàng.

Bằng cười:

"Chiều nay anh có việc nên anh muốn dạy sớm hơn cho em! Đi ăn trưa chứ, rồi ta học luôn?"

"Cảm ơn anh!" - Điệp run run xúc động

"Nhưng sao em lại khóc vậy?"

Câu hỏi như làm bật tuôn cảm xúc vỡ òa của Điệp. Mặc cho lũ bạn đang nhìn, Điệp tuôn trào nước mắt.

"Anh Bằng, em không ghét Võ, nhưng tại sao em đều bị ghét chỉ vì cậu ấy vậy?"

"Võ lại làm gì em à?"

"Em không thể chịu được bị vu oan, em đã ở cạnh cậu ta chăm lo cậu ta suốt chiều ở bệnh viện vậy mà..."

Bằng nhìn Điệp, rồi lại nhìn lũ con gái như hiểu ra mọi chuyện:

"Mấy em gây khó dễ gì cho Điệp phải không?"

"Dạ đầu ạ!" - Lũ con gái sợ quá.

"Điệp không làm gì cả, các em không được vu oan cho em ấy!"

"Vâng ạ!"

Bằng ôm vai Điệp:

"Thôi đừng khóc nữa, đi với anh! Ăn gì đó cho khỏe."

Và Điệp lên xe máy đi cùng với Bằng, để lại một ánh mắt đầy giận dữ phía sau. Ngôi nhà trên Hà Nội của Bằng cũng đẹp chẳng kém ngôi nhà ở chỗ biển Non Nước.

Tài nấu ăn của Bằng công nhận là tuyệt đỉnh. Dù đang khóc lóc nhưng mùi thơm của những món ăn khiến cho Điệp quên cả buồn. Oa toàn món ngon! Có rau muống xào này, thịt sốt cà chua,...và còn có món trứng rán mà Điệp yêu thích nữa. Trời ơi anh Bằng sao lại tốt như vậy chứ? Anh đúng là người tốt nhất Thế gian này!

"Anh, món ăn rất ngon! Cảm ơn anh!"

"Có gì đâu, Điệp thấy ngon là anh vui rồi."

"Nhưng anh thực sự không coi em như lũ bạn đã coi à?"

"Không! Với anh Điệp luôn hiền lành và rất ngoan!"

Điệp rung rung nước mắt. Chỉ có anh là tốt với nó. Nó chợt thấy tủi thân, sao mình cứ phải lấy mỗi lòng tốt của anh thì ích kỷ quá! Mọi người đều coi nó là kẻ thừa thãi, chỉ có anh là tốt. Chỉ có anh. Sao trái tim nó cảm thấy day dứt quá vậy?

"Ăn xong rồi hả? Ngồi đợi nhé, anh đi rửa bát rồi quay lại!"

Bằng bê bát đi. Chà cô bé này đói quá hay sao mà bát không còn một hạt cơm nào, anh rửa cũng đỡ tốn thời gian.

"Anh xong rồi, ta học chứ?"

Bằng vừa quay lại thì...

Cô học trò nhỏ đang gục xuống bàn. Dường như cô bé rất mệt và đã thiếp đi trong mùi thơm của những bông hoa đang cắm ở chiếc lọ trên bàn.

Bằng bật cười đi ra chỗ Điệp, quay quạt vào cho cô bé thấy mát, ngủ dễ hơn. Anh chợt dừng lại ngắm cô học trò đang ngủ kia. Một khuôn mặt rất xinh đẹp và đáng yêu. Khi ngủ trông cô bé thật hiền lành. Chiếc mũi cao tinh nghịch, đôi môi phụng phịu, đôi má hồng hào, trên mí mắt còn ươn ướt những giọt lệ. Chợt anh thấy mái tóc của Điệp che lấp mất mặt cô bé liền khẽ vén mái tóc lên. Tay anh chạm vào làn da mịn màng trắng hồng trên mặt Điệp. Bỗng dưng, một cảm xúc nào đó qua anh...

Điệp bất giác cười nhẹ, hình như cô bé mơ một giấc mơ thật đẹp.

Bằng liền đi ra bàn của mình để cho Điệp ngủ, anh cúi mặt vào đóng tài liệu ôn thi. Anh không để ý cửa mở, cậu thiếu niên đã đi vào.

Cậu dừng lại khi nhìn thấy người đang ngủ gục trên bàn. Đó là cô bạn ấy. Cô đang ngủ, lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô đang ngủ say sưa đến như vậy. Đôi mắt còn ươn ướt, có lẽ vì cậu đã trêu chọc mà cô khóc rất nhiều.

Bằng đã nhìn thấy cậu:

"Sao về muộn vậy? Không ăn trưa à?"

"Em ăn cùng bạn rồi!"

"Mới đến mà quen bạn nhanh thật, công nhận chúng nó rất quý em!"

"Có lẽ thế!"

"Có bạn bè quý như vậy rồi, em nên tha cho Điệp đi!"

"Anh..."

"Hai đứa rõ đã không hợp nhau rồi, sao em cứ thêm dầu vào lửa làm gì?"

"Anh không cần phải khuyên bảo đâu!" - Vỹ định đi vào.

"Đến bao giờ em mới thay đổi được cái tính đó hả Vỹ?"

Vỹ dừng lại, nhưng không quay mặt.

"Lẽ nào em đợi bố phải quay trở về?"

"..." - Vỹ nghiêng răng.

"Em phải thực sự nói rằng em rất hận bố thì em mới bỏ đi cái tính ngỗ ngược và lạnh lùng của mình sao?"

"..."

"Em hận bố đã khiến mẹ chết hay là hận người đàn bà đó đã khiến bố không thể yêu mẹ?"

"Cả hai!" - Vỹ tức giận.

"Dù em hận ai, em cũng không thể cứ thế này được! Điệp vô tội, nó đâu có làm gì em mà em toàn xung đột với nó thế?"

Vỹ quay mặt lại:

"Anh nghĩ rằng với cái bộ dạng hiền lành như vậy là anh có thể thích bảo vệ ai, thích nói ai cũng được à? Anh đâu có biết giận ai, hận thù ai? Vậy thì anh cứ bảo vệ người mà anh muốn bảo vệ đi, đừng hòng khuyên bảo được em!"

Vỹ đóng sầm cửa lại. Cậu không hề biết lúc cậu về đã khiến cho Điệp tỉnh. Điệp đã chứng kiến mọi chuyện. Và nó biết, đằng sau cánh cửa kia không phải là một cậu thiếu niên lạnh lùng nữa, thay vào đó là một đứa con bị bỏ rơi, và đang khóc một cách khổ đau.

Điệp khẽ nhìn Bằng: anh đang nghiêng chặt răng, tay nắm thành nắm đấm. Nhìn anh cũng rất đau khổ, có lẽ nỗi đau của hai anh em này chỉ có mình Điệp mới biết.

Liệu nó còn có thể chịu đựng được hay không? Chỉ một năm thôi, rồi nó sẽ không còn dính líu tới họ nữa. Và nó sẽ không phải buồn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-1: Những buổi học hè vắng lặng

Sáng sớm. Trời râm mát. Điệp đeo chiếc cặp một quai lên vai, bước đi chậm. Hôm nay nó không vui. Chuyện hôm qua ở nhà anh Bằng, nó cảm thấy mình cũng có lỗi. Anh Bằng vì nó mà khơi dậy quá khứ trong Vỹ, nó cảm thấy nó mới là kẻ đáng chết chứ không phải là Vỹ.

Bỗng dưng nó cảm thấy có nước rơi vào đầu. Cứ ngỡ nhà ai tưới cây, nhưng rồi nước càng nhiều thêm. Nó ngẩng lên. Mưa! Trời ơi nó đi được nửa đường rồi, quanh đây không có hàng nào có ô hay áo mưa. Mưa xuống rất nhanh, Điệp phát hoảng khi biết mưa mùa hạ rất lớn, nó sẽ ướt như chuột mất. Nhưng chẳng có ngôi nhà nào có một cái mái hiên cho nó trú, nhà ai cũng cao vút lên không đủ để che con mưa lớn cho Điệp. Nó vội vã chạy tới gốc cây lớn gần đó, may không có sấm sét. Mưa trút xuống rất lớn. Những kẽ lá không che mưa cho Điệp được, mưa theo đó rơi mạnh xuống mái tóc và chiếc áo trắng của nó.

Nó đưa chiếc cặp lên đầu, chỉ còn 10 phút nữa thôi, nó muộn học mất! Nó cảm thấy bất lực trong cơn mưa. Mưa sao kéo dài thế? Mọi khi mưa đến rồi lại đi mà.

Nó ngồi thụp xuống, gục mặt vào đầu gối. Nó mệt mỏi quá rồi. Những hạt mưa cứ rơi.

Bỗng Điệp không còn cảm thấy những hạt nước trĩu nặng ấy chạy nhảy trên người mình nữa.

Tạnh mưa rồi sao?

Đâu, vẫn rào rào xối xả mà!

Nó đứng dưới bóng râm của cây đã tối, giờ lại còn tối hơn.

Điệp ngẩng lên. Một hình bóng cao lớn đang đứng với chiếc ô che mưa cho nó. Nó nhìn thấy sự lạnh lùng bao quanh hình bóng ấy.

Nó đứng dậy. Cậu thật cao, nó không thể nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của cậu. Nhưng nó cũng không muốn, vì đó là đôi mắt giấu một nỗi đau quá khứ.

Vỹ lạnh lùng nhìn cô bạn:

"Cậu ướt hết rồi!"

Điệp nhìn mình. Mái tóc ướt bám chặt lấy da mặt nó, áo cũng đã ướt nhưng may không ướt sạch người. Nó cảm thấy lạnh. Hắt xì hơi!

Vỹ bỗng tiến lại rất gần nó, đưa tay lên vén những mái tóc đang ướt sũng bám chặt vào mặt Điệp. Bàn tay cậu chạm vào mặt Điệp khiến cho nó đỏ bừng mặt, vội quay ra. Vỹ cũng rút tay về, đôi mắt cậu buồn hơn. Hôm qua anh ấy cũng vuốt tóc cậu nhưng cậu không né tránh (dù biết cậu đang ngủ), còn tôi thì cậu lại quay đi? Điệp đánh trống lảng:

"Sao cậu không mang theo sách vở?"

"Đi thôi! Muốn học bây giờ!" - Đó dường như không phải câu trả lời cho câu hỏi của Điệp.

Điệp đành đi cùng Vỹ, cả hai cùng đi dưới một chiếc ô. Im lặng không nói gì với nhau. Điệp đưa mắt nhìn những hạt mưa đuổi nhau trên không gian, chốc chốc nó lại nghe tiếng thờ ở bên cạnh.

Chưa trông. Vỹ và Điệp đứng dưới mái trường để che mưa. Lũ học sinh nhìn thấy Vỹ đến thì chẳng khác gì gặp thần tượng. Chúng nó chạy ra hỏi han:

"Vỹ, hôm qua cậu có làm sao không?"

"Vỹ, cậu khỏi chưa?"

"Vỹ, hôm nay cậu vui hơn chưa?"

"Ồ tại sao cậu đi với Điệp?" - Một đứa không bằng lòng.

Cả lũ nhón nháo nhìn Điệp, dù sợ Bằng nhưng giờ Bằng không có ở đây nên chúng nó lại chỉ chiết Điệp. Điệp cúi đầu không nói gì. Vỹ cũng im lặng một hồi rồi nói:

"Mấy cậu đừng làm thế nữa!"

Lũ học sinh và cả Điệp ngạc nhiên. Vỹ lạnh lùng nói tiếp:

"Bỏ đi! Hôm qua là tớ giả vờ đấy, tớ với Điệp chỉ mâu thuẫn thôi, không đáng để các cậu nói bạn ấy như vậy đâu!"

"Sao? Giả vờ?"

"Ngã xe cũng chỉ là tai nạn bất đắc dĩ. Điệp là bạn tớ, vì thế đừng ai nói xấu bạn ấy nữa!"

Rồi Vỹ cầm ô đi đến phòng hội đồng giáo viên. Nhưng Điệp đâu có để ý cậu đi đâu, nó chỉ đứng lặng nhìn theo hình bóng cao lớn của cậu với ánh mắt đã rung rung.

Điệp vào lớp. Không thấy Vỹ đâu cả. Nó sốt ruột không hiểu cậu đã đi đâu. Cả lớp cũng bồn chồn, Thanh thì như lửa đốt khi người bạn nó yêu quý lại đi đâu không biết!

Cô giáo bước vào. Điệp không thể chịu nổi, sáng vừa thấy mà giờ lại bốc hơi.

Gương mặt cô giáo hơi buồn. Cô nói:

"Cô thông báo cho lớp ta một tin. Bạn Vỹ đã nghỉ!"

Ngoài trời mưa bỗng có tiếng sét đánh ĐOÀNG!!!!

Điệp như bị điện giật, nó vội vàng:

"Tại sao bạn ấy lại nghỉ ạ?"

Thanh cũng chen vào:

"Bạn ấy sẽ không học ở đây nữa sao ạ?"

Cả lớp cũng nhón nháo cả lên. Riêng Điệp thì cảm thấy như rơi xuống vực, không thể nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

"Ừ..." - Tiếng cô giáo như một tiếng sét thứ hai.

Điệp và Thanh cảm thấy mình đã chết rồi.

Nhưng cô giáo đã nói tiếp:

"...bạn ấy không học hè ở đây nữa!"

Ồi giờ đất ơi! Tìm đâu rồi? Chết tiệt quả tìm mình nhảy đi mất rồi không tìm thấy đâu nữa!

Điệp ngồi phịch xuống, thở hắt hắt. Vậy mà mình cứ tưởng cậu ta sẽ đi forever (mãi mãi) chứ. Cả lớp như đang trong đồng lửa bị một xô nước đá dội vào, hix hix!!!

Cô giáo lại tiếp:

"Đến ngày khai giảng bạn ấy sẽ học, giờ nghe nói Vũ đã về quê rồi!"

Cả lớp buồn xo. Diệp lại thần thờ. Về quê? Lại một mình cậu ấy dưới vùng biển Non Nước chỉ cô đơn mà nhớ về một quá khứ?

Tự dưng mình muốn chạy ra khỏi đây. Mình muốn được đến chỗ cậu ấy và nói rằng cậu ấy hãy quên đi, mình luôn ủng hộ cậu ấy, mình cảm thông với hoàn cảnh của cậu ấy. Nhưng tại sao mình không làm được? Vì mình ghét cậu ấy? Hay là mình không đủ dũng cảm nhìn vào đôi mắt cậu ấy?

Vậy là chỉ một mình mình ở lại...

Những buổi học hè cứ dần trôi qua.

Buổi trưa hôm ấy, Diệp ra về. Nó giật mình khi nhìn thấy thằng Quang - em trai mình:

"Em đi qua nhà thằng bạn tiện gọi bà chị về!"

"Về làm gì?"

"Sao dạo này chị không ăn trưa ở nhà vậy?"

"Sao? Nhớ chị à?" - Diệp cười nhưng không giấu nổi nỗi buồn.

"Ừm, không có chị chán lắm! Chị toàn ăn trưa với anh Bằng à?"

"Ừ, chị ăn để học luôn cho tiện ấy mà! Để khi nào giỏi Lý rồi thì chị sẽ về ăn cơm cùng!"

"Hix biết đến bao giờ chứ?" - Quang tiu nghỉu. - "Mà dạo này chị lạ lắm nhá! Lúc nào cũng buồn thiu thiu! Chẳng có ai cãi nhau với em em chán lắm." Diệp xoa đầu cậu bé:

"Buồn gì chứ, về nhà mày lại tranh trượng rán với chị sợ lắm! Thôi về đi chị có việc."

Nghe chị trêu vậy Quang thấy vui hơn và đi về. Diệp nhìn theo. Thực sự là Quang nói đúng. Dạo này Diệp không còn hoạt bát như trước nữa. Thanh thì vẫn là Thanh, vì Thanh biết Vũ sẽ về nhưng sao Diệp cứ có cảm giác nhớ nhung bồn chồn. Có Vũ thì Diệp ghét nhưng không có thì nó nhớ vô cùng. Một tháng dần trôi qua rồi mà Vũ vẫn chẳng hề gọi một cuộc điện thoại. Nó thường đến nhà Bằng vì nó thích Bằng, nhưng cũng muốn nghe ngóng tin Vũ. Mà Diệp thì sĩ diện, không chịu gọi điện cho Vũ trước.

Nó bước chân vào nhà. Bằng đang đứng bên cửa sổ. Cái dáng cao 1m8 của anh đang toát lên vẻ buồn âm ỉ. Bằng đâu có bao giờ như vậy chứ?

Điệp lí nhí:

"Anh..."

"Điệp à?" - Bằng quay lại. Diệp nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai luôn vui vẻ của anh đang rất buồn - "Em ngồi đi, uống cốc nước đã!"

Điệp ngồi xuống, Bằng ngồi đối diện. Anh rót nước, khuôn mặt buồn đến ghê sợ. Diệp rất sợ anh buồn, liền hỏi:

"Anh...anh có chuyện buồn à...?"

Bằng ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt nó. Nó cũng nhìn lại đôi mắt đang buồn của anh. Không biết đôi mắt của Vũ có như vậy không?

"Vũ quyết định không quay lại nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15-2

"Tớ rất cần cậu..."

Diệp đang ngồi bồng đứng hẳn dậy, gương mặt ngờ ngàng:

"Anh nói gì?" - Lời nói lạc cả đi.

Bằng hơi sững lại, có bao giờ Diệp lo Vỹ như thế này? Anh cố bình tĩnh:

"Hôm qua, Vỹ gọi điện về cho anh vì biết rằng sắp vào năm học rồi. Nó nói nó sẽ ở lại, nó cần một mình và có lẽ nó không muốn trở lại đây gây rắc rối nữa. Tính của Vỹ rất ngoan cố nên anh không biết có nên đồng ý hay không..."

Cổ họng Diệp muốn thoát ra những lời nói nhưng cứ bị chặn lại. Nó cảm thấy rã rời, không thể hiểu nổi tại mình có nghe lầm hay không. Nó ghét Vỹ là thế, nhưng sao khi nghe thấy cái tin này, nó lại cảm thấy trái tim như bị đứng lại không thể đập nổi.

Bằng nhìn nó:

"Em không sao đấy chứ?"

Diệp mím môi, vội vã chạy ra ngoài. Bằng gọi với theo:

"Em đã ăn trưa đâu! Đi đâu thế?"

Nhưng Diệp vẫn chạy đi giữa trưa nắng hè gay gắt. Hôm nay trời rất nóng. Nóng đến 40 độ. Còn Diệp thì quá lạnh, quá sốc không thể chịu nổi được.

Bỗng nhiên chiếc điện thoại vang lên "Tít tít". Có tin nhắn đến. Nó tỉnh ra, đứng lại và mở máy. Nó ngờ ngàng nhìn thấy tên người gửi: Vỹ "ghệ sông".

Lần đầu tiên nó mở ra tin nhắn của Vỹ vội vã như vậy (vì hầu như Vỹ toàn nhắn tin trêu nó).

"Tôi định gửi cho Thanh nhưng sợ nhớ Thanh đôi số nên không gửi được. Vì thế tôi gửi cho cậu, nhờ cậu thông báo với cả lớp tôi sẽ không học tại trường đó nữa."

Dưới ánh nắng như thiêu như đốt, Diệp nheo mắt đọc từng dòng chữ trong tâm trạng không thể diễn tả nổi. Như tự động nó nhấn Trả lời:

"Tại sao cậu lại về quê? Lẽ nào là vì tớ đã khiến cậu khó chịu mà giận dữ như thế sao?"

Tin nhắn trả về rất nhanh khiến Diệp sốc nặng:

"Đúng! Lý do đúng nhất luôn là do cậu!"

Một nỗi tức giận trào lên. Diệp nhấn vào nút Gọi. Trong thâm tâm nó hơi sợ Vỹ sẽ tắt máy. Nhưng không..

"Alô!" - Giọng nói đầy lạnh lùng mà vô cùng thân quen.

"Vậy tại sao cậu còn nói tớ là bạn cậu? Tại sao cậu còn bảo lũ học sinh đó không được nói xấu tớ nữa? Chính cậu đã nói như thế cơ mà! Sao cậu luôn là một kẻ xấu xa, nói một đằng làm một nẻo như vậy?" - Diệp nói một tràng nhưng không hiểu mình nói gì, giọng nói chua xót.

"..." - Đầu máy bên kia im lặng, nhưng Diệp biết Vỹ không rời máy.

"Sao cậu không trả lời? Tớ rất ghét cậu, Vỹ ạ! Tớ ghét vì cái tính đó của cậu, cậu lạnh lẽo không bao giờ cho người khác biết mình nghĩ gì. Tớ biết hôm đó khi anh Bằng nói đến quá khứ, cậu đã khóc, đã dẫn vật. Nhưng sao cậu cứ phải khóc một mình chứ?" - Giọng Diệp mỗi lúc nghẹn lại. Sóng mũi nó cay cay.

"..."

Cậu vẫn không trả lời.

Nó cảm thấy quá tuyệt vọng.

"Vỹ, tớ cần cậu! Tớ cần cậu hãy trở về đây!"

Điệp biết Vũ suốt rơi cả điện thoại vì giật mình.

"Nếu cậu đi, tất cả mọi người sẽ cho rằng tớ lại gây chuyện khiến cậu đi! Cậu nghĩ tớ chịu nổi sao? Cậu thật hèn, Vũ ạ. Tớ chưa thấy ai bỏ trốn hèn hạ như cậu đâu!"

"..."

"Cậu không nghĩ đến tớ thì kệ xác cậu, nhưng cậu phải nghĩ đến Thanh, nghĩ đến những người yêu quý cậu chứ? Quay về đi, tớ nói cậu phải quay về!!"

"Bíp bíp bíp!" - Máy bên kia đã dập.

Điệp như vỡ òa cảm xúc, nó ngồi thụp xuống khóc. Nó không hiểu vì sao mình lại khóc? Cậu ấy vẫn không chấp nhận sao? Tại sao lại như thế? Tại sao?

Nó muốn giờ chỉ có mình nó khóc. Nó sợ đợi đến ngày khai giảng. Vì hôm đó có lẽ sẽ là ngày nó kết thúc những tình bạn đẹp mà những người bạn đã dành cho nó. Tất cả là vì cậu!!! Tôi ghét cậu, Vũ!! Tôi thực sự ghét cậu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngày khai giảng

Hạ đang đi qua nhường chỗ cho những ánh nắng mùa thu đang về. Nhưng dư âm mùa hạ còn rất nhiều, mới sáng sớm đã chói lóa vì nắng. Những ngày nắng là ngày vui của Điệp nhưng giờ nó không cảm thấy vui nữa. Ngày nào nó cũng ra nắng để quên nỗi buồn mà chỉ thấy mệt mỏi hơn.

Lâu lắm rồi nó mới mặc lại áo trắng và chiếc quần đồng phục. Nhìn mác trường trên áo nó lại nhớ những ngày vui vẻ ngày xưa. Nó đeo khăn đỏ, nhìn mình trong gương. Có bao giờ nó buồn như thế này đâu? Nó lúc nào mà chẳng vui vẻ, vậy mà sao giờ nó lại thế này chứ?

Nó bước ra ngoài. Một nụ cười đang đợi nó:

"Hé lô bạn thân! Chào buổi sáng!"

Điệp cười gượng:

"Sao tự dưng lại trực ở đây vậy?"

Thanh búng vào mũi Điệp:

"Bạn bè mà không được đi cùng nhau sao? Tao đâm chết mày bây giờ!"

"Thôi đi búng đồ mũi người ta rồi còn đòi đâm nữa! Hôm nay sao mày vui vậy?"

"Thì hôm nay Vũ về mà!" - Thanh nở nụ cười ngây thơ.

Nhìn nụ cười vui vẻ của cô bạn Điệp không nở nói ra sự thật đau buồn ấy. Nó đành cười lại và cùng cô bạn đến trường. Cái cây ấy vẫn đang đứng ở con đường này. Điệp nhận ra đó là một cây hoa điệp. Ngày hôm ấy, ngày cuối cùng nó gặp Vũ dưới cơn mưa mùa hạ, chính là dưới gốc cây hoa điệp này.

Điệp cảm thấy buồn hơn tất cả.

"Sao mày đi chậm vậy Thanh?" - Nó quay lại.

"Tao đợi Vũ, thế nào chẳng gặp bạn ấy ở đây chứ?"

Trời ơi cô bạn ngây ngô của tôi! Điệp đành kéo Thanh đi:

"Cậu ấy sẽ không về đâu!"

"Cái gì?"

"Cậu ấy nói là sẽ không về nữa."

"Ai nói tôi không về?"

Cả Diệp và Thanh giật mình đứng sững lại khi nghe lời nói ấy vang lên từ đằng sau.

Một cậu thiếu niên rất cao, có khuôn mặt thanh tiên mặc bộ đồng phục rất đẹp với chiếc khăn đỏ phấp phới đang bước tới chỗ hai người bạn. Dưới ánh nắng, vẻ đẹp của cậu lại càng được tôn lên. Thanh nở nụ cười tươi không còn gì tươi hơn. Còn Diệp như hóa đá tại chỗ.

"Vỹ, chào mừng cậu quay lại!" - Thanh chạy vội ra.

Vỹ vỗ vai cô bạn thân, nở nụ cười với Thanh rồi nhìn Diệp. Diệp nói không ra hơi:

"Sao...sao cậu bảo...không về?"

Vỹ choàng tay qua vai Thanh, cười:

"Thì hôm đó Thanh gọi điện cho tôi mong tôi quay về, làm sao tôi lại thất hứa với bạn thân của tôi được?"

Thanh cười:

"Đúng! Diệp, mày không gọi cho Vỹ à? Tao đã gọi đấy, Vỹ bảo Vỹ về ngay mà."

Diệp như chết trân. Cái gì cơ? Hôm đó tôi đã gọi cho cậu, đã khóc để xin cậu về cậu đã đáp máy một cách không luyến tiếc. Nhưng Thanh gọi thì cậu lại về.

Thanh từng nói nó rất thích Vỹ. Mà cũng đúng thôi, hai đứa gọii Vật lý như nhau, lại hợp tính nhau. Còn mình thì bị ghét như vậy, chả trách nó không về.

Diệp nở một nụ cười vô thức:

"Mừng là cậu đã về!"

Rồi nó quay mặt đi thẳng đến trường, nụ cười vẫn trên môi nhưng nó không biết mình đang cười. Nó chỉ cảm thấy đó là một nụ cười chua xót. Vừa vui vừa buồn, cảm giác gì trong nó thế này? Cả trường như bùng nổ sự vui mừng khi Vỹ về. Đứa nào đứa nấy mặt mày rạng rỡ, đến thầy cô giáo còn vui mừng vì cậu học trò mới đến mà thông minh xuất sắc vẫn ở lại cùng trường. Mấy đứa con gái lớp dưới thấy Vỹ đi cùng Thanh và Diệp liền nói:

"Ôi trông anh Vỹ với cả chị Thanh kia! Nhìn xứng đôi thế!"

"Ồ công nhận đó, chị Thanh xinh quá."

"Nhìn Diệp đi sau kia, trông giống như là công chúa và hoàng tử có...nữ tỳ đi theo!"

Diệp nghe thấy vậy, trong lòng dâng trào một nỗi tủi thân. Nó cảm thấy rất đau đầu.

Ba người bước vào hàng lớp đang tập trung. Lớp chia ra hai hàng, Vỹ ngồi cuối của hàng 1, Diệp ngồi ngay bên cạnh nhưng là cuối hàng 2, Thanh ngồi trên Diệp. Thanh quay ra thấy Diệp gục mặt vào đầu gối không ngẩng lên.

"Diệp, mày làm sao vậy?"

Diệp không trả lời, chỉ ôm đầu. Vỹ nói:

"Chắc là say nắng, kiểu này chỉ có đi nắng nhiều thôi!"

Đúng vậy! Lúc nào Diệp cũng ra nắng mà, vì ai mà suốt ngày nó ra nắng chứ? Giờ thì báo hại rồi!

Chào cờ xong, cả trường ngồi xuống nghe cô hiệu trưởng đọc diễn văn. Diệp mệt mỏi:

"Thanh, cho tao mượn cái lưng của mày nhá, tao mệt quá!"

"Ừ!"

Diệp dựa đầu vào lưng Thanh, quay nghiêng mặt ra phía bên phải và chìm nhanh vào giấc ngủ. Bên phải chính là phía Vỹ, nhưng Diệp mệt quá rồi, chỉ biết ngủ cho hết đau đầu chứ không có hơi quay mặt sang bên khác.

Sau bài diễn văn là một liên khúc ca nhạc. Trường rộng nên nhạc rất lớn, ồn ào và tiết mục cũng rất hấp dẫn nên không ai để ý (kể cả Thanh) rằng Diệp đang gật gù gật gù, và cuối cùng trượt đầu ra khỏi lưng Thanh mà không hề hay biết.

Nhưng Diệp đã ngã đầu xuống một bờ vai...

Suốt thời gian diễn văn, rồi ca nhạc, Diệp chỉ ngủ mà không biết có một người ngồi ngay cạnh nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ của nó. Bằng kia, anh cũng đã nhìn cô ấy ngủ đúng không? Vậy giờ thì em cũng còn được nhìn rõ hơn anh, và thậm chí giờ cô ấy đang ngủ trên vai em.

Nhìn thấy Diệp gật gù trượt đầu ra khỏi lưng Thanh, Vỹ đã dịch ghế ngồi sát thêm. Thực ra đó chỉ là phản xạ thôi nhưng cũng đã khiến bờ vai rộng của cậu đón lấy đầu Diệp, nó không hề biết gì cả mà cứ ngáy tiếp. Còn những người khác do quá thích tiết mục văn nghệ nên chẳng hay biết đến cảnh ấy, nếu không...(hiểu lầm ngay tức thì ấy nhỉ). Thân hình cao lớn của Vỹ đã che nắng cho Diệp, giúp con say nắng trong đầu bớt hành hạ Diệp nữa.

Dù giấc ngủ không yên nhưng Diệp cũng rất mê mẩn. Nó không biết gì cả, vì thế Vỹ quan sát nó rất kỹ. Chợt Vỹ thấy vai mình lạnh lạnh. Một giọt nước mắt rơi khỏi bờ mi Diệp. Không biết Vỹ có biết Diệp đang mơ thấy cuộc nói chuyện của cậu với Diệp, cậu đã dập máy lạnh lưng thế nào. Còn Diệp không hay biết rằng có một người đã đỡ lấy giọt nước mắt thứ hai của mình, quệt phải làn da mịn màng như da em bé trên má nó.

Ca nhạc chiếm rất nhiều thời gian, gần 3/4 buổi lễ. Khi tiết mục cuối sắp hết, Vỹ mới mỉm cười vỗ vào người Diệp:

"Này dậy đi, cậu làm lồm cồm cả vai tôi rồi!"

Giọng nói nhỏ bên tai cũng đủ đánh thức giấc ngủ gà gật của Diệp. Nó lơ mơ vì còn rất đau đầu:

"Mơ hay tỉnh vậy...?"

"Cả hai đấy!" - Vỹ nói to hơn.

Nghe giọng Vỹ và nhận ra mình đang ngã đầu vào đâu, Diệp như điện giật ngồi phắt dậy. Nó quay sang Vỹ:

"Này, rõ ràng là tôi đang ngủ ở lưng Thanh mà!"

"Cậu rơi khỏi lưng Thanh lúc nào mà chính Thanh còn không biết kia mà! (Thanh mãi văn nghệ đến giờ mà vẫn không biết) Không có tôi chắc cậu bẹp đầu rồi đấy!"

Diệp nghiêng nghiêng rằng:

"Có ai thấy không đó?"

"Có chứ! Có cây, có tường, có cửa, có trời, có..."

"Thôi im đi!" - Diệp đỏ bừng cả mặt.

"Sao mặt cậu đỏ vậy?"

Diệp càng đỏ mặt tẻ, nó nói dối:

"Tôi sốt chứ sao?"

"Thật à?" - Vỹ dề tay lên trán Diệp, càng làm nó đỏ mặt thêm - "Mà đúng là cậu sốt thật này! Nóng thế!"

Trời đất ơi, tại cậu đẩy thẳng bạn đáng chết!! Cậu động vào tôi nên tôi mới sốt, số đen thế hôm nay là khai giảng mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đỉnh điểm cơn sốt

Con sốt đến càng cao, người Diệp mỗi lúc nóng bừng. Nó hoa mắt chóng mặt không thể nhìn ra cái gì, chỉ đợi đến lúc là có thể ngất xỉu đi. Nhưng mãi mà buổi khai giảng này vẫn chưa xong, lại còn lên lớp để cô giáo dặn dò nữa nên Diệp phải cố chịu, mặt nó đỏ gay đỏ gắt.

Thanh diu nó lên lớp. Vỹ bảo:

"Hãy để tôi ngồi trong đi, cậu ngồi trong thì nắng hắt vào thì lại dễ say nắng nữa đấy, càng ồm thêm!"

Diệp mong ngồi ngoài từ lâu lắm rồi, nó gật đầu cái rụp. Vừa ngồi xuống ghế là nó đã gục luôn, đôi mắt lơ lơ chuẩn bị khép lại.

"Vỹ, cậu về quê có vui không?" - Tiếng cái Thanh vang lên.

"Ừ vui, nói chung là bình yên mà!" - Vỹ cười.

"Nhưng sao cậu không học hè mà chuyển về vậy?"

"À thi tớ có việc mà. Nhưng dù về đâu đi chăng nữa tớ cũng sẽ quay lại. Lúc nào Thanh cũng ủng hộ tớ quay lại còn gì?"

"Tất nhiên! Còn bao nhiêu người ủng hộ cậu kia mà!"

"Thanh đã mất công gọi điện cho tớ rồi, để trưa nay tớ đãi Thanh một bữa. OK?"

"OK con gà đen! Được Vỹ đãi là điều xa xỉ đó nhá!"

"Xa xỉ cái gì? Nhớ đợi nhé!"

Điệp chưa ngủ. Đôi mắt nó tưởng rằng nhắm nhưng đang nhìn rất rõ hai người bạn ấy nói chuyện. Ngồi ngoài thì thích thật đấy, nhưng ở bàn trên Thanh lại ngồi trong, và giờ cho Vỹ ngồi trong thì Vỹ ngồi ngay dưới Thanh, nói chuyện với Thanh là điều quá dễ hiểu.

"Điệp, cậu đi ăn cùng không?" - Vỹ quay lại mỉm cười. Cậu biết Diệp chưa ngủ.

Gì chứ? Tôi đang ốm mà! Nhưng sao Diệp lại muốn đi thế nhỉ?

"Được!" - Diệp ngẩng lên.

"Mày có mệt không vậy?" - Thanh hỏi.

"Không, tao ra nắng nhiều nên hăm hăm đầu tý thôi mà, không sao đâu! Đêm qua mất ngủ nên buồn ngủ thôi." - Một lời nói dối che lấp cái thân thể đang rã rời tưởng sắp chết. Trưa đó, ba người cùng đi ăn. Thanh và Vỹ rất vui, cả hai nói chuyện rôm rả dọc đường. Diệp tụt đằng sau, thực sự quá mệt, nó chỉ muốn gục xuống mà thôi.

Quán ăn mà Vỹ chỉ ngay gần nhà Vỹ, nhưng khá xa nhà Diệp. Khi ngồi xuống, Diệp ôm đầu cúi xuống, sao hôm nay nhìn thức ăn nó chỉ muốn nôn. Vỹ không hề để ý, cậu vẫn cười:

"Thanh gọi món rồi đấy, cậu ăn gì vậy Diệp?"

"Gì cũng được!" - Diệp mệt mỏi.

Lát sau người phục vụ mang com đến. Trời đất ơi! Sao toàn hải sản vậy? Ở đây có phải ngoài biển đâu? Tôm cá, ngao sò ốc hến đủ cả. Buồn nôn quá!!

"Ăn thôi!" - Vỹ giục.

Thanh cắm đầu vào ăn luôn, nó đang đói mà. Còn Diệp thì không thể nào nhìn nổi nói gì là ăn. Nhưng Vỹ và Thanh đang ăn như vậy, đã mất công gọi món cho nó thì làm sao nó có thể... Và thế là nó gắp một miếng. Vừa nuốt vào, cảm giác lờ lờ từ dạ dày xộc lên tới tận cổ nó. Dường như thức ăn sáng nay vẫn chưa tiêu, và nó đang....Không được! Mình phải nhịn! Hoa mắt quá, sao lại có 2 Vỹ, 2 Thanh vậy nhỉ?

"Á à ngồi đây ăn mảnh mà không rù anh sao?" - Một giọng nói vang lên.

Tất cả ngẩng lên. Bàng đã đứng đó. Quán ăn này gần nhà anh mà, làm sao anh không biết chứ?

"Ăn nhanh quá nhỉ?" - Bàng nhìn Vỹ và Thanh. Hai đứa đã ngốn gần hết cái bàn ăn.

Nhưng khi quay sang Diệp, anh giật mình vì suất ăn của Diệp còn nguyên, dường như chỉ đụng vào đúng một miếng và đang ôm bụng gục xuống bàn. Vỹ và Thanh lúc này mới giật mình nhìn theo. Bàng vội hỏi:

"Điệp! Em sao vậy?"

Điệp ngẩng lên, nhìn anh với ánh mắt thực sự đau khổ vì phải nín nhịn. Nhưng cảm giác buồn nôn đã xộc khắp người nó, bụng nó sôi lên, nó nấc lên từng tiếng và Bàng hiểu ngay ra là nó đang bị làm sao.

"Đứng dậy đi em!" - Bàng hét hoảng, kéo nó đứng dậy.

Bàng dìu Diệp tới chỗ cô phục vụ:

"Ở đây có nhà vệ sinh không vậy?"

"Dạ có! Ở đằng kia kia anh!"

Anh đưa Diệp chạy nhanh tới đó. Vừa vào nhà vệ sinh, Diệp không thể nào chịu nổi nữa. Bàng đứng ngoài, anh run cả người khi nghe thấy Diệp tưởng rằng đã lộn cả ruột gan ở trong kia. (Ai thấy kinh ở chỗ này thì đừng có đọc nhá, kéo tác giả bị ăn đòn thì toi)

Điệp bước ra, mặt nó tái xanh, môi tím lại. Nhìn nó quá thảm hại. Bằng đưa cho Diệp tờ giấy ăn với cốc nước:

"Này, uống đi!"

Điệp uống nước, lau miệng xong liền ngất xỉu đi vì quá mệt. Bằng đã đỡ được nó, nó ngã vào lòng anh. Cảm giác thực sự ấm áp, nó thiếp dần đi.

Bằng quay lại thì thấy Vỹ và Thanh ngay sau. Không kìm nổi tức giận, anh quát:

"Điệp như thế này mà hai đứa còn gọi hải sản ra bắt em ấy ăn hay sao? Hai đứa quá vô tâm, chỉ biết ngồi với nhau mà quên cả bạn bè!"

Rồi Bằng bế xốc Diệp đi ra khỏi quán. Vỹ nhìn theo, đôi mắt tối sầm, hai tay nắm thành nắm đấm. Do nhà Diệp xa quá nên Bằng đành đưa Diệp về nhà mình.

Anh để Diệp nằm trên cái ghế salon bên ngoài. Cô bé sốt bùng bùng, trán nóng, thở rít lên rất sợ. Trước hết phải hạ sốt đã. Bằng vớ vội cái khăn, vắt nước lạnh vào đó và chườm lên trán Diệp. Cô bé có vẻ nằm yên hơn.

Đột nhiên chuông điện thoại của Bằng vang lên:

"Alô!"

"Bằng hả? Mày đến trường ngay đi!" - Tiếng thằng bạn của anh vang lên.

"Làm gì? Tao đang bận!"

"Mày quên cả tập tài liệu ở đây đây này! Nếu không có cái này tao đổ mày qua nỗi buồn thi ngày mai đấy? Mau đến đi, tao không mang cho mày được đâu tao đang rất vội!"

Trời! Tập tài liệu quan trọng của anh để quên ở trường. Sao đầu óc anh lại lú lẫn vậy chứ? Buộc phải đến thôi, trường mà đóng cửa thì chết. Nhưng còn Diệp thì tính sao đây?

Mà trường mình gần mà, thôi chạy nhanh đến đó chắc không sao đâu. Thế là Bằng đóng cửa, đội mũ bảo hiểm lên xe máy phóng với vận tốc lên tới 80km/h!

Một mình Diệp mê man, đây là đâu thế này?

Nó không mở mắt ra được. Nó mệt quá, thực sự không chịu được.

Trán nó hình như hơi lạnh.

"KET!!!" - Một tiếng mở cửa.

Ai về vậy nhỉ? À chắc là mẹ về đấy, hoặc là bố. Hay là thằng Quang? Diệp cứ ngỡ mình đang ở nhà.

Nó gắng mở đôi mắt.

Cái trần nhà kia quen quá...

Nhưng không phải nhà mình...

TRỜI!!! Là nhà anh Bằng!!

Bỗng nhiên, một bàn tay thô ráp tóm chặt lấy Diệp, nhét một miếng giẻ vào miệng nó. Nó hoảng loạn, vùng vẫy nhưng không được. Nó nhận ra đó là một tên bịt mặt, mặc áo ba lỗ nhìn rất dữ tợn, bụi đời và tay hắn đang cầm một cái dao.

"Tiền đâu, đưa cho tao không tao giết!"

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vết dao trên vai áo

Điệp giãy giụa, nó ú ớ nhưng bàn tay của thằng trộm này quá khỏe. Điệp cảm thấy buồn nôn vì bàn tay của nó có cái thứ mùi kinh khủng của một kẻ chắc lâu ngày không tắm (). Nó hần hển, cố gắng phát ra từng tiếng:

"Cháu...xin chú...! Tha...cho...cháu!"

"Mày không đưa tiền đây thì tao giết chết mày!"

"Cháu...không...có..."

Thằng trộm sừng cò, hần lập tức giơ dao lên. Trong một giây bình tĩnh, Điệp chợt nhớ tới cái lần cắn Vỹ ở ngoài biển. Và thế là, hàm răng sắc nhọn của nó bắt đầu tung chiêu. Hay da!!! Phập!!!

Thằng trộm quá đau, đến Vỹ còn hét âm lên nói gì là hần. Mặc dù cái cắn của Điệp không mạnh lắm nhưng đủ để hần buông Điệp ra, Điệp vùng chạy. Nhưng do đầu óc đang không tỉnh táo vì quá mệt, nó đuối dần. Thằng trộm cố quên đi vết đau, nhảy qua bàn đuổi theo nó. Và chẳng phải vất vả gì, lần này hần còn tóm chặt Điệp hơn.

"Ái chà con bé này xinh quá nhỉ?" - Hần quay mặt Điệp lại và nhìn thấy khuôn mặt rất xinh đẹp của nó.

Không kìm được, hần tóm chặt lấy cổ Điệp, cúi xuống định thorn vào má nó. Hoi thở của thằng này cực kỳ hôi thối, mấy tháng mày chưa đánh răng vậy? Qe! Buồn nôn quá! Thằng khốn mày định làm gì hả?

Phụt!! Tao cho mày biết chiêu mới của tao: NƯỚC BỌT THẦN CÔNG!!

Thằng trộm tối tăm mặt mũi. Chưa bao giờ đi trộm nó gặp một trường hợp như thế này. Bọn trẻ thời nay đã man con ngan như vậy sao? Được lắm! Mày đừng quên ông còn có vũ khí.

Mất hết tính người chỉ trong vài giây, thằng trộm quặp tay Điệp lại, giữ chặt nó tới mức Điệp hoảng loạn vô cùng. Nó chỉ kịp nhìn thấy con dao sáng loáng và đâm xuống!

Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đầu óc Điệp hết lên, vậy là giờ nó thực sự chết ư?

Ồi!

Một cái gì tóm lấy nó!

Nó bị đưa đến Thiên đường rồi sao? Huhu bố ơi, mẹ ơi, Quang ơi, anh Bằng ơi, vĩnh biệt mọi người!

"Á!!!!" - Một tiếng kêu vang lên, dù rất nhỏ nhưng thực ra chứa đầy đau đớn thức tỉnh Điệp.

Hoi thở ấy phả người nó. Không phải là cái hoi thở hôi thối ban nãy, đó là một hoi thở quen thuộc nhưng nghe rất đau đớn. Một cái gì đang ôm chặt lấy nó, và con dao đó không hề cắm vào người nó. Nhưng cánh tay nó đang đầy máu. Nó mở mắt ra.

Gương mặt thần tiên ấy đang ở trước mặt nó...

Sao cậu lại ở đây? Cậu lên thiên đường với tôi sao?

Không! Tôi có thấy đau đớn đâu! Tôi chưa chết!

Vậy là cậu.... Vỹ bùng bùng tức giận khi thấy Bằng đưa Điệp đi. Không hiểu vì sao cậu tức như vậy. Thanh bảo:

"Cậu sao thế Vỹ?"

"Cậu về đi! Tớ phải về!" - Vỹ lạnh lùng.

"Nhưng..."

"Tớ bảo cậu cứ về đi!"

Thanh biết tính Vỹ nên đành đi về. Vỹ bực tức bước về nhà. Nhưng vừa định mở cửa, cậu đã nghe thấy tiếng Điệp đang kêu và tiếng thằng trộm. Như phản xạ cậu đập cửa bước vào, và thấy thằng trộm đang giơ con dao lên. Không hề suy nghĩ gì, cậu lao đến ôm lấy Điệp, va vào tên trộm khiến con dao trên tay hần văng ra, không đâm vào lưng Vỹ đã chắn cho Điệp.

Nhưng con dao không chịu rơi xuống một cách bình thường, nó sượt mạnh qua vai cậu thiếu niên và bật ra những giọt máu, chảy từng giọt xuống cánh tay cô bé.

"Vỹ, cậu...!"

Vỹ rất đau, nhưng giờ cậu không cảm thấy điều đó. Cậu cần phải chống lại tên trộm này. Cậu buông Diệp ra, đứng lên. Tên trộm lúc đầu ngỡ ngàng nhưng rồi hấn phá lên cười khi thấy trước mặt mình chỉ là một thằng nhãi ranh. Vỹ rất cao nhưng cậu chỉ cao so với tuổi của mình, chứ chiều cao 1m72 của cậu so làm sao với chiều cao hơn 1m8 của hắn. Vỹ cũng đâu cơ bắp cuộn cuộn như hắn ta chứ, nhìn cũng biết rằng hắn ta khỏe hơn cậu rất nhiều.

Thế nhưng, tên trộm này chỉ được cái to xác chứ không thể thông minh được như Vỹ. Và Vỹ cũng đã quá quen với việc đánh nhau này bởi chỉ vì nó mà cậu có bao giờ là một học sinh xuất sắc.

Thằng trộm lao đến bóp cổ Vỹ:

"Thằng nhãi, ông chỉ cần bóp một cái là đủ cho mày gãy cổ rồi đấy! Mau đưa tiền cho ông mày ngay!"

Vỹ tức đến bầm gan tím ruột, thằng này bóp cổ đau quá! Nhưng Vỹ vẫn bình tĩnh, cậu giả vờ sợ hãi:

"Chú ơi, chú tha cho cháu! Đằng sau chú có cái két sắt đựng khoảng vài trăm triệu của bố mẹ cháu, chú có lấy thì lấy."

Vài trăm triệu ư? Thằng trộm quay ngay người lại, cánh tay đang bóp cổ Vỹ cũng nói lỏng ra.

Bụp!!! Vỹ rất nhanh tóm lấy tay hắn. Hắn giật mình quay lại, Vỹ tóm lấy tay kia nốt và quặp cả hai tay ra sau, đồng thời cậu cho thằng trộm một quả "lên gối" từ đằng sau khiến hắn khụy xuống. Hắn định chống trả thì Vỹ đã vớ cực nhanh cái dao bị rơi xuống đất, kè vào động mạch ở cổ tay tên trộm. Hắn giật mình ngồi im, vì nếu cứ động thì hắn sẽ chết ngay.

"Ông chú này to xác mà chậm quá, lại còn ngu nữa chứ! Thế thì cần tiền làm gì vậy? Mua thuốc trị ngu hả?"

Những lời nói khiêu khích ấy càng khiến thằng trộm điên tiết. Hắn vuron chân ra, đá một cái trúng chân Vỹ khiến cậu mất đà chúi xuống. Nhân cơ hội này, hắn vùng thoát ra và đè cậu xuống, một quả đấm sẽ giáng xuống phá tan gương mặt hoàn mỹ này chỉ trong một giây.

Một giây ấy đủ để cô bé quên mất sự mệt mỏi vì con sói trong mình...

Cô nhận ra bàn tay đang định đấm Vỹ chính là bàn tay mà cô vừa cắn.

À à được lắm! Ban nãy ta cắn nhẹ nên chưa phục chứ gì?

Cô bé lao tới...!

HẦY A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Hầm răng sư tử thực sự của Diệp cắn mạnh, à không, cực cực cực.....cực cực mạnh vào bàn tay tên trộm.

Hắn rú lên một tiếng kinh thiên động địa:

"Á Á Á Á Á Á Á Á Á ĐAU QUÁ!!"

Quá tức giận, quá đau, hắn buông Vỹ ra và tát mạnh vào mặt Diệp. Nó ngã xuống sàn.

Nhưng tiếng hét đã hết lên đúng lúc Bằng về. Anh nhảy ngay xuống xe, chạy vào và nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp. Bằng tài võ thuật lâu năm, anh chạy ra tóm tóc thằng trộm, hàng xóm cũng chạy sang. Tất cả vô cùng tức giận, mỗi người không ngớt nguyên rủa thằng trộm vô liêm sỉ. Bằng thì bốc lửa hoàn toàn, anh lôi xềnh xệch thằng trộm đến chỗ công an không khác gì lôi một con chó chết.

Thoát khỏi nắm đấm kinh hồn của thằng trộm, Vỹ lấy hết sức ngồi dậy và nhìn thấy Diệp nằm sõng soài, úp mặt xuống đất. Cậu vội nâng Diệp dậy, ánh mắt Diệp cực kỳ hoảng loạn. Nhưng nó đã nhìn lên vai áo của Vỹ. Vai áo trắng tinh thắm đẫm một màu máu đỏ, và trên cánh tay nó vẫn còn những giọt máu ấy. Những giọt nước mắt tuôn trào ra:

"Tớ xin lỗi, Vỹ! Là tại tớ mà cậu thế này! Tớ xin lỗi..."

Vỹ nhìn nó, và nhận ra má của Diệp đỏ ửng vì cú tát quá mạnh vừa rồi. Để cứu Vỹ, để cứu thằng trộm kia mà Diệp đã chịu cái tát quá mạnh như vậy. Đôi mắt lạnh lùng của Vỹ lần đầu tiên biết xúc động vô cùng.

Như một phản ứng, cậu ôm lấy Diệp. Nó khóc. Nó sợ. Nó rất sợ. Nó gục vào vết dao trên vai áo của Vỹ, nó không ngờ cậu bạn vô tâm vừa rồi lại đã cứu nó mà để lại một thương tích trên mình...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nụ hôn trên vàng trán

Vút thẳng trộm cho công an, Bằng hót hải quay trở về xem Điệp và Vỹ thế nào. Thực sự anh rất sợ, anh không lo Vỹ lắm bởi anh nghĩ rằng Vỹ rất thông minh, có thể không sao nhưng Điệp thì anh rất sợ cô bé bị thương hay làm sao khác. Chưa bao giờ anh sợ như thế, anh rất lo, thực sự quá lo.

Nhưng khi đến nhà, đôi chân bắt anh dừng lại. Anh đứng im, trần trần nhìn qua cửa sổ. Điệp đang gục vào vai Vỹ, khóc nức nỏ. Trên vai áo trắng của Vỹ là màu máu đỏ loang lổ.

Nhìn cảnh ấy sao trái tim anh bỗng đau nhói.

Vỹ bị thương chứ không phải là Điệp. Vết thương càng lúc càng ra máu nhiều, Bằng không thể để yên được. Anh đành đi vào:

"Vỹ, em bị thương nặng quá!"

Vỹ buông Điệp ra, nhìn vết thương của mình. Cậu đang rất đau, nhưng cậu không bao giờ kêu ca cả:

"Chỉ là vết sướt thôi mà anh!"

"Con dao đó rất sắc, có sướt cũng đủ làm vết thương sâu thế này. Mau đi bệnh viện thôi!"

"Trời ơi hè này em đi bệnh viện không biết bao nhiêu lần rồi! Hix hix!" - Vỹ quay sang Điệp - "Cậu sốt cao quá đấy! Anh ở lại với Điệp đi, em sẽ tự tới bệnh viện."

"Nhưng mà..."

"Mặc em, không sao đâu!" - Vỹ cười trấn an mặc dù cậu đau khủng khiếp. Bị dao làm đứt tay bạn đã đau muốn chết rồi đúng không, thử hỏi bị dao sướt mạnh vào vai như vậy thì chắc nếu không nghiêng răng chịu như Vỹ bạn phải hét lên suốt mới quên được cái đau.

Cánh tay bên kia của cậu ôm lấy vai, đứng lên khó nhọc. Điệp cố đứng dậy theo cậu nhưng nó quá mệt, đành ngồi đó với Bằng. Nó cảm thấy rất áy náy, vì nó mà ra cả.

Cả đêm đó, mẹ ngồi chăm sóc Điệp. Mẹ chăm nó rất kỹ, cho nó uống thuốc, chườm trán,...nên nó đã hạ sốt nhanh chóng, chỉ còn 37,5 độ. Khi tỉnh rồi, Điệp thờ phào:

"Con cảm ơn mẹ!"

"Hôm nay nguy hiểm quá, nghe cậu Bằng kể chuyện mà mẹ sợ thót tim. Thằng trộm đó không làm gì con đấy chứ?" - gương mặt mẹ còn chưa hết lo.

"Không sao đâu mẹ, may có Vỹ cứu con!"

"Cậu bé ấy dũng cảm quá, gờ vai của nó quần băng ghê lắm đấy. Thằng trộm gì mà ác, đã trộm còn giết người."

"Thôi mà mẹ, chuyện đã qua rồi! Từ mai con khỏi ốm sẽ đi học bình thường, chẳng sao đâu. Đằng nào mai cũng là buổi học đầu tiên năm nay của con, mẹ phải vui lên chứ?"

"Hừm nhưng mẹ vẫn tức lắm! Mai nhớ đến cảm ơn Vỹ đấy, Bằng thì mẹ cảm ơn hộ rồi."

"Vâng!" - Điệp cười.

Sáng hôm sau con sốt đã hết hẳn, Điệp khoan khoái vươn vai. Chà hôm nay nó dậy sớm quá, tưởng là ốm dậy thì cũng phải nường chứ nhỉ. Thôi, đi tắm đã, hôm qua chỉ lau người thôi ngứa chết.

Không gì mát hơn tắm bằng vòi hoa sen. A, sáng khoái hết cả người! Điệp mặc đồng phục vào, gờ xả tóc đã, vừa gội đầu ai lại buộc tóc. Nó ra bếp, mẹ đã chuẩn bị bánh mỳ cho hai chị em. Thằng Quang lấu linh:

"Bà chị ăn đi rồi còn đánh trộm!"

Điệp cốc đầu thằng em:

"Mày phải đánh cho chị chứ, đàn ông con trai gì mà..."

"Em đâu có cái chiêu cần người với phun nước bọt của chị chứ, tòm lăm!"

"Mày...." - Điệp gõ mạnh vào đầu thằng em khiến cậu bé u một cục. Nó khoái chí nhìn Quang xuýt xoa cho cái đầu mình.

Bổng Quang reo lên:

"Ê anh Bằng kia! Ủa không, anh Bằng cao hơn, to hơn cái anh kia. Nhưng sao giống nhau vậy nhỉ? Có phải "người anh hùng sượt dao" hôm qua không đó?"

Đang nhai nhồm nhoàm cái bánh nghe vậy Diệp đẩy ngay thẳng em ra để nhìn qua cửa sổ. Cậu thiếu niên mặc bộ đồng phục cao ráo, đeo chiếc cặp một quai nhìn thấy Diệp đang phồng mồm vì ăn, không nhịn nổi liền nhếch một nụ cười rất đẹp trên khóe môi. Diệp lấy luôn cặp sách của mình:

"Bố mẹ ơi con đi học trước nhá!"

Rồi nó co cẳng chạy ra ngoài. Vỹ vẫn đứng đó, hai tay cậu đút vào túi quần, cái dáng cao ráo và gương mặt đẹp trai như thần tiên của cậu thu hút bao nhiêu cô học sinh đang đi bộ trên đường.

Nhìn Vỹ rất tươi tỉnh, Diệp có phần nhẹ nhõm. Nó hỏi luôn:

"Cái vai của cậu thế nào rồi?"

"VẬY cái trán của cậu thế nào rồi?" - Vỹ hỏi lại.

Diệp sờ lên trán mình, thấy hết nóng rồi liền bảo:

"Ừ hết rồi!"

"Thật không đó? Nếu như cậu nói dối, tôi lấy bệnh cậu tôi giết chết cậu!"

"Thật, không tin thì cậu ra mà xem! Nhưng cái vai của cậu thì thế nào rồi?"

"Vai tôi ấy hả? Chắc bị cậu gục vào khóc cho hết nước mắt vào nên cũng khỏi rồi!"

Diệp đỏ bừng mặt. Hôm qua mình đã gục vào đứng bên vai bị thương của cậu ta mà khóc, định đá xoáy mình đây mà!

"Xin lỗi, hôm qua do sợ cậu làm sao nên tớ mới thế..."

"Xin lỗi là được sao?" - Vỹ tiến lại.

"Nhưng mà rõ ràng cậu trước mà! (Ý là cậu ôm tôi trước)"

"Thế sao cậu không bỏ ra lại còn gục mặt vào vai tôi, đau lắm đấy! Tôi phải trả thù cậu mới được!"

"Trả thù là sao chứ? Vai tôi có bị thương đâu mà đòi!" - Diệp lên mặt thách thức.

"Vai cậu không sao, nhưng trán cậu thì có sao còn gì!"

"Trán thì liên quan gì?"

"Thì tôi cũng đang định kiểm tra xem trán cậu còn hôi hổi không đây!"

"Hả? Cậu định..."

Vỹ kéo Diệp lại và...gục mặt vào vầng trán cao cao thanh tú của nó. Vỹ chỉ kiểm tra xem trán Diệp còn sốt không, nhưng vì Diệp đã gục mặt vào vai cậu chứ không dùng tay xem xét vết thương, vì thế cậu cũng làm lại y nguyên với cái trán của Diệp, chỉ khác, cậu đã hôn nhẹ lên đó. Diệp như đóng băng cả người lại. Những ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng không đủ làm tan chảy băng trên người nó.

Diệp đỏ ửng mặt lên như gấc chín, đẩy mạnh Vỹ ra, nhìn xung quanh. Phù may quá, không ai biết cả. Nó tức tối quay lại Vỹ:

"Cậu làm cái trò gì vậy?"

"Tôi kiểm tra mà! Có vẻ đỡ sốt rồi đấy! "

"Kiểm tra gì mà...kiểm tra bằng miệng thế à?"

"Thì cậu cũng thế mà, tôi trả đũa lại thôi."

Diệp tức quá đi nhanh về phía trường, bỏ lại một nụ cười tinh quái đằng sau và cả một ánh mắt từ xa đang sầm tối.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ước mơ gieo mầm

Tin tức Võ đánh trộm đã lan khắp trường. Lần đầu tiên hơn 1000 học sinh của trường túm tụm lại một chỗ để chờ người anh hùng đến. Giờ đây quanh Võ như có một ánh hào quang sáng bừng lấp lánh. Cậu đã khiến cả trường điên đảo vì vẻ đẹp trai như thiên thần, giờ lại khiến mọi người đảo điên vì sức khỏe dẻo dai và chiến công oanh liệt như vậy.

Võ vừa bước vào là bị tất cả túm tụm lại hơn cả thần tượng Hàn Quốc. Khổ thân cho Diệp đi cạnh cậu, cũng bị xúm vào nhưng không một ai để ý. Nó như là một con kiến bị giẫm bẹp, một lúc lại bị dẫm này va vào, dẫm kia giẫm lên chân, đau điếng cả mình mẩy.

“Vỹ, sao cậu giỏi vậy? Đánh được cả thằng trộm có dao!”

“Thằng đấy khôn kiếp quá! Nó có làm gì cậu không?”

“Bị thương rồi nè? Thằng trộm đó đánh anh à?”

“Nếu là mình mình cắt cổ nó lâu rồi!”

“...”

Vỹ chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười ấy cũng đủ đổ cái rầm bộn “fan cuồng” này. Cậu bước tới. Mọi người nhìn ra. Một cô bé vô cùng xinh đẹp, có gương mặt trắng trẻo đang tươi cười đứng đó. Tất cả thờ dãi chán nản. Đó là Thanh – người được coi là “người duy nhất Vỹ thích”. Hôm nay Thanh xinh đẹp hơn bất cứ ai, còn Diệp thì ngược lại. Vừa ôm dậy, nhìn Diệp tái mét như xác chết, so với Thanh thì chỉ đủ xách dép mà thôi, mặc dù bình thường Diệp hơn đứt Thanh.

“Cậu không sao đấy chứ?” – Thanh hỏi han.

“Cậu đã tung tin cho cả trường biết đấy hả?”

“Tớ mới nói cho một đứa thôi mà, ai dè biết hết cả trường!”

“Cậu thật là...Tớ đâu thích nổi tiếng chứ?” – Vỹ dí tay lên trán Thanh, cười thân mật.

Nhìn cảnh ấy, có một cô bé cảm thấy chạnh lòng. Mà hôm nay Thanh xinh quá, còn mình thì xấu oí là xấu. Nhưng lòng Diệp vẫn rạo rực, vì Vỹ chỉ dí tay lên trán Thanh chứ không như nó sáng nay, đặt lên cả một nụ hôn. Đồ cả mặt!!!

“Em Vỹ đâu rồi?” – Một tiếng nói vang lên.

Vỹ quay ra:

“Dạ em đây ạ!”

Đó là cô giáo chủ nhiệm. Cô tươi cười bước tới:

“Các thầy cô rất khâm phục tài năng của em. Nghe nói em đã đánh gục được tên trộm cực kỳ nguy hiểm mà công an đang truy nã. Hiện các thầy cô giáo bộ môn Thể dục rất kỳ vọng em và mong em sẽ đi thi học sinh giỏi. Em đồng ý chứ?”

Vỹ cười:

“Dạ em cảm ơn các thầy cô, nhưng em không muốn thi học sinh giỏi môn này.”

“Thế em định thi môn nào?”

“Các thầy cô có thể cho em thi môn Vật lý không ạ?”

“À đúng rồi thế mà cô quên mất! Em rất giỏi Vật lý đúng không?”

“Dạ em không dám nhận, nhưng em rất thích môn này!”

“Vậy cô sẽ nói với các cô bộ môn Lý, em cứ chờ nhé!”

“Vâng em cảm ơn cô!”

Cả trường lại mắt tròn mắt dẹt nhìn Vỹ. Ôi đã giỏi võ, lại còn là một nhân tài Vật lý nữa. Chúng bay, bỏ các anh Big Bang, Suju một thời gian đi, phải thần tượng thằng bạn này đã!

Vỹ quay lại nhìn Điệp với nụ cười gian mãnh. Điệp tức đến nghẹn cổ. Biết mình kém Vật lý rồi hấn lại còn tỏ ra giỏi giang ở đây nữa, định trêu người mình à?

Sau giờ chào cờ, cả lớp lên lớp học tiết 2.

Tiết 2 của mọi năm thường là Toán, Văn nhưng năm nay thực sự đen đui cho Điệp vì là cái môn mà nó ghét nhất: Vật lý. Lớp Điệp không giỏi Lý nhưng chẳng ai ghét, trừ nó vì nó luôn kém nhất môn này. Ngồi cạnh là Vỹ, ngồi trên là Thanh nhưng liệu nó có thể làm được không? Nó chợt nhớ tới những buổi học cùng anh Bằng, nó đã chăm chú nghe giảng và cũng hiểu được bài. Được lắm, hôm nay phải im lặng nghe giảng mới được.

Cô giáo Vật lý bước vào. Cô là một người khá nghiêm khắc. Sau khi kiểm tra sĩ số một cách chớp nhoáng, cô lập tức vào bài luôn chẳng hề giới thiệu gì cả.

“Các em ghi bài đi. Chương 1: Điện học. Bài 1: Sự phụ thuộc của cường độ dòng điện vào hiệu điện thế giữa hai đầu dây dẫn.” Điệp thực sự hoa mắt. Nghe đến điện dóm đủ cho nó nổ đom đóm mắt rồi, riêng cường độ dòng điện với hiệu điện thế nó tịt mịt luôn. Nhưng nó phải cố gắng nghe, chắc chắn cô sẽ giới thiệu bài học này chu đáo, có thể là “Các em đã biết...” thế này thế kia, nhưng cô giáo này hoàn toàn khác.

Cô giáo nghiêm nghị:

“Một bạn nhìn vào sơ đồ mạch điện trong sách giáo khoa và cho cô biết tên, công dụng, cách mắc của từng bộ phận trong sơ đồ.”

Cô giáo kiểu gì vậy chứ? Sao chưa giới thiệu gì cô đã vào bài luôn vậy????

Cô giáo lướt qua cả lớp rồi gọi luôn:

“Cô mời bạn nữ ngồi bàn gần cuối!”

Gi cơ????????????? Cô mời mình sao? Trời ơi sao cô không phải cô giáo cũ của em, cô sẽ không bao giờ gọi em!

“Em đứng lên, trả lời câu hỏi cho cô!”

Cả lớp biết Điệp kém nên mấy đứa giơ tay nhằm để cô gọi mình nhưng cô kiên quyết bắt chúng nó bỏ tay xuống. Điệp đưa mắt về phía Vỹ và Thanh, cả hai chỉ nhìn lại nó với ý bảo nó cứ nói đi. Nhưng nó biết nói gì? Nó chẳng hiểu cái sơ đồ này về như thế nào luôn.

Cô giáo khó chịu nhìn Điệp cứ đứng đực ra đấy. Cô bảo:

“Nếu em không biết công dụng và cách mắc thì nói tên cho cô thôi xem nào! Trong sơ đồ có 3 bộ phận, đây cô nhắc cho em rồi đó!”

Trời cô nhắc thế thì cô đừng nhắc cho xong? Điệp toát mồ hôi, nó chuẩn bị nghe lời mắng cùng điểm kém đầu tiên.

Vỹ thờ dãi. Sao lại quá quá kém như vậy chứ? Cậu đành giơ tay lên:

“Thưa cô, để em giúp bạn ấy ạ!”

Biết Vỹ giỏi Vật lý nên cô giáo khó chịu nhìn Điệp:

“Em ngồi xuống! Mời Vỹ!”

“Thưa cô, trong sơ đồ có 3 bộ phận đó là Ampe kế, kí hiệu là A; Vôn kế kí hiệu là V và khóa K ạ!”

“Đúng rồi! Vậy công dụng và cách mắc thì sao?” – Cô giáo có vẻ hài lòng.

“Ampe kế đo cường độ dòng điện chạy qua dây dẫn và được mắc nối tiếp với dây dẫn. Vôn kế đo hiệu điện thế giữa hai đầu dây dẫn và được mắc song song với dây dẫn. Khóa dùng để đóng ngắt dòng điện và được mắc nối tiếp với dây dẫn” – Vỹ trả lời không chớp mắt.

Cả lớp nhìn Vỹ như người từ Sao Hỏa xuống. Một trí thông minh tuyệt đỉnh, kiến thức về những sơ đồ mạch điện này có từ lớp 7, lớp 8, để có thể nhớ lại cũng không hề dễ dàng gì, nhưng Vỹ trả lời còn nhanh hơn cả giáo viên giảng.

Cô giáo mỉm cười:

“Em Vỹ trả lời rất tốt, cô cho em điểm 10. Còn em kia là em nào, đứng lên cho cô biết tên?”

“Dạ...em...Điệp ạ...” – Điệp lắp bắp.

“Cái gì Đệp?”

“Dạ, Nguyễn Lan Đệp ạ...”

“Em ngồi cạnh một bạn giỏi như vậy mà sao em lại kém thế? Cô cho em 1 điểm, nhưng cô sẽ cho nợ. Đến buổi sau kiểm tra bài cũ, nếu em không gỡ được điểm thì cô sẽ không thể tha cho em được đâu. Ngồi xuống ghi bài đi!”

Đệp ngồi xuống, những lời của cô giáo in chặt trong tâm trí nó. Nó rất sợ, rất ghét mỗi khi có người bảo nó “kém Lý”, vì nó rất kém môn học này. Lũ bạn dù rất hay trên nó nhưng nó luôn có Thanh bảo vệ, nhưng chưa cô giáo nào bảo nó kém, chỉ bảo nó cần cố gắng. Vậy mà giờ cô giáo mới này lại phủ phàng nhận xét nó thẳng thắn như vậy, nó cảm thấy mình đã kém lại càng kém hơn bao giờ hết. Nó thực sự không thể học được môn này sao?

Nó khóc. Nó thực sự rất tức. Nó cảm thấy mình quá yếu kém. Nó chỉ biết khóc.

Vỹ đang ghi bài, nghe thấy tiếng sụt sùi rất nhỏ liền quay ra. Tay Đệp vẫn cầm bút, nhưng nó chẳng hề chép bài mà chỉ có khóc.

“Ghi bài đi không cô kiểm tra vở bây giờ!” – Cậu nhóc nhỏ.

“Không cần phải nhắc! 1 điểm rồi thêm 1 điểm nữa cũng chẳng sao!”

“Có mỗi thế cậu cũng tự ái sao? Đã kém rồi thì phải cố lên chứ?”

“Cậu đừng tưởng mình giỏi từ nhỏ rồi nên lên mặt với tôi!” – Đệp tức tối, cố gắng nói nhỏ để cô giáo không nghe thấy chứ nếu không nó đã quát lên.

“Ai nói với cậu tôi giỏi từ nhỏ?”

Đệp giật mình. Cậu ta rõ ràng thông minh như vậy mà?

Cô giáo vừa ra ngoài có việc, Vỹ tiếp luôn: “Nhà tôi toàn theo những cái môn nghệ thuật mà cậu thích ấy, và tôi cũng chẳng thừa hưởng một tài năng gì từ các môn Toán Lý Hóa. Khi học Vật lý, mới bài đầu tiên tôi đã hoa hết cả mắt. Tôi ghét Vật lý vô cùng. Và chính điều đó khiến tôi sợ môn này, tôi thậm chí bị Học sinh tiến tiến vì chỉ có 5 phẩy Vật lý. Bạn bè tôi, thầy cô, gia đình đều nói tôi quá dốt, quá kém, nói nhiều hơn cả cậu cơ. Tôi rất tức giận, nhưng tôi biết tôi cũng đã quá kém thật. Tôi phải cố gắng, tôi phải học được môn này. Và suốt năm lớp 6, không một đêm nào tôi ngủ để tôi ngồi học, học bằng được. Tôi trở nên đam mê môn học này hơn ai hết. Cả nhà tôi thấy lạ, tại sao tôi lại không theo truyền thống gia đình mà đi theo một cái môn toàn thí nghiệm như vậy. Nhưng tôi thích thế. Vì chính cái môn này tôi mới vươn lên được chính mình, cậu hiểu chứ?”

“Thật vậy ư?”

“Tôi sẽ đi thi học sinh giỏi Vật lý, cho dù là môn khác tôi có một trăm phẩy tôi cũng không đi. Đơn giản vì kỳ thi học sinh giỏi sẽ chứng minh cho tôi những gì mà tôi đã cố gắng một thời gian quá dài như thế!”

Cô giáo vừa bước vào. Vỹ cũng im lặng, tiếp tục cúi xuống vở. Đệp cúi đầu, suy nghĩ về những lời nói ấy. Ước mơ của Vỹ - một học sinh đẹp trai, tài giỏi, giàu có chỉ có thể thôi sao? Chỉ là được thi học sinh giỏi môn Vật lý. Nếu là Đệp lúc trước, nó sẽ rất ghét nhưng giờ đây nó cảm thấy không hề ghét một chút nào...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Niềm vui bên anh

Niềm vui bên anh

Trống vang lên. Buổi học đầu tiên kết thúc. Đệp bước ra ngoài cổng, bỗng một cánh tay giữ nó lại.

“Cậu lại về nhà tôi sao?” – Vỹ đang ở trên chiếc xe đạp.

“Ừ! Chiều nay tớ có buổi!”

“Vậy thì lên đi, tôi đưa cậu đến!”

“Không cần đâu! Tớ tự đi cũng được!”

“Học một như vậy cậu cũng phải thương cho cái chân cậu chứ? Lên đi!”

Lời Vỹ rất cương quyết. Nhớ lại cái lần trước Vỹ mời mình lên xe mà tưởng cậu ta làm trò gì cứ sát vào mặt mình nên đã gây trọng thương nặng nề, lần này không thể từ chối được.

Điệp ngồi lên xe Vỹ, quay ra nhìn chúng bạn khác đang rất ghen tỵ. Chúng nó xì xào:

“Nó là ai mà được Vỹ đèo chứ?”

“Thân với anh Bằng sao? Lạ thật đó! Con đó làm sao có thể xứng với Vỹ?”

“Nó dám vượt mặt cả chị Thanh đấy!”

“Xấu òm, nhìn nó hôm nay bù rù lại tái mét nữa chứ!”

Đã tủi thân vì giờ Lý, nay nghe những lời đó Diệp càng chạnh lòng. Nó nhìn vào chiếc gương nhỏ thường mang theo. Nó thực sự rất xấu. Đầu tóc bù rù, gương mặt tái mét y như những gì lũ kia nói.

“Cậu đừng có khóc nữa nhé, áo tôi không muốn giặt ngay đâu!” – Giọng Vỹ vang lên. Cậu biết Diệp đang nghĩ gì vì cậu cũng nghe thấy những lời đó.

“Tốt hơn hết lần sau cậu đừng bảo tớ ngồi lên xe cậu nữa!”

“Thì chẳng nào cậu cũng ngồi cạnh tôi, làm sao chúng nó còn không nói cậu được. Là do cậu ốm nên mới không được tươi tắn, chứ cậu đâu có xấu!”

Điệp ngẩng mặt lên, dù rằng chỉ nhìn thấy cái lưng dài của Vỹ. Hôm nay đến Thanh còn không nói câu ấy, vậy mà Vỹ nói sao? Nếu như Vỹ mà nói: “Hôm nay cậu vẫn xinh” thì chắc là Diệp đã phát khóc rồi. Nhưng cậu chỉ nói không xấu, chứ cũng chẳng xinh. Đúng thôi, tính Vỹ có bao giờ chê ai, mà cũng đâu có biết khen ai?

Vỹ đạp rất nhanh, vèo một cái đã tới nhà mình. Bằng đang ngồi trong nhà, nhìn qua cửa sổ Diệp thấy anh không vui vẻ như mấy hôm trước. Anh trầm ngâm ngồi trên bàn, sau cặp kính cận to như kính Nobita là một đôi mắt đẹp nhưng buồn hơn mọi ngày. Tay anh viết rất nhanh, có vẻ anh đang tập trung, nhưng nỗi buồn trên gương mặt anh nhìn rất rõ.

Điệp bước vào nhà, mỉm cười thật tươi:

“Cốc cốc! Có ai ở nhà không?”

Bằng ngẩng lên, cười gượng:

“Em vào đi!”

Điệp bước tới:

“Anh có sao không?”

“Có sao là sao?”

“Hôm nay anh buồn hơn mọi khi đấy!”

“Ai đưa em đến vậy? Hôm nay anh đâu có đón em? Tự đi à?”

“Vỹ đưa em đến!”

“...” – Bằng im lặng luôn khiến Diệp càng bối rối.

Nhận ra sự lúng túng khó hiểu của cô bé, Bằng cũng dừng bút lại. Anh đứng lên:

“Đi thôi, mình sẽ ăn ở ngoài!”

“VẬY CÒN VỸ...”

Vỹ ló đầu vào:

“Không cần đâu, tôi có hẹn ăn với nhóm bạn rồi!”

Rồi Vỹ nhanh chóng quay xe đạp phóng đi. Diệp nhìn theo rất lâu, không hề để ý đến Bằng ở đằng sau.

Mãi nó mới quay lại. Bằng vẫn không hề thay đổi thái độ buồn bã xen lẫn lạnh lùng trên mặt, anh bước đi:

“Đi!”

Điệp thấy lạ vô cùng. Anh Bằng vui vẻ của nó đây sao?

Đến quán ăn, Bằng gọi toàn món Diệp thích, nhưng nó lại không dám ăn. Cứ ăn một lúc nó lại ngẩng lên vì anh Bằng không hề ăn mà cứ ngồi đó. Ánh mắt anh nhìn nó một cách lạ lùng, thậm chí có phần giận dữ. Lần đầu tiên nó nhìn thấy anh Bằng không hề cười, lại lạnh lùng như vậy, sự lạnh lùng pha lẫn buồn bã của anh còn sợ hơn cả Vũ khiến cho Diệp rất sợ. Nó đứng lên:

“Em ăn xong rồi!”

Rồi nó đi ngay ra ngoài. Bằng vội đứng lên, đi theo nó.

“Sao thế? Em ăn chưa đầy một bát đâu!”

Điệp quay lại:

“Anh, hôm nay anh làm sao vậy?” “Em cần gì phải lo cho anh chứ?” – Lời nói tuy trách móc nhưng có vẻ Bằng đã tươi hơn vì Diệp lại lo cho mình.

“Anh, em chỉ cần anh vui thôi! Hôm nay em rất cần anh, anh hiểu chứ? Giờ Vật lý hôm nay khiến em buồn lắm, em nghĩ chỉ có anh là ủng hộ em thôi, vậy sao anh cứ ôm cái mặt buồn thiu đó từ bây đến giờ thế?”

“Giờ Vật lý làm sao?” – Bằng giật mình – “Em học suốt cả hè như vậy mà vẫn bị điểm kém sao?”

“Anh! Cả anh cũng chê em sao?”- Diệp nghẹn ngào.

“Không, anh không chê em! Chắc bài khó hiểu quá đúng không?”

“Giờ Lý sau em phải lên giờ điểm, em chỉ có một tuần thôi mà em còn quá nhiều môn học khác. Em không thể hiểu được bài học này, thực sự dù hôm nay Vũ cứu em nhưng em vẫn mất mặt lắm!”

Bằng bước tới, đặt tay lên vai Diệp, cười nhẹ nhàng:

“Em đừng buồn! Còn một tuần nữa cơ mà, anh sẽ giúp em! Giờ em vào ăn nốt đi, rồi chiều anh sẽ đưa em đi học ở chỗ khác.”

“Học ở chỗ khác sao ạ?”

“Ừ, đổi lớp đi, đằng nào chiều nay có mỗi em thôi mà! Anh sẽ giúp em bớt căng thẳng, ok chứ?”

“Anh! Chỉ có anh là tốt với em!” – Diệp cười, nước mắt tự dưng cứ tuôn trào trên má vì cảm động.

Bằng đưa tay lau những giọt nước mắt trên má nó, bàn tay anh ấm áp làm sao.

“Nhưng có gì thì cứ nhờ anh, đừng có dây vào Vũ nữa!”

Điệp ngạc nhiên:

“Sao thế ạ?”

“Thì... Vũ không thích cứ phải giúp mãi những người học kém. Tính Vũ là thế mà!”

“Nhưng cậu ấy đã giúp em đánh thẳng trộm đó, em rất cảm kích!”

“Điệp! Là tại anh, hôm đó em sốt như vậy mà bỏ em lại, liên lụy tới cả Vũ. Anh không muốn thế nữa. Vì vậy giờ em có thể nhờ vả anh không được sao, hầu như em toàn nhờ Vũ mà không bao giờ coi anh là một người có thể giúp được em!”

“Anh...” – Diệp mở to đôi mắt to tròn. Những lời nó đó khiến nó cảm thấy có một điều gì khác từ Bằng.

“Thôi em vào ăn đi, rồi anh sẽ đưa em đi!”

“Vâng!”

Tâm trạng đã tốt lên, Diệp vui vẻ chạy vào trong quán. Bằng đứng lặng nhìn theo.

Cô bé nhỏ, em đúng là đồ ngốc mà!

Tại sao em cứ nhờ vả Vũ mà không nhờ anh chứ?

Lẽ nào chỉ vì Vũ là bạn em, đồng tuổi với em?

Phải, anh chỉ là một người gia sư. Anh chỉ gặp em trong các buổi học không thường xuyên. Còn em, có lẽ sáng nào em cũng sẽ được gặp Vỹ.

Em có biết, từ bao giờ anh muốn được như vậy không? Anh muốn ngày ngày được gặp em như vậy, giống như Vỹ.

Anh muốn được trêu đùa với em, thậm chí là hôn vào cái trán cao ngịch ngợm của em giống như Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Anh không biết là từ lúc nào...

Dù em mới là một cô bé học lớp 9, em sắp lên cấp III thôi...

Nhưng từ lúc nào anh thích em rồi, em không biết ư?

Giờ thì em cứ tập trung vào học, nhưng em có thể nghĩ về anh, có được không bé con?

Em hỏi hôm nay anh làm sao thì anh biết trả lời thế nào đây?

Vì anh thích em sao?

Anh không thể nói, vì anh muốn được là một người gia sư tốt của em, giúp em thành công trên con đường học tập.

Rồi em sẽ cảm ơn anh, nhất định em sẽ vui khi ở bên anh... Ăn trưa xong, Bằng đưa Điệp đi bộ đến công viên. Công viên với hồ nước mát, hàng cây xanh rộng bao phủ tạo một không khí trong lành thật là thích. Buổi chiều nhưng còn sớm nên công viên ít người quá, rộng rãi thật. Trời mùa thu hơi lạnh, Bằng rủ:

“Đánh cầu chứ? Cho đỡ lạnh!”

“Ồ lớp gia sư này vui quá nhỉ, có cả giải trí cơ à? Chơi luôn! Nhưng anh có mang vợt đâu?”

“Thì ra kia mượn, toàn người quen của anh ở đây mà!”

Bằng tiến tới chỗ đánh cầu. Mấy cô gái trẻ đều là những sinh viên xinh đẹp có thân hình dẻo dai đang đánh cầu rất vui vẻ. Nhìn thấy anh Bằng, ai nấy đều chạy đến:

“Anh Bằng!”

“Chào mấy em! Đánh cầu vui không?”

“Vui chứ anh, nhưng mệt quá!”

“Vây nghỉ đi, cho anh mượn vợt nhé?”

“Không thành vấn đề!”

Bằng mang ngay về hai cái vợt và quả cầu mới tinh. Điệp bật cười, khễ đá vào chân anh:

“Anh thế mà được nhờ, dám dùng mỹ nam kế để có cầu sao?”

“Có gì chứ? Toàn là sinh viên trường anh mà!”

“Chắc bọn họ thần tượng anh lắm!”

“Cũng như Vỹ thôi mà.”

“Ừ hai anh em anh đúng là sợ quá. Đẹp trai cũng là một tội đấy!”

“Vây em thấy ai đẹp hơn vậy Điệp?”

“Hả??? Anh hỏi gì lạ quá!”

“Thì ai đẹp hơn ai, giữa anh và Vỹ mà không so sánh được sao?”

Điệp lúng túng một hồi:

“Cả hai giống nhau quá, đều có một nét mặt như nhau mà. Nhưng em thích anh hơn, anh hiền hơn mà!”

Em thích anh. Mãi mãi Bằng sẽ không quên câu nói này.

Bụp! Bụp! Quả cầu lần lượt bay đi bay lại qua cái lưới. Tỷ số lúc nào cũng nghiêng về phía Bằng. Bằng vừa cao, lại nhanh nhẹn nên Diệp rất khó khăn đánh thắng anh. Nhưng anh luôn tạo cơ hội cho nó. Có khi anh cố tình đánh trượt để Diệp đỡ được. Anh đánh nhẹ nhàng, và Diệp cũng dễ dàng đánh tốt hơn.

Thế mà chẳng hiểu sao, đến một quả Bằng bỗng đánh mạnh. Bụp!! Quả cầu lông bay đúng vào đầu Diệp, dù quả cầu nhẹ nhưng mà đủ cho trán Diệp sưng vù. Bằng vội chui qua lưới, chạy vội đến:

“Có sao không? Anh xin lỗi!!”

“Ui da đau quá, không sao đâu, quả cầu nhỏ ấy mà!” – Diệp ôm trán. Bằng vội bỏ tay nó ra. Trán nó đỏ lừ.

“May mà quả cầu này không có điện bên trong nếu không thì trán em đen thui!!” – Diệp xuyết xoa.

“Nếu nó có điện thì không hiểu sơ đồ mạch điện của nó sẽ như thế nào ta?” – Bằng cười hóm hỉnh.

Điệp giật mình, ngẩng lên nhìn anh. Ôi trời ơi, sao mà vào bài hay vậy? Ước gì anh vào làm thầy giáo Vật lý của em luôn đi!

“Thôi đứng lên đi, mang sách vở chứ? Anh sẽ giảng lại bài cho em! Cái bài mở đầu này không khó đâu, em chỉ cần nhớ lại kiến thức cũ về sơ đồ mạch điện ở Lý 7, hoặc Công nghệ 8 cũng nhắc đến đấy.”

Bằng đỡ Diệp ngồi lên cái xích đu ở gần đó. Có hai cái xích đu cạnh nhau, Diệp ngồi một cái, Bằng ngồi một cái. Diệp vừa ngồi đu xích đu vừa vênh tai nghe Bằng giảng. Bằng nhắc lại thí nghiệm, vẽ ra sơ đồ mạch điện rồi hỏi:

“Vậy em kết luận cho anh xem nào, từ thí nghiệm từ sơ đồ mạch điện này?”

“Kết luận là sao ạ?”

“Em hãy kết luận xem cường độ dòng điện chạy qua dây dẫn có quan hệ gì với hiệu điện thế giữa hai đầu dây dẫn. Anh gợi ý nhé: chúng tỉ lệ thuận hay nghịch?”

“Xem nào... Để em coi cái thí nghiệm. Ừm ừm!.....”

“Là gì nào?”

“A, là tỉ lệ thuận đúng không anh?” – Diệp reo lên.

“Đúng rồi, giỏi lắm!” – Bằng cười, xoa đầu Diệp khiến nó thích thú vô cùng. Được khen giỏi môn này là điều mà nó hạnh phúc vô cùng, dù học gần nửa buổi chiều mà nó mới học được có một phần.

Nó khề nhìn gương mặt đang cười của Bằng. Anh Bằng lúc nào cũng thế, luôn nở một nụ cười nhân hậu. Ngày trước nó rất mê anh vì anh quá đẹp trai, giờ nó mê cả nụ cười và trái tim nhân hậu của anh nữa. Anh luôn cổ vũ nó, ủng hộ nó, khi nó vấp ngã luôn vực nó dậy, tiếp sức cho nó ước mơ có thể thành công một môn học mà nó tưởng rằng nó không thể học được.

Nó thích anh. Và nó tin mãi mãi nó vẫn sẽ thích anh.

Nó không biết có một người nữa cũng nghĩ khác về nó...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: “Đừng để tôi gặp cậu nữa!”

Trong bệnh viện.

Trên chiếc giường của căn phòng bệnh màu trắng âm đạm, một chàng trai đang nằm, mắt nhắm nghiền. Những nữ y tá đang chăm sóc anh không ai không rung động trước khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ của anh. Khi anh nằm yên như vậy, khe khẽ thở nhìn anh càng đẹp, toát lên vẻ nhân hậu dịu dàng nhưng lại phảng phất nỗi buồn. Họ đều xót thương cho gương mặt ấy giờ đã trắng bệch ra, nhìn vẫn có những vết sẹo hằn lên vì bị thương quá nặng. Chân tay anh đều phải quấn băng, đặc biệt toàn thân anh thì chỉ gọn trong những mảnh băng trắng. Từng giọt nước tí tách rỏ xuống ống dẫn nước từ chiếc chai.

Cửa đẩy mạnh. Một cô bé và một cậu thiếu niên chạy vội vào. Những y tá ngạc nhiên vô cùng, nhưng rồi họ nhận ra chắc đó là người quen của chàng trai này.

“Anh ơi!” – Điệp chạy vội đến bên giường Bằng.

Khuôn mặt trắng bệch của anh vẫn yên lặng, dường như anh không nghe thấy tiếng gọi thân thương ấy. Một nữ y tá nhắc nhở:

“Em à, anh ấy chưa hết thuốc mê, vì thế em nói nhỏ chút!”

“Thuốc mê là sao ạ?” – Cậu thiếu niên bên cạnh hỏi.

Cô y tá quay lại. Một cậu thiếu niên cũng thật đẹp, gương mặt như thần tiên rất giống Bằng.

“Em là em trai anh ấy à?” – Cô y tá hỏi.

“Vâng! Anh em làm sao thế ạ?”

“Anh trai em bị thương nặng lắm, hầu như là bị gãy đánh và những thương tích do đâm đá, phần lớn ở chân tay và bụng. Nhưng sợ nhất là bị dao đâm ở lưng, cũng may là không bị chém mạnh nên vừa làm phẫu thuật được rồi.”

“Cảm ơn chị!” – Vỹ nói, dù vẫn lạnh lùng nhưng vẻ lo sợ hiện rõ.

Cậu bước tới chỗ anh. Điệp đang gục xuống giường anh mà khóc. Nó đang rất lo sợ sau khi nghe được những lời vừa rồi từ cô y tá.

Vỹ vỗ vai Điệp:

“Đừng lo, chốc nữa hết thuốc mê anh ấy sẽ tỉnh!”

“Tại sao anh ấy lại bị đánh chứ?” – Điệp khóc.

“Tôi không biết...”

“Anh Bằng đâu phải kẻ xấu, sao chúng nó lại làm như vậy với anh ấy? Anh ấy liệu có thương tật suốt đời không chứ?”

Điệp là một học sinh rất giỏi Sinh học, nó rất hiểu về việc bị đánh bằng vũ khí như vậy sẽ ảnh hưởng như thế nào.

“Nhưng dù thế nào cậu cũng phải tin anh ấy sẽ không sao chứ? Cậu chỉ toàn nghĩ những điều tiêu cực!” – Vỹ gắt.

“Làm sao tớ có thể tin đây? Chừng nào anh ấy chưa tỉnh, tớ sẽ không tin đâu!”

Vỹ bực mình vô cùng, tự dưng cậu cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu quay ra cô y tá:

“Cô ơi, bao giờ hết thuốc mê?”

“Sắp rồi, cháu đợi chút nữa đi!”

Vỹ quay lại Điệp, dịu nó dậy:

“Thấy chưa, sắp rồi! Cậu phải nhẫn nại chứ?”

Cậu nhìn vào mặt nó. Gương mặt xinh đẹp đã ướt đầm nước mắt từ khi nào.

“Tôi không thích nhìn ai khóc đâu!” – Vỹ đưa hai tay lau nước mắt cho Điệp.

Dù rằng lúc nào cũng không ưa Vỹ, nhưng thực sự Điệp rất thích được Vỹ lau những giọt nước mắt của mình, bởi khi ấy nó có thể nhìn thấy một cái gì đó tốt từ thằng bạn đáng ghét trơ tráo mà nó chưa bao giờ ưa. Nhưng hôm nay nó lại thấy đó chỉ là một hành động thừa thãi và càng khiến cho nó thêm sốt ruột. Nó quay ngay mặt đi, tránh tay của Vỹ. Cậu sững sờ, rồi ánh mắt cậu cũng bắt đầu tức giận.

Điệp, lẽ nào vì anh ấy mà cậu thể này với tôi sao?

Cậu định hỏi thế. Nhưng cậu không nói được. Vì dù thế nào, từ cái lần đầu gặp Diệp cũng đã coi Bằng là trên hết rồi.

Vỹ thở dài ngồi xuống. Thuốc mê đã hết từ khi nào.

Nhưng anh ấy vẫn không tỉnh lại.

Vẫn mê man, chìm vào cơn ngủ say tưởng chừng như là vĩnh cửu.

Diệp quá lo sợ, người nó run bần bật lên. Nó không ngừng ngồi bên giường Bằng gọi tên anh, mong anh sẽ tỉnh dậy.

Nhưng anh vẫn chỉ nằm đó. Gương mặt anh không một chút thay đổi, vẫn yên lặng một cách đáng sợ. Còn cô bé ấy thì chỉ giữ mỗi cái mặt khóc. Cô bé khóc đến đỏ cả mắt, sưng cả mắt lên, vẻ xinh đẹp sáng nay biến mất. Nó chẳng quan tâm điều đó, điều nó quan tâm chính là anh.

Điện thoại của anh bỗng đổ chuông. Có cuộc gọi đến. Tiếng nhạc rất ảm, mà Vỹ lại vừa chạy ra ngoài. Diệp đành đánh bạo nhắc máy. Chưa kịp alo thì nó đã nghe tiếng bạn của Bằng:

“Bằng! Cái thằng chết giẫm này, mày ở đâu vậy? Sáng nay mày làm sao mà không đi học? Giờ mày đang ở chỗ nào vậy hả?”

Diệp bàng hoàng vô cùng. Điện thoại rơi luôn xuống giường.

Anh không đi học ư? Vậy có nghĩa, anh đã bị đánh trước khi đến trường.

Tại sao anh bị đánh chứ?

Ký ức nhanh chóng trở về. Diệp chợt nhớ ra, lúc chạy xuống nhà để mở cửa anh Bằng đã nói đến đầu phố đón nó rồi. Nhưng Vỹ đã đợi ngay trước cửa nhà nó trước, và vô tình cậu đã nắm nó rồi đưa tay vén mái tóc của nó. Và chắc anh Bằng đã bỏ đi và...

Nó không muốn nghĩ nữa! Tại sao cái gì cũng là do nó thế này? Lần trước Vỹ ăn một dao cũng do nó, lần này Bằng cũng một dao là do nó.

Vỹ vừa đi vào. Nhìn thấy Diệp khóc gào lên, cậu vội chạy tới:

“Làm sao vậy?”

Nhìn thấy cậu, sự day dứt trong Diệp biến thành tức giận. Nó nhớ tới lúc Vỹ vuốt tóc nó. Nó cảm thấy vì chuyện đó mà anh Bằng bị đánh. Nó ghét Vỹ vô cùng. Tại sao lúc này nó ghét cậu đến thế, dù cậu không làm gì có lỗi cả!

“Tôi về đây!” – Nó đứng ngay dậy.

Vỹ nắm lấy tay nó:

“Có gì cậu phải nói đi đã chứ?”

Diệp quay lại:

“Vỹ! Từ nay đừng để tôi gặp cậu nữa!”

Rồi nó giật tay mình ra khỏi tay Vỹ, để lại ánh mắt bàng hoàng tốt độ của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tại sao lại ghét tôi?

Diệp về nhà và giam mình trong phòng. Mẹ gọi bao nhiêu nó cũng bảo mệt để không đi ra. Suốt chiều, nó không hề ra ngoài. Nó thực sự rất mệt, nó cảm thấy tức giận vô cùng. Nhưng nó không muốn giận Vỹ, nó giận chính mình thì đúng hơn.

Có tin nhắn đến.

Điện mở ra:

“Cậu có chuyện gì thì hãy nói rõ ràng với tôi, cậu nói như thế thì tôi vẫn sẽ đến gặp cậu đấy!”

Điện búng búng tức giận, tưởng rằng người rồi sao cậu ta cứ thêm dầu vào lửa thế nhỉ?

“Tất cả chuyện này là tại cậu cả! Giờ tôi không muốn gặp cậu, tôi thực sự rất ghét cậu!”

Bấm nút “Gửi”, Điện tắt luôn nguồn điện thoại, rồi lại gục đầu xuống. Nó khóc.

Nếu như đây không phải bệnh viện, với bản tính như vậy chắc chắn Vỹ sẽ ném thẳng cái điện thoại vào tường. Tay cậu nắm chặt nó tưởng rằng như muốn bóp nát nó ra. Nóng nảy từ nhỏ, cậu không thể chịu đựng nổi chuyện này. Cậu ghét nhất là những chuyện liên quan tới cậu nhưng cậu không thể hiểu đó là chuyện gì.

Những lời đó mà phát ra từ kẻ khác thì cậu còn nhịn được, nhưng đó lại là Điện. Vỹ không thể tin nổi Điện dám nói thế với mình. Phải, cậu và Điện rất hay có xích mích, nhưng đều là những chuyện trẻ con giận nhau rồi lại cho qua. Nhưng giờ Điện thẳng thừng nói như vậy, chắc chắn chuyện đó rất lớn, ảnh hưởng rất nhiều đến Điện.

Vỹ nhìn Bằng đang nằm không tỉnh. Đầu cậu hét lên với anh:

“Đồ khốn! Anh còn nằm chết trương ở đó được à?”

“Khốn kiếp! Anh mau tỉnh dậy ngay cho tôi! Tôi đã làm gì anh mà tội lỗi đổ hết lên đầu tôi chứ?”

“Mở mắt ra, và giải thích với tôi đi!”

“Nếu anh còn không mở mắt thì anh đừng trách tôi, tôi đã điên lên thì tôi giết anh luôn đấy!”

Vỹ giận đến bầm gan tím ruột, chưa bao giờ cậu giận như thế. Mặt cậu đỏ cả lên, lông mày nhíu lại, răng nghiến kèn kẹt. Cậu bấm ngay số cho một người cô ruột đang sống trên này:

“Cô à, anh Bằng bị tai nạn nằm viện, nhưng cháu có việc, cô đến trông anh giúp cháu được không?”

“Tai nạn à? Được, cô sẽ đến ngay!”

Thanh hoảng hốt nghe tin Bằng nằm viện, nhưng nó thờ phào vì anh đã qua cơn nguy kịch. Nó chạy ngay đến nhà Điện, thấy Điện đang buồn bã trong một góc phòng.

“Điện, mày không sao đấy chứ?”

“Không sao...!”

“Trông mày buồn lắm, mày lo quá à?”

Điện chỉ còn biết gật đầu.

“Thôi đừng lo nữa, anh ấy qua cơn nguy kịch rồi! Hay mày đi với tao đi!”

“Đi đâu?”

“Đi chơi! Tối nay ở ngoài hồ Gươm có nhiều trò hay lắm. Đi với tao!”

“Tao không muốn đi...”

“Thì mày nê tao đi, tao không muốn đi một mình. Đi cho đỡ căng thẳng mà!”

“Nào thì đi!” – Điện đứng dậy.

Hai người bạn đi bộ ra hồ Gươm. Buổi tối, những con phố lên đèn sáng trưng và lại nhộn nhịp đầy màu sắc. Thanh kéo Điện đi đủ nơi, rồi đi chợ đêm, mua đủ đồ đẹp. Điện thì buồn thật, nhưng mà đi chơi thì cũng vui nên nó cũng tươi cười và chọn đồ cùng Thanh.

“Điện ơi, ở kia có mấy cái dây móc vào điện thoại đẹp lắm! Ra đấy xem, kiếm cái về trang trí!”

“Ồ, điện thoại tao nhìn cũng xấu quá rồi!”

Oa, những cái dây móc điện thoại đủ màu, đủ hình rất đẹp. Cả hai cứ đi vòng quanh mà chọn, mãi không biết được cái nào đẹp. Và bỗng dưng, Điện và phải một người đang ngồi chọn mua mấy thứ bày dưới đất.

“Ô cháu xin lỗi...”

Đường đông và ồn nên hình như người đó không để ý, nhưng Diệp thì suýt nữa kêu lên. Bởi người đang ngồi đó chính là... Một cậu thiếu niên có mái tóc cắt ngắn đến gáy, gương mặt nhìn nghiêng cũng đủ đẹp với chiếc mũi cao và đôi mắt sáng. Cậu mặc chiếc áo phông trắng, quần bò và cậu có một cái lưng thẳng dài vô cùng quen thuộc. Diệp vội vàng kéo tay Thanh:

“Đi thôi!”

“Sao? Tao đang chọn?”

“Sang kia đi! Tao có nhiều thứ hay hơn!”

Diệp đẩy Thanh đi trước, nhanh chóng định thoát ra chỗ đó. Nhưng cánh tay Diệp đã bị giữ lại bởi một bàn tay.

Cậu thiếu niên đứng lên. Diệp không quay mặt lại, nhưng đã đứng yên tại chỗ. Thanh giật mình quay lại và kêu lên:

“Ồi Vỹ! Sao cậu cũng ở đây vậy?”

Vỹ buộc phải để ý đến Thanh:

“Ừ chào cậu!”

Nhân cơ hội đó, Diệp bỏ tay mình ra. Nhưng Thanh đã giữ nó lại, nó không thể đi đâu nữa. Nó đành quay lại với Vỹ. Mặt cậu rất đỏ, hình như cậu đã tức giận.

“Vỹ, có mua gì không?” – Thanh nhanh chóng đi cạnh Vỹ, “ra rìa” Diệp.

“Tớ mua rồi, không cần đâu!”

“Thế giờ cậu đi đâu?”

“Biết đi đâu? Đi về thôi!”

“Về hả? Nhưng mà bọn này...”

Diệp ở đằng sau nói luôn:

“Thanh à, mình mua nhiều rồi, về đi!”

Thanh hơi chán nhưng thôi, cứ đi cùng Vỹ là được rồi. Cả ba cùng đi một đường. Vỹ vẫn đi theo Diệp và Thanh về nhà, dù đường nhà cậu là chỗ khác. Thanh rất vui vì Vỹ tiễn, nhưng đó chỉ là cái cớ để Vỹ đi theo cô bạn bên cạnh.

Đưa Thanh về xong, Diệp nhanh chóng quay gót về. Vỹ cũng đi theo. Cả hai im lặng không nói gì cả. Những ánh đèn đường soi con đường tối, cả hai cứ thế đi về mà chẳng nói gì. Nhưng con tức giận của Vỹ bắt đầu đến và Diệp biết điều đó.

Vỹ tiến tới, giữ tay Diệp quay lại về phía mình:

“Giải thích cho tôi đi!” – Giọng cậu đầy lửa giận.

“Giải thích cái gì?” – Diệp nghiêm mặt.

“Tại sao cậu lại không muốn gặp tôi nữa?”

“Vì tôi ghét cậu, tôi không muốn gặp, có thể thôi mà phải hỏi à?”

“Tại sao cậu lại ghét tôi?”

Diệp im bất. Nếu như nói ra lý do liệu có chuyện gì không? Thực ra một nơi nào đó trong trái tim, nó không ghét Vỹ. Nó coi Vỹ là một người bạn tốt. Nhưng để tìm đến nơi đó trong trái tim thì giờ đang quá khó với nó.

“Cậu nói đi, tại sao chứ?” – Vỹ lay vai Diệp.

“Vi tôi không thích cậu thay đổi!”

Hai bàn tay đang lay vai Diệp bỗng dừng lại từ lúc nào.

“Khi cậu là một đứa học trò thô lỗ, nóng nảy, ăn chơi, lạnh lùng mà tôi gặp ở biển Non Nước, tôi vô cùng ghét cậu nhưng không một lần nào tôi không bỏ qua cho cậu. Còn khi cậu về đây, cậu lại là một học trò ngoan hiền, tôi lại càng thấy ghét cậu hơn. Thà cậu cứ nhìn tôi với ánh mắt kình địch như lúc

trước, tôi lại thấy vui hơn đây! Tôi không cần cậu phải đối xử tốt với tôi, không phải là tôi khinh cậu mà là tôi không muốn cậu cứ phải thay đổi con người của mình.”

Ánh mắt Diệp tiếp tục nói dù đã dừng lời ở miệng: “Vì cậu tốt với tôi, mà anh ấy mới như vậy. Tôi không cần cậu tốt với tôi, để tốt cho cả cậu và anh ấy thôi!”

“Vậy tôi phải làm sao để cậu không ghét tôi nữa? Tôi lại như ngày xưa sao?” – Giọng Vy lạc đi.

“Không! Cậu đang là người tốt, được bạn bè của tôi yêu quý thì cậu cứ mang cái con người ấy đi đi. Dù cậu có là người như thế nào, tôi vẫn không thể không ghét cậu được!”

“Tại sao chứ?”

“Vì cậu vẫn là Vy mà thôi! Cậu vẫn mãi mãi không tha thứ cho quá khứ của mình, sẽ không bao giờ cậu tha thứ cho cha mình, người đàn bà đó và tôi không chấp nhận điều ấy. Tôi ước gì cậu là một người biết vị tha và biết quên đi mọi chuyện, có lẽ như thế tôi mới không ghét cậu!”

Rồi Diệp bước ngay đi thật nhanh. Con đường vắng vẻ tối om chỉ còn lại một cậu thiếu niên đứng lặng.

Người ta không hề biết mấy cái xe rác bị đá đổ. Bởi đó là sự tức giận của một người không thể làm được một điều: trở thành con người tha thứ được quá khứ của mình. Sáng hôm sau, tại trường học.

Học sinh vẫn đi lại bình thường, giáo viên cũng vẫn tất bật với công việc. Dường như chẳng có gì thay đổi cả. Diệp nhẹ nhõm bước vào trong trường, thật may là chẳng có chuyện gì.

Mấy đứa bạn chạy đến chỗ Diệp:

“Diệp! Hôm nay kiểm tra 15 phút Sinh đấy, nhớ giúp nhé!”

“Vừa mới vào năm học đã học bài nào đâu mà kiểm tra?”

“Thì kiểm tra kiến thức cũ năm lớp 8 ý! Trời ơi Sinh lớp 8 áy hà, tở chết ngay tại chỗ thôi. Mồ xẻ thân người ra mà học!”

“Thì tất nhiên rồi, học về cơ thể người mà!” – Diệp cười.

Nhưng nụ cười đó tắt ngay khi Diệp nhìn thấy một người đang đi vào trong trường. Lũ bạn reo lên:

“A Vy kia!”

“Vy thân mến đã đến!”

Vy đi vào, ánh mắt cậu lướt nhanh qua Diệp rồi tiến tới. Diệp cúi mặt xuống, có thể Vy sẽ lại nói gì đây. Nhưng cậu không nói gì cả cứ thế đi qua nó tới chỗ lũ con trai nhóm cậu.

“Vy, bài tập về nhà Toán cậu đã làm chưa vậy?” – Máy thẳng con trai sà vào cậu.

Vy ngồi xuống bôn cây, không nói gì cả, chỉ lấy ra quyển vở bài tập ném cho bọn con trai. Rồi cậu lấy cái tờ ôn tập đi thi học sinh giỏi Vật lý ra, ngồi viết viết gì đó, không để ý đến xung quanh nữa dù rằng mọi học sinh đều đang ngắm hoàng tử đẹp trai của họ, trong đó có một người. . .

Thanh vừa đến, nhìn thấy Vy là chạy ngay đến:

“Vy, hôm qua đi chơi vui chứ?”

“...” – Vy chăm chú làm bài, không hề trả lời.

“Sao thế? Vy, cậu không sao chứ?”

Vy vẫn im lặng. Cậu ta đúng là giả cảm siêu hơn cả người cảm thật. Thanh không dám hỏi nữa, vì sợ Vy sẽ tức giận đành ngồi xuống:

“Có làm được không? Đề tớ giúp mấy câu nhé?”

Vy vẫn chẳng nói gì, cậu lạnh lùng gạt tay Thanh ra, tiếp tục viết viết. Gương mặt cậu vẫn rất bình thản làm bài, chỉ là cậu không hề hé miệng ra chút nào. Bỗng dưng, cậu ngẩng mặt lên. Mắt cậu gặp mắt Diệp đang đứng với lũ bạn. Nhưng cậu vẫn chẳng hề biểu lộ thái độ gì, đến một cái nhếch mép cười nguy hiểm cũng không có.

Đột nhiên, Diệp cảm thấy sợ. Sự lạnh lùng của Vy hôm nay quả là khác hẳn. Tưởng rằng sau hôm qua cậu sẽ hàm hàm tức giận nhưng cậu lại không hề như vậy.

Trông vào lớp. Cả lớp nhanh chóng ngồi vào truy bài chuẩn bị kiểm tra Sinh. Riêng Vy vẫn chỉ chú tâm vào bài Lý của mình. Cậu ngồi cạnh Diệp mà cứ

như cách xa hàng ngàn dặm vậy. Cái phong thái lạnh lùng của cậu chẳng khác gì cái lá chắn bảo vệ, khó mà động được vào.

“Sắp kiểm tra Sinh đấy, cậu học Lý làm gì?” – Cuối cùng Diệp cũng phải lên tiếng.

Nhưng Vỹ vẫn làm như không biết gì cả. Diệp cảm thấy rất bức mình, cậu ta làm sao vậy chứ?

Vỹ bỗng đứng lên, đi ra chỗ bọn bạn lấy quyển vở bài tập. Đúng lúc đó điện thoại của cậu vang lên có cuộc gọi. Giờ nó mới bắt đầu rung, nhưng Diệp sợ nhớ chuông của Vỹ rất to, cậu lại chưa để chế độ im lặng nên Diệp đành buộc phải nghe hộ.

Nó vừa bấm nút trả lời thì ngớ ngàng khi một giọng nói vang lên:

“Alô Vỹ à tớ đang đến rồi! Trưa nay hẹn gặp nhé!”

Đó là giọng của một cô bạn gái.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cô bạn của Vỹ

Diệp chết lặng đi khi nghe giọng nói đó. Biết rằng Vỹ có rất nhiều bạn nhưng tại sao khi nghe một cô bạn gái gọi đến cho cậu cảm giác của Diệp lại vô cùng khó chịu. Nó muốn biết cô bạn này là ai, là ai mà lại hẹn gặp Vỹ trưa nay. Tại sao nó lại muốn biết thế chứ?

Điện thoại vẫn cầm trên tay nó nhưng nó không trả lời lại. Bỗng Diệp giật mình ngẩng lên. Vỹ đã đứng ngay đó.

“Xin lỗi, tôi không cố ý...” – Diệp vội trả lại Vỹ điện thoại.

Vỹ giật lấy, vẫn không nói gì. Cậu chỉ nhanh chóng bấm bấm nhấn tin rất nhanh rồi cất máy đi. Đúng lúc đó hết giờ truy bài, kịp giờ cô giáo vào.

Suốt giờ học, Vỹ vẫn im lặng ngồi nghe giảng. Còn Diệp thì chẳng nghe nổi cái gì, đầu óc nó ngoài giọng nói của cô bạn ấy ra thì chẳng còn cái gì nữa.

Biết rằng Vỹ giờ quá lạnh lùng, nhưng Diệp vẫn buột miệng:

“Đó là ai vậy?”

Và tất nhiên, nó chỉ nhận lại sự im lặng băng giá của Vỹ. Như vậy cũng thật tức, làm nó ngượng chết. Thà trả lời một câu có tốt không, tự dung nói mà không ai nghe.

Nhưng thực tình tất cả những gì nó nói Vỹ đều đã nghe...

Trưa tan học.

Diệp thấy Vỹ leo lên xe đạp một cách rất vội vã, trăm phần trăm đi gặp cô bạn đó. Sự tò mò trong Diệp bỗng trở dậy, nó lại rất muốn biết Vỹ đi gặp ai. Nhưng làm thế nào để đi cùng Vỹ đây? Đảm bảo Vỹ sẽ không cho nó đi theo. Hề hề thôi lo, ta là “Diệp tuyệt chiêu” mà!

“Á!!!!!!!!!!!!!!”

Học sinh đang đi lại giật mình nghe thấy tiếng hét rõ to vang khắp trường. Họ thấy đó là Diệp đang ngã sòng soài, chân đầy máu. Mọi khi là chẳng ai quan tâm, thế nhưng hôm nay rõ xui cho Diệp là do Diệp... quá xinh nên bao nhiêu đứa vây đến để giúp đỡ nó. AAAAAAA tức điên lên được, sao hôm nay đen thế? Cái lúc cần đẹp thì không được mà cái lúc không cần đẹp thì lại đẹp!

Nó nhìn thấy Vỹ cũng đang nhìn nó. Và tất nhiên, một đám học sinh đã vây quanh lo cho nó như vậy thì Vỹ cần gì lo? Cậu lên xe, đạp thẳng ra ngoài.

Trời ơi là trời, Diệp đã phải cố tình ngã thật chứ đâu có đùa! Giờ cái chân của nó ra nông nổi này chỉ vì một phút tò mò. Diệp bức mình từ chối mọi lời mời đưa về của nhóm học sinh, tự lê cái chân về. Vết thương càng lúc càng đau vì nó dám vận động, nó chỉ biết cắn răng chịu. Người đi đường ai cũng phải ái ngại cho một cô bé đang đi về với một bên chân đã đầy những dòng máu chảy xuống. Cô bé đi rất chậm, thực sự là có thể không đi được.

Á đau quá! Chân Diệp bỗng vấp phải cục đá nhỏ. Nó cúi xuống, máu chảy ra nhiều hơn, vết thương càng nặng thêm. Nó nhiễm trùng mất. Làm thế nào bây giờ, chịu chết sao?

Điệp đưa tay ra định xem vết thương thế nào, thì bỗng một bàn tay gạt phăng tay nó ra.

Nó giật mình ngẩng lên.

Một cậu thiếu niên đang cúi xuống, gương mặt đẹp như thần tiên nhưng lại vô cùng lạnh lùng đang nhìn vết thương của Điệp. Điệp thấy ngỡ ngàng vô cùng, tưởng rằng cậu đã đi rồi mà?

Vỹ lấy ngay ra trong túi một miếng băng trắng (hình như lấy ở bệnh viện chỗ anh Bằng chẳng) và quấn chặt vào vết thương trên chân Điệp. Máu cầm lại, Điệp thoát khỏi nguy cơ nhiễm trùng.

“Cám ơn cậu...!” – Nó bỗng thấy cảm động. Tại sao hôm qua nó nặng lời như thế với Vũ mà giờ Vũ vẫn lo cho nó thế?

Vũ ngẩng lên nhìn nó, không nói không rằng. Điệp cảm thấy hơi ngượng, nó tránh đi. Mà cũng chưa bao giờ, nó nhìn vào mắt Vũ, toàn tránh như vậy.

Cậu nắm lấy cánh tay nó đỡ lên, dìu nó ra chỗ xe đạp. Nó lặng im, nhưng giờ nó chỉ muốn khóc thôi vì nó quá cảm động. Nó không ngờ Vũ có thể tốt tới mức ấy. Khác hẳn với cậu thiếu niên ngày nào, lần đầu tiên chạm trán bị Điệp làm đổ lọ muối, tức tới mức đã trả thù Điệp bằng cách cho nó ăn ghẹ sống đau bụng gần chết và bị Điệp gắn mãi cho cái tên “Vũ ghẹ sống”. Nghĩ đến còn thấy sợ!

Vũ lại đạp xe đi, Điệp ngồi sau. Trước mắt nó chỉ nhìn được mỗi tấm lưng dài của cậu. Nó chột đưa tay lên, viết viết lên cái lưng (nhưng không dám động vào). Nhưng làm sao nó qua mắt nổi Vũ? Chỉ là Vũ không nói gì cả mà thôi, mặc dù cậu rất muốn biết Điệp đã viết gì.

Bỗng “KÍT!!!!!!!!!!!!!!”

Một chiếc xe tải rất to từ đâu chạy đến khiến Vũ phanh gấp. Điệp ngã dựa cả đầu vào lưng cậu, như một phản xạ bỗng hai tay nó vội ôm lấy người cậu.

Cả Vũ và Điệp cùng cứng đờ cả người.

“Trời đất ơi, xe tải to thế mà đi vào cái đường bé tẹo thế này à?”

“Tắc đường rồi kia kia!”

“Đang vội thế này mà còn lẩn hết đường của người ta! Đi nhanh lên đi!”

Tiếng người dân đang tham gia giao thông hét inh ỏi làm cho Điệp tỉnh ra. Nó đỏ bừng mặt, vội bỏ tay ra khỏi người Vũ.

Nhưng bàn tay Vũ đã nắm chặt lấy tay nó, giữ lại.

Nó sững sờ.

“Ôm chặt vào, tôi chuẩn bị tăng tốc đấy!” – Cuối cùng lời nói đầu tiên trong ngày của Vũ cũng đã được cất lên.

Điệp nhìn đường đông nghịt vì mắc cái xe tải, nghe Vũ tăng tốc nó bắt đầu thấy sợ. Vũ thường đưa xe đạp nhiều rồi, nếu tăng tốc mà không tóm chặt lấy xe hoặc người thì chắc hẳn người nhỏ con như Điệp sẽ bay ngay xuống đường luôn.

Thế là, nó lại ôm chặt lấy Vũ. Được dựa người vào cậu, tại sao cảm giác lại thật ấm áp vô cùng dù tiết trời thu bắt đầu lạnh.

Vũ bắt đầu lột bỏ cái vỏ học sinh ngoan hiền, trở lại làm tay đua chính hiệu ngày trước. Cậu gồng mình ra trước, đôi chân dài bắt đầu đạp mạnh. Chiếc xe bình thường biến thành chiếc xe đua từ lúc nào, vì nó đang lao đi với tốc độ nhanh như gió bão. Người người cũng phải giật mình vì có một cái xe đạp lao quá đỉnh như thế, mặc dù chỉ là cái xe bình thường. Vũ lao lên vỉa hè, rồi khi gặp chướng ngại vật như xe máy cậu lại phi vút xuống đường. Điệp hoa cả mắt, trời đất ơi thế này thì đâm nhau mất! Tay nó ôm Vũ chặt hơn, nó rùng mình tưởng tượng ra tiếng “SẦM” một cái. Nhưng chiếc xe của Vũ vẫn lách qua tất cả, đi với tốc độ gần như ô tô trên đường cao tốc. Vượt tất cả mọi người, cậu chạy lên chỗ cái xe tải. Ông lái xe vẫn để cửa sổ mở. Vũ mỉm cười nói rất nhanh:

“Ê ông chú, cái xe của ông chú sao toàn mấy cái bao phân bón nặng chình chịch vậy, tốt hơn hết là dỡ vài cái xuống rồi biến ngay khỏi phố này đi, chật chội quá cơ!”

Rồi Vũ nhanh chóng đạp mắt. Dù lời của cậu chỉ là trêu đùa nhưng đúng là có tác dụng. Xe tải này chở quá nhiều phân bón, lại to kênh cang nên đi chậm là phải. Ông tài xế buộc nhanh chóng vứt mấy bao ra vỉa hè, quả nhiên xe nhẹ đi chút là phóng được ra đường lớn. Chiếc xe của Vũ cuối cùng cũng giảm lại tốc độ.

Ôi buồn nôn quá! Điệp thở hổn hển, nó chóng hết cả mặt, chưa bao giờ nghĩ đến việc chạy xe đạp nhanh như vậy. Mẹ ơi chết mất!

“Đừng có nôn vào người tôi!” – Giọng Vũ vang lên.

Điệp giật bản mình nhìn lại. Nó đang dựa người vào lưng Vũ, hai tay vẫn ôm chặt lấy cậu. Ôi trời đất ơi! Nó vội bỏ tay ra, ngồi thẳng dậy.

“Cám ơn cậu lần nữa...!”

Nhưng Vỹ đã trở lại hình ảnh lạnh lùng ban nãy. Cậu im lặng, phóng xe đi nhanh thêm. Con đường này không phải đường về, chắc chắn là...

“Vỹ! Tớ đây này!” – Một tiếng gọi vang lên.

Vỹ và Điệp cùng quay lại. Đó chính là giọng nói ban nãy từ điện thoại.

Một cô bạn gái có gương mặt phải nói là quá xinh đẹp, mũi cao đẹp như mũi Hàn, đôi môi mọng, đôi mắt sáng rất lạnh lợi và làn da mịn màng như sứ. Cô bạn để tóc dài, cặp lên bằng một chiếc cặp tóc có hình cái nơ đáng yêu vô cùng. Cô bạn có dáng người rất cao, lại chuẩn, không nhỏ con như Điệp, khéo phải cao tới 1m67 trong khi Điệp chỉ cao 1m58 (thấp hơn Vỹ tận 14cm). Dù Điệp rất xinh, nhưng so với cô bạn này thì Điệp chẳng là gì cả (đây là đối với Điệp chứ đối với tác giả Điệp vẫn xinh chán).

Vỹ cười – cậu ấy cười với cô bạn này:

“Trình, cậu đến từ lúc nào vậy?”

“Tớ đến sáng nay rồi! Cậu đưa tớ về nhà bác được chứ? Lên Hà Nội may có bác, hih!”

Bỗng nhiên Trình giật mình nhìn đằng sau Vỹ.

“Ô bạn này là...?”

Vỹ trả lời hộ:

“Đó là bạn cùng lớp với tớ, tại bị ngã nên tớ đưa về hộ. Nhưng biết cậu ở đây nên tớ đến gấp luôn!”

“Vậy à? Bạn ngã có đau không?” – Trình hỏi dịu dàng.

“Không sao, cảm ơn bạn!” – Điệp đáp.

“Thôi tớ sẽ đi bộ về, Vỹ cậu cứ về đi!”

“Ô nhưng mà nhà cậu xa lắm đấy...”

“Biết làm sao được, bạn ấy bị ngã mà?” – Giọng nói hiền lành nhưng Điệp thấy hơi ghê ghê.

Điệp nói với Vỹ:

“Tớ sẽ chờ ở đây, cậu cứ đưa bạn ấy đi đi!”

“Nhưng...”

“Không sao, tớ chỉ ngồi đợi thì không vấn đề gì với chân đâu. Cậu đi đi!”

Nghe vậy Trình vội vàng nhảy ngay lên xe Vỹ, quay lại Điệp vẫn giọng nói hiền dịu:

“Cảm ơn lòng tốt của bạn! Cần thận đừng để bị đau nhé.”

Sao mình thấy giọng nói này ghê thế chứ?

Vỹ quay lại nhìn Điệp, nó ngồi tạm xuống một cái ghế ai bỏ quên ở đó. Rồi cậu nhanh chóng đạp đi rất nhanh, bỗng dung cậu thấy lo, có nên để Điệp lại ở cái nơi vắng vẻ này không đây?

Hôm qua khi Điệp nặng lời với cậu, cậu đã rất giận nó.

Thế nhưng giờ cậu lại rất lo.

Nhờ đâu lại xảy ra chuyện như vụ trộm trước thì sao?

Mà Điệp đau chân không làm gì được, đường thì vắng như thế, một mình ở lại thì có quá mạo hiểm không vậy? Điệp ngồi đó ngắm con đường rộng vắng tanh.

Vỹ đi rồi, nó cảm thấy chán và sợ. Nó rất sợ ở lại một mình thế này, nhưng nó không thể nào để cho Vỹ phải lúng túng như vậy. Đẳng nào thì cũng là bạn Vỹ thì đành phải vậy chứ. Haizzz, chán thật đấy!

Bỗng dung có bước chân ở đằng sau. Điệp giật mình. Bước chân mỗi lúc một gần và mạnh hơn.

Trời ơi... Lại như hôm trước ư?

Không phải chứ?

Bước chân dồn dập...

Diệp không dám quay lại.

Tim đập thình thịch.

Huhu số mình lúc nào cũng phải chết sao?

“Pập!” Bàn tay đặt lên vai Diệp

“AAAAAAAAAAAAAAAAA THA CHO TÔI, THA CHO TÔI!!!!!!” – Diệp gào lên.

Bàn tay đó xoay nó lại:

“Là tôi, có ai làm gì cậu đâu?” – Giọng nói lạnh lùng mà đầy ảm áp.

Một lúc trước

“Vỹ à? Sao cậu đi chậm vậy?” – Trinh ngồi sau liên tục hỏi.

“À không sao đâu...” – Vỹ trả lời mà đầu óc cứ để lên mây.

Trinh cảm thấy rất lạ. Ở dưới Đà Nẵng có bao giờ Vỹ lo nghĩ một cái gì?

“Trinh à!” – Vỹ cất tiếng gọi.

“Ơi?”

“Ban này cậu đi đường có gặp ai không?”

“Là sao?”

“Tức là có gặp người không ấy? Tớ thấy đường đó hơi vắng!”

“À không rõ nữa, tớ chỉ thấy mấy thằng con trai mặc áo đen ở một con ngõ.”

Kit!!!!!! Xe phanh ngay lại!

“Á Vỹ cậu làm gì vậy? Mũi tớ đập vào lưng cậu rồi đó!”

“Trinh, cậu tự về được không?”

“Hả?”

“Cậu dùng xe tớ mà về, trả sau cũng được!”

“Cậu đùa à? Sao lại...?”

“Tớ không đưa cậu về được, xin lỗi! Để mai tớ sẽ đưa cậu đến trường.”

Rồi Vỹ nhảy ngay xuống, chạy vù quay lại.

Trinh nhìn theo, ngơ ngàng...

...rồi tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Công chúa “Quyên Sinh”

Điệp sững sờ nhìn cậu thiếu niên đứng trước mình.

“Sao cậu lại...? Trình đâu?”

“Bạn ấy về bằng xe tôi.”

“Nhưng cậu quay lại làm gì?”

“Cậu nghĩ tôi quay về vì cậu chắc? Tôi chỉ sợ cái bọn áo đen ở ngõ kia nó ra bắt nạt cậu thì tôi mang tội thôi!”

“Áo đen nào?”

“Chúng nó trốn rồi, nếu cậu biết thì đâu có dám ngồi đây lại một mình chứ? Mau về!”

Rồi Vỹ kéo tay Điệp đứng dậy. Điệp kêu lên:

“Á đau quá! Cậu kéo nhẹ thôi!” – Nó không đứng nổi, cứ ôm lấy chân.

Vỹ giật mình quay lại, một tay cậu vẫn giữ tay nó nhưng một tay kia đã quàng qua eo nó nhấc nó đứng lên. Điệp như có một dòng máu nóng chảy vụt qua, ban nãy mình ôm eo cậu ấy, giờ cậu ấy lại...

Vỹ dịu Điệp đi. Điệp hỏi:

“Đường xa lắm đấy, cậu định đi bộ thế này sao?”

“Nào có xa? Nếu đi đường tắt thì đến nhà cậu ngay mà!”

“Nhưng nhà cậu thì...”

“Tôi đâu có đau chân như cậu chứ? Về mà lo mình trước đi rồi hãy lo cho tôi!”

“Vỹ, cậu không giận tớ sao?”

Vỹ đứng lại. Cậu lại nhớ tới tối hôm qua. Điệp đâu có biết lúc đó cậu đã giận tới mức đá đổ mấy cái xe rác, về nhà thì đập phá đồ đạc. Cậu thề sẽ không nói chuyện với nó, không nhìn nó nữa nhưng sao giờ cậu lại không còn cái cảm giác của ngày hôm qua.

Cậu thở dài:

“Bỏ đi!”

“Hả?”

“Nói với anh Bằng, nếu là do tôi thì tôi xin lỗi...”

“Vỹ, cậu đùa hay thật vậy?”

Vỹ quay lại:

“Tôi không thích kẻ nói nhiều đâu!”

Điệp im bất ngờ.

“Đầu sao cậu ghét tôi thì có gì mà tôi phải giận, tôi và cậu kình địch từ hè rồi còn gì?” – Cậu nói thêm một câu rồi đi tiếp.

Điệp nhìn Vỹ. Mà đúng thôi, rõ ràng là nó với cậu ghét nhau suốt rồi, chuyện tối qua đáng là gì nhỉ? Bỏ hả? Bỏ thì bỏ!

“Nhưng mà anh Bằng đã tỉnh lại chưa vậy?” – Điệp lại hỏi vì nghe Vỹ nói đến anh Bằng.

“Anh Bằng, anh Bằng! Suốt ngày mở miệng ra là anh Bằng! Tôi đã nói không thích đùa nào hỏi nhiều cơ mà!” – Vỹ gắt. Điệp nhắc đến anh Bằng là cậu lại thấy khó chịu.

Điệp buộc phải khóa miệng lại rồi, đúng là...Nhưng mà Vỹ nóng nảy thế này, nó lại thấy hay. Còn hơn cậu cứ vác cái điệu bộ người câm thì nó chỉ muốn đập đầu chết cho xong!

Vỹ đưa Diệp về đến nhà, hix hix mắt tận nửa tiếng liền chỉ vì cái chân của Diệp. Diệp thấy áy náy chết đi được. Thấy thằng Quang đang đi mua kem, nó gọi luôn:

“Ê Quang, tới đây mở hộ chị cửa!”

Quang đi tới:

“Bà chị lại đánh nhau với ai đến gãy chân hay sao?”

Nhưng thằng bé nhìn ngay thấy Vỹ - người anh hùng đánh trộm mà nó vô cùng thần tượng. Nó vội vàng đổi giọng luôn:

“Em chào anh ạ!”

Vỹ cười:

“Em trai ngoan phết đấy!”

Diệp tí sặc. Ngoan? Ngoan quá cơ!

Quang giả bộ ngoan ngoãn, mở cửa ra rồi “ngọt ngào”:

“Chị ngã có đau không? Để em gọi mẹ ra giúp chị nhé!”

A thằng chết tiệt, mày gọi mẹ để tao chết à? Nhưng Diệp chưa kịp ngăn thì Quang đã oang oang:

“Mẹ ơi! Chị Diệp bị ngã này!!!!”

“Cái gì?” – Giọng mẹ vang ra và tiếng bước chân tới gần. Thằng em đáng chết, phen này tao xử tội mày!

Mẹ Diệp đi ngay ra, gương mặt đầy lo lắng. Nhưng bà bỗng giật mình nhìn thấy cậu thiếu niên đi cùng với Diệp:

“Cháu là...”

“Cháu cháu cô! Cháu là Vỹ, bạn của Diệp!”

Mẹ Diệp cười:

“Ôi Vỹ sao? Em trai Bằng đúng không? Lần trước cháu đã cứu Diệp, lần này lại làm sao đây?”

“Bạn ấy bị ngã cô ạ, cháu đưa bạn ấy về thôi. Cháu xin phép đi trước!”

“Ở lại chơi đã cháu!”

“Dạ không cần đâu ạ! Diệp, cậu vào đi!”

Vỹ đẩy Diệp đến chỗ mẹ, và tiến gần hơn. Mẹ Diệp đã nhìn rõ khuôn mặt của cậu thiếu niên này. Bỗng dưng bà giật bản mình. Cả trường học lại một phen dậy sóng.

Tưởng rằng con sói hoàng tử Vỹ đã đi qua, thật không ngờ một con sói mới ập đến. Ai nấy lùi cả mắt khi nhìn thấy Vỹ đi xe đạp tới, đeo đằng sau là một cô bạn gái.

“Trời ơi ai thế?”

“Đẹp quá! Người thật hay người giả vậy?”

“Quá đẹp! Xinh như tiên ấy!”

“Không phải sẽ chiếm vị trí của chị Thanh đấy chứ?”

“Chị ấy xinh quá, như công chúa vậy!”

Trình bước xuống xe, nhìn Vỹ:

“Trường mới cũng đẹp nhỉ? Mà học sinh ở đây có về quý cậu?”

“Ừ thì cứ cho là thế đi!”

Bỗng nhiên Vỹ nở một nụ cười rất nhẹ, nhìn về phía đằng sau Trình. Trình quay lại, sa sầm mặt khi nhìn thấy cô bạn ngày hôm qua. Cô bạn ấy đang được

một cô bạn khác đi vì còn chưa khỏi đau chân.

Nhưng bọn học sinh không dồn mắt về phía Diệp mà quay về phía cô bạn bên cạnh ấy:

“Chị Thanh, anh Vỹ có người khác kìa!”

“Thanh, không được để ai cướp đi Vỹ đâu nhé!”

Nhờ thế mà ánh mắt đầy lửa của Trinh mới chuyển sang Thanh, giải thoát cho Diệp. Thanh mỉm cười, một nụ cười dịu dàng mà cũng cá tính. Thanh cũng đâu phải loại lành như Diệp chứ, nhìn là Trinh biết rồi. Trinh chủ động tiến đến:

“Chào mấy bạn! Tớ là học sinh mới, tên tớ là Quyên Trinh.”

“Chào bạn! Tớ là Thanh, còn đây là Diệp.” – Thanh cười – “Trông bạn xinh thật đấy!”

“Cám ơn!” – Trinh dài giọng. Một đặc điểm đầu tiên được phát hiện từ Trinh: kiêu ngạo khi được khen xinh.

“Trinh, cậu mau tới chỗ cô chủ nhiệm đi, cô đang gọi cậu kìa!” – Vỹ bảo – “Tỷ nữa cậu sẽ vào lớp, tụi tớ đợi đấy.”

“Ừ!” – Trinh hơi khó chịu. Dù Vỹ nói thật lòng nhưng Trinh lại nghĩ giống đuối khéo.

Nó đi về phía cô chủ nhiệm, gương cao mặt. Học sinh đũa nào cũng phải nhảy ra ngắm nó chỉ để khen: “Xinh quá!”. Trinh cười tự đắc.

Thanh tất luôn nụ cười thân thiện vừa rồi, nó bực bội:

“Con gái gì mà điệu đà, nhìn đã ghét!” – Ghé nhỏ vào tai Diệp để Vỹ không nghe thấy – “Tên nó là Quyên Trinh hả, tao muốn đổi là Quyên Sinh (“quyên sinh” nghĩa là “chết”) ấy chứ!”

Diệp nghe xong không nhin nổi, và cả hai phá lên cười. Lúc đầu chỉ là cười tủm tỉm, rồi càng nghe càng muốn cười, ha hả lên mà cười. Diệp cười to hơn cả Thanh và lọt vào tai Trinh đang đi. Mặt nó đỏ bừng lên, nó đoán con bạn đó đang cười mình. Mà kể cả nó không cười mình, tiếng cười đó cứ lọt vào tai mình vô duyên thật. Phải trị cho nó một trận!

Trinh cúi người xuống, nhặt một hòn đá.

Đặc điểm thứ hai: tài ném bách phát bách trúng!

“Vút!!!!” – Hòn đá lao vút đi.

Hôm nay lại là một ngày không đẹp trời. Hòn đá lao vèo đi, Trinh chỉ cách lũ bạn đó có vài mét nên ném càng dễ hơn.

“Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – Một tiếng kêu vang ầm lên.

Diệp khuyu xuống ôm vết thương ở chân. Một hòn đá văng vào đúng vết thương của nó làm tung cả băng quấn, máu lại chảy ra xối xả.

Thanh vội cúi xuống. Nhưng Trinh chỉ giận đỏ cả mắt lên khi nhìn thấy Vỹ cũng ngồi xuống. Cậu vội quán băng lại thật chặt cho Diệp, Thanh thì lấy thuốc với oxy già ra giúp đỡ. Diệp đã cầm máu nhưng rất đau và xót bởi thuốc nên cứ kêu lên, không đứng vững nổi, và Vỹ là người đã vòng tay ôm lấy nó để nó đứng vững. Nhìn cảnh đó thực ra ai cũng thấy thương nhưng Trinh thì tức nghẹn ứ.

“Cô xin giới thiệu với lớp ta, đây là bạn Đỗ Quyên Trinh! Từ nay bạn sẽ là thành viên trong lớp ta!”

Cả lớp vỗ tay ầm ầm. Bởi vì làm sao lớp 9A có thể từ chối một cô công chúa đẹp như vậy chứ?

“Cô sẽ sắp chỗ cho Trinh. Trinh là do Vỹ giới thiệu, chắc là bạn Vỹ rồi. Thế thì hai bạn ngồi gần nhau cũng tốt. Xem nào, còn bàn nào trống nhỉ? À kia, bàn Thanh chỉ có Thanh ngồi một mình, Trinh ra đấy ngồi cho cô nhé!”

“Vâng ạ!”

Trinh mỉm cười đi ra, chỉ có Thanh là đang mắt chữ A mồm chữ O. Cái gì chứ? Sáng nay chỉ nói xấu nó một tý mà giờ đã bị trời phạt sao? Con đáng ghét kia, đúng là “Quyên Sinh” mà, Thanh muốn quyên sinh mất thôi!!!

Trinh ngồi vào cạnh Thanh. Diệp ngồi ngay dưới, giờ nó lại thấy việc cái hôm khai giảng đồng ý cho Vỹ ngồi trong là đúng. Vì thà để Vỹ ngồi dưới Thanh còn hơn ngồi dưới con bạn này, vì trước hết Vỹ... cực cực cực dị ứng với mùi nước hoa!!! Đến Diệp còn muốn hắt xì mà không nổi, còn Thanh thì... Mẹ ơi muốn nôn quá, nhưng bữa sáng sáng nay đã chất chịu tiền mà có được, không dám nôn!

Cả lớp bắt đầu trật tự hơn. Một đũa hỏi cả tổ:

“Tiết đầu là tiết gì ý nhỏ?”

“Sinh!”

“Lại Sinh!!!!??? Hôm nay kiểm tra bài cũ đấy! 2 tiết Sinh liền tù tì, chán thật. Tao chưa học gì cả!”

“Cái bài hôm trước Mendel và di truyền học khó bỏ bớ, tao căng mắt ra mà chẳng hiểu gì hết!” – Một đứa khác nói.

“Bạn mới à, bạn có giỏi Sinh không vậy?” – Lập tức có tiếng hỏi Trinh.

Vỹ trả lời hộ luôn:

“Bạn ấy giỏi lắm đấy, bạn ấy nói sẽ thi học sinh giỏi môn này!”

“Oa siêu quá!!!” – Cả lớp trầm trồ.

Điệp giật mình. Cái gì chứ??????? Thi học sinh giỏi Sinh là ước mơ của nó mà, sao lại để một con bạn lạ hoắc tranh cùng thế này? Chọn đi thi học sinh giỏi chỉ có một, lẽ nào Diệp phải nhường sao...??????????????

Cô giáo Sinh bước vào. Cả lớp im thin thít. Cô giáo sau khi kiểm tra sĩ số liền đeo kính vào gọi kiểm tra luôn:

“Cô mời một bạn lên bảng trả lời cho cô câu sau: Di truyền học là gì? Ai là người đặt nền móng di truyền học? Nêu một số thuật ngữ và kí hiệu cơ bản của di truyền học.”

Cả lớp té ngửa. Thế thì khác gì hỏi luôn cả bài học hôm trước chứ, hix hix!!!

Điệp luôn là người giơ tay đầu tiên. Cô giáo nhìn Diệp:

“Bạn Diệp lúc nào cũng giơ tay rồi, cô rất khen! Nhưng không có bạn nào khác sao?”

Làm gì có ai chứ? Phen này Diệp lại mang con 10 về rồi!

“Em ả!” – Một cánh tay giơ lên.

Điệp ngờ ngàng. Cả lớp quay ra.

Cô công chúa mới đến đang giơ tay, cái dáng giơ tay cũng đẹp!

“Bạn mới à? Được, cô mời em! Em lên đây!”

Trinh bước lên bục giảng, cả lớp được nhìn rõ nó càng vui vô cùng, vì nó đứng trên bục giảng nhìn quá đẹp. Chẳng ai biết rằng có một người hăng hụi tột độ. Tay của cô bạn ấy vẫn đang ở trong trạng thái giơ, không hề bỏ xuống, người cô bạn như đóng băng lại.

Trinh trả lời bằng giọng nói ngọt ngào mê hồn:

“Em thưa cô, di truyền học là hiện tượng truyền đạt các tính trạng của bố mẹ tổ tiên cho thế hệ con cháu. Mendel là người đặt nền móng di truyền học, ông đã lai các cặp bố mẹ thuần chủng khác nhau về một hoặc một số cặp tính trạng rồi theo dõi sự di truyền riêng rẽ của từng cặp tính trạng đó ở con cháu và dùng toán thống kê để phân tích các số liệu thu thập được để rút ra các quy luật di truyền. Thuật ngữ và kí hiệu cơ bản của di truyền học là...”

Sự trôi chảy phải nói là quá hoàn hảo. Bao nhiêu tiếng xì xào:

“Giỏi quá!”

“Hơn cả Diệp đấy!” “Chuẩn đó! Diệp làm sao trôi chảy bằng bạn ấy?”

“Điệp chỉ là đinh gỉ, Trinh là sắt thép!”

“Siêu quá là siêu!”

“Oh my princess, I like you, I very like you!!!!!!!!!!”

Vỹ luôn thính nhất lớp nên cậu quay ngay sang Diệp xem phản ứng của cô bạn. Cậu bật cười. Không phải cậu vô tâm mà cậu quá buồn cười cái mặt Diệp đang đỏ như gấc vì tức, mà lại không được hét lên xả nỗi tức đó ra. Người nó run bần bật, bọn bạn đáng chết, dám nói nó, so sánh nó với con công chúa đó sao?

Cái balô của Trinh đang quay ngay vào mặt Diệp. Hừm được lắm! Dám vượt mặt ta sao? Diệp vớ ngay cái bút xóa, viết thẳng vào cái balô, nghĩ thầm: “Tha hồ về mà giặt, chắc công chúa thì không dám giặt đâu, bảo vệ đôi tay mịn màng đi!! Haha!!!!”

Vỹ quan sát mọi chuyện. Cậu nhìn vào dòng chữ mà Diệp viết, vừa cười vừa tức cái trò nham hiểm của Diệp:

Chương 27: Phía sau là giả tạo

Suốt buổi học ngày hôm đó, Trinh không hề biết đến trò đùa của Điệp, bởi vì Điệp viết đằng sau balô. Trinh rất hăng hái phát biểu, gây được chú ý tốt với các thầy cô mà không biết lũ bạn cứ nhìn mình mà cười, đặc biệt là những đứa ngồi sau nhìn rất rõ cái balô.

Đến giờ tan học, Trinh cầm balô đứng lên thì cả lớp lại tiếp tục cười. Lần này bọn nó còn cười rõ hơn. Trinh ngạc nhiên:

“Mấy bạn cười gì vậy?”

“Trinh à bọn tớ rất yêu quý cậu!” – Mấy đứa nói.

“Thì sao?”

“Bọn tớ quý cậu nên cậu đừng có bi quan mà đi quyen sinh, thế là đại lắm đấy!”

Trinh tá hỏa. Gì vậy chứ? Lũ này điên à, sao lại nói mình đi chết vậy?

“Thì cậu cứ nhìn cái balô...”

“E HÈM!!!” – Điệp và Thanh lên tiếng bắt bọn nó im.

Nhưng Trinh đã hiểu ngay. Nó lập tức kiểm tra cái balô và nhìn thấy dòng chữ. Mặt nó đỏ bừng lên vì ngượng và tức giận, balô trên tay nó suýt rơi xuống.

“Xin lỗi, tớ chỉ trêu một chút thôi! Bạn đừng giận!” – Điệp nói, nó rất khoái chí vì đã trả đũa được con bạn này. Thực ra đứa nào ném đá vào chân nó nó cũng biết rồi, chứ chưa cần đến vụ Trinh cướp mất điểm 10 của Điệp.

Trinh bốc lửa ngùn ngụt trong người. Rồi bỗng nhiên, những dòng nước mắt trào ra. Nó khóc âm ỉ rồi chạy vù ra ngoài.

“Trinh!” – Vỹ vội chạy theo Trinh.

Điệp và Thanh bắt ngờ vô cùng. Tưởng rằng Vỹ sẽ ở lại hưởng ứng chứ, sao lại chạy theo như vậy? Cả hai cũng vội đi theo.

Vỹ chạy tới tóm Trinh lại. Trinh nước mắt đầm đìa:

“Huhu, sao lúc nào tớ cũng bị người ta lừa chết như vậy chứ?”

“Cậu đừng khóc nữa. Chỉ là đùa thôi mà!”

“Không! Tớ chỉ muốn chết luôn cho xong!”

“Không được nghĩ quẩn. Tớ sẽ xử lý cái Điệp, cậu đừng nghĩ ngợi nữa. Giờ cậu đi xe buýt về được chứ, tớ sẽ nói chuyện với cái Điệp.”

Trinh vẫn cố nức nở thật to, vừa đi vừa khóc. Vỹ nhìn theo nó, cảm thấy giận Điệp vô cùng. Cậu quay ra, Điệp và Thanh đang đứng đó. Cậu bước tới, giọng rất tức tối:

“Mấy cậu bỏ ngay cái trò trêu Trinh như vậy đi!”

“Sao thế?” – Thanh và Điệp ngạc nhiên.

“Đặc biệt là cái trò xuyên tạc tên bạn ấy như vậy! Tớ cấm đấy!”

Điệp thấy Vỹ bảo vệ Trinh, tức quá liền vạch lại:

“Tớ cũng đâu có trêu bạn ấy không lý do, ai bảo mọi người hạ thấp tớ chỉ là hạng xách dép cho Trinh chứ?”

“Thì đó là chúng nó nói, đâu phải Trinh nói mà cậu lại làm thế với Trinh?”

“Vậy thì ai đã ném đá vào chân tớ? Cậu không hề để ý Trinh đã làm trò đó sao?”

“Đúng vậy đấy, tớ đã nhìn thấy!” – Thanh bảo.

“Trinh đâu phải hạng người như vậy, mấy cậu đừng có đổ oan!” – Vỹ gắt.

“Vỹ, sao cậu cứ bênh bạn ấy thế? Tớ thấy bạn ấy chẳng hiền lành tới mức cậu phải bênh như vậy đâu? Mà có trêu quyền sinh quyền siết một tý đã sao?” – Thanh tiếp tục.

“Trinh là trẻ mồ côi!”

Giọng nói đồng đặc khiến cho Diệp và Thanh ngạc nhiên tột độ. Cái gì? Trẻ mồ côi ư?

“Mấy cậu biết đấy, tớ và anh Bằng sống với dì Lan. Dì Lan có một người bạn là mẹ của Trinh. Trinh sống rất hạnh phúc nhưng cuối cùng khi còn đang học tiểu học, cha mẹ của Trinh đã chết, một người bệnh, một người tai nạn. Vì thế Trinh rất ám ảnh cái chữ “chết” hay là “quyên sinh” cũng thế thôi. Dì Lan đã nuôi Trinh lớn lên, với tớ và anh Bằng thì Trinh vẫn là một người tốt! Còn các cậu đừng có bày trò nữa, thế là ảnh hưởng không tốt đến Trinh đâu.”

Thanh và Diệp rất sững sờ. Hóa ra Trinh cũng có một hoàn cảnh như vậy, chẳng trách Vỹ bênh thế. Nhưng Diệp vẫn thấy tức, sao cứ phải lôi anh Bằng của mình vào làm gì nhỉ?

“Cậu cứ lôi anh Bằng vào làm gì, tớ thấy có mỗi cậu là coi Trinh tốt thôi!” – Diệp bực mình buột miệng nói.

“Cậu...” – Vỹ không nói nổi – “Không tin đến mà hỏi anh Bằng!”

“Đi luôn! Chưa gặp anh Bằng không biết anh thế nào rồi!”

“Đề tao đi với mày!” – Thanh nói. Bệnh viện.

Cuối cùng thì Bằng cũng đã tỉnh. Nhưng anh vẫn không được cử động, cứ phải nằm với thân người đang quấn đầy băng và máy móc xung quanh, anh chẳng thích một chút nào, mặc dù anh luôn được chăm sóc cẩn thận (đẹp trai quá mà ^^).

Mấy ngày nay người cô chăm sóc anh nhưng người cô cũng phải bận bịu nên anh thường nằm một mình tiếp tục ôn bài, 1 tuần nữa anh lại thi rồi. Vỹ thì bận học, mà Vỹ cũng đâu chăm sóc ai kỹ càng nên chẳng đến thăm anh nhiều. Còn Diệp thì cũng chẳng thấy đâu, không thấy cô bé anh lại buồn.

“Anh Bằng!” – Tiếng gọi vang lên khiến Bằng giật mình.

Anh nhìn ra cửa, khuôn mặt đang buồn bỗng rạng ngời lên bởi một nụ cười thật tươi. Cuối cùng thì Diệp cũng đã đến, anh lại được gặp cô học trò thân yêu rồi!

“Anh, anh tỉnh rồi sao? Em lo quá đi!”

“Không sao đâu, anh đỡ nhiều rồi mà! Cả Thanh cũng đến nữa sao?”

“Vâng, em đến hỏi thăm anh. Hôm đó anh bị đánh đau không ạ?”

“Ừ có đau, nhưng không sao rồi. Hôm đó hơi xui xẻo, mấy em cứ tập trung học đi, đừng lo nữa!”

Vỹ đứng dựa tường, cất tiếng:

“Haizz, làm gì có ai lo cho anh? Chúng nó đến với mục đích khác đấy!”

“Mục đích gì vậy?” – Bằng ngẩng lên.

“À là...”

“Là hỏi em ấy mà!” – Một giọng nói cất lên từ ngoài cửa.

Tất cả mọi người quay ra. Một cô học trò rất xinh đẹp đang đứng ngoài cửa ôm một bó hoa rất đẹp.

“Ồ kìa Trinh, sao em lại ở đây vậy?” – Bằng cười.

“Bạn ấy mới lên đây học!” – Vỹ đáp – “Em nghỉ học ở đây cũng rất tốt cho bạn ấy.”

“Ừ đúng rồi, hình như Trinh có bác ruột trên này mà! Hoa ở đâu vậy em?”

“Em định đi về, nhưng nhớ ra anh đang nằm viện nên em mua bó hoa này tặng anh, mong anh chóng khỏi. Em lo quá, anh không sao chứ? Phải chóng khỏi nhé, anh Bằng mà nằm viện em không thích đâu!”

Những lời nói ngọt ngào ấy đâm thẳng vào tai Diệp. Máu nó cứ sôi ùng ục lên, gì vậy chứ? Trẻ mồ côi tôi cũng không nhận được, dù cậu là mồ côi hay là ai tôi cũng thừa biết cậu là một đứa đều già. Dám nói thế với anh Bằng của tôi sao?

Diệp bước tới:

“Anh à, chiều nay em rồi, em ở lại chơi với anh nhé!”

“Ừ được!” – Bằng nghe vậy rất vui.

Diệp khoát chỉ nhìn Trinh. Nhưng Trinh bỗng nói:

“Anh à, em mới đến nên có rất nhiều việc muốn hỏi anh, học hành với cả việc sống trên này nữa. Hay chiều nay em ở lại với anh, để tối Diệp vào cũng được?”

Bằng không thích lắm nhưng cũng không thể từ chối, anh liền gật đầu:

“Ừ cũng được, vậy tối gặp Diệp!”

“Diệp, giờ cậu về ăn trưa đi, đói rồi đấy!” – Trinh mỉm cười quay ra.

Giờ thì Diệp đứng đó, người nó như sắp tự phát hỏa. Nó chỉ muốn hét lên một tiếng, xông đến bóp cổ con bạn kia. Đúng là một con đều cáng, mồ côi, mồ côi cái gì? Nghe giọng nói, nhìn cử chỉ biết ngay là nó cố tình chọc tức mình, aaaaaa điên mất thôi!!! Nó được Vỹ bệnh mình đã tức, giờ nó còn dám tranh cãi việc ở lại cùng anh Bằng sao?

Thanh bảo:

“Thôi mình về đi Diệp!”

Nhưng Diệp vẫn đứng yên đó, nó giờ chỉ biết tức giận chứ đâu cần đi.

Vỹ đành phải vào cuộc. Cậu kéo tay nó:

“Đi thôi, cứ đứng đó quỳn luyến mãi!”

Vỹ rất khỏe, cậu chỉ cần kéo một cái là Diệp phải rời khỏi vị trí, nhưng mắt nó vẫn nhìn anh Bằng và Trinh. Trinh nhếch mép cười, một nụ cười hãnh diện và đầy nham hiểm. Diệp tức nghẹn ọc, phải cố lắm nó mới nhìn được! Vào quán ăn, Thanh và Vỹ phải buông đứa mà nhìn Diệp ăn như... lộn, lan cả ra suất ăn của hai bạn. Diệp chẳng quan tâm, nó chỉ ăn, nhét tất vào mồm cho đỡ tức, còn hơn là phải hét lên.

Vỹ gõ gõ đứa:

“Thôi thôi con lạy mẹ, mẹ ăn vừa thôi mẹ biến thành lợn thì con không ngồi cạnh mẹ được đâu!”

“Chẳng sao hết! Thành lợn cũng được!” – Diệp vẫn cúi xuống ăn.

“Từ khi Trinh đến là hai người bất hòa lắm đấy, mày cũng thay đổi 360 độ luôn!”

“THÔI ĐI!” – Diệp đập bàn, Thanh và Vỹ giật bắn người im luôn – “Mày, và cả Vỹ nữa, đừng có ngồi đó mà trêu chọc! Lo mà ăn đi!”

Làm gì còn gì mà ăn nữa? Nói hay thật đấy! Thanh phải động não thôi, bắt con bạn này dừng ăn đã. A tự dưng nhớ ra một chuyện, đảm bảo Diệp sẽ dừng cho coi!

“Các thầy cô chuẩn bị chọn học sinh đi thi học sinh giỏi các môn đấy!”

Chẳng cần phải nói đến lần thứ hai, Diệp buông ngay đứa, mồm vẫn phồng vì đầy thức ăn (nhìn buồn cười chết ^^).

“Sao? Chọn ư? Chọn thế nào?”

“Thì xem xét điểm, cách học, rồi còn thi thố với nhau, nhiều lắm đấy. Tao cũng phải vào cuộc mới được. Định chọn Vật lý nhưng mà Vỹ chọn mất rồi, tao chọn Hóa. Còn mày, Diệp? Mày chọn gì vậy?”

“Sinh!” – Diệp nói chắc như đinh đóng cột.

“Trinh cũng chọn môn đó đấy!”

“Tao kệ xác, tao là học sinh lâu năm ở trường này, ai cho đứa mới cướp mất!!!!? Nếu như đó là ước mơ của Trinh thì đó cũng là điều mà tao ước muốn duy nhất trong cuộc đời này!!!!”

“Mày liệu có làm được không?”

“Tao nhất định phải làm được!!”

Còn bạn? Bạn có ủng hộ Diệp hay ủng hộ Trinh? Hãy cùng theo dõi tiếp các chương sau nhé!

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hạnh phúc khi thành công

Tối đó, Diệp đến thăm Bằng. Nó ló vào. Cái gì kia??? Con Trinh đáng ghét vẫn còn ngồi đó "quyến rũ" anh Bằng của ta sao!??

Bằng đang nói chuyện với Trinh, nhìn thấy Diệp liền cười:

"Em đến rồi à?"

Nụ cười anh làm dịu đi cái tức giận của Diệp, nó cười đáp lại:

"Vâng ạ, anh bảo tối gặp em mà!"

Trinh khó chịu vô cùng, nó đứng lên chẳng chào hỏi ai, cứ thế đi thẳng, thậm chí còn cố tình đụng vào người Diệp nữa. Óe cái mùi nước hoa, muốn nôn quá!!

Bằng nhìn Diệp, cười:

"Sắp hết tuần rồi đấy, em đã chuẩn bị giờ điểm Lý chưa?"

"Không có anh em chẳng có hứng đâu mà học!"

Nghe thế Bằng mỉm cười tươi hơn, cô bé này đúng là...Anh bảo:

"Chóc nữa anh được bỏ băng ra rồi, xuất viện sớm ấy mà. Nhưng em phải học đi, nếu lười là anh phạt đó nhá!"

"Nhưng không có anh giảng thì em hiểu kiểu gì chứ?"

"Anh đã giảng cho em một phần còn gì, phần còn lại đâu có khó đâu em?"

"Em không hiểu!" - Diệp nói như nũng nịu vậy.

"Sao em không hỏi Vỹ?"

"Trời đất anh bị người ta phẫu thuật lưng chứ có phẫu thuật não đâu mà mất trí nhớ vậy? Anh không biết khi học cùng Vỹ thì cậu ta sẽ thế nào à?????"
Đến lúc đó em cũng vào bệnh viện đấy!"

"Thì vào với anh, tốt chứ sao?"

Diệp then đỏ cả mặt, anh Bằng lúc nào cũng trêu đùa rõ dễ thương!

"Nào còn gì không hiểu thì hỏi anh đi! Có mang sách vở không đấy?"

"Em chẳng mang gì cả, chỉ đến nhờ anh giúp..."

"Anh hẳn hạnh được giúp gì nhóc đây?"

Diệp nhìn bốn phía ngó ngó, Trinh đi hẩn rồi. Nó quay lại, lí nhí:

"Em sợ nói ra anh sẽ không giúp!"

"Có gì mà không giúp? Em khinh anh thế à?"

"Nhưng anh à, anh rất quý Trinh đúng không?"

Bằng giật mình.

"Sao em lại hỏi thế?"

"Anh rất quý Trinh và luôn ủng hộ bạn ấy đúng không?"

"Ừ anh rất quý cô bé ấy, nhưng thì sao chứ?"

Điệp buồn bã ngồi xuống. Bằng ngóc đầu dậy:

"Sao thế? Em cứ nói cho anh nghe đi!"

"Anh, anh biết ước mơ của em là gì không?"

"Là gì?"

"Được thi học sinh giỏi môn Sinh Học!"

Bằng ngẩn người ra. Thảo nào mà cô bé này nhắc đến Trinh - cao thủ Sinh học của vùng biển Non Nước.

"Em rất yêu Thế giới tự nhiên, em luôn theo học Sinh Học để khám phá được những điều xung quanh. Bao năm qua em đã ngày đêm học để có thể đợi đến giây phút được đi thi để chứng tỏ bản thân mình có thể giỏi vì em đã quá tự ti với môn Lý rồi. Nhưng dường như em không thể giỏi như Trinh được..."

Bằng im lặng nghe Diệp nói, rồi anh mỉm cười nhẹ nhàng:

"Hóa ra là thế sao?"

"Anh, nhưng anh cũng không thể giúp em đúng không?"

"Ừ anh không giúp được, anh rất quý Trinh mà!" - Bằng cười lém lỉnh.

Điệp buồn xo, thở dài gục mặt xuống. Bằng xoay vai nó lại, bắt nó ngẩng lên:

"Nhưng anh có một điều kiện! Nếu em thực hiện được anh sẽ giúp em vượt qua Trinh!"

"Điều kiện gì ạ?" - Mắt Diệp sáng rực, dù nó hơi sợ điều kiện của anh có thể bắt nó "mò kim đáy biển".

Bằng nhìn nó đầy tình quái, rồi anh cười:

"Chỉ cần em mang con 10 Vật lý về đây cho anh thì anh sẽ giúp em!"

Trời đất! Anh làm tim em suýt nữa lộn ra ngoài rồi có biết không hả? Lúc này anh vừa đáng ghét vừa đáng yêu, ra cái điều kiện gì mà vừa đơn giản vừa khó khăn.

"Anh nói thật đấy chứ?"

"Thật! Anh đâu phải kẻ thất hứa, em biết mà!"

"CẢM ƠN ANH!!!!!!" - Như niềm vui vỡ òa, Diệp hét lên vang cả bệnh viện. Nó nhảy lên ôm lấy Bằng khiến anh suýt ngã.

"Anh thật tốt với em!!!"

Bằng mỉm cười, nụ cười hạnh phúc hơn bao giờ hết.

"Ồ nhà anh có muốn cuốn Đề Học Tốt Vật Lý, em đến nhà anh mà lấy!" - Bằng nói.

"Vậy ạ! Nhất định em sẽ đọc hết cuốn đấy!" Diệp tung tăng nhảy chân sáo đến nhà Bằng. Sao nghe những lời của anh khiến nó hạnh phúc đến thế chứ?. Anh Bằng, anh Bằng, anh Bằng!! I LIKE YOU FOREVERRRRRRRRRRRRRR!!!!!!

Kia rồi! Nhà của anh kia! Diệp rút ngay điện thoại ra:

"Alo!"

"Vỹ à tớ đang ở ngoài nhà cậu này, ra mở hộ cửa với!"

"Nhà có chuông sao không bấm? Tốn tiền điện thoại!"

"Nhanh lên, mở ngay cửa ra nếu không tớ cho một trận đó! Haha!!!" - Điệp vừa nói vừa cười như lên cơn vậy.

Vỹ vội đưa ngay điện thoại ra xa tai. Con bạn này hôm nay làm sao vậy, cười như điên rồi ấy!!???

Cậu đi xuống mở cửa. Điệp đứng ngoài, nhìn thấy cậu nở một nụ cười tươi tắn rách cả mặt:

"Hello, chào buổi tối! Hôm nay có sự kiện gì vui không?"

Vỹ thộn cả mặt luôn. Hình như đây là đứa khác đội lốt Điệp rồi!

Điệp đi ngay vào trong nhà, chạy đến bàn của anh Bằng lục lục. Vỹ nhìn Điệp khó hiểu, rồi cậu cũng phải mở miệng:

"Cậu định làm gà bới cả nhà tôi lên đấy à?"

"Lạ nhỉ! Sao không có thế này?"

"Tìm cái gì đó?"

"Tớ tìm quyển sách..." - À thôi, mình mà nói cậu ta cười mình chết.

Nhưng Điệp bỗng nhìn vào tay Vỹ. Tay cậu cầm một cuốn sách ghi là "ĐỀ HỌC TỐT VẬT LÝ". Trời đất là cuốn sách đó mà!

Điệp bùm miệng cười:

"Trưởng cậu giỏi rồi mà sao còn đọc cái đó làm gì?"

"Thì sao? Cậu tưởng đã giỏi rồi mà không phải đọc cái này à?"

"Nhưng cái đó là của anh Bằng mà..."

"Láo toét! Cái này là do tôi bỏ tiền ra mua, anh Bằng anh Biếc nào??"

Vỹ lại nổi khùng lên rồi, ghét thật! Làm sao đây, cuốn sách này là của cậu ta vậy mà anh Bằng lại bảo mình lấy. Nhưng Vỹ đã cười ngay:

"Sao? Cậu muốn đọc nó hả?"

"Ờ ờ thì..."

"Cậu muốn gỡ cái điểm 1 hôm trước chứ gì?" - Vỹ nở nụ cười xảo quyệt mà Điệp rõ ghét.

Thật là... Tên này thông minh quá, nó đi cả...ùng vào trong bụng người ta hay sao ấy!

"Cho cậu mượn cũng được thôi, đằng nào cái này cũng tốt cho cậu đấy. Nhưng cái bài lần trước chẳng có gì khó cả mà đọc cái sách này!"

"Anh Bằng giảng cho tớ cái phần I rồi, còn cái phần II là đồ thị đồ thiếc gì đó thì tớ cóc hiểu!"

"Ôi trời cậu đúng là..." - Vỹ bước tới dí vào cái trán Điệp - "Cái trán này dù ngu tới mức nào chắc cũng phải biết đồ thị nó hình dạng như thế nào đúng chứ?"

Hơi tức nhưng Điệp quen rồi, nó đáp:

"Ờ biết, có hai đường kẻ, đường thẳng và đường ngang..."

"Hix bó tay, đường thẳng là trục tung, còn đường ngang là trục hoành. Cái này học Toán biết rồi mà!"

"Ừ nhỉ, quên mất!"

"Ra đây!"

Vỹ kéo Điệp ra bàn học của mình, quyển vở Vật lý của cậu vẫn để đó. Trong vở là hình một đồ thị, Vỹ vẽ rất đẹp và rõ ràng. Nhưng Vỹ lập tức xóa sạch cái đồ thị ấy đi.

"Bây giờ cậu vận dụng kiến thức vẽ cho tôi một cái đồ thị!"

"Tôi có hiểu gì đâu?"

"Trước hết, cậu vẽ cho tôi một cái trục tung, trục hoành tôi xem. Nhớ kỹ vào cho tôi, trục tung là đường thẳng, trục hoành là đường ngang, đừng có lộn mè lên. Rồi ghi chú lên đó: trục tung là I(A) còn trục hoành là U(V)."

Về hai cái trục đó thì quá dễ rồi. Điệp chỉ cần phóng một cái là có ngay, ừm ừm trục tung là I(A), trục hoành là U(V). Nhưng trục tung là thẳng hay ngang nhỉ? Hình như là ngang. Nó liền viết I(A) vào đường ngang.

"E hèm tôi vừa nói trục tung là đường thẳng cách đây có mấy phút mà!"

AAAAA chết rồi, mình sẽ chuẩn bị chịu con sừng cò của hán cho coi. Nhưng Vỹ chẳng nói gì cả, chỉ dùng cái tẩy tẩy xoẹt cái chữ I(A) đấy đi. Điệp thở phào, nhanh chóng sửa lại đồ thị.

"Nhưng mà U là gì, còn I là gì vậy?"

"U là hiệu điện thế, I là cường độ dòng điện. Giờ cậu nhìn cái bảng kết quả thí nghiệm này rồi sau đó vẽ cho tôi đồ thị đi. Để cái điểm 0 vào cái chỗ gốc tọa độ. Sau đó chia vạch đi, chia đến khoảng 10cm, mỗi cái lấy 1cm là vừa rồi, thích thì lấy to ra cũng không sao!"

"À đã hiểu!"

Điệp chia vạch xong, Vỹ bảo tiếp:

"Cậu nhìn vào cái bảng này mà vẽ. Cột bên này U là 1.5 và cột bên kia I là 3. Cậu lấy đúng như thế cho tôi rồi tự kẻ với nhau đi!"

Hiểu rồi! Sao hôm nay Vỹ giảng dễ tính vậy chứ? Điệp liền lấy luôn trên trục tung I vị trí 3, trục hoành vị trí 1.5. Và cứ thế, nó đã vẽ hoàn thiện một cái đồ thị, nhìn khá đẹp.

"Kẻ cho tôi một cái đường thẳng từ gốc tọa độ đi xuyên qua hết mấy cái điểm A, B, C,...mà cậu vừa vẽ đi!"

"OK!"

"Được rồi! Giờ thì kết luận đi!" "Hà? Kết luận á?"

"Thì tất nhiên! Vẽ ra biểu đồ được rồi thì phải kết luận chứ, ngốc nó vừa vừa thôi!" - Cậu chỉ vào cái đường thẳng đi qua gốc tọa độ mà Điệp vừa vẽ - "Đồ thị biểu diễn sự phụ thuộc của cường độ dòng điện vào hiệu điện thế chính là cái này này!"

"Là đường thẳng đi qua gốc tọa độ hả?"

"Chứ còn cái gì nữa, có thể cũng không hiểu!"

"Haha cuối cùng cũng đã hiểu cái nhận xét: Đồ thị biểu diễn sự phụ thuộc của cường độ dòng điện vào hiệu điện thế là đường thẳng đi qua gốc tọa độ."

"Cám ơn vì cái đầu cậu cũng chịu sáng ra!"

Điệp hãnh diện vô cùng. Vỹ nói tiếp:

"Vậy nhìn biểu đồ này, cùng cái bảng thí nghiệm nữa, cậu có thể trả lời câu này chứ: Hiệu điện thế giữa hai đầu dây dẫn tăng (hoặc giảm) bao nhiêu lần thì cường độ dòng điện sẽ thế nào?"

"Ừm để xem nào. Cái này 1.5, cái kia lại 3, cũng tăng 1.5. Ừm ừm, có phải cường độ dòng điện cũng tăng (hoặc giảm) bấy nhiêu lần không?"

"Đúng rồi, có lẽ là cậu hiểu bài rồi đó!" - Vỹ cười hài lòng.

Điệp cười rạng rỡ:

"Yeah, vậy là tôi làm được rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" - Nó hét lên sung sướng.

Vỹ nhìn nó, cười. Mỗi khi Điệp thành công một cái gì là hạnh phúc thế này sao?

Điệp nhìn cậu, hỏi:

"Nhưng sao hôm nay cậu lại dễ tính vậy?"

"Sao? Cậu không thích à?"

"Nhưng mà tớ thấy lạ mà!"

Vỹ tiến đến, véo nhẹ vào má của Điệp:

"Vi trông hôm nay cậu nhìn dễ ưa quá, tôi thấy cậu cứ vui vẻ lên như vậy thì có phải tôi sẽ dễ tính với cậu không? Mọi khi nhìn cái mặt cậu nhìn tôi như

sát thủ làm tôi chẳng muốn dễ tính!"

Diệp cúi ngay mặt xuống, ghét thật lắm bình phẩm cái mặt ta như thế sao? Nhưng công nhận giờ nó vui lắm, nó không ngờ hôm nay cả hai anh em đều dễ tính với nó như thế. Nó nhất định sẽ có được điểm 10, nó yêu thành công, nó nhất định làm được điều mà nó muốn mà!!!

Nó chỉ không biết rằng, bình yên đến với nó chỉ trong phút chốc mà thôi...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Quá khứ dẫn vật

Hôm nay là Chủ nhật rồi, hura nghỉ học hôm nay, ngày mai ta có thể kiếm con 10 Vật lý đầu tiên. Kiếm được rồi, anh Bằng sẽ giúp đỡ, vậy là Diệp đi thi học sinh giỏi Sinh Học, để lại ánh mắt đầy ghen tỵ của Trinh và sự ngưỡng mộ của chúng bạn. Nghĩ đến lúc đó tại sao nó lại hạnh phúc thế?

“Diệp ơi, đi chợ hộ mẹ được không?” – Tiếng mẹ gọi dưới bếp.

“Được ạ!” – Cô bạn của chúng ta mọi khi lười thể mà lại hăng hái vậy? Haha!

Diệp nhanh chóng xách làn ra chợ. Mua gì vậy nhỉ? Thịt bò nè, rau dưa hoa quả nè, đậu nè, a cả trứng nữa! Hôm nay nhất định mẹ sẽ rán trứng cho mình – món tủ của mình mà, ôi vui quá là vui!!!

Phải đi mua trứng trước đã, hớ hớ. Hôm nay trứng gì bây giờ nhỉ? Trứng gà hay vịt đây? Thôi mọi khi ăn trứng vịt đến căng dạ dày rồi, đổi món đã. Tự dung thêm trứng gà rô dãi.

Diệp chạy ngay đến cái chỗ bác bán trứng. Ô chỉ còn có 5 quả! Chộp luôn, làm sao mà để tuột mất cơ hội được!

“Bác ơi cho cháu 5 quả trứng gà.”

“OK cháu!” – Bác bán hàng hớn hờ vì đã giải quyết nốt 5 quả trứng còn sót.

Bỗng dung một giọng nói vang lên:

“Bác ơi, cháu đang rất cần trứng cho bữa trưa, bác cho cháu mua 5 quả đó được không?”

Diệp giật mình quay ra. Há???????? Nó không nhìn lầm đó chứ??

Là Trinh!

“Sao lại là cậu?” – Diệp há hốc.

“Nhà bác tớ gần đây mà. Diệp, nhà cậu cũng ở đây à?” – Trinh ra vẻ ngạc nhiên.

Diệp không thèm để ý đến câu hỏi đó, nó quay lại đưa tiền cho bác bán trứng:

“Bác cho cháu cái túi ni lông, cháu đang vội phải đi luôn!”

Bác bán trứng lúng túng vô cùng, vì Trinh cũng đang hỏi mua 5 quả trứng này. Trinh gạt Diệp ra, nói với bác bán trứng:

“Cháu đang rất cần trứng, bác à cháu không chạy ra chỗ khác mua được đâu! Khách nhà cháu sắp đến rồi, bác bán cho cháu luôn nhé!”

“Này, rõ ràng là tôi mua trước mà!” – Diệp cự lại.

“Cậu chỉ mua cho bữa ăn thì mua ở đâu, lúc nào chẳng được. Giờ tôi đang cần gấp, nhà tôi có khách!”

“Có khách thì đãi cái khác cũng được chứ sao?” – Diệp cao giọng. Con đáng ghét này dám chiếm mất trứng của nó, nó không tức sao được.

“Cậu phải biết tôn trọng khách chứ? Người ta chỉ ăn được trứng, cậu cũng phải nể một chút đi!” – Trinh cãi lại.

“Khách của cậu chứ đâu phải khách của tôi!” – Cả hai bắt đầu to tiếng.

Bác bán trứng thấy vậy vội vàng:

“Thôi đừng cãi nhau nữa! Trinh, cháu cầm về đi!”

“Hà?” – Điệp ngạc nhiên – “Bác, cháu đã mua trước mà!”

“Cháu thông cảm cho hoàn cảnh của Trinh, cháu mua tạm trứng vịt vậy.” – Bác bán hàng bảo.

Trinh mỉm cười đắc thắng, cầm cái túi có 5 quả trứng đi về. Điệp uất đến tận cổ, nó chạy theo. Xa chợ rồi, Điệp gọi Trinh:

“Cậu thích làm tôi bề mặt đến vậy à?”

“Thì sao? Cậu làm tôi bề mặt chỉ vì cái bút xóa của cậu hôm đó, cậu còn nói được gì?”

“Vậy ai đã ném đá vào chân tôi chứ?” – Điệp hậm hực.

“Cậu đổ tội cho tôi sao? Chứng cứ đâu chứ? Cậu càng làm cho mình đáng ghét thêm thôi Điệp ạ!”

“Cậu...Đừng để tôi điên lên!”

“Tôi thích thế đấy, thì sao nào? Tôi nói thật nhé, nhà tôi chẳng có khách khứa nào hết, tôi mua 5 quả trứng này về để chọc tức cậu thôi!”

Lừa trong người Điệp như bùng cháy sắp thiêu đốt nó mất. Con khốn kia muốn quyền sinh hay sao mà dám nhon nhon đứng đó chọc tức mình! Điệp không thể nhịn nổi nữa, nó lao đến hất tung cả túi trứng trên tay Trinh ra. Trứng rơi xuống nát bét, coi như chỗ tiền mà Trinh đã mua trứng cũng đã thành vô ích luôn. Điệp không thể nguôi con tức giận, nó hét lên:

“Cậu cứ chờ đó! Anh Bằng sẽ không ủng hộ kẻ vô liêm sỉ như cậu đâu, tôi sẽ vượt mặt cậu để đi thi học sinh giỏi!”

Rồi nó bỏ đi. Nhưng lời nói của nó đã in chặt vào tai của đứa con gái đằng sau. Điệp bức bối về nhà, nó lên phòng đọc truyện cho đỡ tức. Chợt điện thoại của nó vang lên. Là Võ. Gọi gì không biết!

“Àlo...”

“Sao giọng cậu như ma đói vậy?”

“Ồ chưa ăn sáng...” – Tại con Trinh cả, mình định đi chợ làm mấy món lót dạ, vậy mà lại gặp chuyện.

“Chưa ăn thì đi ăn cùng đi, tôi đang ở gần nhà cậu đấy!”

“Sao cậu lại ở gần nhà tớ?”

“Thì tôi đến gặp Trinh, nhà Trinh gần nhà cậu đó không biết à?”

Lại Trinh! Điệp tưởng cả Thế giới này bị Trinh lôi kéo theo rồi ý chứ (khurót đi, còn tác giả, và cả những người đọc truyện nữa làm sao bị Trinh lôi kéo chứ ^_^).

Điệp đi xuống, mặt bơ phờ vì đói. Võ đã đứng ngay ngoài cửa, cậu nhìn nó cười:

“Bây giờ tôi phát hiện việc tôi thích nhất chính là bình phẩm cái mặt của cậu!”

“Thôi đi, đang đói gần chết nè!”

“Thế thì ra ăn đi, tôi cũng đang đói đây.”

Võ vốn ăn sáng nhẹ, không ăn nhiều, chỉ đủ no là được nhưng Điệp thì đâu có chịu. Nó nhảy ngay vào quán phở, gọi một bát to tương, trong khi Võ chỉ ăn bát bằng một nửa cái bát đó. Dạ dày Điệp đang hét âm lên đây này, nó húp soàn soạt, vèo một cái mà bát phở đã vơi đi. Võ ngao ngán:

“Sao cậu ăn nhiều như vậy mà chẳng béo ra chút nào nhỉ?”

“Tớ giống con Thanh mà, ăn nhiều chẳng béo.”

“Cậu còn ăn nhiều hơn Thanh ấy chứ! Thế này thì làm sao mà tiêu hóa nổi?”

“Kệ tớ, tiêu hay không cũng được, miễn là được ăn...” – Nhưng rõ là cái mặt Điệp đang sợ, vì nó ăn nhiều như thế đảm bảo cái bụng nó sẽ cứ to dần cả ngày cho coi.

Làm sao mà nó có thể qua được cái đầu thông minh của Võ? Cậu cười:

“Vậy thì đi với tôi, đi đi lại lại cũng tiêu được đấy!”

“Đi đâu vậy?”

“Tôi phải đến lấy đồ thí nghiệm ở chỗ cô giáo Vật lý, cô giáo bảo tôi đến lấy chuẩn bị cho việc thi thố ấy. Định rủ Thanh nhưng hôm nay Chủ nhật nên Thanh đi chơi với gia đình rồi.”

“Ồ đi hả, nhưng chỉ đi lấy đồ thí nghiệm rồi về sao?”

Vỹ suyt sặc. Con bạn này thật là...

“Được rồi, nếu thích tôi cho cậu đi chơi!”

“Thật hả? Đi đâu?”

“Đi đâu thì đi, dạo quanh phố phường dạo qua thị trường.”

“OK vậy đi luôn!”

Điệp cầm cúi ăn, nó ăn nhanh hơn để được đi mà ^^ . Vỹ phải nhin lăm mới không bật cười thành tiếng, con bạn này sắp lên cấp III rồi mà cứ như trẻ con vậy, chỉ thích đi chơi.

“Ồ kể xong rồi, đi thôi!” – Điệp cầm tờ giấy lau miệng đứng phắt dậy.

Cả hai trả tiền rồi đi ra ngoài. Hôm nay Vỹ sẽ là người khổ đây, đèo cả con lợn cái cùng một bát phở bụi chẳng! :))

Vỹ để xe ngay đó. Cậu dắt xe ra. Điệp đằng sau hí ha hí hửng.

Bỗng nhiên chuông điện thoại của Vỹ vang lên.

“Ồ tó đây!”

“Tớ vừa đến bệnh viện nè, hôm nay anh Bằng ra viện đấy cậu không biết sao?”

“Thế à? Vậy thì sao?”

“Cậu đến giúp tớ xách mấy thứ đồ đạc được không?”

“Sao? Nhưng mà...”

Làm sao bây giờ? Đang định đi mà!

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Anh Bằng ra viện, Trình bảo tôi đến giúp. Nhưng mà tôi phải đi ngay nếu không cô giáo có việc thì không đưa được cho tôi đâu!”

“Vậy cậu cứ đi đi!” – Điệp cười – “Tớ sẽ đến giúp anh Bằng cho, cậu lấy đồ thí nghiệm về rồi đi chơi sau cũng không sao mà!”

“Thế cũng được, để tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không cần đâu, bệnh viện gần đây tớ đi bộ được!”

“Ừm, thế tôi đi đây, đợi nhé!”

Và rồi Vỹ đạp xe đi. Điệp đi bộ tới bệnh viện, tâm trạng nó khá vui. Nó không hề hay một chuyện: Trình đã biết nó sẽ đến và đã giăng ra một cái bẫy...

Điệp vừa đến thì nhìn thấy Trình đang chuẩn bị xách đồ cho Bằng. Bằng nói:

“Em gọi cả Vỹ à? Anh đã nói không cần mà! Làm phiền nó lắm!”

“Không, cứ gọi cho nó có anh có em mà anh!” – Trình cười, rồi cầm lấy đồ cho Bằng.

“Cám ơn em, em vất vả rồi!”

“Không sao đâu anh, em đã quen với vất vả rồi, với em dù vất vả thế nào nhưng chỉ cần đạt được ý nguyện thì không sao mà!”

“Vậy em có ý nguyện gì à?”

“Đó là ước mơ của em! Em luôn mong muốn làm được điều đó để có thể bù đắp cho bố mẹ mình đã phải ra đi.”

“Vậy sao? Em có ước mơ gì vậy?”

Điệp vẫn đứng ngoài nghe ngóng. Trinh ngẩng lên nhìn Bằng:

“Em ước mơ được đi thi học sinh giỏi Sinh Học!”

Bằng gật mình. Hôm qua Diệp cũng nói với anh như vậy.

“Anh Bằng à, có nhiều bạn vẫn cho em là một đứa con gái xấu tính, bởi có lúc em hay tự kiêu chỉ vì em học được môn Sinh này. Nhưng thực sự việc học được Sinh Học đã khiến em rất tự hào, vì em có thể thực hiện được ý nguyện của bố mẹ. Gia đình em đều mong em là một nhà khoa học, chỉ tiếc chưa được nhìn thấy thì đã không còn nữa rồi!” - Mắt Trinh rơm rớm nước mắt – “Anh có biết lúc đầu em rất sợ môn Sinh không? Không phải vì em thấy môn này khó mà em sợ rằng có người sẽ vượt qua em, và em vẫn bị hạ thấp xuống, như vậy vĩnh viễn em chỉ là một người bình thường, không thể thực hiện được ước mơ của mình. Thi học sinh giỏi không phải là dễ hám lợi, mà em chỉ muốn thực hiện được ước mơ.”

“Trinh à, để thực hiện ước mơ đó đâu chỉ có thi học sinh giỏi đâu em?”

“Em biết, nhưng em muốn khởi đầu như vậy. Chỉ khi nào được công nhận thực sự bởi tất cả mọi người, em mới cảm thấy an tâm. Bao năm nay em luôn day dứt, đau khổ vì sự ra đi của bố mẹ rồi. Anh, anh giúp em, có được không anh?” “Nhưng mà...” – Trong thâm tâm Bằng chỉ muốn giúp Diệp thôi.

“Chỉ có anh mới giúp em vượt qua mọi người, được đi thi!”

Trinh vội bỏ đồ xuống, lao tới ôm chầm lấy Bằng. Nó ôm rất chặt, những giọt nước mắt cứ thế rơi xuống đầm áo anh. Bằng thực sự không muốn thất hứa với Diệp, nhưng anh luôn cảm thông với hoàn cảnh của Trinh và luôn muốn giúp nó quên đi nỗi đau. Anh, và Võ đều muốn giúp Trinh, đơn giản chỉ muốn lấp đi cho nó quá khứ ấy mà cả anh và Võ cứ ngỡ rằng Trinh luôn bị dằn vặt. Cả hai đều biết, quá khứ ấy với Trinh chỉ là một điều vớ vẩn mà thôi.

Trinh tiếp tục nức nở:

“Anh à, em biết anh sẽ rất phân vân, anh còn giúp nhiều bạn khác, nhưng anh ơi anh có hiểu được cho em không? Những bạn đó còn có cha có mẹ, còn em thì đâu còn ai ủng hộ em nữa? Anh hãy giúp đỡ em, được không anh? Em van xin anh đấy! Chỉ cần anh giúp thì em sẽ được đi thi đúng không?”

“Trinh à, anh sẽ suy nghĩ, được chứ? Em đừng khóc nữa! Anh luôn thông cảm với em, mọi người luôn sẵn sàng tạo cho em một cơ hội, em hãy vui lên đi!”

Cuối cùng thì anh ấy vẫn không thể giúp được mình...

Anh ấy vẫn không ủng hộ mình...

Điệp đứng ngoài, đôi mắt đang nhìn Trinh ôm Bằng giờ đã ướt nhòa...

Nó ghét Trinh, đúng vậy!

Nhưng giờ chính nó cũng tin rằng quá khứ ấy đã giày vò Trinh.

Vì nó đã nhìn thấy Võ bị quá khứ dằn vặt

Nó là một người dễ tin, nó không muốn tin vào những lời nói kia

Nhưng quá khứ về Trinh đúng là quá đau đớn

Nếu là nó, nó cũng sẽ như vậy thôi.

Điệp quay người trở ra, mọi người trong bệnh viện ngạc nhiên nhìn cô bé xinh đẹp nhưng lại đang khóc. Diệp đi thẳng ra ngoài viện, nhưng nó vẫn không thể nào xóa đi được những lời nói vừa rồi.

Nó không biết, có một kẻ đang cười thầm nó đã rơi vào cái bẫy...

Điệp chạy vù ra ngoài. Võ đang đứng đó, nhìn bóng nó ra liền cười:

“Sao? Đi được chứ?”

Nhưng khi nó càng đến gần Võ mới giật mình. Mặt Diệp ướt đẫm nước mắt.

“Sao thế?” - Võ giật mình, cậu hơi hoảng vì chuyện đột ngột này.

Điệp không nhìn cậu, nó lại khóc to hơn. Nó chạy đi, để lại Võ kinh ngạc ở sau. Nó quên cả việc đi chơi, nó quên tất cả rồi. Những gì Võ giảng cho nó học để ngày mai nó lên kiểm tra, nó cũng không còn gì trong đầu nữa.

Ngày mai, liệu nó có thể làm được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Con mưa giận dữ

6h45 phút sáng.

Mẹ liên tục gọi:

“Điệp! Dậy đi con, muộn học rồi!”

“Và... ăng... Mẹ cứ đi đi, con dậy đây!”

Nhưng mẹ vừa đi, Diệp lại trùm chăn ngủ. Bỗng nhiên điện thoại vang ầm lên:

“Sát thủ Thanh gọi, sát thủ Thanh gọi!” – Thanh là BFF của nó, nó để riêng cả nhạc chuông cho con bạn này, và cũng là cái chuông to nhất có thể đánh thức được nó. Ốp buồn ngủ chết!

“Mày có biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà còn chết trương trên giường vậy?” – Giọng Thanh đả độn - “Còn có 15 phút nữa thôi đây!”

Giọng Thanh chẳng khác gì gà gáy, Diệp bật phắt dậy. Từ hôm qua nó buồn quá cứ chỉ biết ngủ, chẳng biết đến trời đất là gì cả.

Diệp mặc vội mặc vàng quần áo. Trời ơi! Nhìn nó trong gương xem, mắt thâm quầng lại rồi. Hôm qua nó khóc nhiều quá.

Tự dưng nhìn đôi mắt, Diệp lại buồn. Nó không thể quên được những lời nói hôm qua.

Thanh và Vỹ háo hức cùng trao đổi bài tập Vật lý vì hôm nay sau Chào cờ là tiết Lý luôn mà. Thanh hỏi:

“Không biết là Diệp có gỡ được điểm không nhì?”

“Hôm trước tớ giảng cho thi học tốt lắm, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Hôm qua tớ thấy... Kia đến rồi!” - Vỹ giật mình nhìn ra cổng trường.

Diệp bước vào trong sân trường, gương mặt buồn bã bơ phờ. Đôi mắt nó thâm quầng thâm hại, Diệp rất xinh đẹp nhưng chỉ cần buồn đi một cái thì nó lập tức từ thiên nga trở thành vịt ngay.

Thanh cảm thấy lạ, ra hỏi:

“Mày không sao đấy chứ Diệp?”

Diệp im lặng, chẳng nhìn ai cả. Bỗng nhiên có tiếng của lũ học sinh:

“Trình đến rồi kìa!”

“Công chúa đã đến!”

“Chị ấy xinh thật đấy, lúc nào cũng xinh!”

“Em chào chị!!!”

Diệp, Thanh, Vỹ quay lại. Trình đang vén mái tóc dài của nó, nhìn có vẻ rất tự kiêu. Diệp buồn bã nhìn nó, trong lòng vừa giận vừa buồn. Trình bước tới, mỉm cười với Thanh và Vỹ, nhưng không hề cười với Diệp mà chỉ ném một ánh nhìn sắc nhọn rất nhanh:

“Xin chào!”

“Chào cậu!” – Thanh và Vỹ đều cười chào lại, không hề biết chuyện gì.

“Chào Diệp!” – Trinh cố tình dài giọng chào Diệp, nhấn mạnh việc chỉ có Diệp là không hề để ý đến nó.

Diệp thờ dãi:

“Ừ chào...”

Trinh không hề hài lòng với thái độ đó của Diệp, nhưng nó vẫn cố cười:

“Hôm nay có môn Văn, tớ không được giỏi môn này lắm. Nghe nói Diệp giỏi Văn ra phết, Diệp có thể giúp tớ mấy bài không?”

Diệp không muốn nhưng vì có người nên đành đồng ý. Trinh dẫn Diệp ra một bồn cây, còn cười cười nói nói bảo Diệp ngồi cạnh nó để che mắt người khác. Vỹ và Thanh thấy hai người có vẻ thân nên chẳng để ý gì nữa, tiếp tục quay sang ôn bài.

Trinh vẫn nhìn vào quyển sách Văn nhưng nó không còn nghĩ đến việc giúp đỡ học hành nữa. Nó cất một giọng nói sắc lạnh:

“Hôm qua cậu đã nghe và nhìn thấy hết những gì ở bệnh viện đúng không?”

Diệp giật mình.

“Tôi đã biết cậu đến rồi!” – Trinh nói tiếp.

“Sao cậu biết?”

“Nhà tôi gần nhà cậu như vậy, hôm qua Vỹ lại đến nhà tôi, tôi đoán thế nào Vỹ cũng đến chỗ cậu thôi. Vỹ và cậu có vẻ rất thân...”

“Thì sao?” - Diệp trả lời đầy thách thức.

“...Nhưng cậu thích anh Bằng đúng không?”

Diệp giật bản mình. Con này nói gì vậy chứ?

“Tôi thừa biết rồi Diệp à, cái cách cậu nhìn anh Bằng tôi thừa biết. Anh Bằng rất giỏi nhiều môn, trong đó có Sinh Học, nếu được anh ấy giúp thì cậu có thể vượt qua được cuộc tuyển chọn của nhà trường và đi thi chứ gì? Và tôi thấy anh ấy cũng yêu quý cậu nữa, tôi thấy cậu may mắn đấy. Nhưng tôi nói cho cậu biết, không gì cản được tôi đâu!”

“Cậu...”

“Diệp!” – Trinh ngẩng lên – “Cậu có tất cả, tại sao cậu vẫn không thể nhường tôi? Cậu có cả một gia đình, có bạn bè, lại có anh Bằng ủng hộ, cậu có gần như tất cả rồi, còn tôi thì sao? Đúng, tôi có khiếu nại, có lúc xấu tính, nhưng tôi không có cha, không có mẹ, họ hàng chẳng có ai nuôi nấng lại phải sống nhờ cô Lan – đi của anh Bằng và Vỹ nhưng cô ấy chỉ là bạn của mẹ tôi. Cuộc sống của tôi dù đầy đủ kinh tế nhưng thiếu thốn tất cả yêu thương, may có bác tôi đón tôi lên đây học nên tôi mới được một chút hy vọng. Diệp, tôi ghét cậu! Cậu biết vì sao không? Vì cậu có tất cả nhưng cậu lại tham lam muốn tước đi cả ước mơ của một người không có gì cả!”

Trinh đứng lên, sụt sùi khóc chạy đi. Một mình Diệp ngồi lại bồn cây, trong đầu không biết nghĩ gì nữa. Còn Trinh, nó chạy ra thật xa bồn cây đó, đứng đằng sau tường của trường. Nó mỉm cười: “Diệp, mày thông minh đấy, xinh đẹp đấy, tốt bụng đấy nhưng mày quá dễ tin. Chỉ cần những lời mĩ miều như thế đủ đánh vào cái trái tim cảm xúc của mày rồi, mày đừng hòng vượt mặt được tao! Tao sẽ cho mày quyền sinh trước chứ không phải tao đâu!” Hôm nay chào cờ hết cả tiết, khi lên lớp thì chỉ còn 5 phút là vào tiết Lý. Vỹ nhìn Diệp thần thờ không nói không rằng gì, cậu hơi lo liền hỏi:

“Diệp, cậu vẫn còn nhớ kiến thức bài cũ đấy chứ?”

“Ừ có...” - Diệp trả lời nhưng đầu óc vẫn để đi đâu.

“Thật không đấy? Vậy tôi hỏi thử nhé: Đồ thị biểu diễn sự phụ thuộc của cường độ dòng điện vào hiệu điện thế là gì?”

“Thì là trục tung, trục hoành...” - Đầu óc Diệp thực sự loạn hết lên.

“Cha mẹ ơi, cậu lại quên rồi à????? Tôi đảm bảo cái đầu cậu chẳng còn gì hết nữa đúng không? Còn có 5 phút nữa, à không 3 phút nữa là vào tiết rồi, cậu có biết không hả?????” - Vỹ hét lên.

Tiếng Vỹ làm thức tỉnh Diệp. Nó hoảng hốt nhận ra mình giờ đã quên sạch chẳng nhớ gì cả. Vỹ bảo:

“Lấy sách ra mà học đi, thuộc một chút cũng được!”

Diệp cuống cuống giờ cấp. Trời!!! Sách nó đâu rồi? Rõ ràng sáng nay nó còn cầm trên tay mà! Không thể mất được!

Đồng hồ trên tường cứ tích tắc không đợi ai cả.

Diệp cuống lên, lục tung cái cặp nhưng không thấy đâu cả.

Nó hỏi loạn lên:

“Thanh, mày có thấy sách Lý của tao không?”

“Không, tao đâu biết!”

Nó buộc phải hỏi Trinh đang ngồi bàn trên:

“Trinh à, cậu có thấy...”

“Này đừng có hỏi tôi, sáng nay tôi học Văn cùng cậu chứ có học Lý cùng cậu đâu?”

Điệp hoảng thực sự, nó quay ngay sang Vỹ:

“Vỹ, cho tớ mượn sách!”

Vỹ định lấy ngay sách ra cho Diệp thì...

“CẢ LỚP, ĐÚNG!”

Tiếng lớp trưởng vang lên cắt đứt mọi hỗn loạn, chấm dứt thời gian cuồng cuồng vừa rồi. Cô giáo Vật lý bước vào.

Điệp đứng chào, người nó như hóa đá.

Thật đen đui, cô giáo không kiểm tra sĩ số mà giờ sổ luôn:

“Cô gọi lên bảng kiểm tra bài cũ!”

Điệp cúi gằm mặt xuống, bầu trời đang đầy những mây đen kịt chuẩn bị đổ xuống những hạt mưa lớn. Hôm nay đúng là ngày không đẹp trời mà!

“Một bạn lên trả lời cho cô câu hỏi sau: Cường độ dòng điện chạy qua dây dẫn có quan hệ gì với hiệu điện thế giữa hai đầu dây dẫn? Sau đó lên làm cho cô bài tập trong sách bài tập, bài... Đó là vẽ đồ thị!”

Cả lớp giờ tay ào ào, vì câu hỏi quá dễ và bài tập cũng dễ nữa. Diệp mừng rỡ vô cùng, nó cúi người xuống thấp hơn nữa, một tuần rồi thế nào cô giáo cũng quên nó mà, cứ im đi cái đã.

Nhưng hôm nay rõ là ngày không đẹp trời. Cô giáo đã ghi điểm 1 của nó vào sổ! Cô dò sổ, và háng giọng:

“Cô mời bạn Nguyễn Lan Diệp! Hôm trước có điểm 1 đây!”

Bạn có thể tưởng tượng được Diệp lúc đó như thế nào không? Hãy tưởng tượng như bạn đang đứng ở một vực thẳm hoặc miệng núi lửa và bị đẩy xuống. Ôi lạ Chúa!

Vỹ vội kéo tay Diệp đứng dậy, nói nhỏ:

“Đi đi, câu hỏi đó dễ lắm! Tí lệ thuận, tỉ lệ thuận, đẩy lên mà trả lời!”

Vì vội quá cậu chỉ nhắc được thế cho nó, mong rằng nó sẽ biết lấp câu hỏi vào mà trả lời, thế cũng được 5 điểm là tốt rồi. Nhưng tâm trạng Diệp đang rất tệ, đầu óc nó cũng mất hẳn thông minh.

Nó bước lên bục giảng, cô giáo vẫn ngồi chờ câu hỏi của nó một cách nghiêm nghị. Diệp quay xuống, cả lớp đang trân trân nhìn nó, nó lại càng cuống hơn. Nó dồn mắt về phía Vỹ và Thanh, và bỗng nhiên nó gặp nụ cười nham hiểm của Trinh.

“Anh Bằng, xin anh hãy giúp em, như vậy em mới có thể thực hiện được ước mơ và cũng là ý nguyện của bố mẹ em!”

“Điệp, cậu có tất cả, tại sao cậu không nhường tôi lấy một lần chứ?”

“Điệp, cậu tham lam tước đi cả ước mơ của một kẻ không có gì sao?”

Những lời nói của Trinh lần này hành hạ đầu Diệp rõ hơn, đáng sợ hơn. Diệp quay cuồng, nó không thể nhớ gì cả.

Ngoài trời bắt đầu mưa rất to.

“Em trả lời đi, sao lâu vậy?” – Cô giáo nhắc.

Điệp quay cuồng lý trí, nó cố nhớ những lời Vỹ vừa nhắc, rồi nó cứ thế nói ra:

“Em thưa cô, tỉ lệ thuận ạ...!”

“Cái gì tỉ lệ thuận?”

Điệp run người, nó quay sang cô:

“Em...không nhớ câu hỏi ạ...”

Cả lớp cười ầm lên. Cô giáo suýt nữa ngã khỏi ghế. Còn Vỹ thì gục đầu ngao ngán, sao hôm nay Diệp quá là ngu đột xuất!!!!

Cô giáo tức giận nhìn Diệp:

“VẬY TẠI SAO EM LẠI TRẢ LỜI ĐƯỢC? AI NHẮC EM SAO?”

“Dạ dạ đầu ạ...” “Thôi được, vậy giờ em vận dụng kiến thức làm bài cho tôi đi! Trước hết vẽ cho tôi cái đồ thị!”

Vỹ nhìn Diệp, cái đồ thị này cậu đã hướng dẫn Diệp mỗi hết cả tay rồi, đừng để cậu thất vọng đấy! Cậu thở phào, cũng vẽ được cái trục tung, trục hoành, chia vạch rồi kìa.

Cô giáo nhìn rồi nói:

“ĐƯỢC RỒI, VẬY EM ĐẶT ĐIỂM ĐI, $I(A)$ LÀ TRỤC TUNG, $U(V)$ LÀ TRỤC HOÀNH. ĐÂY, RỒI EM LÀM BÀI ĐI!”

Vỹ mỉm cười, cô giáo đã nhắc cho thế chắc là phải nhớ hẳn rồi.

Ôi cha mẹ ơi!! Cái gì thế kia????

$I(A)$ Ờ TRỤC TUNG NHƯNG ĐANG Ở VỊ TRÍ CÁI...ĐƯỜNG NGANG (TRỤC HOÀNH).

NẾU NHƯ ĐÂY KHÔNG PHẢI LỚP HỌC VỸ SẼ HẾT LÊN MẮT.

ĐIỆP, ĐẦU ÓC CẬU ĐANG Ở ĐẦU THẾ HẢ??????????????

Cô giáo hết chịu nổi, đứng cả dậy:

“MỜI EM VỀ NGAY CHỖ! HỌC HÀNH NHƯ EM THÌ YẾU KÉM MÔN NÀY MẤT THÔI!!!”

Sấm sét đùng đoàng ngoài trời. Diệp về chỗ trong tiếng xì xào khinh miệt của cả lớp. Thực sự điểm phẩy Lý khó có thể trụ được ở 7 phẩy, khéo xuống mất thôi!

Trình cười. Một nụ cười chẳng ai thấy (tác giả thấy ^^) nhưng cũng đủ cho thấy sự đắc thắng của nó.

Cô giáo ở trên vẫn chưa hết bực tức:

“RIÊNG EM KHÔNG THỂ GỖ GẠC NỖI GÌ! ĐIỂM 1 HÔM TRƯỚC TÔI VẼ GIỮ, HÔM NAY TÔI CHO THÊM ĐIỂM 2, THẾ LÀ TỐT LẮM RỒI! BẠN NÀO GHI ĐIỂM THI GHI VÀO ĐI!”

Mưa vẫn rào rào ất cả tiếng cô giáo. Nhưng mưa không thể át đi nỗi đau khổ trong Diệp. Nó không để ý những lời mắng của cô giáo, sự tức giận nổ óc của Vỹ, sự can ngăn của chúng bạn, sự đắc thắng của Trình, chỉ giữ nguyên gương mặt đơ đơ không hề có cảm xúc vì con tim tưởng rằng đã tan nát vì sự thất vọng không gì thất vọng hơn.

Giờ Lý kết thúc, điểm học tập của lớp cô giáo trừ đi hẳn 1 điểm chỉ còn 9 điểm. Diệp bị ghi vào sổ ghi đầu bài. Lớp trưởng tức quá ra mắng Diệp:

“ĐIỆP, TẤT CẢ LÀ TẠI CẬU ĐÂY! THI ĐUA CỦA LỚP MỚI ĐẦU TUẦN ĐÃ THẾ NÀY SAO?”

Nhưng Diệp không hề nghe thấy, tai nó bị bịt bởi những ký ức hỗn loạn. Vỹ bảo lớp trưởng:

“CẬU CỨ ĐI RA ĐI, TỚ SẼ NÓI VỚI BẠN ẤY!”

Rồi Vỹ quay lại Diệp. Cậu tức giận vô cùng, công sức cậu giảng cho nó giờ lại xuống sông biển hết. Cậu hét to vào tai nó:

“ĐIỆP, HÔM NAY XÁC CẬU GRI ĐẾN ĐÂY CÒN HỒN CẬU BAY ĐI Đâu VẬY HẢ!!!????????”

Tiếng hét của Vỹ luôn làm thức tỉnh Diệp. Nó giật mình, quay lại nhìn Vỹ. Cậu tiếp tục gất:

“TẤT CẢ NHỮNG GÌ TÔI GIẢNG CHO CẬU CẬU ĐỒ HẾT ĐI NHƯ VẬY SAO? CÓ MỖI MỘT CÂU HỎI DỄ NHƯ THẾ, BÀI TẬP SIÊU DỄ NHƯ THẾ CẬU CŨNG LÀM CHO THI ĐUA CỦA LỚP TRÌ TRỆ VẬY À?”

Giờ Diệp mới nhận ra mình đã không vượt qua được lần kiểm tra bài cũ này. Nó mệt mỏi vô cùng:

“Vỹ, tớ mượn sách Lý...”

“Học xong rồi còn mượn gì nữa?” - Vỹ câu.

“Tớ muốn xem lại cái đáp án bài tập vừa rồi, tớ không muốn chuyện này xảy ra nữa!” - Giọng Điệp mệt mỏi nhưng lại có vẻ rất gấp gáp.

Vỹ dù khó chịu nhưng cũng đành giở cặp ra. Điệp đang bỡ ngỡ bỗng giật mình:

“Ố Vỹ...”

“Cái gì?”

“Sao cặp cậu lại có 2 quyển sách Lý!!!???”

Vỹ giật mình nhìn vào cặp. Có 2 quyển sách trong cặp cậu!

Điệp vội vàng giật lấy ngay 2 quyển sách ấy ra. Một cuốn có nhãn là Hoàng Quang Vỹ, đúng là sách của Vỹ.

Nhưng cuốn kia có nhãn là...

...Nguyễn Lan Điệp...

Là sách của mình! Sao nó lại bay vào cặp cậu ta chứ?

Nổi tức giận trào lên. Điệp ném quyển sách xuống bàn, giận dữ:

“Vỹ, cậu được lắm! Cậu dám lấy sách của tôi để tôi không học được ư?”

“Không phải tôi! Tôi không hề biết sách của cậu ở trong cặp tôi!” - Vỹ cũng vô cùng kinh ngạc.

“Không hề biết? Cậu đóng kịch giỏi nhỉ? Cậu biết tôi dễ quên, nên lấy sách của tôi để tôi không trả lời được chứ gì? Cậu thật là xấu xa, từ lâu tôi đã biết con người cậu thế nào nhưng sao vẫn cứ tin cậu!”

“Điệp, thực sự không phải tôi! Cậu không có chứng cứ gì sao lại đổ cho tôi chứ?” - Vỹ cũng bắt đầu giận.

“Chứng cứ? Rõ ràng kia còn chứng cứ gì? Sách của tôi nằm trong cặp của cậu, đó không phải chứng cứ à!!!!?”

“Nhờ có ai bỏ vào thì sao?”

“Có ai? Có ai dám chứ? Ai cũng quý trọng cậu, có ai dờ hơi đi bỏ vào cặp cậu đổ tội cho hoàng tử của nó không?”

“Nhưng dù thế nào cũng không phải tôi!!!!!!!!!!!!” - Vỹ nổi giận thực sự.

“Cả hai thôi đi, cô chủ nhiệm kia!” - Lớp trưởng nhắc.

Cả lớp đang nghe ngóng cuộc cãi vã liền chạy ngay về chỗ. Điệp và Vỹ ngồi xuống, im lặng không nói gì, nhưng gương mặt cả hai bừng bừng lửa giận. Chỉ có một người đang nhếch mép nở một nụ cười...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hãy đứng lên bằng khả năng của mình

Lớp 7B - lớp Quang, em trai Điệp.

Cùng học một trường nhưng nói thực là Quang và Điệp chẳng hề gặp nhau, chỉ có về nhà là chí chóe. Hôm nay Quang ăn tận mấy con 10 liền, sướng quá nên muốn chạy đến khoe với cô chị đề lên mặt týt.

Tan học rồi, cũng đã tạnh mưa! Cậu bé chạy ngay ra cổng đợi, Điệp đã ra. Quang vui mừng gọi:

“Chị!!”

Nhưng nó rút ngay người lại khi nhìn thấy Diệp đang bùng bùng tức giận. Quang hay trêu chị nhưng nó rất sợ mỗi khi Diệp giận dữ như vậy. Đằng sau, Quang thấy “người anh hùng của nó” là Vỹ cũng đỏ cả mặt vì giận, hai người quay lưng kẻ đi cổng trước kẻ đi cổng sau chẳng nhìn nhau một cái. Quang sợ hết vía, nó lấy hết can đảm ra với chị:

“Chị à, hôm nay em...”

“Về đi, hôm nay hôm niếc gì???” - Diệp gất gỏng.

“Chị, chị gặp chuyện gì à?”

“Gặp chuyện gì liên quan gì đến mày???”

Bỗng dung có giọng nói nhỏ đằng sau nhưng đủ cho hai chị em nghe thấy:

“Chị ấy bị điểm 2 Vật lý ấy mà em trai!”

Cả hai quay lại. Trinh đang chuẩn bị đi về, nhếch mép cười.

Mọi khi Quang rất hay cười Diệp bị điểm kém nhưng hôm nay thấy Trinh dám mỉm cười trước nỗi đau của người khác như vậy Quang tức tối:

“Chị ấy bị điểm kém mà chị còn cười sao?”

“Thì sao? Hôm nay chị ta làm trò cười cho cả lớp mà em trai không biết à?”

“Đừng có gọi em là em trai!” – Quang gắt.

“Thôi đi Quang, chị mệt lắm rồi!” - Diệp ôm đầu, hét lên bảo Quang.

Quang tới bên cạnh chị cùng đi về. Nhưng đầu Diệp bỗng quay như chong chóng, những ký ức ngày hôm qua, ngày hôm nay hành hạ nó quá nhiều. Quang giật mình quay lại:

“Chị à, chị không sao đấy chứ?”

Diệp bỗng gục xuống ngã ngửa ra đất. Quang chết hoảng đi khi thấy Diệp đã ngất xỉu, mặt tái nhợt đi. Cậu bé không biết làm thế nào, hét ầm lên:

“Chị ơi, chị tỉnh lại đi!!!!!!”

Tiếng hét của cậu vang đi, lọt vào tai cậu thiếu niên đang tức giận chuẩn bị dắt xe đạp đi về. Cậu nhận ra đó chính là giọng của Quang. Quên cả tức giận, cậu vội chạy ra. Mọi người cũng đang chạy về phía Diệp, nhưng Vỹ đã nhanh hơn tất cả. Cậu quỳ xuống, nâng đầu Diệp lên. Diệp ngất lịm đi không biết gì cả, hơi thở rất yếu, người run bần bật. Vỹ kéo người Diệp vào lòng mình ôm lấy nó để nó hết run. Nhìn cảnh tượng đó Trinh như chôn chân xuống đất, hai con mắt nó như sắp nổ tung. Lũ con gái khác cũng phải ghen tỵ, được Vỹ ôm chặt như thế thì đến Thanh còn chưa bao giờ được.

(Cái ảnh này ta lấy trong MV Nơi Đó Có Tình Yêu của V.music nè, ta cuồng bài đó lun)

Trạm xá cạnh trường.

Cô bé nằm trên giường, được truyền nước, đã tỉnh lại nhưng còn rất mệt, mắt vẫn không muốn mở ra. Gương mặt xinh đẹp đã tái nhợt đi vì ngất lâu. Bên giường cô bé là một cậu thiếu niên và một cậu bé.

Quang nói:

“Anh Vỹ, có cần em gọi bố mẹ không ạ?”

“Không cần đâu, em cứ về đi! Em nói với bố mẹ em là chiều nay Diệp sẽ về thôi, không phải lo lắng.”

“Vâng vậy em về đây ạ!” – Quang chào Vỹ rồi quay ra.

Còn lại Vỹ ngồi cạnh giường Diệp. Diệp cứ mê mê không hề biết Vỹ đang nhìn nó khá lâu. Bởi vì Vỹ đã bình phẩm cái mặt nó ở rất nhiều lúc, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy khi nó ốm cả. Lúc nó ốm thì là anh Bằng đã ở cạnh nó, có mỗi cái vụ đánh trộm là Vỹ thấy qua mà thôi. Ban nãy bị đổ oan, Vỹ đã diễn tiết vô cùng, cậu không muốn nhìn mặt nó nữa nhưng khi nó thế này cậu lại một lần nữa muốn nói câu: “Bỏ đi!” Cậu nghiêng răng, đứa nào dám đổ oan cho cậu chắc cậu sẽ phanh thây nó ra!

Bỗng dung Diệp nấc lên từng tiếng, bụng nó sôi lên. Vỹ giật mình, vội vàng đỡ nó dậy. Diệp cúi xuống cái chậu dưới giường. Thật khổ cho nó, cứ khi nào đau đầu, bị cảm là nó phải nôn chết thôi, dù quá xui cho nó, nó toàn nôn ra mặt xanh mặt vàng (đoạn này hơi ghê). Vỹ vỗ vào lưng nó, thở dài:

“Sáng nay cậu không ăn gì sao?”

Điệp gật gật đầu.

“Thế này thì ruột gan cậu bay ra hết thôi, thật là... Ít ra cũng phải ăn cái gì để có thứ mà nôn chứ?”

Điệp ngẩng lên, uống cốc nước Vỹ đưa. Vỹ, cậu đúng là ngây thơ, cả hai anh em cậu đều vậy. Tớ bị thế này là do ai chứ? Do đứa bạn mà cậu yêu quý vô cùng, là con bạn công chúa của cậu đấy!

Vỹ nhìn nó, bảo:

“Không phải vì chuyện trong giờ Lý ngày hôm nay mà cậu thế này đấy chứ?”

Đằng nào cũng không thể nói cái lý do do Trinh được, đành nhận tạm:

“Ừ!”

“Hôm trước cậu còn học được lắm mà, sao hôm nay lại quên nhanh vậy?”

“Tớ là thế đấy, vì thế tớ rất tự ti về môn này!”

“Nhưng chắc là cậu gặp chuyện gì đúng không? Chứ nếu chỉ có thế này làm sao cậu thảm hại vậy?”

Điệp nhìn Vỹ, sao cái gì cậu ấy cũng biết vậy? Nó thờ dãi:

“Tớ cảm thấy chán nản...”

“Sao lại chán?”

“Thực ra tớ cố gắng được điểm 10 để anh Bằng giúp tớ thi học sinh giỏi Sinh, nhưng mà tớ không muốn lấy đi ước mơ duy nhất của Trinh...”

“Cậu...”

“Tớ đã có tất cả, có một gia đình êm ấm, còn Trinh thì không có ai cả. Tớ cảm thấy nếu như tớ đi thi thì tớ sẽ là kẻ mang tội!”

Điệp cúi mặt xuống, buồn rầu vô cùng. Nó vẫn muốn được đi thi, nhưng nó không thể làm được. Vỹ nhìn nó, rồi cất tiếng:

“Nếu như không biết đến quá khứ của Trinh cậu vẫn theo đuổi việc này đúng không?”

Điệp hơi giật mình, rồi nó gật đầu.

“Vậy thì cậu hãy coi như cậu không biết đến quá khứ của Trinh đi!”

Điệp ngỡ ngàng thực sự, nó ngẩng lên nhìn Vỹ. Lần đầu tiên, nó dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Một đôi mắt sáng thật đẹp chứa đựng trong đó biết bao năng lực sống, với ý chí vươn tới ước mơ rất mãnh liệt. Nó chợt nhớ ra, cậu cũng có một ước mơ.

“Vỹ, chẳng phải cậu ủng hộ Trinh sao?”

“Đúng, tôi ủng hộ Trinh, tôi thêm mà ủng hộ cậu - người bạn đáng ghét nhất của tôi!”

“Thế sao cậu lại nói vậy?”

“Vi tôi thích nhìn thấy cậu vui!”

Điệp sững người trước câu nói ấy. Vỹ cười:

“Tôi không thích cậu buồn, cậu giận để rồi lại đổ oan cho tôi như sáng nay đó! Cái mặt cậu khi buồn trông buồn lắm, tôi không thích điều đó. Tôi nghĩ rằng cứ để cậu so tài với Trinh, cậu vừa vui mà tôi vừa khỏi áy náy.”

“Nhưng rồi tớ lại thua thôi...”

“Thua thì sao? Vậy còn hơn là cậu tự chịu thua, thế có phải nhất gan không?”

“Tớ đâu có nhất gan chứ?” - Điệp kêu lên. Ái chà chơi trò khích bác cũng hay đấy nhỉ?

“Vậy thì hãy so tài bằng chính khả năng của mình đi. Dù cậu có thua hay không tôi cũng sẽ nể cậu vì đã rất dũng cảm! Haizzz, tội tôi ghê, để khuyên cậu được như thế này tôi cũng phải cắn răng mà ngồi chăm cậu như là bố chăm con vậy!”

“Cậu mà là bố thì tớ là bà nội!” - Điệp đùa. Cuối cùng nó cũng đã vui vẻ trở lại.

“Làm tôi cứ tưởng cậu sẽ nói “Cậu là bố thì tôi là...mẹ” đấy!” (Oh my god đầu óc Võ nhà ta sao cũng có lúc đen tối vậy?)

Vút!!!!!!!!!!!! Cái gối bay vèo đến mặt Võ. May là cậu đã tránh kịp! Cái gối bay qua mặt Võ và...

Ôi cha mẹ ơi!

BỐP!!! Cái gối khá cứng bay thẳng vào mặt một người ngoài cửa!

Điệp và Võ quay lại. Điệp suýt nữa ngã xuống giường khi nhìn thấy người đó.

“Anh...anh...” – Nó hoảng luôn.

Bằng rúm cả mặt lại:

“Trời ơi Điệp chiều mới của em đấy à?”

Võ sắc súa vì cười:

“Đúng đó anh, ném gối chuẩn hơn cả tài ném của Trinh rồi! Hahahaha!!!”

“Tại cậu đấy chứ tại ai?” - Điệp xấu hổ quay sang Võ.

“Sao lại tại tôi, tôi có làm gì đâu?”

“Thôi đi Võ, Điệp đang mệt mà!” - Bằng trách.

Rồi anh bước đến. Anh sau khi ra viện nhìn trông càng đẹp trai, Điệp cứ nhìn mà ngẩn ngơ. Võ nhìn thấy, nguyền dài miệng:

“Thôi tôi ra ngoài cho hai người riêng tư!”

Bịch! Lần này cái gối phi trúng gáy Võ thật. Cậu quay lại lườm Điệp một cái rồi đi ra ngoài, bật máy điện thoại tám với lũ bạn.

Bằng ngồi xuống giường Điệp:

“Em đỡ hơn chưa? Nghe nói em bị ngất anh sợ quá đấy!”

“Không sao đâu anh, em đỡ rồi!”

“Bạn em nói em bị điểm kém khi kiểm tra bài Lý nên em mới thế này sao?”

Điệp không trả lời, cúi mặt xấu hổ. Bằng đặt tay lên vai nó:

“Không sao đâu, em cứ cố gắng lên thì sẽ được 10 thôi!”

“Nhưng mà anh sẽ...”

“Yên tâm đi, hôm trước anh đùa mà! Dù em 10 điểm hay 1 điểm anh vẫn giúp em đi thi học sinh giỏi.”

“Nhưng còn Trinh...?”

“Anh thấy Trinh rất giỏi rồi nên cứ để tự lực cánh sinh cũng được mà, anh sẽ giúp em!”

“Anh à, em nghĩ lại rồi...”

“Sao?”

“Em sẽ giống Trinh, em sẽ tự lực cánh sinh!”

“Há? Em có làm được không vậy?” - Bằng kinh ngạc.

“Em không biết, nhưng em không muốn nhờ vả ai nữa. Cho dù em không làm được nhưng em vẫn có quyền tự hào vì mình đã dùng hết những gì mình có, mình không phải kẻ nhát gan!” - Điệp nhìn Võ đang đứng ngoài cửa sổ. Cậu đang buồn điện thoại nhưng vẫn đáp trả ánh mắt của nó bằng một nụ cười tin tưởng.

Bằng mỉm cười: “Giỏi lắm! Điệp phải thế chứ! Anh ủng hộ em, hãy cố lên nhé! Bao giờ là tuyển đó em?”

“Không lâu đâu ạ, cũng sắp rồi.”

“Vậy thì em vất vả rồi đấy!”

Điệp bẻ nguyên xi câu nói của Trinh vào:

“Không sao đâu anh, em đã quen với vất vả rồi, với em dù vất vả thế nào nhưng chỉ cần đạt được ý nguyện thì không sao mà!”

Nào! Vậy bạn hãy cùng ủng hộ cho ý nguyện của Diệp nhé! Một cuộc so tài sắp bắt đầu rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kể tám lạng người nửa cân

Thời gian trôi qua thật nhanh, thời gian chẳng mấy chốc đã gần tới mùa đông. Những ngày cuối thu lạnh giá, con đường đi học giờ trải đầy những chiếc lá rụng vàng. Gió thổi khá lạnh, áo trắng đồng phục hôm nay không còn được Diệp xăn lên nữa, đã kéo xuống để ấm áp hơn.

Những ngày giữa học kỳ là những khoảng thời gian kiểm tra một tiết khá nhiều. Nhưng Diệp vẫn không hề sao lãng việc chuẩn bị thi học sinh giỏi Sinh. Mỗi hôm nay toàn kiểm tra những môn phụ như Giáo Dục Công Dân, Địa Lý, Tin Học, Lịch Sử... (mà chưa có Vật Lý) nên Diệp vẫn dồn hết công sức vào việc đi thi. Và ngày chọn học sinh đi thi chính là ngày hôm nay. Một ngày cuối thu trời lạnh, nhưng vẫn có những ánh nắng dịu dàng chiếu nhẹ nhàng trên mặt đường.

Điệp đi qua ngõ nhà Trinh. Nó nhìn thấy Vỹ đang đứng trước cửa, và Trinh bước ra. Trông Trinh thật xinh đẹp, hôm nay là ngày trọng đại hay sao mà Trinh thực sự quá xinh, thậm chí có phần điệu hơn, đeo cả vòng tay, vòng cổ, rồi không chỉ cặp tóc mà còn đeo bờm rất duyên dáng. Còn Diệp thì lại quá giản dị, buộc tóc cũng xài một cái chun bình thường.

Trinh đi cạnh Vỹ. Trong đầu Diệp bỗng nhìn thấy: sao hai đứa đó đẹp đôi vậy? Trinh rất xinh, Vỹ thì khôi nói rồi, khôi ngô như một thần tiên. Có một cảm giác hụt hẫng hơi buồn nhưng Diệp không dám phủ nhận điều đó.

Nhưng Vỹ đã nhìn thấy nó, và tiến lại về phía nó:

“Đi mà chẳng thấy động tĩnh gì cả, làm tội này sợ đấy!”

Trong lòng Diệp bỗng vui vô cùng, Vỹ đi với nó tự dưng nó vui hơn là nhìn thấy Vỹ đi với Trinh. Trinh tức tối cũng sán đến đi cạnh Vỹ, bỗng dưng cậu bị biến thành “bánh kẹp” giữa hai “mỹ nữ”. ^^^^

Tất nhiên là khi đến trường thì Diệp sẽ bị tụt ngay đằng sau. Lũ học sinh lóa cả mắt trước vẻ xinh đẹp của Trinh, nó lại còn đi cạnh hoàng tử trẻ của trường thì làm sao mà Diệp không bị lãng quên?

“Chị Trinh xinh quá!”

“Này mày nói câu đó lần thứ mấy trăm rồi vậy?”

“Kệ tao, ngày nào tao cũng phải nói!”

“Công nhận Trinh à, bạn xinh quá!”

“Đi bên cạnh Vỹ đẹp đôi thiệt, đẹp hơn cái Thanh rồi.”

“Mà con Diệp kia nữa, người ta đang đẹp đôi bỗng đi cạnh làm gì xấu cả ra!”

“Tao chẳng thích con Diệp tẹo nào, lên mặt mình là người mẫu Hoa Học Trò mà dám đi cạnh Trinh và Vỹ ư?”

“Người mẫu? Ờ xin lỗi luôn, báo nào mà có mặt nó tao xé luôn!”

“Nó định thi học sinh giỏi môn Sinh, tức là tranh với Trinh đó?”

“Cái gì chứ? Nó dám vượt Trinh? Tao giết chết nó!”

“Cuộc tuyển chọn này có phiếu bầu không vậy? Tao sẵn sàng cho Diệp cái phiếu cửt ngay khỏi cuộc tuyển chọn này!”

“OK giống tao đây!”

Bọn học sinh cứ oang oang cả lên, Trinh nở mày nở mặt còn Diệp thì ức suýt khóc, mắt nó đỏ lên, nó đã dễ tì rồi mà còn nói như vậy. Thế mà những năm trước thì ai nhìn nó cũng ngưỡng mộ nào thì “Diệp xinh nhất”, “Diệp giỏi nhất”, “Diệp là số 1”, “Luôn ủng hộ Diệp”. Khéo cuộc tuyển chọn hôm nay lại như cái hôm kiểm tra bài cũ Vật lý thôi!

Nhưng Vỹ đã nhìn thấy ngay thái độ của nó. Cậu xoay vai nó nhìn thẳng vào mình:

“Tôi đã nói cậu cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì đi! Hãy coi như chúng bạn đó vẫn đang ủng hộ cậu, thế là được. Chỉ cần cậu cố gắng, nếu mà đi thi được giải về là chúng nó sẽ hết nói những lời đó, không được nản chí nghe chứ?”

Trinh nổi giận khi nghe những lời đó, nhưng nó không dám làm gì cả, đành quay gót bước đi thật mạnh. Diệp nghe những lời Vỹ cũng trấn an phần nào, liền gật đầu:

“Tớ sẽ không nản chí đâu, nhưng mà tụi nó cứ nói như thế...”

Vỹ rút luôn cái tai nghe Ipod cậu đang nghe ra đeo vào tai Diệp:

“Cứ bịt tai vào là xong chứ gì? Vừa bịt được lời nói của chúng nó vừa được nghe nhạc!”

Diệp cười, Vỹ hôm nay lại vui vẻ thế.

“Cám ơn, nhưng mà tớ không được mang cái này vào phòng thi đâu!”

“Thì thi tuyển chọn, nhiều người tham gia lắm chứ ít gì, cậu cứ chọn ngồi bàn cuối, có ai giám thị khắt khe đi kiểm tra từng người đâu. Có cái bàn che phần dây cho cậu rồi, còn chỗ tai này cậu xoắn tóc xuống thì ai thấy chứ?”

“Xoắn tóc á? Không có chuyện đó đâu, tớ xoắn xuống trông dị hợm lắm!”

“Thế hả? Thế tôi lại càng tò mò đấy!”

Vỹ tiến sát Diệp, nhanh như cắt cậu vòng tay ra tháo cái chun buộc tóc của Diệp. Diệp hoảng hốt định ngăn lại nhưng không kịp. Mái tóc nó đã tung ra. Tóc nó dài hơn tưởng tượng, vì nó thường buộc rất cao. Mái tóc mượt mà, đen nhánh tỏa ra hương mùi dầu gội rất thơm (đang phân vân không biết cho Diệp dùng dầu gội gì ta^^). Nhìn nó xoắn tóc thực sự dù không cần trang trí nhiều phụ kiện như Trinh nhưng đủ vụt biến nó xinh đẹp như một thiên thần. Diệp vừa tức vừa ngượng, nó chưa bao giờ xoắn tóc ở trường nên giờ nó chỉ muốn đập cho Vỹ một cái. Nhưng nó giật mình nghe những tiếng của lũ học sinh:

“Gi kia? Diệp xoắn tóc sao?”

“Lần đầu tiên tao thấy đấy!”

“Trông xinh đấy nhì chúng mày?”

“Phải đó, tóc nó đẹp thật! Không phải tóc giả đấy chứ?”

“Xinh quá đi! Em đố ý rồi, em vẫn ủng hộ chị Diệp đi thi học sinh giỏi!”

Diệp ngăn người trước những lời nói đó. Vỹ cười rõ tươi:

“Thế nào? Còn muốn đánh tôi nữa không?”

Diệp quay lại lờm Vỹ một cái.

“Dù thế nào tôi cũng không thích đâu, là xoắn lắm!”

“Thì cậu cứ xoắn trong hôm nay thôi, trông cậu xinh lắm đấy!”

Diệp hóa đá cả người khi nghe câu đó. Cuối cùng kẻ không khen ai cũng không chê ai này đã biết mở miệng khen một cô bạn xinh sao? Vỹ giờ là con người như thế nào vậy??? Trời ơi, sau cái trận sốt thập tử nhất sinh, rồi lại được Vỹ đeo trong bao con mắt ghen tỵ (chương 21), nó đã nghĩ nếu Vỹ khen nó xinh chắc nó cảm động chết mất. Và giờ thì mặt nó đã đỏ bừng lên rồi.

“Mau vào phòng thi đi kia, các thầy cô đã gọi tuyển chọn rồi!” - Vỹ nhắc trong khi Diệp vẫn đứng đơ người.

Diệp vẫn đứng đó. Vỹ phải đẩy nó ra phía phòng thi:

“Mau đi đi!”

Diệp giờ mới tỉnh ra, nó vội đi đến phía phòng thi. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, nó quay lại mỉm một nụ cười thật nhẹ:

“Vỹ, tớ thích cậu nói như vậy!”

Vỹ ngẩn người. Có lẽ cậu không để ý đến cả câu mà để ý đến mỗi ba chữ trong trong câu ().Diệp nói xong đi ngay vào trong lớp, không hề biết Vỹ vẫn còn muốn nghe câu ấy một lần nữa. Cậu quay đi, trên môi nhếch một nụ cười.

Tích tắc tích tắc.

Giờ khảo sát bắt đầu. Khối 9 có tới 10 học sinh tham gia khảo sát thi học sinh giỏi Sinh, dù biết rằng không ai vượt qua được Trinh và Diệp. Bài đã được phát. Trinh nhìn đề bài, mỉm cười. Đề khảo sát gì mà dễ thế, với Trinh thì chưa cần đến 10 phút. Vèo vèo! Đã xong! Có cần kiểm tra lại không vậy? Thôi khỏi, đúng 100% rồi!

Trinh quay ra phòng thi. Mọi người đang vò đầu bứt tai, than thở “đề khó”, “bỏ cuộc thôi”. Trinh nhìn đối thủ của mình, cô bạn đang ngồi cuối bàn. Mái tóc dài buông xõa nhìn rất đẹp che đi mặt của Diệp nên Diệp không nhìn thấy Trinh đang nhìn mình đầy khinh thường. Nó đang rất chú tâm vào bài. Mồ hôi nó tứa ra vì câu hỏi rất khó. Nhưng bằng tài suy luận đầy logic, trí nhớ tốt cùng một tâm trạng rất vui, bài khảo sát này với Diệp cũng không hề khó gì.

Diệp ra ngoài phòng khảo sát và lên lớp học. Trinh đi theo, cười khinh thường:

“Làm được không?”

“VẬY CẬU LÀM ĐƯỢC KHÔNG?” - Diệp hỏi lại.

“Tôi thì còn hỏi làm gì? Tôi đang hỏi cậu kia!”

“Tôi làm được, rất tốt!” - Diệp cười mãn nguyện.

Trinh quay ra nhìn thấy Diệp đeo tai nghe. Nó tức giận:

“Cậu dám mang cái này vào phòng khảo sát sao? Có phải cậu đã lén lút gọi điện cho ai nhắc bài mình, nghe qua tai nghe rồi chép vào không?”

Tâm trạng Diệp đang rất vui nên nó thừa thông minh để trả lời con bạn này. Nó giơ ra cái Ipod của Vỹ:

“Cái này là Ipod, máy nghe nhạc của Vỹ! Máy nghe nhạc đào đâu ra chức năng gọi điện?”

“Nhưng cậu ghi âm vào...” – Trinh tiếp tục.

“Tôi đâu biết đề khảo sát như thế nào mà đòi ghi âm? Cậu quên đề thi này toàn là câu hỏi tự suy luận à? Còn nếu vẫn nghi ngờ cậu cứ kiểm tra xem, nếu có tập tin ghi âm nào có nội dung ghi lại việc tôi gian lận đi thi thì cậu cứ việc trình bày!”

Trinh kiểm tra máy, không có một tập tin ghi âm nào cả. Nó tức tối, lần đầu tiên nó bị cãi lại như vậy. Nó ngúng nguẩy đi về lớp.

Cả lớp nhìn thấy Trinh tức giận đi về như vậy trông cái mặt nó thật khó coi nên chẳng ai ngهنghĩ đón. Còn Diệp thì vừa có mái tóc dài tuyệt đẹp lại còn giữ gương mặt vui vẻ nhìn vô cùng xinh đẹp nên ai cũng xô vào hỏi:

“Đề khó không? Nghe nói khó lắm à?”

“Khó, nhưng cũng là suy luận mà!”

“Cậu làm được không?”

“Tớ làm được, nhưng Trinh làm xong trước đấy!”

“Oa Trinh giỏi quá!” - Bọn nó chuyển sang khen Trinh.

Lẽ ra Trinh phải cảm ơn Diệp nhưng nó chỉ tức giận lườm Diệp rồi chú ý vào việc khác. Diệp trở về chỗ. Thanh vui mừng:

“Tao cũng vừa qua xong khảo sát Hóa, bài tao thấp nhất phải là 9,5!”

“Tự tin quá đấy chị!” - Diệp cười.

“Hôm nay mày đổi một à, trông tóc dài xinh đấy!”

Nghe vậy Diệp nhìn sang Vỹ. Vỹ cười ra vẻ “tôi không biết gì nè”.

“Này, trả cậu!” - Diệp đưa Ipod và tai nghe cho Vỹ.

“Cậu làm được bài có nhờ cái này không đó?” - Vỹ cười.

“Có chứ! Công nhận nghe nhạc vui lên là có hứng làm bài ngay!”

“Xem cậu nghe bài nào nào, nhạc Việt hay nhạc Quốc tế đấy?”

“Nhạc Việt, mấy cậu có bài hay ra phết!”

“Bay lên nhé nụ cười của Miu Lê đây hả?”

“Hi hi ừ, bài đấy hay thật đấy! Nghe xong cứ muốn cười ngay!”

“Đâu đâu đưa nghe với!” – Thanh cũng nhảy vào.

Ba người bạn cười rôm rả, chỉ có mỗi Trinh là tức không nói được gì. Ngay tiết 4 đã có kết quả khảo sát.

Cô giáo dạy Sinh bước vào trong lớp:

“Cô sẽ thông báo điểm luôn, nhìn chung thì cuộc khảo sát này cao điểm nhất có 3 bạn đều là ở lớp ta. Đó là Đỗ Quyên Trinh, Phạm Ngọc Duyên và Nguyễn Lan Điệp!”

Trinh và Điệp ngồi dưới cười, cả cái bạn Ngọc Duyên gì đó nữa.

“Nhưng cô hơi tiếc cho Duyên là bị nhầm một câu nên điểm chỉ có 9,75 thôi. Nếu như là kiểm tra bình thường thì đã được lên 10 rồi, nhưng đây là khảo sát nên chỉ còn có bạn Trinh và bạn Điệp.”

Trinh và Điệp ngẩng người. Vậy có nghĩa cả hai đứa đều được 10 ư? Trời vậy chọn kiểu gì chứ?

Bỗng nhiên có một thầy giáo dạy Vật lý từ cửa sổ ngó vào:

“Vỹ, ra đây thầy nhờ một chút!”

Vỹ đứng lên ra ngoài. Cô giáo tiếp tục:

“Các cô xét điểm thì Trinh và Điệp đều học tốt như nhau cả, để chọn ra thì khó quá. Vậy cô lên đây hỏi ý kiến cả lớp. Trước tiên, ai ủng hộ Quyên Trinh thì giơ tay lên nào!”

Lúc đầu cả lớp định ủng hộ Trinh hết, nhưng cái mặt khó coi ban nãy của Trinh đã bị giảm hẳn một nửa lượng fan. Hiện lớp có 43 người, trừ đi Trinh và Điệp thì còn có 41, nhưng Vỹ thì lại đi ra ngoài nên chỉ còn 40. Số người giơ tay ủng hộ Trinh là 20/40.

“Vậy còn 20 bạn còn lại ủng hộ Điệp sao?”

20 bạn đồng thanh: “Vâng ạ!” Trời đất một tình huống xảy ra như trong phim! Trinh và Điệp đúng là kẻ tám lạng người nửa cân!

Bạn lớp trưởng bỗng nói:

“Thưa cô vẫn còn bạn Vỹ nữa ạ! Bạn ấy vừa ra ngoài, để bạn ấy vào xem bạn ấy chọn ai là ta biết được ngay thôi.”

Đúng lúc đó Vỹ bước vào. Cô giáo nói luôn:

“Vỹ à, em ủng hộ Trinh hay Điệp đi thi học sinh giỏi?”

Tất cả con mắt dồn về phía Vỹ. Gì vậy chứ? Mình là người quyết định à? Vỹ nhìn về phía Trinh và Điệp, cả hai con mắt đều thiết tha chờ đợi sự quyết định của cậu.

Rồi Vỹ cũng nhanh chóng hòa nhập vào với mọi người. Cậu mỉm cười, bước tới chỗ Trinh:

“Thực ra bạn Trinh học giỏi hơn Điệp rất nhiều, em ủng hộ...”

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cả đời biết ơn

Điệp sững sờ. Trinh mỉm cười rạng rỡ nhìn Vỹ. Cô giáo nói:

“Vậy thì Trinh sẽ được đi thi học sinh giỏi! Điệp, cô rất tiếc, nhưng em vẫn là một học sinh xuất sắc môn học của cô!”

Mơ ước cuối cùng cũng sụp đổ rồi sao? Tất cả đã chìm xuống vực, mất tất cả không còn một gì nữa. Mặt Điệp tái hân đi, nó không tin những gì vừa xảy ra.

“Nhưng em chưa nói hết mà cô!”

Tất cả giật mình. Điệp ngẩng lên. Trinh ngạc nhiên. Cô giáo suýt rơi cái bút định ghi tên Trinh vào danh sách đi thi.

“Hả em chưa nói hết à?” – Cô giáo giữ cái kính trên mắt.

“Vâng ạ! Em nói bạn Trinh giỏi hơn Điệp, vì thế cơ hội nên tạo cho Điệp. Em ủng hộ là ủng hộ Trinh có thể tham gia những cuộc thi về Sinh Học khác cao hơn, vì trình độ của bạn ấy rất tốt!”

“Vậy có nghĩa là em ủng hộ Điệp?”

“Vâng, có lẽ thế cô ạ!” - Vỹ nở nụ cười ranh ma nhìn Điệp đang chết trân.

“Cám ơn em!” – Cô giáo mỉm cười, còn Trinh cũng chết trân nhưng là do tức đến đỉnh điểm.

Cái tên Nguyễn Lan Điệp cuối cùng cũng được ghi vào danh sách.

Cô giáo hài lòng bước ra ngoài. Cả lớp dậy sóng luôn.

“Nhìn Điệp đồ dẫn cả ra kia!”

“Sướng nhá! Chúc mừng chúc mừng!”

Thanh vội chạy xuống chỗ Điệp, lay lay:

“Này mày làm gì mà đơ ra thế? Mày được đi thi học sinh giỏi rồi đấy!”

Khuôn mặt đờ đẫn của Điệp bỗng chốc giãn ra:

“Ha..ha...”

“Mày không sao đấy chứ?”

Điệp hét lên:

“HAHAHAHAHA TAO HẠNH PHÚC QUÁ THANH ƠI!!!!!!!!!!!!!!” - Rồi nó ôm chầm lấy Thanh, Thanh suýt nữa ngã nhưng nó cũng mỉm cười vui lây cho niềm vui của cô bạn.

Đúng lúc đó cô giáo chủ nhiệm bước vào:

“Các em, thầy giáo dạy tiết 5 có việc, các em được nghỉ tiết 5!”

Tất cả reo lên mừng rỡ, ai nấy cũng vui vô cùng vì được nghỉ. Trống TÙNG TÙNG TÙNG! Cả lớp như đàn ong vỡ tổ ào ra khỏi lớp. Chỉ còn Điệp vẫn cứ đứng đó cùng Thanh vui mừng đến khóc òa, Vỹ đứng cạnh mỉm cười còn Trinh tức tới mức cả thân hình nó như sắp bốc lửa. Nó đi ngay ra ngoài lớp với ánh mắt giận muốn thiêu đốt Điệp và các bạn.

Vỹ cười:

“Thôi đi về đi, còn khóa cửa lớp đấy!”

Thanh ở lại khóa cửa lớp, còn Điệp và Vỹ đi về. Bấy giờ Điệp mới nhớ ra chính Vỹ đã giúp nó được đi thi. Nó muốn nói cảm ơn nhưng Vỹ đi nhanh quá, nó phải gắng lắm đuổi theo cái chân dài của cậu. Vỹ chạy ra chỗ để xe, lấy xe đạp ra phóng đi mất. Điệp thở hồng hộc, ôi một quá đi, chưa kịp cảm ơn mà đã biến rồi sao?

Vỹ đáng ghét, bắt mình chạy đau chân quá! Giờ đi bộ càng thấy đau. Điệp đi về mà nhìn như là nó lết về. Bỗng nó giật mình nhìn ra. Cậu thiếu niên đang ngồi trên chiếc xe đạp đứng ngay cạnh vỉa hè. Hả? Tưởng cậu ta về rồi kia mà?

Vỹ quay lại, mỉm cười:

“Lên đi, không lại bảo gãy chân là do tôi!”

Điệp bước đến, ngồi lên xe. Hừm đáng chết, dám trêu mình sao? Báo hại mình lại gãy chân, sao cứ dính vào Vỹ và dính vào đau chân! Muốn đèo mình

thì đợi ở cổng chứ sao đạp tí ra đây, rõ thật là...

Vỹ đạp xe đi. Cậu nói tiếp:

“Sao lại chạy theo tôi vậy?”

“Hả?” - Cậu ta biết mình chạy theo sao?

“Cậu muốn cảm ơn tôi đó à? Thôi khỏi, tôi làm thế không phải ủng hộ cậu đâu. Vì tôi thấy cái giải học sinh giỏi này vẫn không đủ với trình độ của Trinh đâu, Trinh giỏi hơn cậu nhiều. Nên thôi tôi nhường tạm cho cậu đây!”

Bỗng Vỹ suýt nữa mất tay lái khi có hai cánh tay ôm chặt qua bụng cậu:

“Dù cậu có không ủng hộ hay không cả đời này tớ sẽ biết ơn cậu!!!” - Diệp dựa vào lưng Vỹ, cười rất rạng rỡ.

“Làm gì vậy? Mau bỏ tay ra đi!” - Vỹ luống cuống.

“Tớ cảm ơn kiểu Tây mà, Tây muốn cảm ơn thì ôm một cái đã sao? Mà thôi, tớ cứ ôm cho chắc ăn, tớ sợ cậu lại phóng đi một cái thì tớ bay mất!”

Mấy người đi trên đường bùm miệng cười khi thấy hai cô cậu đeo nhau rất “tình cảm”, may là Vỹ rất cao nên họ cứ tưởng là sinh viên. Vỹ hơi đỏ mặt, cậu vội đạp xe đi thật nhanh. Nhưng thực tình cậu không muốn Diệp bỏ tay ra chút nào.

Nhưng Diệp đã bỏ tay ra. Vỹ có vẻ hơi thất vọng (ý gì đây ta ^^).

“Cho tớ đến nhà cậu đi, hôm nay cái Thanh cũng đến đấy! Anh Bằng gọi mà!”

“Gọi làm gì chứ?” - Giọng Vỹ có vẻ không vui.

Diệp lại ôm lấy Vỹ (Oh my god), nói giọng như...nũng nịu:

“Thì để cảm ơn cậu đã giúp tớ thắng cuộc tuyển chọn này!”

Sặc! Diệp ăn phải dấm hay chanh mà giọng chua vậy? Vỹ thì siêu ghét mấy cái giọng như thế này, nhưng chẳng hiểu sao cậu thấy phần khỏi. Chiếc xe được tăng tốc đạp nhanh.

“CHÚC MỪNG!!!!”

Diệp vừa bước vào nhà đã có pháo giấy bắn lên, bay lung linh khắp nhà.

Anh Bằng và Thanh đang đứng cạnh bàn ăn. Diệp lóa cả mắt, trên bàn toàn là món ăn mà nó thích nhất. Thanh nói:

“Hai người đến lâu thế, tớ về sau mà còn đến trước nè! Anh Bằng đã nấu ăn đó, mau vào ăn đi!”

“Sao anh biết là em vượt qua kỳ tuyển chọn này?” - Diệp cười.

“Em chỉ cần làm được bài là anh đã nấu ăn luôn cho em rồi, Thanh gọi điện về cho anh mà! Anh tin chắc em vượt qua, chúc mừng em!”

“Đâu có, cũng nhờ Vỹ đấy! Cậu ấy đã ủng hộ em!”

“Tôi có nói ủng hộ cậu đâu?” - Vỹ nói nhưng cười rất tươi.

Bằng mở màn:

“Nào, trời đang lạnh rồi, để không khí vui lên thì chúng ta cùng ăn thôi! Anh đã nấu chè cho mấy đứa, toàn chè thập cẩm xịn đó nhá, Diệp và Thanh ở lại đến chiều đi để cùng ăn!”

Diệp hau háu:

“OK anh, nhưng mà chỉ có chè thôi thì em không thích đâu!”

“Sao vậy?” - Bằng ngạc nhiên.

“Anh phải cho bọn em nghỉ buổi học gia sư chiều nay thì em mới chịu!”

Tất cả cười ầm lên. Bằng gật gù:

“Rồi rồi, anh sẽ cho nghỉ hết tuần luôn! Miễn sao học tốt đừng có mang điểm kém về nữa đấy!”

Vỹ lại chọc:

“Anh yên tâm, Điệp sẽ mang điểm cao hơn điểm lần trước mà! Lần trước 2 điểm, lần này 3 điểm là được chứ sao?”

Điệp vùng lên định đánh cho Vỹ một cái, nhưng Vỹ lúc nào cũng nhanh hơn. Thanh buồn cười quá vội vàng:

“Thôi nào, ăn đi không nguội bây giờ!!!”

Căn nhà rạng ngời tiếng cười, không hề biết có một người đi qua nhà đã đứng đó nhìn với ánh mắt sắc lạnh:

“Hãy đợi đấy!”

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trò nham hiểm bất thành

Đông sang, Trời lạnh cắt da cắt thịt. Miền Bắc chẳng mấy chốc đã phủ đầy cái lạnh. Sáng sớm trời có khi xuống dưới 10 độ. Học sinh mẫu giáo và tiểu học cứ thế mà nghỉ ở nhà, còn cấp trên thì vẫn phải quàng khăn, nhồi đủ loại áo len, áo khoác, người ai nhìn cũng béo ú. Ai cũng xuyết xoa không được bỏ cái áo khoác đồng phục nhưng vì đó là quy luật của trường, mặc gì thì mặc ở trong nhưng vẫn phải có cái áo khoác đồng phục nhà trường.

Điệp là người sợ lạnh, mới đầu đông đã chết rét thế này. Thăng Quang nằm mãi mà không chịu dậy. Còn Điệp phải gắng lắm mới thoát ra cái “cục cưng” chăn bông, hôm nay dù gì cũng là ngày siêu quan trọng với nó. Bố Điệp cười:

“Thôi hai chị em dậy đi, bố đã sắm cho mỗi đứa một cái áo phao dày rồi, khoác tạm bên ngoài rồi đến lớp thì cởi ra!”

“Vâng!” - Điệp bước ra còn Quang cứ “quyến luyến” mãi.

Mẹ Điệp đã sửa soạn đi làm, sau đó vẫn xuống nấu bữa sáng. Hai chị em đang chết rét nhìn thấy bát mì nấu ngon tuyệt hảo nóng hôi hổi liền vồ vào húp soàn soạt, ôi nóng cả người!

Quang quay ra bát chị, nhăn nhó:

“Mẹ, sao hôm nay mẹ nấu nhiều hơn cho chị vậy?”

“Hôm nay chị đi thi học sinh giỏi, mẹ phải chúc mừng chứ!”

“Gớm thi Sinh thì nói làm gì, thi Lý con mới phục!”

Điệp ấn đầu em trai một cái:

“Được rồi, mày cứ cố gắng đi thi như chị thì chị sẽ đền mày gấp ba chỗ mì này!”

“Chị nhớ đấy nhé!” – Quang hí hửng.

“Rồi hai chị em đi học đi! Còn có 20 phút thôi đấy!” - Mẹ cười nhắc.

Cả hai nhăn nhó đi ra ngoài. Gió lạnh thổi ào ào như đâm vào mặt. Quang chui vào nhà:

“Thôi chị đi trước đi, em đi sau! Tý nữa có thằng bạn đến thì em đi nhờ ô tô của nó cho ấm!”

“Hừm mày cứ dựa vào bạn giàu!” - Điệp đành chịu thua thằng em, một mình đương đầu với gió bắc.

Hôm nay nó mặc tận 4 áo rồi mà tại sao vẫn lạnh thế chứ? Càng đi càng rét, trời ơi nó chết mất! Da nó tái mét lại rồi, hix hix ~~!

Bỗng nhiên tóc nó bị kéo giật nhẹ lại, và cái chun buộc tóc của nó bị tháo ra. Nó giật bản mình, vội quay ra:

“Ai đó???”

Nó suýt nhảy dựng lên khi nhìn thấy Vỹ đã đứng ngay đằng sau.

"Đã bảo là không được buộc tóc, buộc cao như vậy gió thốc vào là phải!" - Giọng cậu như trách móc nhưng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Diệp khi xòa tóc cậu lại bật cười.

"Tớ không thích đâu, lòa xòa lấm, đã bảo rồi mà!"

"Có gì mà lòa xòa, muốn buộc đến lớp mà buộc, lạnh như thế này cậu muốn đóng băng trước khi đi học à?"

"Hôm nay tớ đâu có đi học, tớ đi thi mà!"

"Thi đề thi được cậu không cần học chắc?"

"Mà sao cậu lại ở đây vậy? Tiến tớ đây à?"

"Thêm gì? Tôi hay đi cùng đường ở đây thôi!"

Diệp nhìn Vỹ, khẽ cười. Sao cậu ấy lúc nào cũng phải cố tình chối chứ? Tên Vỹ này đúng là kỳ quặc, không bao giờ chịu thừa nhận cái gì cả. Nhưng để một mình nó biết cái tính của Vỹ cũng hay đấy chứ, để xem khi nào muốn trả thù hấn mình chỉ cần tung cho mọi người biết các tính khí "đáng chết" của Vỹ là được. Để xem lúc đó còn ai thấy hoàng tử này đẹp trai nữa không? Há há sao tự dưng ta lại vui thế nhỉ ^^ Nhưng công nhận Vỹ rất xứng đáng được gọi bằng hai từ mỹ miều "hoàng tử" ấy. Đẹp trai thì khỏi nói rồi, nói nhiều quá thì cũng chán lấm nhưng cái chính là cậu ấy rất khỏe. Trong cái giá lạnh mùa đông mà cậu ấy vẫn hiên ngang như mặt trời trước gió, bước đi rất mạnh mẽ chứ không lù nhù sợ lạnh như Diệp. Mặc dù cậu chỉ quàng một cái khăn len, mặc chắc chỉ có 2, 3 áo, mà cũng chỉ thấy có cái áo len mỏng và cái áo khoác đồng phục, quần đồng phục thì cũng chẳng dày gì, được cái chân đi giày thể là có vẻ ấm. Nhưng nếu Diệp mặc như vậy thì chắc Diệp chết ngay tại chỗ mất, trời rét như Nam Cực vậy.

"Sao vậy? Nhìn đủ chưa?" - Mặt Vỹ vẫn nhìn thẳng nhưng cậu biết thừa có người đang nhìn mình không chớp.

Diệp giật mình vội quay ra. Mình vừa làm cái gì vậy chứ? Nhìn cậu ta sắp lòi cả mắt ra rồi ấy!

Thấy nó quay mặt đi, Vỹ tiếp tục:

"Đẹp trai quá hay sao mà nhìn?"

Sặc sụa! Diệp quay ngay lại, cố gắng không để ho mấy tiếng:

"Ngày nào đi học cũng nhìn thấy cậu rồi, ngắm lấm quá tớ thấy cậu xấu trai đi rồi thì có!"

"Thế sao nhìn tôi dữ vậy? Người tôi có cái gì à?"

"Không có, chỉ là tớ khâm phục..."

"Khâm phục cái gì?"

"Trời hôm nay rét 9 độ mà cậu ăn mặc chỉ thế thôi sao?"

"Sao? Lo lắng cho tôi đấy à?"

"Không phải!" - Diệp đỏ mặt - "Tớ chỉ thấy lạ thôi mà, có ai mặc ít như cậu vào lúc thời tiết thế này đâu!"

"Vậy nhà khoa học Sinh Học cho tôi biết tôi phải mặc thế nào đi! Tiếc là nếu mặc như cậu thì chẳng mấy chốc người tôi bốc lửa mất!"

"Bốc lửa? Cậu đùa à?"

"Tôi nói thật đấy! Tôi sống ở biển quen rồi, đi nắng cũng kinh khủng luôn, vì thế đến mùa đông tôi cũng chẳng thấy rét. Nhưng đúng là Hà Nội lạnh hơn Đà Nẵng nhiều nên tôi mới dám mặc 3 áo đấy chứ, mọi khi mùa đông tôi mặc 2 áo là ngót rồi!"

Diệp để ý đến làn da rám nắng của Vỹ, đúng thật, dân ngoài biển thì lo gì lạnh chứ. Chẳng bù cho nó. "Khụ khụ" Hix hix lại ho rồi, mùa lạnh thật là khổ!

Vỹ nhìn nó, cậu bỏ cái khăn trên cổ ra quàng vào cho nó:

"Lần sau mặc áo len cao cổ vào, để như cậu thì có mà viêm phổi chết!"

Vỹ dường như dần là một người hoàn toàn khác rồi, dạo này cậu lại tốt bụng như thế này sao? Sự quan tâm ấy khiến Diệp cảm động, nó cúi xuống để cho Vỹ quàng khăn cho mình.

Nhưng Vỹ không chịu để yên, cậu nâng cằm nó lên:

"Dưới đất có cái gì mà cậu cúi xuống mãi thế?"

Rồi cậu suýt cười phá lên khi nhìn thấy mũi Diệp đã đỏ lên vì lạnh, trông giống mũi cà chua quá! Diệp cũng biết vì thấy mũi mình rất lạnh, nó xấu hổ tẹ.

Nhìn mặt nó càng thấy đáng yêu.

Bắt giặc, không thể kìm được, Vỹ cúi xuống hôn nhẹ vào cái mũi cà chua đỏ!

Gió bỗng ngừng thổi.

Căn bệnh cũ tái phát trong Điệp.

Người nó lại hóa đá.

Vỹ đặt tay lên vai nó, nhìn cái mặt đang dần thộn của nó trông dễ thương hết sảy:

“Xin lỗi nhé, tôi rất thích ăn cà chua nhưng tôi không thể ăn cái mũi cậu được nên phải làm thế vậy! Thôi chúc may mắn nhé!”

Rồi cậu nhanh chóng đi trước kéo nếu Điệp tỉnh ra sẽ chạy tới xèo thịt cậu mất. Cậu rảo bước đi thật nhanh, loáng một cái bóng cậu đã biến mất, để lại Điệp vẫn đơ cả người giữa dãy phố gió lạnh.

“Cậu ấy đi rồi, tỉnh lại đi!” - Một giọng nói đáng sợ vang lên khiến Điệp giật mình.

Điệp quay lại. Khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhìn rất ghê rợn của Trinh xuất hiện đằng sau nó. Nó bắt chợt hơi sợ. Nhưng Trinh không hề trách mắng nó, si nhục nó nữa. Trinh chỉ tươi cười:

“Biết làm sao được, dù sao thì cậu cũng được chọn rồi. Tôi đành nhường cậu thôi!”

“Cám ơn!” - Điệp nghe câu đó bỗng thấy khó chịu.

“Chúc cậu may mắn, chúng ta bắt tay được chứ?” – Trinh giơ tay ra.

Điệp thấy hơi lạ nên không nhúc nhích. Nhưng Trinh không để im, nó tiến tới và bỗng nhiên nó ngã:

“Ồi!!!” – Nó vấp và ngã xuống. Nhưng Điệp đã vội đỡ lấy nó.

Cú ngã vừa rồi chỉ là cố tình mà thôi. Trinh thấy Điệp đỡ mình liền cố tình ngã mạnh hơn để đẩy Điệp ngã ra đất. Điệp bị ngã không hề để ý, và tranh thủ cơ hội đó Trinh đã nhét vào túi áo khoác ngoài của Điệp một tờ giấy.

Bạn có biết tờ giấy đó là gì không?

Đó là “phao cứu sinh” mà Trinh đã chuẩn bị.

Chỉ cần giám thị nhìn thấy nó, chắc chắn Điệp sẽ không bao giờ được thi một cuộc thi nào nữa.

Và tất nhiên người thay thế sẽ là nó, Trinh!

Nó phải nhét tờ giấy vào áo khoác ngoài, thế mới mong rơi ra được.

Haha Điệp, mày đừng nghĩ mày có thể làm gì được tao! “Cậu có sao không?” – Trinh vội tỏ vẻ quan tâm Điệp ngã, đỡ Điệp dậy. – “Tôi xin lỗi, tại tôi đi đứng không cẩn thận!”

“Không sao...” - Điệp hơi bức mình đứng dậy, phui phui quần áo.

“Để tôi dìu cậu đến chỗ thi!”

“Không cần đâu...”

“Cứ để tôi giúp cậu!” – Trinh khẳng khẳng kéo Điệp dậy.

Điệp bắt buộc phải đi cùng Trinh. Trinh đi rất nhanh. Trường S. - trường mà Điệp thi kia rồi. Cuối cùng đã đến nơi, Trinh khẽ liếc vào túi áo Điệp, nhìn thoáng tờ giấy nằm trong đó mà mỉm cười mãn nguyện.

Bỗng có tiếng nói vang lên:

“Ô kìa Điệp, em làm sao thế kia?”

Trinh và Điệp quay ra. Một chàng trai cực kỳ khôi ngô tuấn tú đang nhìn họ.

“Anh!” - Điệp sung sướng kêu lên.

“Điệp, em làm sao mà để Trinh dìu vậy?”

“Em bị ngã ấy mà, sao anh lại đến đây?”

“Anh biết em thi ở đây nên đi qua ủng hộ em thôi mà! Sáng ra đã bị ngã à, xây xước cả người sao!? Em mặc nhiều áo quá, mặc nhiều sẽ ngột ngạt và đau hơn đây vì em vừa ngã mà. Mau bỏ áo khoác ra!”

Trình giật mình, vội vàng:

“Anh Bằng, bạn ấy đang lạnh!”

“Vào trong ấy sẽ hết lạnh, mà em có cái khăn len ở đâu vậy? Em chỉ cần có nó giữ cổ là em có thể không lạnh rồi. Bỏ áo ra anh cầm cho, tỳ nữa ra thì anh trả!”

Điệp nhìn cái khăn, mỉm cười thầm cảm ơn Vỹ. Rồi nó nhanh chóng bỏ cái áo khoác ngoài ra đưa cho anh Bằng và nhanh chóng đi vào trong. Trình nhìn theo tức nghẹt thở, nó đưa ánh mắt giận dữ nhìn anh Bằng đang tươi cười nhìn bóng Diệp chạy vào trong.

Vòng 1 của cuộc thi học sinh giỏi Quận, bài làm của Diệp thực sự xuất sắc. Giờ chỉ còn 2 vòng nữa, cố gắng vượt qua hết thì nó sẽ được đi thi Thành phố. Thực sự ngày hôm nay nó làm được là nhờ những người bạn đã trợ giúp cho nó.

“Anh Bằng! Em qua vòng 1 rồi!”

“Thế ư? Cô bé giỏi lắm, chúc mừng em!”

“Thanh, tao qua rồi!”

“Hura hôm nay tao cũng qua Hóa rồi, ta cùng ăn mừng thôi!”

“Vỹ, cảm ơn cả cái khăn của cậu đấy!”

“Không có chi, hê hê! Tòì cũng qua được Vật lý rồi đây, chiều nay đi chơi nhé!”

“Thôi lạnh lắm, đi ăn đi!”

“Chi biết đến ăn uống thôi!!!”

Điệp lại gọi về nhà:

“Điệp, bố, mẹ con qua vòng 1 rồi nhé!”

“Ồi con gái bố giỏi lắm!”

“Hôm nay mẹ sẽ thưởng cho một bữa trứng rán!”

“Xi khi nào được giải hăng báo với em chứ, em chưa phục chị đâu!”

“Được, mà cứ đợi đó nhá!” - Diệp nói với thằng em

Và nó không hay biết câu nói đó có một người cũng muốn nói với nó.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chuông điện thoại oan nghiệt

Vòng 2 của cuộc thi cũng được tổ chức ngay sau đó. Mùa đông đến càng lúc càng lạnh, thế nhưng Diệp không hề nao núng gì cả. Với nó, chỉ cần vượt qua được vòng Quận thôi cũng đủ nó sướng ron lên rồi.

Sáng đó, gió về mạnh hơn. Buổi sớm thì nắng chưa lên nên rất rét, hôm nay chắc phải 5 độ mất! Đến Vỹ cũng chịu khoác thêm một cái áo thứ 4 rồi, mình thì nhồi nhét y như con gấu vậy. Những bông hoa mùa hạ hôm nào cũng phải ẩn mình trong mùa đông rồi.

Nhưng dù lạnh thì cả Bằng, Thanh, Vỹ đều đến đi cùng Diệp. Thanh và Vỹ cũng đi thi, Bằng thì tiễn cả ba. Vì vậy Trình rất khó để tiếp cận được Diệp

nhằm một âm mưu mới.

Thế nhưng Trinh đầu có tối trí. Khi mọi người đi qua nhà nó, nó lập tức chạy tới:

“Mọi người cùng đi à, cho em đi cùng với!”

Tất nhiên Bằng và Vỹ không từ chối, còn Diệp và Thanh thì khó chịu ra mặt. Nhưng cũng đành thôi, anh Bằng và Vỹ đã ok mà. Trinh đi cùng nhóm, nó cố tình chen vào giữa anh Bằng và Diệp đang đi cạnh nhau, quay sang Diệp:

“Bài thi vòng trước cậu làm tốt chứ? Có dễ không?”

Dù khó chịu nhưng Diệp cũng trả lời:

“Tốt, nói chung vừa trình độ!”

“Nhưng vòng 2 chắc sẽ khó hơn đấy, cậu đã chuẩn bị gì chưa?”

“Tớ đã ôn bài kỹ rồi!”

“Chỉ ôn thôi đâu có được, cậu phải quan sát bên ngoài nữa chứ. Ví dụ cậu muốn làm bài về cây thì có thể nhìn cái cây đằng sau cậu kìa!”

Diệp quay ngay lại. Trinh nhanh như điện bỏ ngay vào túi áo Diệp một thứ khác. Lần này sẽ không là phao nữa, haha! Mà Diệp cũng không bị ngã, trời lại quá lạnh, sẽ không có ai bắt Diệp cởi áo ra được.

Khi đến nơi, Thanh và Diệp đi vào phòng thi của mình, Bằng đi học, còn Vỹ thì ngồi đợi vì chưa đến giờ thi của cậu. Cậu bảo Trinh:

“Cậu mau về đi học đi, chỉ còn 10 phút thôi đấy!”

“Hôm nay lớp mình được nghỉ mà, quên à? Chết rồi!” - Bỗng Trinh sờ túi áo mình. – “Điện thoại tớ mất rồi!”

“Cái gì? Cậu để đâu?” - Vỹ hét hoảng.

“Tớ để trong túi mà, giờ không thấy đâu nữa!” – Trinh hoảng sợ.

“Để tớ tìm cho cậu!” - Vỹ cúi xuống định tìm.

“Không cần đâu, cho tớ mượn điện thoại của cậu tớ gọi là ra ngay mà, nó vừa mới mất thôi!”

Vỹ đưa luôn cho Trinh điện thoại. Trinh rất nhanh dò ngay tên mình trong danh bạ và bấm số.

Liệu đến đây bạn có biết Trinh bỏ cái gì vào túi Diệp không?

Chính là điện thoại của Trinh.

Nó không hề để chế độ im lặng.

Chỉ cần tiếng chuông vang lên thì Diệp sẽ bị đuổi cổ ra ngoài.

Lần này, chắc chắn nó thành công!

Phòng thi.

Trong không khí mùa đông, mọi người đều rất im lặng vì lạnh. Ai cũng chăm chú làm bài của mình.

Bỗng nhiên...

“Tèn tèn tèn tèn tèn tèn...” - Tiếng chuông điện thoại rất to vang lên.

Giám thị giật nảy mình, quắc mắt:

“Ai mang điện thoại vào đây vậy?”

Cả phòng thi cũng ồn ào không hiểu điện thoại từ ai. Tất cả dồn mắt về phía một học trò đang hết hồn lục túi áo.

Giám thị đi xuống:

“Là em hả?”

“Dạ dạ...” - Học trò đó hoảng hốt.

“Mau ra khỏi phòng thi!” – Giám thị tức giận.

Trình hí hửng nhìn vào trong đội Điện bị đuổi ra.

Cửa phòng thi mở.

Nụ cười trên môi Trình đông cứng.

“Thằng Vỹ khôn kiếp, tao bảo mày gọi điện cho tao à????????” - Một cậu học trò rất mập, đeo kính chạy ra với gương mặt điên tiết.

“Trời! Sao mày đang thi lại ra đây?” - Vỹ giật mình.

“Tao quên để chế độ im lặng, mày biết tao thi lại gọi điện cho tao hả? Tao bị đuổi rồi!” - Cậu bạn đó gầm lên.

“Tao đâu gọi cho mày, điện thoại tao kia mà!” - Vỹ chỉ về phía Trình.

Cả hai nhìn về phía Trình cũng đang tái sắc mặt mày. Nó vội vàng nhìn lại màn hình điện thoại. Nó không phải đang gọi cho tên danh bạ “Trình” mà là... “Trung” (OMG!!!).

Vỹ biến dạng mặt luôn:

“Cậu...gọi nhầm cho Trung đấy à?”

“Tớ...tại tên tớ ở cạnh tên Trung...”

“Trời ơi là trời! Trung là bạn tớ, học trường bên, cậu ấy đang đi thi mà cậu lại làm gì thế này????????” - Vỹ ôm đầu – “Trung, tao xin lỗi!!!!”

“Không phải tại mày! Thôi kệ, đằng nào tao cũng chẳng cần thi nữa.” – Trung bực bội nhìn Trình rồi đi mất.

Trình đỏ lừ mặt vì xấu hổ, nó vừa làm cái trò gì vậy? Sao nó lại ầu đơng gây hại cho người khác chứ.

“Vỹ, tớ xin lỗi! Lần này tớ sẽ gọi cẩn thận!”

Vỹ đang tức giận, cậu giật ngay điện thoại:

“Cậu đi mà mượn người khác, tớ phải vào thi rồi! Lần sau cậu đừng có đụng vào máy tớ nữa!”

Một lần nữa Trình thất bại, lần này còn thất bại thảm hại hơn lần trước. Điện và Thanh phấn khởi ra ngoài vì tiếp tục qua vòng 2. Chỉ có Vỹ đi ra với gương mặt lạnh như băng.

“Vỹ, cậu không sao đấy chứ? Có làm được bài không?” – Thanh hỏi.

Vỹ gật đầu.

“Vậy sao trông cậu...?”

“Thôi bỏ đi, tớ không sao đâu!” - Vỹ buồn rầu thở dài, rồi cố lấy lại một nụ cười – “Nghe nói là tuần này đi tham quan đúng không?”

“Đúng rồi, tụi mình mãi thi nên không để ý!” - Điện reo lên – “Ngày mai là đi đấy! Về chuẩn bị đồ đi!”

“Nhưng đi đâu vậy?” - Vỹ hỏi.

“Thác Bạc ở Sa Pa, nghe nói đẹp lắm!”

“Trời đất, chết rét thế này mà còn đi Sa Pa?” – Thanh giãy nảy.

“Nhưng mà đẹp, và lại leo núi leo thác là nó hết lạnh ấy mà. Thôi về đi, tao biết tông mày già vò mà!” - Điện cười.

Cả ba người bạn đi về chuẩn bị đồ đạc. Tối đó, cả lũ đi mua sắm chuẩn bị buổi tham quan. Trình không đi, anh Bằng liền đi theo. Vỹ thì cũng chẳng mua gì nhiều, đủ ăn đủ uống, đủ tham quan là được. Còn Điện với Thanh thì một lô bánh mì, sữa, bim bim, v.v...đủ loại đồ ăn đi picnic, thảo nào có cái balô to bự.

Bằng hỏi:

“Hai em ăn nhiều thế?”

“Ăn cho có sức leo núi mà anh!” - Cả hai đồng thanh biện hộ.

Vỹ cười khẩy:

“Ăn lắm quá leo núi đau bụng giữa chừng không ai cứu đâu nhá!”

“Còn hơn cái loại ăn ít thì cũng dễ đau dạ dày lắm!” - Diệp chọc lại.

“Tôi đâu có ăn ít, tôi mua vừa đủ mà!” - Thật tiếc vì Vỹ không bao giờ dễ chọc.

Bằng cười, anh cũng góp vào:

“Sáng mai nghe nói rất lạnh đấy, lại dậy sớm vì thế mấy em ăn nhiều cũng đúng mà!”

Được anh Bằng ủng hộ, Diệp rất vui quay ra nháy mắt Vỹ một cái ra vẻ ta đây. Vỹ bó tay, quay lại chọn đồ của mình.

Một cuộc tham quan với nhiều chuyện thú vị sắp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Buổi tham quan Thác Bạc

4h45 sáng. Chuông báo thức reo ầm ỹ.

Đúng như lời anh Bằng nói, rét rét rét phải nói như là Bắc Cực và Nam Cực cộng lại vậy. Diệp tắt chuông đi, nó đã mở mắt rồi nhưng người nó cứ run lập cập, đập mấy cái chân dày cộp rồi mà vẫn lạnh muốn đóng băng người.

Chuông điện thoại vang lên. Diệp cố gắng thò tay ra bấm nút Trả Lời đồng thời bật loa lên nghe cho đỡ phải thò tay ra nhiều rõ lạnh:

“Cậu đã dậy chưa vậy hả heo nướng?” – Cái giọng này chắc chắn ai cũng biết là ai rồi.

“Hừ...hừ...Tớ không đòi co với cậu đâu...Dậy lâu rồi...!”

“Lạnh đến mức đấy à?” - Vỹ cười, cậu đã quá rõ Diệp đang làm sao.

“Hix hix tớ sắp chết rồi, không ra khỏi chăn nổi đâu!”

“Vậy để tôi bảo cậu nhé: cứ quần chăn vào, ra khỏi giường, rồi đi đi lại lại khắp nhà vài vòng tôi đảm bảo cậu không bỏ chăn ra mới lạ đấy!”

Diệp làm theo. Quả nhiên chỉ cần đi đi lại lại quanh phòng thôi nó đã chết ngót vì khó chịu rồi. Nó bỏ ngay chăn ra. Hừ hừ dù có nóng hơn tý nhưng bỏ chăn ra nó vẫn thấy rét quá.

Phải mất 15 phút liền Diệp mới mặc xong quần áo. Nhìn nó nhỏ con vậy nhưng mặc quần áo vào thì béo bự cả ra, vì nó nhồi vào người tận 5 cái áo, khoác thêm cái áo khoác mỏng nữa là 6. Nó đi một chiếc giày thể thao (leo núi mà), mặc cái quần bò dày nhất, bên trong mặc thêm cả quần tất nữa. Trời hôm nay đúng là siêu rét! Giờ nó ở trong nhà thì ấm chứ ra ngoài chắc nó chết luôn ấy chứ, nghĩ đến mà sợ.

Mùa đông nên Mặt Trời lên muộn, bên ngoài vẫn còn tối quá. Nhưng biết làm sao? Nó đã hẹn bạn bè ăn sáng ở công trường rồi. Vù vù vù!! Gió mạnh như bão vậy. Nó đã đội mũ len, nhưng tóc nó vẫn cứ bay khắp mặt. Nó muốn buộc tóc lăm, nhưng sợ lạnh, và lại sợ Vỹ lại không thích giật tóc nó xuống thì cũng chẳng được.

Bỗng nó nhìn thấy ai đó đang ở trước mặt mình. Nhưng tối thế này nó khó nhìn quá. Vỹ chứ còn ai nữa? Chắc chắn rồi, cậu ta lúc nào chẳng đợi mình.

“Anh nè!” - Giọng nói vang lên.

Diệp cười rạng rỡ, anh Bằng! Ôi mình mong mãi có một ngày anh ấy đợi mình, và cuối cùng đã thành sự thực rồi.

“Lạnh lắm hả? Ra đây đi với anh!” - Bằng cười, kéo Diệp ra với mình.

Đi bên cạnh Bằng, được anh kể cho nhiều chuyện vui, lại nhờ hơi ấm từ thân người cao lớn của anh nên Diệp không còn thấy rét nữa.

Bằng đưa Diệp đến cổng trường, Vũ và Thanh đã đợi. Trinh không đi với nhóm bạn nữa, nó chuồn sang đi cùng nhóm khác. Cả bọn ăn sáng vui vẻ, rồi anh Bằng tạm biệt cả lũ. Xe ô tô đến, lớp Diệp rất đông nên được ngồi một xe. Nhưng dù ngồi một xe cả lớp vẫn cứ chen chúc để tìm chỗ. Diệp và Thanh nhanh chóng nhảy vào một chỗ, Thanh ngồi trong đề. . .ngắm cảnh qua cửa sổ, còn Diệp ngồi ngoài. Nó quay sang ghế ở hàng bên cạnh, Vũ cũng đang ngồi ngoài ở ghế đó cùng một bạn trai khác. Còn Trinh ngồi tít phía dưới, thật may quá!

Lúc đi xe thì chẳng có ai háo hức cả, vì còn buồn ngủ mà. Trời rét, dậy sớm nên đứa nào cũng díp cả mắt lại. Thế là mặc cho hướng dẫn viên bày trò chơi, cả xe ngủ hết, cả người ít ngủ như Vũ cũng mệt thiếp đi.

“Các em, dậy thôi! Chúng ta đã đến rồi!”

Mặt trời đã lên cao hơn. Tất cả tỉnh dậy ngó ra ngoài. Trời ơi một khung cảnh đẹp hết mức (hix hix tác giả còn chưa được đến đó, tả qua ảnh vậy nhé). Một dòng thác rất cao tuyệt đẹp đang từ từ đổ xuống từ đỉnh núi tung bọt trắng xóa (nên nó được gọi là Thác Bạc), xung quanh là cây cối xanh tươi, phong cảnh núi non hùng vĩ cùng dòng thác tạo nên khung cảnh như trong Thế giới thần tiên.

Xe vừa đỗ là học sinh ồ ạt ra khỏi xe. Hừ hừ rét quá, nhưng mà đẹp thật đấy! Một phong cảnh bình dị mà cũng tráng lệ, sao mà trường mình cho đi tham quan ở nơi đẹp thế không biết!

“Chúng mày nhìn kia, trên thác có cả cây cầu nữa!”

“Ồ trời ơi tao muốn lên đó quá!”

Anh hướng dẫn viên mỉm cười:

“Các em cứ bình tĩnh, xếp hàng vào. Mùa đông đang rất lạnh, Thác Bạc đang có tuyết, mấy em leo núi nhớ cẩn thận đấy!”

“Ồi tuyết ư? Hay quá tao muốn lên!”

“Nhưng giờ vẫn còn rất lạnh, vì thế các em đừng leo núi vội. Chúng ta hãy đi tham quan xung quanh đây, cảnh rất đẹp và các em có thể mua đồ hay làm nhiều thứ khác!”

“OK!!!” - Cả lớp nhanh chóng tản ra.

Bộ ba Diệp, Vũ, Thanh cùng đi ngắm cảnh xung quanh. Đứng là ở góc độ nào cũng đẹp. Diệp chụp được chục cái ảnh liền:

“Ồi đẹp quá đi! Tao thích nơi này rồi đấy!”

“Sao thích?” - Vũ hỏi.

“Thì nó đẹp mà!”

“Chỉ đẹp thôi à? Cậu cảm nhận văn hóa chán thật đấy.”

“Thế chỗ cậu có nơi nào đẹp hơn thế này không?”

“Thiếu gì, cả hè cậu đến quê tôi mà chỉ biết ra biển thôi à?”

“Hừ không tranh luận với cậu nữa! Á Thanh, mày ăn mảnh đá lè đấy à?” - Diệp quay ra nhìn thấy Thanh đang nhồm nhoàm ăn gói bim bim to đùng.

Thanh thờ dãi, định ăn mảnh mà nó phát hiện rồi. Thanh đành giơ ra cho Diệp gói bim bim, Diệp bóc một đồng ăn rõ lắm. Vũ ngán ngẩm:

“Đạo này Thác Bạc đang bị chê là bẩn đấy, mấy bà còn định thêm dầu vào lửa à?”

“Hi hi yên tâm, tý nữa tụi tớ sẽ vớt rác!” – Thanh cười.

“Tý nữa? Tý nữa là đâu? Tý nữa là lên núi rồi, định vớt trên núi đó hả?”

“Còn lâu mới leo núi, khéo phải qua giờ ăn trưa cơ, vì quá trưa nắng mới lên!”

“Haizzz thế thì chán chết!” - Vũ tỏ ra tiếc rẻ.

“Thôi buồn gì, ta ra mua đồ lưu niệm đi!” – Thanh kéo Diệp ra.

Những món quà xinh xắn vùng núi Sa Pa rất thu hút hai cô bé. Mấy người bán hàng như vớ được vàng cứ mời chào:

“Cháu ơi mua gì cháu?”

“Vào đây, cô bán rề cho!”

“Đây đây, cháu chọn đi!”

“Vào chỗ bác nè, nhiều hàng mới lắm!”

Còn Vỹ không được mấy cô mấy bác ấy mời mà toàn là được...mấy chị mời ^ _ ^!! Chắc bạn biết lý do rồi chứ? Sức hút của Vỹ đi đâu cũng không bao giờ giảm

“Em trai, mua gì không em?”

“Em có lấy cái đây không chị bán cho?”

Đúng là học sinh được mời chào vui ghê, mua đồ lưu niệm cũng là một việc vui trong khi đi tham quan đấy chứ. Chơi nhiều cũng đến giờ ăn trưa. Ba người bạn toát mồ hôi vì nóng, công nhận là giờ chẳng còn biết gì về lạnh nữa. Cả ba mượn chiếu, ngồi xuống bày ra bữa ăn trưa. Vỹ nhắc luôn:

“Ăn vừa đủ thôi nhé, hai bà mà ăn như lợn thì leo núi chết dọc đường đó!”

“Biết rồi!” - Điệp và Thanh nguyền dài.

Vì sợ Vỹ nên cả hai chỉ dám dọn ra một gói bánh mì, 2 hộp pate, thêm hộp sữa, nước hoa quả là hết (thế cũng rõ lắm rồi). Còn Vỹ lôi ra đúng hai cái bánh mì gối, phết bơ, pate rồi kẹp vào ăn tòm một cái là xong. Bữa trưa của cậu ta đơn giản đến vậy sao? Hix hix lẽ ra cậu ta phải cực gầy ấy chứ, thế mà lại nặng tận sáu mấy cân. Bó tay!! Bọn này ăn rõ lắm thì lại không được béo.

Điệp liền chọc luôn:

“Này Vỹ, người ta bảo Hãy ăn bữa sáng như một vị hoàng đế, ăn bữa trưa như một thái tử và ăn bữa tối như một kẻ ăn mày. Không biết bữa tối của cậu ăn như thế nào vậy?”

“Có gì đâu, 1 bát cơm, rau dưa thịt thà thế là xong!”

“Thế thôi á?”

“Chứ chẳng lẽ ăn như lợn giống cậu à?”

Điệp và Thanh nhìn nhau, hix đúng là về khẩu phần ăn thì cả hai đũa trái ngược hẳn với Vỹ.

Qua trưa, trời bắt đầu nắng. Cơm trưa cũng đã ăn xong, cả lũ háo hức đi leo núi. Điệp nhìn thấy Trinh đi cùng nhóm bạn khác. Điệp thầm nghĩ sao con bạn này “phân biệt” nhanh vậy? Nó không biết trong chuyến tham quan này Trinh vẫn tiếp tục nghĩ kẻ hại nó.

Điệp nhanh nhẩu leo trước. Kinh nghiệm leo núi của nó cũng chẳng tồi chút nào, nó leo thoăn thoắt rõ nhanh vèo cái đã đến giữa thác. Ngọn thác bắn tung tóe bắn hết vào mặt nó. Nó cảm thấy mình leo khá rồi, chắc hẳn đã bỏ xa hai đứa bạn. Tò mò nổi lên, nó muốn xem bạn bè leo đến đâu rồi và quay lại...

...chân nó trượt vào vách đá trơn...

Á!!! Chết rồi!

Hự! Ôi mẹ ơi!

Nó ngã ngay vào một người bạn đằng sau. Cứ tưởng nó đã bỏ xa mọi người rồi chứ, may quá nếu không nó vỡ đầu chết rồi.

Nó nhìn nghiêng sang. Người bạn này đang suýt nữa ngã ra sau, tay đang bám chặt lấy một thân cây nhỏ mọc ở vách núi. Nó giật bắn mình ngẩng lên. Trời đất!!!!!!!!!!!!!! Là Vỹ!

Khuôn mặt Vỹ đang rất gần mặt nó. Cậu gào gào:

“Đi đứng thế đấy à, muốn kéo theo cả tôi sao?”

Điệp ngượng quá vội vàng buông Vỹ ra đứng thẳng dậy. Thật may bọn bạn khác cũng đang ở tí dưới chưa leo đến để không nhìn thấy cái cảnh trời ơi đất hỡi vừa rồi.

Nhưng có một người đã nhìn thấy...

“Cậu...leo nhanh vậy à...?”

“Hừm nếu tôi không leo nhanh thì cậu sẽ ngã vào đâu chứ? Ngã vào bệnh viện à? Mau leo tiếp đi!”

Điệp đành quay lại leo tiếp. Cuối cùng nó cũng leo đến đỉnh thác, nó ngồi bên thác đợi lũ bạn. Vỹ cũng ngồi đối diện, phui phui tay chân vì bụi.

Bạn bè đang đi lên. Người đi đầu là Thanh, sau đó là Trinh. Điệp nhìn thấy mắt của Trinh có gì đó nham hiểm, chuẩn bị làm điều gì đó rất ghê gớm.

Thanh đi lên, cô bé quyết lên cao hơn Điệp. Trinh cũng đi sát Thanh. Và khi nó đi qua Thanh...

Không một ai để ý, kể cả Điệp...

Cánh tay trái của nó vươn ra, đẩy mạnh Điệp...

Ngay đằng sau Điệp là thác!

UM!!! Điệp rơi xuống thác, người đập vào đá. Ngọn thác nước chảy xiết chuẩn bị cuốn phăng Điệp từ trên cao xuống dưới kia.

Trinh vội hoảng hốt nắm lấy tay Điệp:

“Trời ơi Điệp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Vỹ đang ngồi đối diện nhìn thấy thì tái mặt đi, cậu vội chạy đến đẩy Trinh ra, lôi ra thác kéo lấy tay Điệp trước khi dòng thác chảy xiết cuốn Điệp xuống dưới. Sức cậu rất khỏe đã kéo được Điệp lên, ai nấy chạy ngay lại. Điệp bị nước làm ướt hết, người nó tím cả đi vì rét bởi nước này có thể lạnh tới 0 độ. Người Điệp bần bật vì va vào đá, thương nặng tới mức máu chảy ra khắp quần áo. Nó run lên bần bật, run như lên cơn co giật vậy. Vỹ vội ôm chặt cả thân người ướt sũng của nó vào lòng, cậu ôm chặt hơn cả lần mà nó bị ngất. Nó gục đầu vào lòng cậu, người vẫn run lên vì rét, nhiệt độ cơ thể nó nhanh chóng giảm mạnh xuống, người nó lạnh toát. Vỹ hoảng sợ thật sự, hai cánh tay cứ ôm chặt Điệp, đầu cậu cúi xuống tựa vào mặt Điệp, những giọt nước trên mặt nó khiến cậu run mình. Điệp lịm dần đi. Không được, Điệp, cậu không thể làm sao được! Đứa nào dám làm cậu thế này, nhất định tôi sẽ băm vằm nó! Vỹ và Thanh vội vàng đưa Điệp xuống núi, cô giáo và anh hướng dẫn viên hết hoảng đón lấy Điệp vào xe. Cô giáo cho Điệp mượn bộ quần áo dự bị của cô, rồi dùng mấy cái áo bông đắp vào để giữ nhiệt cho cơ thể. Cô giáo có cái cặp sốt, thân người Điệp lúc này là 34,5 độ (lúc đã được giữ nhiệt bởi cô giáo, chứ cái lúc ngã xuống thác không biết là bao nhiêu độ nữa). Vỹ và Thanh cũng hoảng sợ hết mức, bác tài xế vội vàng lái xe trở về Hà Nội vì quanh đây không có bệnh viện. Chiếc xe tăng tốc hết mức, Vỹ, Thanh, cô giáo, anh hướng dẫn viên hết sức cứu Điệp trong xe. Nhiệt độ đã tăng dần lên 36 độ, Điệp đã là đi, tím tái cả người, nhưng cũng may đã tăng được nhiệt độ cơ thể.

Trên núi, có một người mỉm cười.

Đây là trò ác nhất của nó. Nhưng dù thế nào, nó cũng sẽ không để Điệp được đi thi.

Nó đã nhìn thấy Điệp ngã vào Vỹ.

Và nó nghĩ ra cái trò ác độc này.

Nó không thể giết Điệp được, vì nó vẫn còn lương tâm.

Nó chỉ cần làm cho Điệp ốm nặng, không đi nổi nữa.

Thì cuộc thi này sẽ chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ý chí không lùi

Điệp được đưa ngay vào phòng cấp cứu để tăng nhiệt cơ thể. May là bác tài xế phóng rất nhanh và mọi người giúp đỡ nên không nguy hiểm đến tính mạng. Bác sĩ sau khi đã giữ ấm cơ thể cho Điệp liền đi ra. Lúc này bố mẹ và em trai Điệp cũng đến, vô cùng hoảng hốt. Bác sĩ nói:

“Không sao rồi, rất may là cháu đã được cấp cứu kịp thời! Nếu trong hôm nay nhiệt độ trở lại bình thường thì cháu sẽ được chuyển về phòng bệnh.”

Ai nấy thở phào. Vỹ và Thanh mệt nhọc ngồi xuống, cô giáo và anh hướng dẫn cũng nhẹ cả người. Gia đình Điệp cũng hết lo lắng. Thanh nhìn Vỹ:

“Vỹ, người cậu ướt hết rồi!”

Bấy giờ mọi người mới để ý đến Vỹ. Vì ôm Điệp cố gắng giữ nhiệt cho Điệp nên người cậu đã ướt đầy nước. Cô giáo bảo:

“May quá, lúc đó cũng nhờ Vỹ mà Điệp vẫn còn tỉnh được, nếu không thì hôn mê nguy hiểm lắm!”

Mẹ Điệp vội chạy tới:

“Trời ơi cháu đã giúp Diệp nhiều quá, cô không biết cảm ơn thế nào!”

“Không sao đâu cô, Diệp là bạn cháu mà!” - Vỹ đáp.

“Nhưng không biết đứa nào đã đẩy Diệp xuống nhỉ? Diệp không thể lộn xuống thác như vậy được!” – Thanh tức giận.

“Cô sẽ tra hỏi, nếu như biết được đó là học sinh nào cô nhất định sẽ kỷ luật nặng hoặc đuổi học!” – Cô giáo cũng giận lây.

Vỹ cũng tức uất người, cậu chỉ muốn biết đó là ai để cậu xé xác nó ra. Thật không ngờ có đứa lương tâm đã man đến thế! Nếu như Trinh mà không kéo Diệp lại, cậu không cứu kịp chắc là Diệp rơi từ trên thác xuống rồi.

Nhưng cậu có biết đầu người đó chính là người đã kéo Diệp lại ấy...

Thân nhiệt Diệp đã tăng lên, Diệp bị sốt vì cảm. Hiện giờ nó lại đang từ lạnh thành nóng. Người nó sốt 39 độ và còn phải quần băng vì ngã vào đá. Nhưng nó cũng đã chuyển đến phòng bệnh để chăm sóc vì đã tỉnh lại. Bố và Quang phải về đi làm và đi học, chỉ có mẹ ở cạnh Diệp. Vỹ thì về thay quần áo, Thanh cũng phải về.

Đến chiều tối mẹ có việc phải đi, Diệp nằm một mình trong phòng bệnh. Nó thẫn thờ nhìn mình xây xước trong gương, trán nó thì đắp khăn lạnh. Nó như thế này thì đi học, đi thi kiểu gì cơ chứ?

“Diệp!!!!!!” - Một tiếng gọi thất thanh vang lên.

Diệp giật mình ngồi dậy. Chàng trai tìm thấy phòng nó chạy ngay vào. Nó chưa kịp hiểu gì thì anh đã ôm chặt lấy nó.

“Diệp, em không sao chứ? Em có đau không, có làm sao không?” - Giọng anh hốt hoảng ngay bên tai Diệp – “Anh nghe tin là chạy ngay đến đây, anh xin lỗi vì đã đến muộn!”

Diệp cũng nhận ra đó là anh Bằng, nó cười:

“Anh làm gì mà ôm chặt thế, em đỡ rồi!”

“Người em nóng thế này mà nói đỡ sao?”

“Anh càng ôm thì em càng nóng đấy! Thả nóng còn hơn, hôm nay thân nhiệt em còn 34 độ em sợ hơn cơ!”

Diệp đúng là trẻ con mà, tự dưng nói thế thì anh Bằng càng ôm nó chặt hơn. Anh quá lo sợ, anh không thể ngờ được trong mùa đông giá rét thế này mà Diệp gặp chuyện như vậy.

Anh em Bằng - Vỹ đúng là khỏe, Diệp muốn cự quậy cũng không được. Thôi cũng tốt, được anh Bằng ôm đầu phải là điều dễ dàng gì. Diệp mỉm cười, thật may vì anh vẫn nhớ tới em. . .

Bỗng nó ngẩng lên, mắt nó chạm vào ánh mắt ở đằng sau anh Bằng đang đứng ngoài cửa.

Đôi mắt đẹp sáng như ngọc của cậu bỗng buồn đi trông thấy. . .

Diệp vội vàng buông anh Bằng ra:

“Thôi nóng lắm, đã bảo em không sao mà!”

Và quả nhiên, ánh mắt Vỹ bình thường trở lại. Vỹ bước vào, cậu đã thay bộ quần áo mới.

“Vỹ, hôm nay cảm ơn cậu!” - Diệp mỉm cười nhẹ.

“Cảm ơn gì chứ, tôi đang đợi xin lỗi đây! Tại cậu mà bộ quần áo tôi thích nhất ướt hết à!” - Vỹ chọc, nhưng ánh mắt cậu rất vui khi nhận nụ cười của Diệp.

“Thôi mà Vỹ, Diệp như vậy mà em cứ đùa!” - Bằng bảo.

“Không sao đâu anh Bằng, được rồi tớ xin lỗi bạn Vỹ vì đã làm ướt quần áo của bạn, được chưa?” - Diệp lại giờ giọng “chua như dấm” khiến Bằng nghe còn sượng bật cười.

Nhưng anh chưa kịp cười thì điện thoại trong túi anh reo:

“Bằng ơi mày đến giúp tao với!”

“Giúp gì? Trời đất mày lắm chuyện quá đấy! Rồi rồi đợi tao tý!”

Bằng bỏ điện thoại xuống, đắp lại khăn vào trán Diệp:

“Thằng bạn anh nó gọi anh có việc gấp, anh không thể ở đây với em được rồi! Em nhớ giữ gìn sức khỏe cẩn thận đấy!”

“Nhưng anh à...”

“Sao thế em?”

“À thôi, có lẽ anh không đồng ý đâu! Anh đi đi, em sẽ nói với anh sau!”

“Ừ vậy hẹn gặp em sau nhé!”

Bằng đứng lên đi ra ngoài. Vỹ đi vào, ngồi xuống bên giường Diệp:

“Cậu định nói gì với anh Bằng à?”

“Ừ!” “Chuyện gì mà anh Bằng không đồng ý với cậu chứ?”

“Không chỉ có anh Bằng mà tớ đảm bảo cậu sẽ không bao giờ đồng ý!”

“Nhưng mà tôi phải nghe đó là chuyện gì chứ?”

Diệp rụt rè, cuối cùng cũng dám mở miệng:

“Ngày mai sẽ tiếp tục thi vòng 3...”

Nó ngưng ngay giọng nói vì mặt Vỹ đã biến sắc. Đôi mắt cậu sầm tối lại, cậu đã biết ngay nó muốn gì rồi.

“Không được!”

“Thấy chưa? Tớ bảo là cậu sẽ không đồng ý mà!”

“Phải, tôi không muốn nhìn cậu chết dọc đường đâu!”

“Nhưng Vỹ, tớ không thể...”

“Tôi đã nói không là không!” - Vỹ nói to lên – “Nếu cậu dám đi thì cậu sẽ biết tay tôi!”

Diệp cúi đầu, Vỹ rất ngoan cố, không gì có thể thay đổi cậu được. Nó chỉ biết im lặng.

Nhưng đêm đó, Diệp đã không ngủ.

Mặc dù cơn sốt đang lên cao nhưng nó vẫn không thể ngủ được. Nó đã nghĩ rất nhiều đến ngày mai. Nó sốt cao, thương nặng như thế này, nếu đi ra ngoài giữa tiết trời càng lúc càng rét thế này thì cực kỳ nguy hiểm, thậm chí hại tới tính mạng nó.

Nhưng ước mơ của nó sẽ bị dập tắt ngay vào ngày mai nếu nó không đi.

Nó đã quyết có được giải cho nhà trường, để nó tiếp tục được bạn bè yêu quý, không còn trêu chọc nó nữa.

Nó bỏ cuộc như vậy, thì cuộc sống của nó ở trường sẽ ra sao chứ?

Nó đã ước mơ bao năm nay rồi, lẽ nào lại để bỏ cuộc chỉ vì sức khỏe thôi sao?

5h sáng. Trời cực rét, xuống 5 độ C.

Mẹ ngủ cùng nó ở bệnh viện, nhưng mà mẹ ngủ rất say. Diệp ra khỏi giường, bỏ ống dẫn nước ra. Nó thấy hoa mắt chóng mặt, nó rút cặp nhiệt độ ra. 38 độ. Nó sốt khá cao, người nó mệt là đi. Nhưng nó đã quyết rồi...

Nó để lại một tờ giấy với tin nhắn:

Mẹ! Mẹ đừng lo vì không thấy con đâu!

Con sẽ quay trở về bệnh viện ngay sau khi kết thúc vòng 3 của cuộc thi học sinh giỏi. Con biết là con không được phép đi, nhưng ước mơ của con đã gần kề đến đích, con phải làm được! Mẹ đừng lo, con vẫn ổn!

Diệp

Rồi nó nhanh chóng mặc quần áo và đi ra khỏi bệnh viện. Trời oi rét quá, người nó đã mệt càng hoa mắt hơn, chỉ muốn gục xủ đi. Nhưng nó không thể.

Nó đã quyết, nó không được lùi!

Gió càng thổi mạnh, trời thì vẫn tối vì mới có 5 rưỡi. Nhưng nếu đi muộn thì Vỹ sẽ đón đường nó mất. Gió cứ thế thổi, vết thương của Diệp trở trời càng đau thêm. Nó suýt nữa ngã xuống đường, nhưng ý chí trong nó đã kéo nó đứng lên. Sắp đến nơi rồi! Cò lên Diệp! Lạnh quá! Mình có chết dọc đường như Vỹ nói không vậy?

Bỗng nhiên...

“PẮP!” Một bàn tay nắm lấy cánh tay nó kéo lại.

Dưới ánh đèn đường còn chưa tắt, gương mặt đẹp như thần tiên nhưng lại vô cùng tức giận đang nhìn Diệp. Diệp kinh ngạc, tại sao sớm thế này cậu ấy đã biết mình đi rồi?

“Cậu trốn khỏi bệnh viện sao?” - Giọng Vỹ đầy giận dữ.

“Tớ...” – Diệp run lên vì lạnh và vì sợ.

“Cậu có biết cậu sẽ chết không hả? Cậu không nhìn thấy mình đang làm sao sao?”

“Vỹ, tớ biết nhưng...”

“MAU QUAY LẠI BỆNH VIỆN!” - Vỹ kéo tay Diệp đi.

“Nếu cậu bị bắt không được đi thi Vật Lý nữa thì cậu cũng chịu hay sao?”

Giọng Diệp vang lên khiến Vỹ dừng lại, bàn tay vẫn nắm chặt lấy Diệp. Cậu nói vừa rồi đã khiến cho cậu quên đi cả việc mình đang không cho Diệp đi thi.

Đúng rồi, Diệp cũng có một ước mơ giống như mình.

Chỉ là người thi Sinh, kẻ thi Lý.

Nhưng cũng đều là ước mơ được đi thi học sinh giỏi để chứng tỏ khả năng của bản thân mình.

Một ước mơ quá nhỏ bé mà cũng quá lớn lao.

Nhỏ bé vì nó chỉ là một cuộc thi cho học sinh bình thường diễn ra mọi năm.

Lớn lao vì nó có thể khiến một cô học trò bất chấp nguy hiểm đến cả tính mạng để có được nó.

Vậy tại sao mình lại ngăn cản cô học trò ấy chứ?

Mình mà cũng bị ngăn cản thế mình cũng đâu chịu ngồi yên! “Vỹ, hãy để tớ đi, được không? Chỉ cần qua vòng này thôi!”

Bàn tay Vỹ buông ra từ lúc nào. Diệp mừng rỡ mỉm cười, vội vàng quay đi. Nhưng Vỹ đã giữ nó lại:

“Đề tôi đưa cậu đi!”

Diệp giật mình trước lời đề nghị đó. Không nói không rằng, Vỹ cởi bỏ cái áo khoác ngoài ra, choàng lên người Diệp vì giờ quần áo của Diệp cũng không được quá ấm, rồi cậu ôm vai nó kéo nó đi. Nó ngỡ ngàng, rồi cảm động. Mấy phút trước cậu còn quyết không cho nó đi kia mà.

Vỹ đưa nó đến trường thi, nhưng còn quá sớm nên cậu tạt vào hàng cháo trai gần đó, bởi người ốm mà không ăn sáng thì sẽ dễ ngất xỉu đi mất. Diệp vì ra ngoài lúc đang ốm nên rất đau đầu. Cháo nóng, lại dễ ăn nhưng sao Diệp chẳng muốn ăn gì cả.

Vỹ thờ dài nhìn Diệp, rồi cậu cầm lên một thìa:

“Nào ăn một miếng đi!”

Diệp giật mình hơn nữa. Gì đây? Vỹ nóng nảy, lạnh lùng xấu tính ngày nào giờ lại sẵn sàng đút cho nó ăn ư? Đừng có kích thích cái đôi mắt hay khóc của nó chứ?

Nó không thể ăn được, nhưng sự chu đáo bất ngờ của Vỹ khiến cho nó cảm động, đành há miệng ra.

Nhưng nó vừa định nuốt thì lại ọe ra, may là nó đang cầm giấy ăn trên tay nên không ói bừa bãi.

“Tớ xin lỗi, tớ không ăn được đâu!”

“Không ăn thì cậu sẽ...”

“Không sao mà, tớ nhin quen rồi, vì thế tớ mới gầy thế chứ?”

“Cậu toàn ăn như lợn, làm gì có chuyện nhin?”

“Tớ nói thật mà, tớ chỉ ăn quà tọn thôi! Giờ tớ vào thi đây, cậu cũng vào thi đi, tớ không sao thật mà!”

“Chắc chứ?”

“Yên tâm, tớ nói thật! Nếu như tớ không qua được vòng này tớ sẽ nhường thắng cho Trinh đi thi tiếp luôn!”

Nghe Diệp nói chắc như đinh đóng cột Vũ đành để cho nó đi vào mà không ăn gì, nhưng trong cậu vẫn cực lo.

Quả nhiên, những gì cậu lo đã xảy ra.

Khi đang bắt đầu làm bài, Diệp cảm thấy đau bụng vô cùng. Dạ dày không có gì tiêu nên bắt đầu hành hạ bụng nó.

Bị đau bụng vì nhin ăn Diệp cũng quen rồi, nên nó cố nhin để làm bài. Nhưng việc không ăn khiến nó sốt cao hơn, mồ hôi túa ra. Giám thị đi qua cũng phải thương cảm cho một cô học sinh quần băng khắp thân thể, người lại đỏ rực lên, vã mồ hôi vì sốt.

Diệp thấy buồn ngủ. Không, nó không được ngủ! Nếu ngủ thì nó sẽ ngủ cả ngày mất. Nó cố gắng mở mắt ra, tiếp tục nghĩ đề bài. Đề vòng 3 rất khó, nó cố gắng suy luận mãi mới được một câu, trong khi những người khác đã làm được 3 câu. Làm được một câu nó lại gục xuống, nhưng vết thương lại hành hạ nó khiến nó đau quá phải ngồi thẳng dậy. Giám thị thương tình, bảo:

“Em cứ làm bài đi, chúng tôi sẽ cho em chút thời gian!”

“Em cảm ơn thầy!” – Nhưng Diệp không muốn thêm thời gian, vì như thế sẽ là thiên vị.

Nó mở to mắt, lấy hết sức lực vào bài làm. Được rồi, mình sẽ không chịu thua đâu! Mình sẽ cho tất cả mọi người, và cả con Trinh kiêu ngạo nữa là mình không cần thiên vị thiên việc gì cả. Mình làm được!

Đầu nó càng suy luận càng đau như búa bổ, nhưng Diệp mặc kệ. Với nó điều quan trọng là làm được bài. Cuối cùng nó cũng làm xong, chỉ còn một câu hỏi cuối. Đây là câu trắc nghiệm, nhưng mà khó quá. Làm sao bây giờ? Nó không thể trụ nổi nữa rồi.

“...Nếu như tớ không qua được vòng này tớ sẽ nhường thắng cho Trinh đi thi tiếp luôn!”

Ký ức đang lộn tung phèo trong đầu nó bỗng xuất hiện câu nói mà nó vừa nói với Vũ. Phải rồi, nếu nó không qua được thì liệu Trinh có được thay thế không? Nó không biết, nhưng chỉ cần không qua được thì có nghĩa nó sẽ bị hạ thấp dưới Trinh, thế thì nhục nhã biết bao! Và còn Vũ nữa, cậu đã ở bên nó suốt thời gian nó đi thi, cậu cũng vất vả mà nó lại bỏ cuộc ư? Anh Bằng, bố mẹ, em trai, bạn bè, thầy cô đều đang kỳ vọng vào nó.

Trong một giây tưởng rằng không thể nào trụ được...

...Đáp án đã xuất hiện trong đầu nó!

Diệp run run đưa bàn tay khoanh tròn vào đáp án và rồi nó gục ngất vì con đói cùng những biểu hiện của cơn sốt.

RENG RENG! Cuối cùng cũng hết giờ!

Vũ vội vàng chạy ra khỏi phòng thi đi tới phòng thi của Diệp.

Phòng thi của Diệp đang đông đúc vây quanh một chỗ.

Vũ vội gọi một đứa bạn vừa đi ra từ phòng Diệp:

“Bạn này, trong đó có chuyện gì thế?”

“Có một bạn gái làm được hết bài, bỗng dưng lại gục ngủ, gọi mãi không dậy!”

“Cám ơn!” - Vũ chạy ngay vào trong phòng thi.

Lũ học sinh nhìn thấy cậu thi quá choáng ngợp vì cậu thiếu niên quá đẹp. Tất cả như tự động đứng gần ra, Vũ nhìn thấy giám thị đang hết sức lay gọi Diệp. Cậu vội chạy vào, thấy người Diệp nóng bừng cơn sốt, cậu hiểu ngay có chuyện gì. Thế mà nói như đinh đóng cột sáng không ăn gì sẽ không sao, tại cậu quá tin tưởng nó mà!

Vũ đỡ Diệp lên dìu nó ra ngoài trong biết bao ánh mắt ghen tỵ của mọi người. Bệnh viện.

Cuối cùng thi Diệp cũng tỉnh lại. Mẹ Diệp đã đi làm, chỉ có Vũ ngồi bên cạnh. Bây giờ đã là 12h trưa.

Vỹ đỡ nó ngồi dậy, đưa ra một thìa cháo tía tô mẹ Diệp đã nấu:

“Lần này cậu không ăn thì chết với tôi!”

Diệp cũng sợ lắm rồi, nó đành há miệng ra và cố nuốt trôi. Bỗng nó cúi xuống. Vỹ lại tưởng nó ọe, nhưng thực ra là nó...sặc!

“Trời đất! Ăn cháo mà cũng sặc???”

“Không phải, tại tôi...Hahaha!!!” – Thì ra Diệp đang cười.

“Cậu có bị làm sao không vậy?”

“Không, tôi hạnh phúc quá thôi!”

“Cái gì mà hạnh phúc!?”

Diệp ngẩng lên, cười rạng rỡ:

“Tôi đã làm được bài rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Câu chuyện của Trinh

Mấy ngày sau cả trường xôn xao vì hôm nay Diệp đi học. Ai cũng tưởng Diệp đã “hy sinh” rồi nhưng không ngờ lại khỏi ngay thế. Học sinh đến trường rất sớm, cả Trinh nữa. Nó mỉm cười nhìn mình rằng Diệp đã bỏ cuộc rồi, và nó tha hồ có dịp chọc ngoáy Diệp một trận.

Tại nhà Diệp.

Tuy đã được bỏ băng ra nhưng trông Diệp vẫn không được xinh lắm vì tay và mặt nó vẫn có những vết sẹo và vết xước mờ. Mẹ bảo:

“Thôi xinh đẹp gì, đã khỏi hẳn đâu! Mau đi học đi, sắp thi học kỳ rồi đấy!”

“Ôi trời thi lắm quá!” - Diệp vừa than thở vừa đi ra ngoài.

Nó giật mình. Trời đất ơi người đứng ngoài mà là Vỹ nó đã ngượng chết rồi, giờ lại là anh Bằng nữa. Nó lại chẳng được xinh gì, vội vàng lấy mái tóc dài che, còn cúi cả mặt xuống. Nhưng anh Bằng đã cười:

“Hôm nay em xinh lắm, xinh hơn mọi ngày đấy!”

Diệp ngẩng ngay mặt lên. Cái gì mà xinh hơn mọi ngày chứ?

“Biết vì sao không?” - Nụ cười của Bằng càng rạng rỡ hơn bao giờ hết.

“Vì sao ạ?”

“Những người có ý chí thì họ luôn luôn đẹp!”

Diệp lâng lâng như bay lên mây. Anh Bằng, sao lúc nào anh cũng thế, cũng khiến cho người khác hạnh phúc như vậy chứ?

“Nghe nói em là người mẫu cho Hoa Học Trò hả?”

“Dạ vâng, cũng được vài số báo! Nhưng giờ thì ai mời chứ...” – Diệp lại nhớ đến nghề của nó.

“Sao lại không? Trường anh cũng làm báo với diễn đàn, đang kiếm người mẫu về làm báo đấy!”

“Ôi thật ă? Anh định chọn em sao?”

“Tất nhiên rồi, người mẫu xinh thế này mà!”

“Người mẫu quảng cáo cho bệnh viện ấy hả anh?” - Một giọng nói vang lên.

Cả hai quay ra. Vỹ đã đứng ngay ở đầu ngõ, cậu tiếp tục:

“Người ngọm thể kia thì quảng cáo cho bệnh viện sẽ đắt giá lắm đấy!”

“Kìa, sao em cứ hay trêu bạn thế?” - Bằng trách.

Điệp cũng tức phát ói. Lúc mình ốm thì giả tạo người tốt, thể mà mình khỏi một cái là giễu cợt như đứng rồi! Mà hình như cái hôm trước Điệp khoe đã làm được bài thi chỉ có Thanh và Bằng là chúc mừng, còn Vỹ thì chẳng nói gì cả. Vỹ đúng là kẻ vô tâm nhất Thế gian!

“Người mẩu gì mà đi chậm thế, mọi người đang chờ đó!” - Vỹ nói tiếp.

“Chờ? Ai chờ?”

“Cả trường đang chờ cậu đấy, họ muốn xem người mẩu bệnh viện ra sao rồi mà!”

Điệp há hốc chưa kịp hiểu gì thì Vỹ đã tiến tới, nắm lấy cánh tay nó chạy đi rất nhanh, bỏ lại đằng sau Bằng cũng thần thò thật tội nghiệp. Có thật là mọi người chờ hay là Vỹ kiểm soát để đưa Điệp đi với mình vậy? ()

Chạy được một đoạn, khi bỏ xa Bằng rồi thì Vỹ vói đi chậm lại, nhưng tay thì vẫn nắm lấy tay Điệp (may là chỉ nắm ở cổ tay chứ không nắm ở bàn tay). Điệp thấy hơi xấu hổ và còn đang tức lời Vỹ chộc mình nên rút tay ra rất mạnh, khiến Vỹ quay lại:

“Sao vậy? Lại sợ người ta hiểu lầm hả?”

Điệp không đáp, gương mặt có vẻ rất tức giận.

“Cậu giận đấy à?” - Vỹ vẫn cười. Chẳng hiểu sao cái mặt giận kia dễ thương thế ^^!

Hôm nay Điệp lại chọn cách im lặng, nó chẳng nói câu gì. Vỹ kia còn cười nữa nên nó lại càng tức!

Vỹ mỉm cười, bước tới chỗ nó và giơ ra một bức ảnh

Điệp ngẩng mặt lên, nhìn tờ giấy trống hết cả mắt, suýt nữa hai con mắt nó rơi xuống đất.

Đó chính là bài thi vòng 3 của nó.

Nhưng điều nó ngạc nhiên nhất chính là điểm 10 to đùng trong bài!

“Đây là bài thi cậu làm bằng cả ý chí nên tôi phải rình chụp lại lúc thầy giáo chấm xong đấy!”

“Sao cậu gặp được thầy giáo chứ?”

“Tôi ở dưới quê toàn mò đến chỗ thầy giáo coi trộm đề thi mà, vì thế đứa nào cũng học giỏi! Thầy này là tôi mò đến phòng hội đồng lấy ghế cho một cô giáo khác và lên chụp được đúng lúc thầy chấm bài cậu. Máy điện thoại của tôi chụp ảnh tốt lắm nhé, in ra như máy ảnh luôn!”

“Trời đất, cậu có phải là học sinh không thế?” – Nhưng Điệp đã hạnh phúc đến phát khóc khi nhìn thấy kết quả vòng 3 của mình, vậy có nghĩa nó qua rồi sao.

“Liệu tớ có được giải không đây?” - Điệp ghen ngào.

“Sao mà biết được? Có lẽ hôm nay cậu sẽ biết đấy, mấy thầy này chấm nhanh lắm rồi báo cho trường mình ngay ấy mà! Mà nhìn bài thi này của cậu tôi phục thật đấy, cậu sẽ được giải thôi!”

“Cám ơn cậu!” - Điệp cười rạng rỡ, nụ cười như nắng ban mai.

“Ban nãy còn giận tôi kia mà?”

“Hết rồi, giờ thấy Vỹ...dễ thương lém!” - Điệp lại nịnh hót.

Đôi mắt Vỹ bỗng tròn lên khiến Điệp giật mình, chết tiệt, hán rất ghét nghe những lời nịnh hót. Vỹ tiến đến gần Điệp, Điệp sợ không nói nổi, cậu ta sẽ giết mình chết mất! Ôi cái mồm mình, không tự chủ được sao?

Vỹ giơ tay ra...

“Ồi tớ xin lỗi, cậu đừng...” - Điệp kêu lên, nhưng mà không phải Vỹ định “tấn” nó.

Mà là...

Ôi các bạn đọc yêu mến của tôi, nhớ đừng đổ cái rắm nhé! Vỹ ôm lấy Điệp, hai tay choàng ra sau lưng nó.

Điệp ngờ ngàng, mắt chữ A miệng chữ O. Vỹ tỳ cầm vào vai nó, mái tóc phảng phất hương thơm rất mạnh mẽ của cậu khiến cho nó cảm thấy có một cái gì đó ấm áp. Vỹ ôm nó rất nhẹ, nhưng cũng đủ cho gương mặt Điệp từ trắng bệch chuyển thành đỏ bừng.

Giữa mùa đông lạnh lẽo sao lại ấm áp thế?

Cái ôm này không chặt như của anh Bằng...

...mà vẫn ấm áp biết bao...

Cảm giác gì vậy chứ?

Mình thích anh Bằng kia mà...

Vỹ buông ngay Điệp ra, cười:

“Cám ơn!”

Rồi cậu quay bước đi về trường luôn, Điệp đứng đằng sau ngờ ngàng mà mỉm một nụ cười.

Trình giật mình khi nhìn thấy Điệp đi cùng Vỹ với gương mặt hồng hờ vui tươi. Ai cũng chạy đến:

“Điệp, cậu có sao không?”

“Hôm đó đùa đáng chết nào đấy cậu vậy, tớ sẽ giết nó!!!”

“Khỏe rồi sao, tốt quá đi!”

Riêng Trình, cố gắng mỉm cười hỏi:

“Cậu có đi thi được không?”

Điệp rạng ngời niềm vui khi nhớ tới lần thi ấy:

“Quá tốt ấy chứ, Trình à hôm đó cảm ơn cậu đã kéo tớ lại nếu không tớ cũng không được đi thi như vậy đâu!”

Mặt Trình tái lại. Biết thế hôm đó nó đừng có kéo Điệp lại!

Nó tức.

Tức phát điên!

Cuối cùng nó cũng không làm được!

Nó không ngờ ý chí của Điệp lại lớn đến thế!

Trình độc ác như vậy không phải không có nguyên do.

Bởi vì ngày xưa, người nhận nuôi nó đầu tiên không phải là dì Lan của Bằng và Vỹ.

Cách đây 15 năm, ai cũng phải ghen tỵ với một gia đình hạnh phúc bên bờ biển Non Nước có người chồng thành đạt, người vợ đảm đang. Người vợ ấy tên là Hoa, cô quen biết với Lan - người dì của Bằng và Vỹ. Bằng khi đó đã được 4 tuổi, là một cậu bé đẹp như thiên thần, còn Vỹ vẫn ở trong bụng mẹ sắp ra đời. Như đã biết, mẹ Vỹ bị bệnh nên thường có Lan đến chăm sóc. Hoa cũng đang có mang, cô nhìn Bằng mà ao ước:

“Mong rằng đứa con của mình sinh ra cũng như cháu Bằng của cậu Lan ạ!”

“Con cậu là con trai hả?”

“Mình không biết nữa, bác sĩ chưa cho mình biết! Nhưng chắc chắn nó phải là con trai!”

“Sao lại thế?”

“Chồng mình tuy rất tốt nhưng anh ấy lại muốn có con trai!”

Nhưng điều đó lại không thành hiện thực.

Mùa hè ấy, ngày Hoa sinh cũng là ngày mẹ Vỹ sinh được cậu con trai thứ hai.

Mẹ Vỹ hạnh phúc vì đứa con trai út cũng thật đẹp, có đôi mắt to tròn giống hệt cô. Ngày sinh Bằng, cô đã nhìn thấy hoa bằng lăng, và thấy đứa trẻ sinh ra hiền lành giống hoa bằng lăng nên cô đã đặt tên cậu bé là Bằng. Còn Vỹ, sinh ra Vỹ có vẻ rất bướng, khóc cũng to, có vẻ sôi nổi giống hoa phượng vĩ nên mẹ Vỹ đã đặt tên cho cậu như vậy.

Ngược lại với niềm vui của mẹ Vỹ, gia đình Hoa vô cùng thất vọng vì sinh được một đứa con gái.

Cô con gái xinh đẹp vô cùng, phải nói những bà mẹ cũng sinh con gái phải ghen tỵ thế nhưng cha đứa bé lại vô cùng thất vọng. Ông đâm ra cáu kỉnh, gắt gỏng. Người mẹ - Hoa vì yêu con nên cố bảo vệ nó. Cô bé được đặt tên là Trinh và được mẹ chăm sóc, nhưng mẹ cô bé vì ảnh hưởng bởi chồng mình nên đã ngã bệnh do quá buồn phiền. Khi Trinh mới được 5 tuổi, còn là cô bé ngây thơ không biết gì thì mẹ đã qua đời. Cha cô bé cũng vừa bị phá sản, buồn chán ông lang thang ngoài đường. Lúc đó cũng là lúc phải đi đón Trinh từ trường mẫu giáo, Trinh thấy bố đến thì mừng rỡ chạy ra đường mà không biết có một cái xe ô tô đang lao đến. Dù không ưa cô bé nhưng đó cũng là con gái mình, bố Trinh vội vàng chạy đến đẩy Trinh ra và ông đã chết ngay tại chỗ sau tiếng đùng kinh hoàng.

Trinh bơ vơ ngồi bên thi thể cha khóc gào lên không hiểu chuyện gì, chỉ biết khóc. Bỗng nhiên có một ai đó nhấc bổng cô bé lên.

Đó là tên đã gây tai nạn cho bố Trinh.

Hắn vốn là một tên trong xã hội đen, cực kỳ độc ác.

Hắn đem Trinh về một cái xó bẩn thỉu, hắn cũng rất sợ giết người nên hắn nghĩ phải có trách nhiệm với Trinh. Nhưng hắn đối xử với cô bé chẳng khác gì đối xử với một con chó cã, dù cô bé mới 5 tuổi. Nhưng dù bé, Trinh cũng biết phản kháng, vì vậy tên xã hội đen này toàn dùng mưu để hành hạ Trinh. Trước hết là hắn bắt Trinh ăn thức ăn thừa, bảo đó là thức ăn ngon nhất nhưng thực ra là những thứ ôi thiu không ăn nổi. Hắn không cho Trinh tắm, để cô bé bẩn thỉu, hôi hám, dẫn đến bệnh, cô bé lại phản kháng không ăn nữa nên hắn đã có cơ hội để đánh Trinh. Hắn là một tên chuyên đánh đập người, hắn đâu có biết nhân tính là gì. Trinh suốt ngày bị đánh đập, bệnh thì đây người nên yếu ớt không biết phản kháng, không khóc nổi nữa. Nhưng từ đó đã hình thành trong cô bé tội nghiệp những tội ác của bọn giang hồ.

Thật may cho Trinh là công an đã tìm được cô bé và tên khốn đó bị bắt tù. Cô bé không bị xâm hại gì, nhưng lại bị đánh đập và bệnh tật đầy mình. Sau biết bao đau khổ, Trinh cũng khỏi bệnh nhờ người bạn của mẹ mình – Lan. Sau khi Trinh khỏi bệnh, để quên đi quá khứ xưa, Lan đã đưa cô bé về nuôi nấng. Bằng và Vỹ không biết gì về cái quá khứ kinh tởm ấy của Trinh, chỉ biết rằng Trinh không còn cha mẹ nên rất yêu thương Trinh.

Nhưng Trinh đã bị thay đổi toàn bộ con người như một người máy vậy. Bề ngoài thì Trinh càng lúc càng xinh đẹp và giỏi giang nhưng bên trong thì Trinh đã có tố chất của một “nữ quái giang hồ”. Vì thế dù mới lớp 9 nhưng cái trò đây Đệp từ trên thác xuống đó cũng đã kinh hãi quá rồi, bởi vì nếu như Đệp rơi từ trên thác xuống thì ai tưởng tượng được????

Và liệu Trinh sẽ làm gì Đệp nữa không? Các bạn đọc thử đoán xem!

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cuộc cá cược

Ngồi vào lớp, mọi người đang nói chuyện rất vui về thi bỗng nhiên Vỹ nhớ ra cái gì đó, quay sang Đệp:

“Thôi toi đòi rồi đó Đệp, ngày mai cậu phải kiểm tra bù đấy!”

“Kiểm tra gì?”

“Kiểm tra 1 tiết, Vật lý!”

Đệp phát hoảng lên:

“Cái gì????????? Ngày mai làm gì có tiết Lý?”

“Nhưng cô giáo bảo mai cho cậu kiểm tra bù, vì không có tiết nào bù cho cậu cả. Tại cậu nghỉ học nên mới không kịp kiểm tra bài này!”

Mặt Đệp biến sắc hẳn, nó không ngờ lại có chuyện này. Nếu mai kiểm tra bù môn Sinh thì nó ăn ngay chứ Lý thì coi như giết chết nó rồi! Nó chưa học một cái gì cả!

Đệp thần thờ ra khỏi lớp khi trống tan học vang lên. Trinh đã đứng ngay ở cửa, nhìn nó khinh bỉ:

“Sao? Chuẩn bị nhận con 1 Vật lý hệ số 2 nên buồn hả?”

Điệp bực mình:

“Liên quan gì đến cậu chứ?”

“Tôi thấy thương cậu thôi, vì cậu cứ đến kiểm tra Vật lý là như vậy mà!”

“Nhưng nếu tôi được điểm cao thì sao?” - Điệp tức giận hét lên.

“Đề xem, dám cá với tôi không?”

“Dám! Cá thế nào?”

“Này nhé, chỉ cần cậu được trên 7 điểm thì từ nay tôi sẽ không trêu cậu nữa, còn nếu cậu bị 7 điểm thôi thì từ nay tôi bảo gì cậu cũng phải nghe!”

“Tôi đâu phải nô tỳ của cậu?????”

“Yên tâm, tôi không bảo cậu phục vụ tôi như nô tỳ đâu, nhưng cậu dám không? Hay là sợ rồi?”

“Không! Tôi không sợ! Được, cá thì cá! Nhưng cậu phải giữ lời hứa đó!”

“Yên tâm, tôi không giữ lời hứa thì cậu muốn làm gì tôi thì làm!”

“Được!”

Rồi Điệp nhanh chóng quay gót trở về, nhưng Trinh đã gọi lại:

“Này, còn một điều nữa!”

“Điều gì?” - Điệp quay lại.

“Cậu không được nhờ ai giảng bài giúp, cậu phải tự túc! Đặc biệt là anh Bằng và Vỹ đấy!”

Điệp lưỡng lự một hồi rồi gật đầu.

Về đến nhà, Điệp nằm ra giường. Sao nó hùng hổ thế nhỉ? Nó dám cá cược thế thì chỉ có vào con đường chết thôi. Từ hồi bắt đầu học Vật lý nó chỉ có 7 điểm là hết cỡ rồi, mà mấy con 7 đó cũng là... quay bài cái Thanh. Hix hix quay bài mà còn 7 điểm, không quay thì thôi khỏi hỏi. Bây giờ nó chỉ còn có một ngày, để được trên 7 điểm liệu nó có làm được không vậy???

Mãi nghĩ quá, Điệp ngủ quên lúc nào không hay.

Bỗng điện thoại của nó vang lên.

“Alo...” - Điệp nghe điện thoại với cái giọng ngái ngủ.

“Em đang ngủ đấy à?” - Giọng nói dịu dàng vang lên trong điện thoại.

“Á anh! À không, em chỉ chợp mắt chút thôi!”

“Ngày mai em phải kiểm tra bù sao?”

“Anh biết rồi ạ?”

“Không được ngủ quên đâu đấy, mau tới nhà anh đi! Anh sẽ giúp em ôn tập cấp tốc!”

“Cấp tốc ấy ạ? Có được không anh?”

“Được chứ! Anh mà cấp tốc thì không có chuyện lâu đâu. Mau đến đây đi, mà đã ăn trưa chưa, anh có món trứng rán tuyệt hảo đây nè!”

“Ôi thật sao? Em đến ngay, anh đợi em chút nhé!”

Trời ơi anh Bằng đúng là vị cứu tinh của mình! Điệp chạy ngay ra ngoài với tốc độ phi như gió, haha món trứng rán sắp thuộc về ta rồi!

“Cậu không được nhờ ai giảng bài giúp...”

Bỗng lời Trinh vang lên trong đầu Điệp.

Kít!!!! Điệp phanh gấp lại, nó mất đà ngã chúi xuống.

Hấp! Một bàn tay đã nắm tay nó kéo lên.

Nó quay lại. Gương mặt thần tiên của cậu bạn đó đang ở ngay sau nó.

“Chạy gì chạy như ma đuổi rồi lại phanh gấp thế hả? Muốn vỡ mặt sao?” – Võ cần nhằn.

“À ừ cảm ơn cậu...” – Gương mặt Diệp buồn rở rệt.

“Cậu đến nhà tôi gặp anh Bằng à?”

“Sao cậu biết?”

“Khi nào cậu chạy như gió thế là tôi biết ngay, cậu muốn đến giúp học Vật lý chứ gì?”

Ặc ặc tên này đúng là quá thông minh!

“Thế thì tốt chứ sao, tự dừng lại phanh gấp lại! Tôi mà không đi qua thì chắc cậu vỡ mặt rồi đấy!”

“Vỹ à, cậu bảo hộ tớ với anh Bằng là tớ không đến nữa đâu.”

“Ủa sao vậy?”

“Không có gì đâu, cậu cứ bảo với anh Bằng thế là được!” – Rồi Diệp nhanh chóng đi về phía nhà mình.

Nhưng Vỹ đã nắm lấy vai nó xoay lại:

“Tôi sẽ không nói nếu không biết lý do đâu!”

Nhìn đôi mắt đang rất khó hiểu của Vỹ, Diệp lại càng không muốn cho cậu biết lý do. Nhưng mà cũng không thể im lặng được. Diệp bèn nở nụ cười gượng:

“Có gì đâu, nhà tớ bận mà, chiều nay không đến được! Để tớ tự ôn cũng không sao, có gì gọi con Thanh là được mà!”

Vỹ cũng nghi ngờ nhưng cậu cũng không biết trả lời thế nào nên đành buông Diệp ra. Nhưng với một cậu bé thông minh như Vỹ thì hoàn toàn có thể nhìn ra điều mà Diệp nói không phải sự thật. Diệp trở về nhà, nhìn cuốn sách Vật lý để trên bàn.

Nó phải tự một mình học.

Điều này thực sự nó chưa bao giờ làm được.

Đảm bảo nó sẽ không được điểm trên 7 như Trinh nói.

Nhưng nếu nó bỏ cuộc thì sao?

Thì sẽ còn nhọc nhằn hơn cả việc nó không được điểm trên 7.

Không chỉ có Trinh mà còn nhiều người khác sẽ cười vào mặt nó.

Anh Bằng sẽ thất vọng vô cùng.

Vỹ cũng cảm thấy giận nó.

Không được! Mình phải học thôi! Dù không được cũng phải học!

13h.

14h.

15h.

...

18h

Diệp vẫn không hề rời khỏi bàn học.

Kiểm tra 1 tiết xuyên suốt tận 5 bài liên, nhưng cả chiều học nó mới chỉ ghi nhớ vào đầu được 2 bài. Nhưng sau đó nó lại quên! Bài lại quá khó để ghi

nhớ, học thuộc lý thuyết đã khó, còn vận dụng làm bài tập nữa thì... Có lúc nó tức tới mức ném cả quyển sách xuống đất, nước mắt chảy ra, gục đầu xuống bàn. Nhưng những lời của Trinh lại khiến nó ngẩng lên, quyết học bằng được.

“Điệp, xuống ăn cơm con ơi!!”

Điệp đi xuống ăn cơm rất nhanh, ăn xong nó định chạy lên học tiếp. Nhưng bố đã gọi:

“Điệp, bà nội đang ốm, con và bố đến thăm bà đi!”

Bà nội ốm ư? Trời ơi người mà nó yêu thương nhất lại ốm, nó làm sao có thể đứng đưng được. Thế là nó cắn răng đi, dù rằng nó chưa thấm được bài nào.

Bà nội Diệp đang nằm trên giường, tuy ốm, tuy già nhưng bà vẫn cố nở nụ cười hiền hậu. Nhìn thấy Diệp, bà nắm lấy tay nó. Nó rất cảm động:

“Cháu chào bà! Bà đã đỡ chưa ạ?”

“Bà đỡ rồi, sao trông con buồn thế?”

“Bà ơi, sao cháu học mãi mà vẫn không vào đầu được vậy ạ?” – Diệp nghẹn ngào.

“Vậy sao? Con học Vật lý à?”

“Sao bà biết ạ?”

“Bà thấy có môn đó là Diệp học còn chưa được như các môn khác, nhưng nếu cố gắng thì con sẽ học được mà!”

“Có thật không ạ?”

“Con muốn học tốt thì con phải quyết tâm, con hãy nghĩ rằng mọi thứ xung quanh chẳng còn gì nữa, chỉ còn con và bài học thôi. Con đừng để ý đến những tiếng ồn ào xung quanh, hãy tập trung vào bài học, con nhé!”

“Vâng ạ, cháu cảm ơn bà!” - Những lời của bà làm Diệp phấn chấn thêm.

Khi Diệp về nhà thì đã là 10 rưỡi đêm.

Trời ơi làm thế nào bây giờ? Nó chưa học được cái gì ra hồn cả!

“Con đừng để ý đến những tiếng ồn ào xung quanh...” - Lời bà bỗng hiện lên trong tâm trí Diệp. Ý của bà là cần phải học trong một không gian yên tĩnh ư?

Nhưng giờ, không gian yên tĩnh là lúc nào chứ?

Điệp bỗng giật mình.

Không gian yên tĩnh chỉ có...

...ban đêm!

Hóa ra là như vậy sao?

Thảo nào mà những đứa học giỏi lớp Diệp toàn học đến khuya.

Nhưng mà Diệp không bao giờ thức đêm được.

Cái gì mà không bao giờ chứ? Phải quyết tâm! Quyết tâm!

Nó tắt đèn, bật đèn bàn lên và ngồi vào bàn.

Đêm khuya, gió về rất lạnh. Nhưng quá là rất yên tĩnh.

Càng về khuya, càng yên tĩnh hơn. Thình thoảng nghe tiếng giọt nước tí tách từ mái nhà hoặc tự dưng có chú chó tru lên mấy tiếng. Những lý thuyết mấy bài nhanh chóng nhập vào đầu Diệp rất nhanh.

Nhưng mi mắt Diệp sắp sập xuống rồi.

Buồn ngủ quá!

Không được, mở mắt ra nào!

Sắp được rồi, chỉ cần hiểu được những lý thuyết này là có thể làm được 70% bài rồi!

1h. 2h. 3h.

Đêm khuya càng lạnh, cơn buồn ngủ cứ thôi thúc Diệp.

Hay ta chợp mắt một chút nhì, rồi học tiếp?

Không, Diệp mày có làm sao không thể? Mày mà chợp mắt thì gáy đến mấy ngày mất!

Mở mắt ra! Không được ngủ!

Có muốn bị cái Trinh biến thành nô tỳ không hả?

Bài 3 rồi, bài 4 rồi.

Giờ ta đã quá hiểu bài.

Ôi vui quá đi mất! Nhanh lên nào!

Trời đất ơi!!!! Bài 5 này là bài khó nhất trong 5 bài.

Đầu óc đang quay cuồng thế này, làm sao mà nghĩ nổi đây.

Phải rồi, đi rửa mặt cái đã.

Cố lên nào Diệp!

Sáng hôm sau, tại trường học.

Thanh và Vỹ ngạc nhiên khi Diệp liên tục ngáp ngắn ngáp dài.

“Sao mà ngáp lắm thế, mày định cho cả trường này chui vào miệng mày đấy à?”

“Sao mắt cậu thâm quầng thế? Đêm có ngủ không đấy?”

“Thôi đừng hỏi nữa, tôi ngủ mất tại đây bây giờ! Oáp!”

“Cậu thức đêm sao?”

“Liên quan gì đến cậu chứ!” - Thức đêm đã khiến Diệp gất gỏng.

Thanh và Vỹ bó tay chằm nét, quay ra nói chuyện với nhau không dám dây dưa nữa.

Tiết 1 là tiết Giáo dục công dân, chà một cái tiết không quan trọng lắm, buồn ngủ quá ngủ cái đã!

Bỗng có tiếng gọi:

“Diệp!”

Diệp giật mình ngẩng lên. Là cô giáo Vật lý.

“Em xin phép cô giáo dạy Công dân ra đây làm bài kiểm tra bù đi!”

“Dạ ngay bây giờ ạ?”

“Cô không có tiết khác đâu, ra đi!”

Trời ơi đúng là xui xẻo, buồn ngủ quá đi! Diệp phờ phạc đi ra ngoài, bỏ lại ánh mắt đầy khinh thường của Trinh.

Diệp nhận bài kiểm tra. Đầu óc nó đang quay cuồng vì buồn ngủ, trời ơi mệt quá, không muốn nghĩ nữa!

Nhưng mình đã cố gắng cả ngày hôm qua mà.

Phải ráng lên.

Nốt trận này nữa thôi là được mà! Ngay tiết 5, cũng là tiết hoạt động ngoài giờ lên lớp, cô giáo Vật lý đi vào trả luôn bài kiểm tra cho Diệp. Ai nấy cũng

tò mò nhìn cô giáo, vì cũng muốn biết Điệp ra sao với bài kiểm tra này dù ai cũng biết sức học Vật lý của Điệp.

Cô giáo háng giọng:

“Cô không hiểu vì sao có mấy câu trắc nghiệm rất dễ mà sao Điệp lại làm lộn tung phèo đáp án cả lên, đầu óc em lúc đó có để đâu không vậy?”

Chết rồi! Con buồn ngủ chết tiệt.

Cả lớp ngao ngán. Trinh mỉm cười. Biết ngay mà, thắng làm sao được?

“Nhưng cô rất vui vì bài kiểm tra này của Điệp là sự tiến bộ quá vượt bậc!”

Ai nấy ngẩng lên. Điệp trở mặt. Trinh ngỡ ngàng. Vỹ giật mình. Thanh há hốc.

“Bài của em tuy chỉ được 8.5, nhưng vì có cố gắng nên cô để 9 điểm vào sổ! Lần sau nhớ cẩn thận hơn nhé!”

Cô giáo đưa luôn bài kiểm tra cho Điệp. Điệp không tin vào mắt mình nữa. Điểm 8.5 to đùng màu đỏ ở ngay phía trên bài kiểm tra.

Vỹ và Thanh cùng cả lớp sau một hồi mắt chữ A mồm chữ O liền chúc mừng lia lịa:

“Trời ơi cá chép hóa rồng rồi!”

“Giỏi quá, tự lực cánh sinh đây sao?”

“Không thể tin được, bài kiểm tra này khó như vậy kia mà!”

“Quá giỏi, bá phục bá phục!”

“Hoan hô, chúc mừng! Phên này khao đi!”

Còn Điệp thì chắc ai cũng biết rồi. Lần này nó cố kìm chế không hét toáng lên, nhưng những giọt nước mắt hạnh phúc đã ướt đầm bài kiểm tra. Tại sao khi thành công con người lại cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy hãnh diện đến thế? Không thể tin được, không thể tin được!

Điệp ngược lên nhìn Trinh, Trinh tức muốn xi khói, quay ngay mặt lại không thèm nhìn. Vậy là hôm nay Điệp không chỉ chiến thắng cuộc cá cược mà còn chiến thắng bản thân mình.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: PVL của Vỹ

Điệp ra về với gương mặt vẫn cười ngoác đến mang tai, xung quanh vẫn là những lời khen không ngớt của chúng bạn. Vỹ đi cạnh nó, thấy nó cười lắm quá, thậm chí có lúc cười ha hả lên nên cậu liền “cắt” luôn:

“Sắp thi học kỳ rồi đấy còn đứng đó cười!”

“Người ta đang vui, nhắc đến thi học kỳ cụt cả hứng!” - Điệp gắt.

“Thi đẳng nào vượt qua thi học kỳ cậu mới được công nhận trong môn Lý chứ?”

“Biết rồi nhưng sao thi sớm thế nhỉ? Hix hix vừa mới kiểm tra 1 tiết!”

“Học là phải thế chứ sao? Mà trường mình xếp lịch đều thật, trường khác toàn cho Giáo dục công dân thi đầu tiên, tự dung xếp Vật lý đầu tiên rồi mới đến anh Cà đưa (Giáo dục công dân được Vỹ gọi là Giáo dục cà đưa, thực ra là tác giả nghe mẹ đùa thế nên gán luôn vào đây mà□).”

Điệp giấy nảy lên:

“Cái gì? Cậu đùa đấy à?”

“Ban nãy cậu đi kiểm tra nên không nhận được lịch thi sao, tôi cầm cho cậu đây này!” - Vỹ đưa cho Điệp một xấp giấy toàn lịch thi với nội dung ôn tập.

Điệp mở ra, mặt nó biến sắc luôn khi nhìn thấy Vật lý ngay đầu tiên, mà lại thi vào 2 tuần nữa. Nội dung ôn tập ngay bên cạnh, môn Lý chiếm mất... gần 3 trang! Điệp hoa mắt, ngã ngửa ra sau. May có Vũ vội đỡ lấy nó đứng lên.

“Huhu làm sao bây giờ? Tớ mà lại thức đêm 2 tuần nữa chắc tớ thành thần chết mất!”

“Làm gì bì quan thế? 2 tuần để cậu ôn tất cả các môn đấy!”

“Nhưng môn Lý của tớ khéo chiếm gần hết rồi ấy, nhiều thế này chắc anh Bằng không dạy nổi! Cậu còn cười được sao?” - Điệp nhìn Vũ vẫn mỉm cười.

“Tất nhiên, tôi đâu bì quan như cậu? Nếu cậu không học anh Bằng, đến học với tôi thì tôi đảm bảo nhanh hơn đấy!”

“Hừm không bao giờ, mà dù thế nào chẳng đến nhà cậu chứ? Haha!”

“Ai nói cậu đến nhà tôi?”

“Thế cậu học ở đâu?”

“Đi với tôi!” - Vũ nắm lấy cánh tay Điệp kéo đi.

Hình như Vũ có bí mật gì lớn lắm nên cậu đạp xe rất nhanh, vừa đạp vừa mỉm cười. Cậu đỗ lại ở một ngôi nhà rất đẹp, cao phải 6 tầng liền, chắc là nhà cho thuê mới đẹp và cao như thế. Khu vườn quanh nhà toàn cây hoa tuyệt đẹp, nhà cũng được bao quanh bởi hàng cây dây leo và vịn liên thanh. Điệp nhìn mà thích mắt.

“Đây là đâu vậy?” - Điệp thắc mắc.

“Cứ xuống đi thì biết!”

Điệp xuống xe, thấy Vũ tung tung đi vào trong nhà. Nó thấy hơi run, cứ đứng đằng sau tấm lưng dài của cậu. Chủ nhà là một bác trai thân hình béo mập và một bác gái nhìn rất phúc hậu nhưng Điệp nhát nên không dám thò mặt ra. Bác trai đang đọc báo liền bỏ báo xuống:

“Cháu đến rồi à? Học hành tốt không cháu?”

“Dạ tốt ạ, dạo này cháu sắp thi nên sẽ đến đây thường xuyên đấy!”

“Ừa ai sau lưng cháu vậy?” – Bác gái hỏi.

Vũ quay lại kéo Điệp ra, hừm đáng ghét thật!

“Đây là bạn cháu, cháu đưa bạn ấy đến tham quan chút.”

“Ồ lần đầu tiên bác thấy Vũ dẫn bạn bè đến đây đấy, chà cô bé xinh quá!” – Bác gái tấm tắc.

Điệp đỏ cả mặt vì lời khen ấy.

Bác trai niềm nở:

“Hai cháu cứ lên đi, chắc cháu chưa biết PVL của Vũ nhỉ?”

“PVL là cái gì ạ?” - Điệp khó hiểu.

“Cứ lên cậu sẽ biết!” - Vũ đẩy Điệp đi lên cái cầu thang xoáy ốc nhìn đã thấy quá đẹp của ngôi nhà.

A mới qua đi, cái PVL gì mà ở tít trên tận tầng 6 vậy. Nhìn Vũ bước một bước đã 3 bậc cầu thang, thậm chí nhanh hơn còn 4, Điệp thì mệt lử cả ra mới lê được đến nơi.

Cuối cùng cũng lên được tầng 6. Tầng gì mà chật thế nhỉ, tưởng tầng thượng phải có ban công nhìn ra ngoài chứ. Có mỗi một căn phòng, tường nhìn cũng khá rộng nhưng cửa thì bé tí, đề cái biển:

“PVL. Tên người dùng phòng: H.Q.Vũ. Ai vào không phận sự chết liền!”

Cái biển này chỉ có Vũ mới “đề” ra nổi!

“Cạch cạch!” Vũ lấy chìa khóa mở phòng. Cửa mở.

Ôi trời ơi!!! Mình đang mơ hay tỉnh đây!????

Căn phòng rộng hơn bề ngoài của nó nhiều, đối diện ngay với Điệp là ban công cực rộng có cửa kính, ngoài ban công trồng mấy cây cảnh và nhìn thấy gần như cả quận này với biết bao nhà cửa. Nhưng điều mà Điệp ngờ ngàng hơn là căn phòng này đầy những vật dụng thí nghiệm, toàn là thí nghiệm cấp

cao rất chuyên cùng sách vở đầy trong một cái giá. Những đồ thí nghiệm không hề để bừa bãi, nhưng thứ dễ nguy hiểm hay chưa dùng đến thì cất trong tủ kính, còn những vật đang cần dùng thì để trên bàn, bàn to bàn nhỏ đều có. Những vật thí nghiệm này đa số đều là đồ thí nghiệm Vật Lý, dù học kém nhưng Diệp nhìn ngay ra: nào nước, nào đèn, nào cân, nào quả cầu sắt, nào thìa, nam châm,...là những thứ đơn giản, và còn những cái thứ mà Diệp chưa nhìn thấy bao giờ.

“Vậy cái PVL của cậu nghĩa là...?”

“Là Phòng Vật Lý, ngốc ă!” - Vỹ dí trán Diệp.

“Cậu tậu được cả một phòng to thế này chỉ để làm thí nghiệm thôi sao???”

“Tất nhiên, đây không chỉ là nơi làm thí nghiệm của tôi, nó cũng giống như nhà tôi luôn. Ăn ngủ có tất mà, đây là nhà cho thuê còn gì?”

“Sao cậu không ở đây luôn, vừa đẹp vừa gần trường mà!”

“Tôi không thích lắm, dầu sao quen về nhà rồi. Ở đây thì cứ sợ đêm có thứ nào phát nổ thì sợ!”

“Không sợ trộm sao?”

“Trộm nào dám? Đây là phòng V.I.P, camera ngày đêm, và lại cửa đóng thế kia, không bao giờ chúng nó vào được đâu!”

Diệp suýt nữa té ngửa. Tên Vỹ này đúng là đại gia hơn mình nghĩ. Để có được phòng như thế này khéo phải mất chục triệu chứ có ít đâu?

“Cái PVL này...bố cậu giúp đỡ hả?” - Diệp buột miệng.

Vỹ giật mình nghe câu ấy, cậu im lặng không nói gì.

“Ôi xin lỗi, lẽ ra tớ không nên nói...!” - Diệp quên mất Vỹ không thích nhắc đến bố.

“Phải, là bố tôi!” - Vỹ thờ dãi nhìn ra ngoài.

“...”

“Tôi càng lớn càng nghịch ngợm nên khi anh Bằng nói chuyện về đây bố tôi đã xếp cho tôi cái phòng này để tôi chú tâm học hơn. Mặc dù bố tôi ở nước ngoài nhưng vẫn thừa sức giúp được tôi. Tôi cũng rất vui, chỉ tiếc là...”

“Tiếc gì?”

“Tôi không thể tha thứ cho bố được!”

Một không khí im lặng bao trùm.

“Thôi nói chuyện này làm gì nữa!” - Vỹ lên tiếng trước – “Giờ cậu thích có thể đến đây, tôi nghĩ nếu học Lý mà làm thí nghiệm nhiều thì cậu sẽ giỏi đấy. Cậu có thể mất một đêm để học tận 5 bài mà chỉ dựa vào lý thuyết, giờ cậu nên thực hành đi!”

“Nhưng...có cho người khác đến được không vậy?”

“Cậu muốn gọi anh Bằng đến chứ gì?”

“Sao cậu biết?”

“Anh ấy cũng phải thi, cậu nghĩ anh ấy rảnh mà đến chắc!” - Vỹ đi ra ngoài ban công. Rõ là cậu cũng chẳng thích gì việc anh Bằng đến.

“Sao? Em định học ở cái PVL ấy à?” - Bằng giật mình nghe Diệp nói.

“Vâng, em nghĩ cái PVL ấy cũng tốt anh à!”

“Nhưng có nhiều thứ nguy hiểm lắm đấy, em cứ đến học với anh đi!”

“Anh cũng phải thi mà, anh học đại học còn khó hơn em nhiều, em nghĩ em sẽ không làm phiền anh nhiều nữa.”

“Đâu có phiền? Anh sẽ sắp xếp thời gian...”

“Anh à, dù sao em cũng được con 9 rồi mà anh!”

“Sao?”

Diệp giờ ra bài kiểm tra Vật lý sáng nay của mình, cười tươi:

“Đây là công em thức đêm để có được đây!”

Bằng kinh ngạc nhìn bài kiểm tra, rồi lại nhìn Điệp.

“Trông em bơ phờ quá, để được thế này em vất vả vậy à?”

“Vì thế em muốn dùng thực hành để bớt vất vả mà anh, học đi đôi với hành!” - Điệp cười tươi hơn trấn an Bằng. Anh đúng là dễ lo lắng mà!

“Anh, sau khi thi cũng được nghỉ học kỳ, rồi mấy tháng nữa nghỉ Tết, khi đó đi chơi được chứ?” - Điệp liền bày trò.

“OK ngay, anh sẽ đưa em đi!”

“Hihi anh Bằng muôn năm!”

Tạm biệt anh Bằng, Điệp trở về và bắt đầu với một công việc mới.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cố gắng được đền đáp

Việc sang làm thí nghiệm quả là quá khó với Điệp.

Ngày nào Võ cũng phải sang PVL với nó, đến việc ôn thi các môn khác cậu cũng phải vắt chân ngồi một góc vừa làm vừa trông Điệp, vì ở chỗ này cậu toàn dùng đồ thí nghiệm đa số rất nguy hiểm, có thể gây nổ thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng cũng may là Điệp không kém Hóa học và cậu cũng không chuyên Hóa như Thanh, nếu không thì chỉ với mấy cái chất trong Hóa học cũng đủ cháy vèo một cái chỗ này rồi. Thí nghiệm Lý thì linh kinh, chứ Hóa ấy hã, một cục natri cho nước vào cũng đủ để nó cháy bùng lên rồi!

“Sao cái này khó quá vậy? Tớ làm mãi không được nè!”

“Này cậu lắp kiểu gì thế, coi chừng...”

Nhưng muộn quá rồi! Điệp đã “Á” một tiếng. May là nó giật ngay tay lại, nhưng mạch điện bị lắp sai của nó đã khiến nó tê hết người.

“Đang học toàn điện, cậu muốn chết hay sao mà lắp sai thế hả?”

“Tớ... tớ lắp theo quy trình trong sách mà...”

“Rõ là sai đây này! Còn nói là không biết lắp???”

“Sao lại sai được? Rõ ràng là đúng kia mà!” - Điệp phản kháng lại và làm rơi cả một cái ampe kế của Võ.

Khỏi nói Võ tức giận như thế nào, cái ampe kế hỏng mất rồi, trời đất ơi! Cậu đâu có nhiều cái thứ này chứ, không thể chịu nổi nữa.

“Lắp lại đi, bên trái chứ không phải bên đó!”

“Giật cho xù đầu bây giờ, bỏ tay ra!”

“Cái gì cũng lắp sai, đúng là quá ngu ngốc!”

Cái bản tính trong Võ mãi không thay đổi được, Điệp chỉ cuống lên làm sai, giật điện chứ có đúng được đâu. Nó cảm thấy tức. Không phải là tức Võ mà nó tức mình. Sao nó không làm được chứ? Thời gian đâu còn nhiều, vừa loay hoay thí nghiệm Lý nó vừa làm Văn, nghĩ Toán, luận Sử, học Hóa,... Nó uất chết mất thôi! Những giọt nước mắt ức chế tuôn trào ra!

Nó ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc. Sao lúc nào nó cũng mít ướt, nhưng nó tức lắm, tức không chịu được! Thà bị Trinh trêu còn hơn thế này!

Nhưng dù tức, Điệp vẫn mong Võ sẽ an ủi, nhẹ nhàng với nó. Nhưng cậu chỉ đứng đó lạnh băng:

“Cậu mà làm tốt thì có phải tôi đã không thể không?”

“Nhưng tớ không thể làm tốt được!”

“Ai nói cậu không thể? Vậy tại sao cậu lại làm được bài kiểm tra 1 tiết đó chứ?”

“Tôi không biết tại sao lý thuyết làm được mà thực hành không làm được nữa!” - Diệp chỉ khóc dừ hơn.

Vỹ chỉ muốn đá bay Diệp ra khỏi chỗ này vì cậu rất tức giận, nhưng “nước mắt phụ nữ” cậu còn ghét hơn, cậu quý xuống vổ vai nó:

“Thôi đừng khóc nữa, lút mắt phòng tôi bây giờ!”

Cậu nói có vẻ đùa nhưng Diệp không cười, nó vẫn khóc:

“Để tớ khóc đi còn hơn làm một kẻ vô dụng!”

“Nhưng khóc thì giải quyết được cái gì? Cậu phải cố gắng thì mới được! Cậu phải an ủi mình rằng cậu sẽ làm được. Cậu có thể bất chấp nguy hiểm tới tính mạng để đi thi học sinh giỏi, thức đêm để làm bài kiểm tra Vật lý mà cậu không thể chịu khổ vì mấy cái thí nghiệm này sao? Cậu đã làm nội dung ôn tập được hơn 1 trang thế là được rồi còn gì!” - Giọng Vỹ đầy trách móc, nghe cũng chẳng vui gì nhưng những lời nói đúng là thật lòng.

Diệp nín khóc:

“Nếu cố gắng tớ có thể làm được, đúng vậy! Tớ sẽ làm được, phải không?”

“Ừ phải, vì thế cậu phải cố mà chịu đựng đi.” - Lời nói nghe có vẻ không hay tí nào nhưng Vỹ lại đưa tay quạt những giọt nước mắt đang lăn dài lấp lánh trên má Diệp (cứ giả bộ trong cái vỏ nóng này ấy mãi kaka).

Những ngày ôn tập cứ thế trôi đi rất nhanh.

Sự cố gắng của Diệp thể hiện đến đỉnh điểm.

Giật điện bao nhiêu lần, có hôm mạnh quá chảy máu đầy người.

Nhưng với Diệp, không gì là ngăn cản được nó.

Một tay vẫn làm thí nghiệm, tay kia tiếp tục làm bài của những môn khác (trừ ta yêu người rồi nhân vật của ta, ta muốn được “bắt cá nghìn tay” như Diệp quá đi).

Vỹ nhìn vừa xót, vừa nể phục.

Có lẽ Diệp không học giỏi nhất.

Nhưng năng lực của nó, không một ai có thể bì được.

Kể cả cậu! Diệp như vỡ òa cảm xúc khi nhận được danh hiệu Học sinh xuất sắc với điểm tổng vượt bậc 9.4.

Nhưng nó hạnh phúc hơn cả đó chính là Vật lý của nó được 9.6, xếp thứ ba sau Vỹ (10.0 nè, siêu chưa) và Thanh (9.8), vì bài học kỳ của nó cũng được 9.5, cùng với nhiều điểm miệng khác gỡ gạc khiến cả lớp không ai dám tin đó là Diệp nữa. Còn Sinh học của nó thì quá đỉnh rồi, 10.0 trên cả Trinh (9.9 ặc ặc), kèm theo giải nhất Quận và được tuyển đi Thành phố.

Lần đầu tiên nó đứng top học sinh giỏi của lớp. Tất nhiên Vỹ, Trinh và Thanh là đứng đầu lớp rồi, cùng mấy đứa nữa như Ngọc Duyên, Lệ,... nhưng Diệp cũng đứng ở vị trí rất khá. Diệp đã gắng lắm để không khóc thét lên rồi, nhưng mắt nó cứ ầng ậc nước khi nhận phần thưởng to đùng của nhà trường, những lời khen của chúng bạn và đặc biệt không thể thiếu anh Bằng thân yêu cùng gia đình nó. Anh Bằng thì đãi tiệc nó suốt luôn, đưa nó đi chơi đủ nơi, còn gia đình thì tranh thủ ngày nghỉ học kỳ cho nó “khoảng sạch” Hà Nội. Thăng Quang thì không còn dám “bà chị” ới nữa, ngồi đó bái phục chị cả ngày.

Diệp bước vào học kỳ II, bước vào năm mới (theo lịch dương nhé) với một con người hoàn toàn khác. Đi đến đâu cũng được chào, khen ngợi, báo Hoa Học Trò mời đi làm người mẫu ầm ầm khiến cho nó thêm cat-sê rất nhiều. Giờ nó còn hot hơn Trinh ấy chứ!

Điều này lại tạo ra một cuộc chiến mới giữa “Tom và Jerry”.

Tết cũng đã đến rất gần. Một ngày cô giáo bước vào trong lớp:

“Trường ta tổ chức cuộc thi Khoảnh Khắc Đầu Năm dành cho các bạn nữ nào biết chụp ảnh, để chọn ra bộ ảnh đẹp nhất dán ở ngoài cổng trường để cùng mừng Tết sắp đến!”

Tất cả con mắt dán hết vào Diệp - người mẫu sáng giá ai cũng biết và Trinh – cô công chúa xinh đẹp của lớp.

“Bạn nào trong lớp mình xung phong nào? Nhiều bạn cũng được!”

Con gái trong lớp đều nhất cả, chỉ có Điệp là giờ tay luôn. Còn Trinh thì ra về ngần ngại:

“Tớ có nên giờ không nhỉ?”

Thanh thì không bằng lòng rồi, còn Vỹ thì vẫn ủng hộ Trinh:

“Cậu cứ thử đi!”

Một điều quên chưa nói ở chương 38, Trinh cực thích Vỹ và nghe Vỹ ngay. Nó giờ tay lên. Cô giáo mỉm cười:

“Oa hai bạn nữ có triển vọng của lớp mình đây! Nào Nguyễn Lan Điệp này, Đỗ Quyên Trinh này. Không còn ai nữa à?” – Cô giáo vừa ghi chép vừa hỏi.

Không còn ai nữa, cô giáo đi ra ngoài. Điệp và Thanh phấn khởi bắt tay nhau:

“Haha chúng ta cùng chào đón khoảnh khắc đầu năm thôi!”

“Ảnh này mày solo (*) đấy hả, không cần tao sao?”

“Tất nhiên rồi! Mà sao mày không thử solo giống tao đi?”

“Không, tao chụp là phải có mày cơ, nhưng nghe nói bộ này cần một mình thôi nên tao không dám. Ngại chết!”

“Vậy thì để tao khỏi solo, so tài luôn!”

Nào! Một cuộc chiến mới lại bắt đầu rồi! Một cuộc chiến không đánh đấm gì mà vô cùng gay cấn. Cùng làm người mẫu cùng hai cô bạn Điệp – Trinh nha!

(*)Solo là hát đơn, các ca sĩ thường đi hát solo là hát một mình không hát nhóm, hát song ca,... Vậy nên có bài hát ghi là Solo Version là như vậy đấy, đó là bài hát mà ca sĩ đó thu âm hát đơn, chứ lúc đầu bài hát thì là hát đôi hoặc nhóm. Mấy bạn này dùng từ “solo” cũng là chỉ việc chụp ảnh một mình, không cần cùng ai nhưng đúng ra “solo” dùng cho hát.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cuộc thi Khoảnh Khắc Đầu Năm

Ba ngày sau...

Dù rằng không chụp cùng với Điệp, nhưng Thanh vẫn về giúp Điệp cùng chuẩn bị cho buổi diễn này. Trước hết là cần chụp ảnh đã, phải có kịch bản này, phong cảnh hợp này, trang phục này, người chụp tốt này, và phải sắp xếp thời gian cho hợp lý với bộ ảnh nữa. Bằng và Vỹ cũng tới xem hai cô nương chuẩn bị thế nào. Vỹ lâu bầu:

“Làm gì mà vẽ trò vậy chứ? Tôi thấy Trinh nhanh lắm đấy!”

“Tớ làm người mẫu quen rồi mà, phải thế chứ!” - Điệp nhanh nhẩu.

Điệp đã quá quen với nghề này rồi nên Vỹ không thêm cái nữa, chỉ nhếch lên nụ cười trừ. Còn Bằng thì vẫn nụ cười dịu dàng đẹp mê hồn:

“Có cần anh giúp cho không?”

“Không cần đâu anh!” - Điệp thích lắm nhưng nó phải tự biên tự diễn chứ - “Trinh đang gọi các anh đấy, các anh cứ sang giúp Trinh lên ý tưởng đi nhé, không phải lo tụi em”

“Nhưng tụi em liệu có...”

“Trời đất em là người mẫu mà anh, lo gì chứ? Em toàn lên kịch bản chụp cho bìa báo đấy, có khi chụp một bộ dài!”

“Vậy à, được rồi! Thế sau này em định làm người mẫu hay là nhà khoa học vậy?”

“Có gì đâu, em chụp ảnh làm nữ chúa rừng xanh thì lại tạo cả hai mà! Câu hỏi của anh dễ thương quá!” - Điệp lại nịnh khiến anh Bằng bật cười to hơn.

Đáng ghét! Sao hai người cứ vui vẻ với nhau trước mặt ta vậy? Vỹ nguyệt dài quay mặt đi đến chỗ Trinh.

Vậy chúng ta xem Trinh làm ăn thế nào đã nhé!

“Cậu đã lên ý tưởng cho bộ ảnh chưa?” - Vỹ nhìn Diệp đang cúi vào máy tính.

“Rồi, tớ còn có ekip hoành tráng luôn!”

“Góm bác cậu làm trong công ty người mẫu chứ gì, mới tí tuổi đã đòi ekip!” - Vỹ cười – “Nhưng cậu định có ý tưởng gì vậy?”

“Một ý tưởng rất hay. Tớ nghĩ là học sinh thường hay thích những kiểu rừng rợn, bí hiểm đúng không? Như thế nó mới hấp dẫn.”

“Nhưng có ổn không vậy? Năm mới mà lại rừng rợn?”

“Tớ rừng rợn theo ý tưởng của tớ kia mà, tớ còn có đội ngũ chỉnh sửa ảnh nữa, cậu không phải lo nhiều! Cũng sắp đến ngày chấm thi rồi, ngày mai tớ sẽ đi chụp đấy. Ba ngày chuẩn bị thế là được rồi!”

“Ngày mai Diệp cũng chụp đó, có trùng giờ không vậy? Tớ cũng muốn coi xem cả hai cậu làm ăn thế nào. Diệp chụp lúc 7h sáng, còn cậu?”

“Yên tâm, tớ chụp lúc 5h cơ, trời càng tối, chụp càng hay!”

“OK vậy tớ sẽ đến xem của cậu trước! Chúc cậu thành công!”

“Cám ơn cậu, Vỹ!” – Trinh nở nụ cười chắc thắng.

5h sáng hôm sau.

Trời rất tối. Vỹ và Bằng đi đến xem Trinh chụp ảnh. Trinh không hề mang một cái gì đi cả, cứ thế tung từng từ nhà đi. Nơi Trinh chụp là một căn phòng rất lớn của công ty bác nó, trong căn phòng rất nhiều người đi lại, dựng màn, dựng phông, chuẩn bị máy ảnh, máy tính chỉnh sửa rất chi là hoành tráng. Đến cái máy ảnh cũng chẳng khác gì của siêu mẫu chuyên nghiệp chứ không phải người mẫu nhí như Trinh.

Vỹ và Bằng đứng ra một góc, đèn trong phòng bắt đầu giảm đi khá tối. Phông màn lớn hiện lên hình ảnh từ máy tính là một khu rừng bí hiểm, gai góc như trong cổ tích. Có đoạn phim ảnh trắng mờ mờ ảo ảo trên những đám mây bay vùn vụt, chớp lóe sáng và dựng cả mô hình những kẻ rất đáng sợ như ma quỷ, phù thủy, yêu quái (ôi viết cái này vào lúc tối nên cũng sợ quá).

Bằng nói nhỏ với Vỹ: “Anh thấy kiểu này giống như chụp cho truyện cổ tích hơn!”

“Em lại nghĩ là chụp cho phim kinh dị ấy! Chẳng thấy chào năm mới gì cả!”

“Không hiểu cái ý tưởng gì đây? Nhưng cũng là một bộ ảnh nên nó cũng sẽ có một câu chuyện trong ảnh thôi.”

“Ừm để xem Trinh chụp thế nào. Mà thay đồ lâu thế, mãi chưa ra vậy?”

Đúng lúc đó, đèn tắt hẳn, chỉ còn những ánh đèn mờ giả làm trăng. Đến người như Vỹ còn thấy lạnh cả sống lưng khi nghe thấy những tiếng hú hú rất ghê sợ (Trời ơi một mình tác giả viết vào lúc tối đêm, huhuhuhu).

Những tiếng gầm rú vang lên, mô hình đáng sợ bắt đầu động đậy và Trinh từ đâu chạy ra. Nhìn nó thật đáng sợ. Mặt dính đầy máu (phẩm màu đó mà), tóc bù xù, quần áo tả tơi đang làm dáng về chạy trốn và hoảng sợ. Cứ tưởng nó đóng phim hay đóng MV chứ không phải chụp ảnh nữa.

“Tách tách tách tách!”

Những tiếng bấm và đèn flash nhấp liên tục, thợ ảnh liên tục đổi các góc quay để chụp được ảnh.

“Đẹp lắm!”

“Tiếp nào!”

Bức 2: Trinh tiếp tục chạy.

Vài bức tiếp theo cứ thế, đủ loại góc máy.

Bức 10: Trinh bị hành hạ, đau đớn, bầm dập.

..... (biết bao nhiêu là ảnh Trinh bị hành hạ, ôi khiếp quá!!)

Bằng và Vỹ cứ đứng đó tưởng rằng mình cũng đang là Trinh, mồ hôi túa ra.

Bức 33: Trình kiên cường không khuất phục.

Vài bức như thế nữa.

Bức 40: Yêu ma bỏ đi.

Vài bức...

Bức 47: Trình thay một bộ quần áo mới rất đẹp, đứng rạng ngời chiến thắng dưới ánh mặt trời và ánh đèn cũng được bật lên.

Vài bức như thế nữa.

50 bức!

Kết thúc bộ ảnh!

Bằng và Vỹ vội chạy lại xem bộ sưu tập ảnh đó của Trình, mãi mới vỡ lẽ ra ý tưởng của Trình là: Có một cô bé bị ma quỷ, phù thủy, yêu quái đuổi bắt, hành hạ nhưng cô bé vẫn không chịu khuất phục. Dưới sự đồng cảm của cô, những nhân vật ghê sợ ấy đã biến mất và cô bé đã hoàn toàn có được ngày mới tự do. Ý nghĩa của bộ ảnh này là: Kiên cường chống lại những khó khăn của năm cũ, ta sẽ có một năm mới đầy tốt đẹp!

Bằng và Vỹ gật gù khen ý nghĩa của bộ ảnh, nhưng công nhận họ đã sợ hết hồn vì những bức ảnh y như phim ma cà rồng này! Và nó còn được photoshop nữa chứ, nghĩ đến cũng thấy sợ. Sau đó, hai anh em đi tới “ekip của Diệp”.

Hai anh em ngạc nhiên khi Diệp không hề có nhiều người như Trình mà lại mang rất nhiều thứ. Chỉ có Thanh và bác thợ nhiếp ảnh quen thuộc hay chụp cho Diệp ở báo Hoa Học Trò, còn đâu thì rất nhiều đồ đạc vì Diệp không được chuẩn bị bởi người khác như Trình. Đa số toàn quần áo, giày dép và phụ kiện khác.

Điều mà hai anh em thích khi đến chỗ Diệp chính là Diệp không chọn căn phòng như Trình mà chọn cả một khu vườn có hoa cỏ, cây xanh lá và hồ nước nữa. Có một ngôi nhà rất đẹp ở đó, bác chủ nhà rất vui vẻ cho Diệp mượn nhà chụp ảnh.

Diệp mặc cái áo dài xinh xắn của những cô bé vào ngày Tết, buộc tóc lên, cài thêm bông hoa đào trên tóc khiến không chỉ Bằng và Vỹ mà Thanh cũng phải trầm trồ khen là xinh quá. Bắt đầu pose ảnh!

Bức 1: Diệp đứng bên giàn hoa đang chưa nở, mặt rất buồn. Nhìn biết ngay là đang mong mùa xuân đến.

Bức 2: Đổi cảnh, Diệp đứng bên giàn hoa đã nở tung, gương mặt rạng rỡ với nụ cười như tỏa nắng. Mùa xuân đã đến rồi!

Bức 3: Thanh vội tạo phong nền pháo hoa. Diệp chụp là đang rất thích thú khi được ngắm Giao thừa, cười rất tươi mà mắt cứ nháy nháy vì pháo hoa nổ, y như thật vậy.

Bức 4: Diệp tạo dáng rất nữ tính khi mặc áo dài lại cầm một cành đào lên với nụ cười dịu dàng.

Bức 6: Diệp đang cầm phong bao lì xì một cách hồn hờ, học sinh lúc nào chẳng thích lì xì.

Bức 7: Diệp vào nhà, đứng bên cửa sổ. Úa chụp gì thế nhỉ? À Diệp đang bê một đĩa bánh chưng, đứng tạo dáng bên cửa sổ có hoa bên cạnh. Tấm này lung linh cực! (để làm bìa bộ ảnh nhé)

Bức 8: Diệp cũng dành một picture cho việc cúng ông bà tổ tiên nhà (dù bàn thờ mượn người khác ^^).

Bức 9: Diệp ra ngoài vườn, đã chuẩn bị sẵn một cái bàn có mứt, bánh kẹo, và cắm sẵn cành đào hồng. Diệp đặt đĩa bánh chưng xuống, gương mặt tươi cười mà có vẻ thòm thèm những món ăn trên bàn.

Bức 10: Bức cuối cùng! Diệp rạng rỡ bên bàn ăn, đứng cạnh cành đào, cả một cây quất vàng nữa, cùng bánh chưng, bánh kẹo, mứt này, rồi cả bánh giầy nữa kia quên không kể. Tết của Diệp vui như vậy đây!

“Đúng là người mẫu, đẹp quá đi!” - Bằng vỗ tay.

“Nhìn cậu tôi muốn nhanh đến Tết quá!” - Vỹ cười.

“Hoan hô Diệp, wonderful!!!!” – Thanh kêu lên.

“Đẹp lắm cháu ơi!” – Bác thợ ảnh khen.

Thế là cô người mẫu nhí Lan Diệp đã xong với 10 bức ảnh đầy đủ nội dung. Cũng chẳng cần nhiều từ để miêu tả đúng không? Một cô bé với những xúc cảm trong ngày đầu năm. Ý nghĩa: Một cái Tết thật đẹp, truyền thống, ấm áp, vui vẻ!

Đã xem xong ảnh các người mẫu nhí của chúng ta rồi, bạn dự đoán ai được giải nào?

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tiếng pháo Giao thừa

Có rất nhiều ảnh tham gia ở trong cuộc thi này, chà chà hấp dẫn ghê! Cuối cùng ngày thứ 2 đã đến, tiết Chào cờ cũng sẽ công bố kết quả, vì chuẩn bị nghỉ Tết rồi. Sau chào cờ, cô giáo phụ trách Văn nghệ đi lên:

“Cô rất vui được cầm trên tay kết quả của cuộc thi Khoảnh Khắc Đầu Năm. Cảm ơn các em học sinh đã tham gia đều có những bộ ảnh mừng xuân thật tuyệt vời, nhưng giải cao nhất chỉ có một mà thôi. Sau đây cô xin đọc!”

Cả trường nín thở nhìn lên cái phong màn to tướng của trường để chờ xem cái bìa ảnh của bộ ảnh được trao giải.

“Giải Khuyến Khích trao cho bạn Phạm Thị Huỳnh Lan lớp 6G!”

Lớp 6G vỗ tay nhiệt liệt.

“Giải Ba trao cho bạn Nguyễn Kiều Vân lớp 8C!”

Lớp 8C reo ầm lên.

“Và Giải Nhì, ừm ừm khó quá nhỉ, giờ chúng ta chỉ còn có hai bạn mà thôi! Hai bạn đó đều đến từ lớp 9A!”

Tất cả biết là ai rồi. Trinh và Điệp đồng tai lên nghe.

“Em Đỗ Quyên Trinh đã cho các cô thấy bất ngờ vô cùng vì bộ ảnh cực kỳ công phu, lại có một ý nghĩa rất là cao cả!” – Cô giáo hướng về màn hình. Cả trường suýt té nhìn bìa bộ ảnh là bức ảnh mà Trinh đang chạy trốn, theo sau là yêu ma, nhìn rợn tóc gáy nhưng nhiều đứa vẫn ồ ạt khen.

“Còn em Nguyễn Lan Điệp lại khiến cho các cô có một xúc cảm rất đặc biệt vào mùa xuân. Em đã thể hiện được tất cả khoảnh khắc đầu năm của mình!!!!!!!!”

Cô giáo chỉ tay lên màn hình. Màn hình xuất hiện bức ảnh thứ 7 được chọn làm ảnh bìa của Điệp. Ai nấy đều “vỡ tim” khi Điệp quá xinh đẹp đứng bên cửa sổ có hoa, có cây và tay cầm chiếc bánh chưng chào năm mới.

Trinh nhìn thấy, cũng phải sầm mặt lại.

“VÀ GIẢI NHẤT ĐƯỢC TRAO CHO EM NGUYỄN LAN ĐIỆP!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” - Tiếng cô giáo vang lên rất to.

Cả trường vỗ tay ào ào. Điệp ngây ngất trong cảm xúc vỡ òa, không thể tin được! Nó thắng sao? Con cảm tạ trời đất, ôi hạnh phúc quá!!!!

Trinh lảm lì không nói được gì. Lần nào cũng thế! Lần nào nó cũng thua!

Trước khi nghỉ Tết, ảnh của Điệp đã được treo lên ở cổng trường. Ai đi qua cũng muốn xin cho con mình vào trường, đặc biệt ai có con gái.

Vậy là Điệp đã được nghỉ Tết rồi.

Mà nhà trường cho nghỉ cũng muộn phết, 28 Tết mới nghỉ, Điệp lại mất cả ngày 29 để dọn dẹp nhà cửa cùng gia đình. 30 Tết, Điệp mới đi chơi cùng bạn bè. Vẫn bộ bốn Bằng, Vỹ, Thanh, Điệp đi sắm Tết với nhau, ai nấy cũng đều rất vui vẻ vì chỉ còn hôm nay thôi là Giao thừa rồi.

“Thanh, lần trước mày làm cái nền pháo hoa cũng đẹp nhỉ?”

“Xời tao mà lì, trường mình mà cho nộp muộn hơn khéo đêm nay tao bắt mày đi chụp ảnh với Giao thừa thật ấy!”

“Tối nay đi xem ở đâu đây các em?” - Bằng hỏi.

“Ra Bờ Hồ đi anh!” - Cả ba đứa đều đòi ra Hồ Gươm – nơi bắn pháo hoa đẹp nhất.

“Đồng lắm đấy nhé! Được rồi!”

Đêm đó, cả 4 đứa tản bộ ra ngoài Bờ Hồ. Mới có 11 rưỡi vừa kết thúc Táo Quân cách đây một tiếng. Chưa đến giờ, cả lũ lại chui vào Tràng Tiền ăn kem. Hàng kem chưa đến Tết vẫn nhộn nhịp như không, dù trời cực rét.

Thanh và Vỹ thì cùng xoi kem que, nhưng Bằng và Điệp thì sợ buốt răng nên cứ chơi ốc quế, may quá mọi khi ốc quế ế lắm đấy. Mùa đông ăn kem...

sao mà ngon thế? Chà chà ngọt thật đó, mát lạnh cành đào!

Kem kiếc, buồn chuyện cũng được nửa tiếng. Pháo hoa bắt đầu bắn. Cả lũ cuống cuồng vớt rác rồi chạy ra xem. Người đông chật quá, Hồ Hoàn Kiếm rất rộng nhưng người đông nên khó xem thật đó. Mà Diệp cứ thích đứng cạnh anh Bằng, anh cao thì anh đứng được chỗ đông chứ nó nhỏ con thế này...

Bỗng một bàn tay nắm lấy tay Diệp:

“Ra đây xem với tôi!”

Giọng nói mạnh mẽ mà nhẹ nhàng vang lên. Vỹ mỉm cười nhìn Diệp đang quay lại, cậu kéo nó đi ra khỏi đám đông ấy (lần này nắm thẳng bàn tay nhá), đến cái đoạn có cây lộc vừng chín gốc thì ít người hơn. Pháo hoa nổ mọi hình thù, tiếng nổ cứ bùng bùng khiến Diệp cứ chớp mắt hoài, phân xạ không thể nào không có.

“Lần đầu tiên tôi ngắm pháo hoa ở Hà Nội đấy!” - Vỹ nói, tiếng cậu vẫn to hơn tiếng pháo.

“Vậy sao?” - Diệp quay ra – “Vậy cậu cứ ngắm cho thỏa đi nhé!”

“Và giờ cũng là cái Tết đầu tiên của tôi ở đây nữa!” - Vỹ không hề buông tay Diệp ra, dù Diệp đi găng nhưng cũng cảm thấy hơi ấm từ tay cậu.

“Tết ở Hà Nội vui lắm đấy!” - Diệp cười.

“Vậy cậu cùng tôi tham quan cái Tết vui đó được chứ?” - Vỹ quay lại.

“Ừm được thôi, nhưng có lẽ Tết này thì không được...”

“Tại sao?”

Pháo hoa cũng đang hơi nhỏ đi, giọng Diệp càng rõ hơn:

“Vì Tết này nhà tớ sẽ đón Tết ở quê nội!”

Tại Vỹ lại ù đi vì tiếng pháo hoa hay là giọng nói ấy? Về quê ư?

“Cậu về bao nhiêu ngày? 3 ngày Tết thôi hả?”

“Không, tớ về đến ngày nào đi học luôn! Tức là 2 tuần đó!”

“Cái gì cơ?” - Vỹ tưởng mình nghe lầm.

“Không sao, cậu nhờ Thanh dẫn đi tham quan Tết cũng được mà, khi nào về tớ sẽ có quà đấy! Hihi tớ thích về quê lắm!”

Diệp thích về quê, liệu nó có thể thích được nếu để ý gương mặt Vỹ đã tối sầm lại không? 2 tuần nghỉ Tết nó sẽ về cái nơi quê nào đó xa lắc xa lơ.

Nhưng quan trọng, là Vỹ không được gặp mặt nó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bắt ngờ từ anh Bằng

Màn pháo hoa đã kết thúc. Cả bốn đi bộ về. Ai cũng vui mừng phấn khởi, chỉ riêng Vỹ là rầu rĩ nhưng không ai để ý đến.

Bằng hỏi Diệp:

“Tết anh hứa cho em đi chơi rồi, ngày mai đi luôn không em?”

“Anh à, em xin lỗi nhưng Tết này em không thể đi chơi với anh rồi!” - Diệp nghĩ đến anh thì lại buồn (mà không nghĩ đến Vỹ sao >0 “Sao thế em?” - Bằng hỏi làm Thanh cũng quay sang.

“Gia đình em Tết này phải về quê nội, có lẽ sẽ đi đến hết kỳ nghỉ Tết!”

“Ôi sao lại thế chứ? Quê em ở đâu?”

“Ồ tận Thanh Hóa kia anh! Đó là quê bà em! Mai em phải đi rồi!”

Bằng buồn ra mặt, cả Thanh cũng vậy:

“Sao em lại đi? Em ở lại chơi cùng bọn anh không được sao?”

“Phải đó mày ở lại đi Điệp!”

Vỹ không nói gì, nhưng cậu cũng muốn vậy.

“Em xin lỗi, nhưng đó là bắt buộc rồi! Bố mẹ em, em trai em đều đi cả!”

Tất cả buồn rầu vô cùng. Con đường đêm vắng tanh.

1h đêm. Tại nhà Vỹ và Bằng.

Vỹ mệt quá nên nằm xuống giường, nhưng cậu không ngủ được. Trong đầu cậu toàn những lời nói của Điệp hôm nay. Ngày mai, cậu sẽ không gặp Điệp nữa, cho đến 2 tuần hay sao?

Bên phòng Bằng.

Anh đang online nick chat.

Hầu như danh sách Yahoo của anh còn rất sáng nhiều người vì ai cũng vừa mới xem Giao thừa, còn phải lên Facebook, Twitter nên online nick. Anh để một cái stt (status - trạng thái) lên thanh trạng thái của Yahoo: “Vây là ngày mai đã rồi xa, buồn không thể ngủ(((:(:(:(”

Ngay lập tức nick một thằng bạn buzz ngay Bằng:

“Có ng iu rùi ah, em nèo đếm chĩa tay mày thế?” (Có người yêu rồi à, em nào dám chia tay mày thế?)

“No no, đó là bạn tao, ng iu ng iếc gì?” (đóa --> đó)

“Mây sướng, tao đây có ng iu khổ lém nè! Maj fải lên we với nó, ko đc đi cùng pọn pạn! Nhóm lớp mênh đang tụ tập 10 đũa lên T.Hóa chơi cả Tết, nhưng khổ tao là kon người iu bắt tao lên we nó chơi!” (Mây sướng, tao đây có người yêu khổ lăm nè! Mai phải lên quê với nó, không được đi cùng bọn bạn! Nhóm lớp mình đang tụ tập 10 đũa lên Thanh Hóa chơi cả Tết, nhưng khổ tao là con người yêu bắt tao lên quê nó chơi)

“Sao? Lên T.Hóa à?????”

“Mây lên hộ tao đi, có đc ko? Ko pọn nó giết tao!!!!” (Mây lên hộ tao đi, có được không? Không bọn nó giết tao)

“OK mày cứ đi chơi với ng iu đi, tao đi hộ mày cho!”

“Tks mày!!”

Bằng offline, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Anh liền bấm điện thoại:

“Alo” - Giọng nói quen thuộc vang lên.

“Em ngủ chưa, anh gọi có phiền không Điệp?”

“Không sao đâu anh, em đã ngủ đâu! Anh gọi gì ạ?”

“Ngày mai anh được đi với em rồi.”

“Sao ạ????????”

“Bọn bạn anh cũng rù lên Thanh Hóa chơi cả Tết, vì thế anh em mình được cùng đi chơi rồi.”

“Thật ạ!!!!?? Trời ơi em có nằm mơ không????????????” – Điệp hét lên.

“Suyt khổ thôi cho người khác ngủ! Thôi em ngủ đi, sáng mai gặp lại em. Ngủ ngon nhé cô bé!”

“Em chúc anh ngủ ngon, mai gặp lại anh! Hihi vui quá!” - Điệp cười giòn giã.

Nghe tiếng cười của cô bé, sao anh cảm thấy thật hạnh phúc? Anh không muốn cúp máy, để cô bé tắt máy đi anh mới bỏ điện thoại xuống, mỉm cười.

Anh không hề biết, có một người đang mong được như anh. Nhưng cậu không biết gì cả, cậu vẫn nằm một mình trong căn phòng, trầm trọc nghĩ về những lời nói của Điệp. Cậu thực sự không muốn...

Sáng ngày hôm sau. Mùng 1 Tết trời khá lạnh.

Nhà Điệp ra ga tàu rất sớm. Vỹ, Bằng, Thanh đến tiễn. Bằng thì đi ô tô cùng chúng bạn nên không thể đi cùng Điệp lúc này được.

Thanh ôm lấy Điệp:

“Đi vui về nhé, tao đợi mày về đó!”

“Tất nhiên tao cũng sẽ đợi ngày được về với mày!” - Điệp ôm bạn, mỉm cười nhẹ.

Rồi Điệp quay sang Vỹ. Gương mặt cậu lạnh lùng nhưng đôi mắt chứa đầy nỗi buồn. Cậu cũng muốn được nhận một cái ôm như thế. Nhưng Điệp chỉ đưa tay ra:

“Bắt tay cái nào, tạm biệt cậu nhé! Chúc cậu có cái Tết vui về!”

Vỹ đưa đôi mắt ngạc nhiên và thất vọng ra nhìn Điệp rất lâu, rồi cậu cũng bắt tay nó. Cậu siết rất chặt, dường như không muốn nó đi.

Nhưng nó đã buông tay ra, vẫy vẫy:

“Tạm biệt mọi người nhé!”

Rồi Điệp nhanh chóng lên tàu. Tàu bắt đầu chuyển bánh. Ngồi cạnh cửa sổ nên Điệp vẫn vẫy chào tạm biệt. Tự dưng chân Vỹ đang đứng yên bỗng tiến lên một bước, có một cái gì đó bảo cậu đuổi theo giữ nụ cười đó lại. Nhưng, con tàu đã nhanh chóng đi rất nhanh và dần khuất xa rồi.

Vậy là Điệp đã đi.

Trong 2 tuần sẽ không trở về.

2 tuần... dài bằng 2 thế kỷ...

Ga tàu đã vắng.

Thanh và Bằng đã quay về.

Nhưng cậu thiếu niên ấy vẫn đang đứng một mình tại đó.

Cái dáng cao ráo thật đẹp, toát ra một vẻ đẹp mạnh mẽ.

Nhưng, thực ra chỉ toát ra một nỗi hẫng hụt sâu thẳm từ bên trong.

Vỹ về đến nhà thì thấy Bằng đang xếp valy:

“Anh đi đâu à?” - Cậu hỏi.

“Ừ anh đi cùng bạn, tụi nó rủ đi chơi Tết! Chắc Tết này anh sẽ không ở nhà, em sang nhà các bác PVL đón Tết cho vui!”

“Thôi thôi!” - Vỹ đi lên phòng.

Tiếng cửa đã đóng. Vậy là chỉ còn một mình cậu.

Cô bạn ấy đã đi.

Anh trai mình cũng đã đi.

Chỉ còn một mình mình mà thôi.

Vỹ thờ dãi nằm xuống chiếc giường trống trải, ngẩng lên nhìn trần nhà. Cậu thấy chán quá. Biết làm gì bây giờ? Ai cũng đi cả rồi. Thanh cũng đi chúc Tết. Trình cũng đi chơi cùng bạn bè. Lễ nào cái Tết của cậu đầu tiên ở Hà Nội này lại cô đơn thế sao?

Cậu nhớ dì Lan...

Cậu nhớ mẹ...

Cậu nhớ những cái Tết êm đềm có mẹ ở cạnh, có bố hằng ngày cùng cậu chăm sóc cây quất to tướng trong nhà, và có cả dì Lan hay cho cậu ăn những món ngon nhất của ngày Tết.

Nhưng giờ, bố đã ở nơi nước ngoài xa xôi không đón Tết cùng cậu được.

Dì Lan cũng ở dưới quê.

Còn mẹ thì ở trên thiên đường...

Bất giác, đôi mắt sáng tưởng rất mạnh mẽ ấy lại ướt nhòa giọt lệ.

Cậu ghét cảm giác một mình!

Cậu rất ghét! Cuối cùng thì đã về đến quê! Điệp sung sướng hít thở không khí trong lành của cánh đồng rộng bạt ngàn mênh mông, với những hàng cây xanh mát. Chà chà những chú trâu, chú bò chăm chỉ quá, không nghỉ Tết sao mấy chú? Đâu có, tụi này đang ăn Tết mà? Ăn gì? Ăn cỏ! Haha đúng quá còn gì? Các bác nông dân vẫn làm sao, tưởng các bác đã nghỉ Tết rồi? Chà cánh đồng rộng quá, nhìn tưởng nó rộng bằng biển!

“Điệp!” - Một tiếng gọi thân thuộc vang lên.

“Anh! Anh đến nhanh thế?” - Điệp sung sướng nhìn thấy Bằng từ ô tô bước ra.

Gia đình Điệp thấy Bằng thì cũng vui, vì họ cũng quý Bằng mà. Anh lễ phép chào mọi người. Điệp vui vẻ:

“Anh, anh thấy quê bà em đẹp không?”

“Đẹp lắm! Quê bà em thì cũng là quê em rồi! Anh thích những nơi thoáng mát lại đẹp như thế này!”

“Hihi trời lạnh quá, chốc nữa mình phải ra đây đi lại cho nóng mới được.”

“Ừ vậy em về lo việc gia đình đi, xong xuôi mình sẽ đi lại!”

Điệp tung tăng đi theo bà, bố mẹ và em trai. Bà dẫn gia đình xuống nhà các bác dưới quê, toàn là nhà ngói nhưng rất bình dị. Có cả đồng rom trước sân, có chú chó chạy quanh, mấy con gà mổ thóc, có cả cái giếng, rồi vườn rau nữa.

Các bác ra đón bà trước:

“A mẹ, mẹ đã đến ă!”

“Con chào mẹ!”

“Mẹ ốm hay sao thế? Trông mẹ xanh xao lắm!”

“Mẹ có sao đâu, chúng mày cứ lo cho mẹ! Mẹ đưa gia đình cậu út đến đây!” – Bà cười hiền hậu.

“A chú Việt, già vậy rồi sao?”

“Em đâu già, vẫn phong độ lắm!” - Bố Điệp cười.

“Đây là cô Minh đúng không?” - Một bác chi mẹ Điệp – “Chà từ hồi cưới vẫn thấy cô xinh!”

“Ôi trời bác cứ quá khen em, em đâu có xinh nữa!”

“Thật mà, trông con gái cũng xinh như tiên kìa!” - Một bác gái bảo Điệp – “Cháu đã lớn vậy à, năm nay lên lớp mấy rồi cháu?”

“Dạ cháu đang học lớp 9 ạ!”

“Ừ lên đây đón Tết thì dễ may mắn lắm cháu ạ, năm sau thi lên cấp rồi!”

“Dạ vâng ạ!” - Điệp cười.

Một bác trai khác thì nhìn Quang:

“Chú Việt, đây có phải người thu nhỏ của chú không vậy?”

“Vâng, nó giống em như đúc!” - Bố Điệp tự hào vì có con trai giống mình.

“Trông đẹp trai quá, lại có phần lành hơn bố nó nữa, ngày xưa bố cháu nghịch lắm đấy!”

“Ôi trời các bác...!” - Cả nhà cười ầm lên, không khí thật vui vẻ.

Được mẹ cho phép, Điệp chạy ngay ra đầu làng và nhìn thấy dáng người rất cao đang đứng đợi mình. Anh mỉm cười quay lại:

“Sao em vui vậy?”

“Thì mấy bác ở đây thân thiện lắm, em thích ghê!”

“Hi hi tất nhiên rồi, người quê Thanh Hóa rất tốt mà! Vậy em cùng anh đi tham quan cái tốt nữa nhá!”

“Vâng!”

Câu nói vừa rồi của Bằng khá giống câu nói đêm giao thừa của một người, liệu rằng Điệp có nhận ra?

Đúng rồi! Mình còn các bác ở PVL kia mà!

Các bác ấy sẽ không khiến cho mình cô đơn.

Vỹ vùng dậy, mở cửa đi ra ngoài đường phố.

Hai tay đút túi quần, cậu thiếu niên đi trên vỉa hè khiến mọi người chú ý vì vẻ đẹp rất riêng của mình. Nhưng có lẽ là cậu chú ý nhiều hơn...

Cậu để ý nhà nào cũng có đề “Mừng xuân” “Chúc mừng năm mới” “An khang thịnh vượng” “Vạn sự như ý”. Và những cây quất, cây đào lung linh trong nhà họ. Những gia đình quây quần bên nhau, cùng đón khách, chúc nhau những câu an lành.

Còn cậu, thì sẽ mãi mãi không có được điều ấy.

Vỹ buồn rầu đi chậm hơn, cậu cảm thấy mình chỉ là một người thừa trong cái Tết này.

Căn nhà rất đẹp đang ở trước mặt cậu. Nhưng nó vẫn như biết bao nhà khác. Hai bác chủ nhà cũng quây quần bên các con và gia đình, cũng có bánh chưng, gà luộc, treo cành đào trang trí cây quất. Đều có những cái Tết như nhau, vui vẻ và quan trọng là có gia đình.

Bác gái thấy Vỹ thì niềm nở:

“Vào đây đi cháu! Ăn cùng các bác!”

Vỹ đi vào, nhưng lên thẳng:

“Cháu cảm ơn, cháu đang cần lên phòng!”

Cậu lùi thối lên căn phòng của riêng mình. Cậu mở cửa ra.

“Ôi đẹp quá, tớ không mơ đấy chứ?”

Điệp choáng ngợp khi nhìn thấy căn phòng cực rộng, có ban công nhìn ra bên ngoài có thể thấy cả quận này, và đặc biệt trong phòng đầy những đồ thí nghiệm...

Vỹ đưa tay sờ những vật thí nghiệm đang đứng yên...

“Cái này làm thế nào mà tớ không làm được?”

“Trời đất ơi coi chừng giật bây giờ!!”

Không kịp rồi! Mạch điện lấp nhăm của Điệp đã giật cho nó một phát tê người.

Vỹ bật cười.

Cậu bỗng dưng nhớ tới con bạn đáng ghét ấy.

Giờ đây chẳng còn ai mà cho cậu mắng, cãi nhau nữa.

Chỉ còn mình cậu với đồng đồ thí nghiệm chẳng biết nói năng gì.

Cô đơn, buồn tẻ, chán nản, thất vọng. Bằng đưa Điệp đi chơi khắp mọi nơi ở vùng quê rộng lớn này. Nó được ngắm dòng sông đang trôi lượn lờ, hái những bông hoa dại ven sông, trèo lên cả những cây cao hái mấy quả rất ngon của vùng thôn quê. Rồi nó lại được ra cánh đồng, giữa ánh nắng đang lên rất ấm áp, Bằng vẫn đi cạnh nó cùng nó hít thở hương thơm đồng quê và lắng nghe tiếng gọi mùa xuân đang về.

Bên cạnh anh, nó cảm thấy thật hạnh phúc.

Nó luôn thích được bên cạnh anh.

Vì anh rất dịu dàng.

Anh có thể đi cạnh nó, thậm chí nắm lấy tay nó cùng dạo chơi trên con đường gồ gề đất đá của thôn quê.

Anh có thể cùng nó tận hưởng đến đáy cảm xúc khi ngắm một cảnh đẹp nào đó.

Chứ không như người em của anh, có lẽ cậu ấy sẽ không biết đến tận đáy cảm xúc như vậy.

Sao tự dưng mình lại nhớ đến Vỹ trong lúc này nhỉ?

Bằng vẫn lặng lẽ đi cùng Diệp, cái hương gió đồng quê sao mà thích đến thế? Nhưng cứ im lặng như vậy, thì cái thứ hương thơm ấy sẽ lại nhanh nhảm chán. Cảm thấy mọi thứ chỉ trôi qua trong một đời mắt, trong trái tim, trong xúc cảm tâm hồn chứ không hề được bộc bạch ra.

Anh cảm nhận như vậy, cũng tốt.

Nó thích như thế.

Nhưng chẳng hiểu sao, giờ nó lại thích được bộc bạch ra hơn là lặng lẽ.

Tại sao lại như vậy?

Vì ai?

Có lẽ là vì một người nóng nảy rất dễ nói tuôn ra những câu buồn cười.

Nó bật cười.

“Em cười gì thế?” - Bằng quay lại.

“À không, em nghĩ đến những câu cười thì cười ấy mà!”

“Nếu thích nghe chuyện cười thì anh sẽ kể cho em nghe.”

“Không cần đâu ạ, tự dưng mà cười phá lên thì không hay đâu anh.”

“Ừ phải đấy!”

Nhưng thực ra, nó chỉ muốn cười khi nghe những câu nói buồn cười từ cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Điều ước đêm sao

Chiều. Gia đình Diệp vẫn đón Tết nhộn nhịp. Quang thì chơi cùng mấy người anh họ cũng trạc tuổi. Còn Diệp thì chẳng có ai, anh Bằng thì bận cùng bạn bè nên nó đành ra cánh đồng một mình.

Nó ngồi trên bãi đá cao nhìn cánh đồng rộng mênh mông. Giờ đã hoàng hôn rồi, những cơn gió lạnh đầu năm cứ thổi khiến nó run lên. Nó thấy cô độc quá. Cảm giác một mình thật chán biết bao. Cái ánh nắng hoàng hôn kia càng khiến cho nó thêm một cảm giác buồn tẻ, lặng lẽ.

“Chán quá!” – Diệp tự dưng than thở một mình.

Bỗng nó tỉnh rằng mình đang nói với chính mình, liền đập đầu một cái:

“Mình làm sao vậy chứ? Mới có chán một tý đã thành con tự kỷ rồi sao?”

“Không những tự kỷ mà còn tự sát luôn cơ!”

Giọng nói vang lên.

Là anh Bằng!

Không phải!

Giọng anh Bằng không nữa mai như thế.

Nhưng tại sao giống vậy chứ?

Hay là...

Điệp vội vàng quay đầu lại.

Không có gì để nói ngoài hai chữ...

...ngờ ngàng!

Nó quá chán, nên mơ rồi đúng không?

Cái hình bóng cao ráo ấy đang ở sau nó, nhưng không phải là anh...

Mà là...

Cậu thiếu niên rất cao, có làn da rám nắng với khuôn mặt rất đẹp, tóc cắt ngắn để mái hơi chéo nhưng không làm mất đi vầng trán cao và đôi mắt sáng như viên ngọc hay những vì sao trên trời. Đôi mắt đó, đích thị là của cậu ấy – là đôi mắt đầy năng lực sống, ước mơ tuổi trẻ bay cao.

“Mình đang mơ đúng không? Mau tỉnh lại thôi!” - Điệp lại gõ đầu mình mạnh hơn.

Một bàn tay nắm tay nó lại:

“Đừng gõ nữa, là thật đấy!”

“Cái gì cơ?”

“Cậu nói quê cậu ở Thanh Hóa còn gì, tôi cũng đi qua đây thôi mà!”

Điệp mở to mắt. Đúng là không phải mơ! Nhắm mắt mấy lần, mở ra vẫn thấy gương mặt ấy, đôi mắt ấy tuyệt đẹp như một ánh sao.

Thật sự là Vỹ rồi!

Cậu ấy đến đây!

Thật sự rồi!

Điệp ngửa mặt lên trời, hét:

“ÔI VUI QUÁ, VỸ ĐẾN CÙNG VỚI MÌNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Vỹ nhìn nó, chỉ biết mỉm cười.

“Cậu đi đâu mà lại đi qua đây vậy?”

“Thì tôi đi chuyện của tôi, cậu khỏi hỏi!” - Vỹ nhìn cánh đồng vừa trả lời.

“Trùng hợp ghê, anh Bằng cũng ở đây này!”

“Cái gì? Thật à?” “Anh vừa đưa tôi đi chơi sáng nay mà, cậu thấy cánh đồng kia đẹp không?”

“Ừ đẹp, tôi ít khi đến đồng lắm, nhưng công nhận là rất đẹp và rộng nữa. Nói chung thì nhờ bàn tay con người chăm sóc cẩn thận thì mùa nào lúa cũng tốt như vậy đúng không. Tôi nghĩ xuân này ấm lên là lúa sẽ còn tốt hơn, sẽ còn...” - Vỹ bỗng quay sang Điệp.

Không thấy Điệp đâu nữa!

Cậu nhìn xung quanh.

Không thấy đâu cả.

Trời đất Điệp đi đâu mới được chứ?

“Điệp, cậu đâu rồi?” - Vỹ cất tiếng gọi.

Không một tiếng trả lời.

Vỹ hoảng thực sự.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Điệp vừa đứng đây, có thể đi đâu được?

Hay là bị kẻ nào bắt cóc?

Không thể nào! Không thể nào!

“ĐIỆP!!!!!!!!!!” - Vỹ gọi to hơn.

Nhưng tuyệt nhiên chỉ nghe thấy tiếng im lặng. Cậu vội vàng chạy đi, tìm quanh làng gần đó nhưng không thấy Điệp đâu. Cậu hỏi mấy bác đang uống nước đầu làng, mấy bác cũng lắc đầu. Cậu chạy xuống cánh đồng, chỉ thấy những chú trâu đang chăm chỉ làm việc cùng vài bác nông dân chăm làm. Tuyệt nhiên không thấy ai cả nữa!

Trời đã về chiều muộn. Rốt cuộc là Điệp đi đâu kia chứ?

Điệp, tôi thề lần sau sẽ không để cậu đi.

Cậu có biết vì sao tôi lại ở đây không vậy?

Cậu đang ở cái chỗ chết tiệt nào, mau ra đây đi!

Đứa nào dám bắt cóc cậu? Đứa nào chứ?

“ĐIỆP!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” - Cậu hét to không biết đây là lần bao nhiêu.

Những tiếng cây cối đáp lại như muốn đồng cảm với sự lo lắng phát điên của cậu.

Vỹ không chịu nổi nữa, Điệp cậu đang ở đâu thế? Ở đâu??????

“ĐIỆP, CẬU Ở ĐÂU?????” - Vỹ cứ tiếp tục gọi Điệp.

Cậu sợ thật sự.

Cứ nghĩ hình ảnh Điệp bị bắt cóc, bị đánh đập,... đủ loại tình huống.

Cậu cảm thấy càng điên tiết lên.

Rốt cuộc là Điệp ở đâu vậy chứ?

“ĐIỆP, CẬU ĐANG Ở CÁI XÓ NÀO HẢ?????????” - Cậu hét khản giọng.

“Vỹ, tớ đang ở ruộng dưa, làm gì có cái xó nào!!!!!!!!” - Bỗng một tiếng đáp lại khiến Vỹ giật mình.

Cậu vội vàng chạy ra phía có tiếng nói. Điệp đang đứng ở ruộng dưa hấu, nhìn Vỹ một cách ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Một tai Điệp vẫn có một cái tai nghe.

Nhưng rồi, nó hiểu ngay ra chuyện gì.

Nó nhớ ra nó đã chạy đi mà không cho Vỹ biết.

Vỹ sẽ giết nó mất thôi.

Vỹ chạy đến. Điệp sợ quá rúm cả người lại.

Nhưng Vỹ đã ôm chặt lấy nó, ôm rất chặt.

Nó đập cả mũi vào vai cậu:

“Vỹ, cậu sao thế?”

“Cậu đã đi đâu, đã đi đâu vậy hả?” – Giọng Võ lạc cả đi vừa tức giận vừa lo lắng.

“Tớ xin lỗi, tớ thấy ruộng dưa trông ngon quá nên tớ chạy ra không nói cho cậu biết. Đã để cậu lo lắng, tớ xin lỗi!”

Võ hét lên:

“Cậu có biết tôi đã khổ sở thế nào đi tìm cậu không??? Cứ tưởng cậu chết ở cái xó nào rồi! Cậu thử dám thế lần nữa xem, tôi băm cậu ra làm chả!!!” - Giọng rõ tức giận nhưng cậu lại siết nó chặt hơn.

Bởi vì, cậu đã rất lo sợ.

Bởi vì, cậu không phải đi qua nơi đây

Bởi vì, cậu muốn được gặp nó.

Bởi vì, cậu muốn được tìm đến cái Tết đẹp nhất với nó.

“Tớ biết rồi, xin vâng lời! Lần sau cậu muốn băm tớ ra làm cái gì cũng được, chỉ lần này thôi mà, tớ xin lỗi!” - Giọng Diệp nghe lại nũng nịu khiến Võ quên cả tức giận, suýt bật cười.

“Tôi đâu có lỗi mà cậu xin? Cậu mới là kẻ có lỗi đấy!” - Võ vẫn cố bắt bẻ.

“Rồi, tớ có lỗi, vậy đầy đủ là ‘xin cậu tha lỗi’, thế được chưa hả? Làm gì mà nóng thế!”

“Còn lâu mới được! Tôi không tha cho cậu đâu, tại cậu mà tôi thế này đây!” - Võ vẫn cố chấp, tựa mạnh cảm vào vai Diệp nên Diệp cảm thấy những giọt mồ hôi rất mệt.

Diệp bật cười, sao tự dưng thấy cái tính này của Võ dễ thương vậy? Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng ngay bên tai Võ:

“Tớ đã rất nhớ cái tính cố chấp này của cậu đấy!”

“Hả cái gì?”

“Nói chung là về quê rồi thì không có cậu cũng thấy sao sao ý, cũng nhớ mấy cái tính cục cằn của cậu.”

Võ như bất động luôn. Diệp vừa nói gì cậu tưởng đang nghe trong mơ. Thật là như vậy sao? Nhớ cái tính cục cằn của tôi, nghĩa là cũng tương tự I miss you sao (Võ nhà ta lo lắng quá hóa mơ tưởng rồi).

“Ô anh Bằng đến kia! Buông tớ ra đi!” - Bằng Diệp nhìn thấy Bằng từ xa vội vàng đẩy Võ ra.

Nó nhìn đôi mắt Võ có mấy giọt nước lấp lánh.

Khóc trông cậu ấy cũng đẹp!

“Diệp à chúng ta đi... HẢ?????” - Bằng vừa đi tới nơi – “Vỹ, sao em lại ở đây vậy?”

“Vậy sao anh lại ở đây?” - Vỹ vịn vẹo.

“Anh đi cùng bạn tình cò trùng chỗ này thôi!”

“Thì em cũng đi có việc thì đi qua đây thôi!”

Hai anh em này lẽ ra Võ phải là anh mới phải, luôn là người khiến đối phương im bật. “Thế em qua đây bao nhiêu ngày? Có chỗ ở không thế? Anh cũng đang phải chen chúc để ngủ đây!”

“Vậy à? Ừ em không biết, nhưng giờ thì đi làm sao được nữa?” - Vỹ nhìn đồng hồ mà khó xử.

“Ồ thế làm sao đây?” - Diệp gãi đầu – “Chỗ này là đồng quê không có khách sạn đâu. Hay cậu về nhà tôi mà ở tạm?”

“Gì CỜ????” - Bằng và Vỹ kêu lên – “Thế sao được?”

“Nhà bác tôi ấy mà, rộng lắm, thừa phòng không sao đâu! Nhà bác tôi được coi là khách sạn duy nhất tại đây đấy, cứ thử về đi xem nào.”

Anh Bằng ra vẻ khó chịu thực sự:

“Vỹ đâu có quen với nhà em, đưa đến...”

“Anh à, nếu thế thì anh đưa Vỹ về chỗ anh đi!” - Diệp ngắt luôn.

Bằng im bật. Chỗ anh đến một chỗ cho con chuột còn không có nói gì là Vỹ. Thế là Vỹ đi theo Điệp. Không ai biết cậu nỏ một nụ cười vừa hạnh diện vừa bí hiểm.

Về đến cổng nhà, bỗng Điệp quay lại:

“À phải rồi, cậu đến mà không mang theo cái gì sao??”

“Mang theo cái gì ấy hả...?” - Vỹ cười.

“Cậu cười gì vậy?” - Điệp thấy hơi ngờ ngợ.

“Đồ đạc của Vỹ ở đây rồi!” - Một giọng nói vang lên.

Điệp quay lại, thấy cửa nhà mở, mẹ đang mỉm cười đứng ngay đó khiến nó tròn xoe mắt.

“Hả? Mẹ, sao lại...?”

“Vỹ đến lúc con còn đi chơi với Bằng cơ, mẹ đã cho Vỹ ở tạm đây rồi. Dẫu sao cũng là bạn con, từng nợ ơn mấy lần thì cũng cho bạn ấy ở lại đi, dù sao thì nhà mình cũng rất quý Vỹ đấy!”

Điệp trố hết cả mắt, gì chứ, hóa ra cậu ta đã “âm mưu hời mẹ” trước sao? Đúng là đồ nham hiểm, không nhắm nhà nào nhắm luôn nhà mình. Có thật là đi qua đây không vậy?

Vỹ đi vào trong nhà. Máy bác nhìn thấy Điệp cũng về liền “vồ” lấy:

“Điệp, cậu bé này là bạn cháu hả?”

Điệp không biết trả lời sao, đành nói luôn:

“Bạn ấy tình cờ đi qua thôi ạ, nhưng mà buộc phải dừng lại tại đây nên...”

“Không sao không sao!” – Bác trai chủ nhà hồ hởi – “Cháu cứ ở lại đây, ăn Tết với các bác!”

Vỹ mỉm cười cúi đầu cảm ơn bác rất lễ phép, còn Điệp thì rất ngượng. Ban nãy nó hùng hổ bảo Vỹ đến, giờ Vỹ đến cứ như là... đưa người yêu về ra mắt gia đình ấy!!!

Hoàng hôn đang tắt dần, tiếng các cô làm bếp vang lên. Mẹ Điệp đang bê một đĩa gà luộc rõ to vừa ra khỏi nồi, hình như chuẩn bị chặt.

“Điệp ơi, lên chặt gà hộ mẹ cái!” - Mẹ Điệp đang rất bận nên gọi Điệp.

Điệp nghe thế giãy cả nảy lên. Chặt gà ư? Bao nhiêu lần nó gãy tay vì chặt gà mà mẹ không biết. Tay nó nhỏ như vậy chặt sao nổi con gà to tướng kia chứ? Hix hix!!!

Vỹ đang đứng cạnh nó, cười khẩy rồi nói:

“Cô cứ để cháu giúp cho!”

Mẹ Điệp thấy Vỹ xẵng xái bước tới cũng không từ chối. Khác hẳn với mấy cô bác đang khổ sở thái chặt đủ thứ thịt trong bếp, Vỹ chặt gà dễ y như ăn gà! Không phải nói tay cậu khỏe tới mức nào, chỉ một cái giáng của cậu “nhẹ như mây” cũng đứt con gà ra làm đôi, làm tư, làm sáu... Điệp nhìn mà trố mắt, chỉ biết đợi Vỹ chặt xong đĩa nào là bê đĩa đó lên. Vỹ chặt rất nhanh, Điệp chạy như chong chóng. Ôi chết mất, chậm thôi chứ Vỹ kia!

“Điệp đâu, lên đây giúp bác tý!” - Một bác gọi.

A đang bê gà mà! Hix, Điệp vội chạy lên chỗ bác.

Còn lại Vỹ vẫn chăm chú với con gà cùng mẹ Điệp đang nấu món gì đó.

“Cháu giỏi thật đó, công việc này đến mấy bác trong làng mình còn không làm giỏi như cháu!”

“Cô quá khen, cháu đâu có khỏe đâu ạ.”

“Cháu vừa học giỏi lại có sức khỏe như vậy, chắc mẹ cháu cũng rất vui vì có cháu! Chẳng bù cho con Điệp nhà cô, lúc nào cũng yếu xìu ra!”

Đôi mắt Vỹ buồn đi trông thấy, cậu nói rất nhỏ:

“Cháu không có mẹ...”

Chiếc đĩa trên tay mẹ Diệp (gọi là cô Minh nhé) rơi xuống đánh “cạch” một cái. Cô quay ra:

“Cô xin lỗi, cô không biết là cháu...”

“Không sao đâu cô, cháu quen rồi! Nhưng cháu thấy Diệp may mắn vì có một người mẹ tốt như cô đây ạ.”

“Cám ơn cháu! Mà cô hỏi cháu đừng giận, tại sao cháu không có mẹ vậy?”

“Mẹ cháu bị bệnh từ nhỏ cơ, khi cháu còn nhỏ thì mẹ đã mất rồi.”

“Vậy bố cháu nuôi các cháu à?”

“Có thể gọi vậy, bố cháu thường chu cấp tiền từ nước ngoài...”

Cô Minh sững sờ nhìn Vỹ đã nhạt nhòa nước mắt. Không thể ngờ một cậu thiếu niên tưởng như có tất cả vậy mà lại thiếu đi bốn chữ rất thiên lương: tình thương phụ mẫu.

Cô ngồi xuống bên cạnh Vỹ:

“Cháu đừng buồn nữa, cô xin lỗi đã hỏi vậy!” - Rồi cô ôm lấy cậu bé. Dù rằng cô Minh không phải là người sinh ra Vỹ, người yêu thương Vỹ giống như mẹ cậu, nhưng cậu cảm thấy cô cũng có một tấm lòng ấm áp, dịu dàng như mẹ cậu ngày xưa. Cậu nhớ mẹ, nhớ những phút giây được mẹ ôm cũng như thế này. Mẹ hát cho cậu nghe những câu hát ru ngọt ngào, rồi kể những câu chuyện cổ tích suốt cả đêm thì cậu mới chịu ngủ, vì cậu rất buồn bình mà...

A mệt chết đi được! Ngồi trải chiếu cho bác, rồi dọn cơm ra đủ một nhồi, mà tên Vỹ kia sao không gọi mình đi bê gà vậy chứ? Diệp chạy ngay xuống bếp nhưng nó đã ngủ ngay lại khi chưa tới bếp.

Vì nó nhìn thấy mẹ nó đang ôm Vỹ.

Một cảm giác chạy qua trái tim nó đang đập loạn lên.

Đập vì chạy nhiều..

Hay đập vì xúc động trước cảnh ấy...

Bỗng dưng nó thấy ghen...

Nó cũng muốn mẹ ôm nó giống Vỹ vậy, dù mẹ ôm nó bao nhiêu lần rồi!

Nó bỗng thấy mình đã có nhiều tình thương như vậy...

Và chắc Vỹ lại nhớ tới mẹ, nhớ tới ngày tháng cô đơn không được mẹ ôm lấy mình.

Thế nên, cậu ấy mới đang khóc...

Đêm. Nhà đã đi ngủ.

Người ở quê ngủ sớm quá đi. Giờ này mới là 9 giờ đêm, thế mà cả làng đã bình yên thế. Minh thì 12h mới ngủ. Ôi trời ơi đói quá! Bữa ăn Tết mình ăn chẳng nhiều gì cả vì cứ ngại, hix hix nhưng ăn kiểu gì đây? Nhà mình ăn hết rồi còn gì? A hình như là dưới bếp có tí mỳ. Diệp liền bật dậy, lên ra khỏi phòng. Hình như nhà đi ngủ hết rồi, nghe thấy cả tiếng ngáy kia mà!!

Diệp chui vào cái bếp nhỏ xíu đầy rom rạ trong đó, có một cái bếp than. Hừm sợ đây, nếu bén lửa vào rom rạ là án mạng mất. Thật may Diệp cũng quen sử dụng bếp than rồi, nó bắt đầu nhóm lửa và đặt nồi nấu mỳ. Hehe ngon quá, trời rét ăn vụng mỳ sướng thật.

“Làm gì vậy?” - Một giọng nói vang lên trong đêm tối.

Diệp ngẩng đầu ra sau, suýt thì hét lên. Nó quay lại.

Ánh sáng trắng chiếu qua cùng ánh lửa...

Vỹ mới vừa tắm xong, cậu mặc duy nhất một cái áo phông dài tay mỏng cùng quần thể thao dài, hầu như cậu không bao giờ biết lạnh! Những giọt nước còn vương trên mái tóc cậu rõ tong tong xuống tay Diệp. Gương mặt tuy không nhìn rõ lắm nhưng trông rất sạch sẽ sáng sủa, nhìn càng thấy đẹp trai kaka^^!!

“Giật cả mình, cứ tưởng ma! Cậu chưa ngủ à?”

“Chưa! Có bao giờ tôi ngủ sớm thế này?”

“Ừ quên mất, tớ cũng phải 12h mới khò, có khi 1h, 2h ấy chứ.”

“Nhưng cậu không ngủ được nên mới ra đây ăn vụng đấy à?”

Điệp vội che nỗi mỳ:

“Vụng gì? Cậu đừng có nói oang oang thế!”

“À thế ăn vụng thật, phải lên mách cô Minh mới được!”

“Này, cậu đừng cậy mẹ tớ quý cậu nên làm càn nhé, dám mách là tớ cho thẳng cái nôi vào mặt đó!” - Diệp kéo áo Vỹ lại.

“Cần gì cho vào mặt, cho luôn vào miệng ấy!”

Điệp bật cười, suýt cười ồm lên. Đúng là chỉ có Vỹ nó mới cười được!

“Haha muốn ăn chứ gì, mà cũng đúng, bữa vừa rồi cậu ăn như mèo ấy. Thôi đừng mách ai, tớ nấu cho một bát “xịn”. OK?”

“Ừm để xem nó “xịn” đến đâu đã!” - Vỹ nguyền dài.

Điệp nấu rất nhanh, nỗi mỳ của nó bốc hơi nghi ngút thơm lừng. Dù rằng Vỹ đang đứng ra vẻ lạnh lùng nhưng thực chất cậu ta rất thèm được chén món mỳ kia (huhu tác giả cũng đang đói quá, Diệp ơi cho tác giả chén với).

Điệp cho Vỹ một bát to tướng:

“Đây, xin mời đại ca!”

“Làm gì mà lăm thế, tôi có phải lợn đâu!” - Vỹ giả bộ giãy nảy.

“Thì cứ ăn đi, không ăn hết tớ ăn.” - Diệp cúi ngay đầu vào bát mì, húp soàn soạt.

Vỹ nói thế thôi chứ cậu muốn xoi cả cái bếp này mất ấy chứ, đang chét đói đấy! Ăn đêm, ăn vụng lại ngon khiếp à! Giữa đêm mừng một Tết có hai “con chuột” đang ăn vụng một cách ngon lành, khoái chí, cả bát mỳ voi đi không hề lâu.

Bỗng dung cả hai đứa nghe thấy tiếng bác gái chủ nhà:

“Ông ơi, tôi nghe tiếng động dưới bếp! Hình như có trộm!”

“Trộm quái gì dưới bếp, dưới đó làm gì có cái gì mà trộm? Chuột đấy!” – Ông bác ngái ngủ.

“Nhưng thức ăn Tết tôi để dưới đó, chuột nó ăn hết thì Tết nhịn đói à?”

“Bà nói phải, xuống xem sao!” – Ông bác bật dậy.

Khỏi phải nói “hai con chuột” hoảng tới mức nào. May là nhà bếp có cửa sau, cả hai vội vàng chuồn ngay ra sau cửa, tay vẫn giữ bát mỳ~~!! Tiếng các bác đến gần rồi, phải nấp ở đâu đã, đứng giữa sân nhà thế này thì bị phát hiện chết. Vỹ tỉnh mất chỉ luôn:

“Kìa, nấp sau đồng rom!” Đồng rom to bụi, cả hai đứa cùng nấp sau đồng rom nhưng không hề bị thò tay chân hay thò áo ra. Diệp ngồi sát vào Vỹ, cả hai không dám thở, mong rằng hai bác đừng để ý tới chỗ này.

“Không có ai dưới bếp, tôi cũng cắt kỹ thức ăn rồi! Mà cũng lạ thật, tôi thấy hộp mỳ bị mở ra, nhưng không có gói mỳ nào bị găm nham nhỡ có dấu hiệu của chuột cả.”

“Có khi nào chúng nó trốn bà nhĩ, đã dậy thì tranh thủ đuổi đi. Hay ra chỗ đồng rom kia coi sao?”

Ôi mẹ ơi xong đời rồi! Vỹ và Diệp chuẩn bị chờ “sét đánh”.

“Thôi ông ơi, ngủ sớm mai còn nhiều việc! Chuột gì thêm ra đồng rom, ngứa ngứa không chịu được. Bảo vệ cái bếp là được rồi.”

“Có bà ngứa chứ ai ngứa. Thôi được rồi, óp!” – Ông bác ngáp rồi cả hai đi vào nhà.

“Hai con chuột” thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi vẫn đầy trên mặt. Một phen hú hồn, ăn vụng cũng sợ thế đấy. Diệp dựa vào đồng rom

“Có thấy ngứa gì đâu, thấy mệt thôi! Dựa vào cái rom này cũng êm mà!”

“Ừ không ngứa đâu, chỉ nóng thôi!”

Điệp giật mình nghe Vỹ nói vậy. Nó tá hỏa khi thấy mình đang ngồi sát Vỹ, dựa cả một bên người vào cậu. Thảo nào mà nóng là phải! Lại còn hai bát mỳ nữa cũng đã nguội đầu (tụi này ăn nhanh tới mức chưa kịp nguội mỳ), Vỹ thì không chịu nổi nóng.

Điệp vội vàng ngồi dịch ra, nhưng Vỹ đã quàng cánh tay qua vai nó:

“Cứ ngồi đó, tôi bắt đầu lạnh rồi!”

Điệp ngồi im lại, nhìn Vỹ. Mặc có mỗi một cái áo phông lại ra ngoài thế này thì lạnh thật. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn về đêm, nhưng những vì sao trên kia vẫn lung linh chiếu sáng.

Hai đứa ngồi dựa đồng rom nhìn thẳng ra bên ngoài nhà, nhìn hồ nước trong vắt và cả những bụi chuối rung và hàng tre xào xạc theo gió. Con đường làng ngoài kia rất yên tĩnh, không có một bóng người, chỉ thấy có những âm thanh về đêm tĩnh mịch. Bầu trời nơi thôn quê thật cao rộng, vàng trắng trên trời tỏa sáng vàng vạc chiếu những ánh sáng đầu xuân. Ánh trăng chiếu lan sang khắp bầu trời, những vì sao cứ thế lung linh tỏa sáng phải tới hàng trăm ngôi sao. Vỹ và Điệp cứ thế đếm xem được bao nhiêu sao, quên mất cả việc đang ăn mỳ.

“Nhiều quá, mới được 20 ngôi sao thôi!”

“Tôi được 50 rồi đó, 51, 52,...Chà 56 rồi, nhiều ghê à!”

“Ồ nông thôn cũng đẹp mà, đúng không?”

“Công nhận điều đó, cảnh rất bình dị mà rộng lớn!”

“Tất nhiên là rộng lớn rồi, vì thế mới nhiều sao thế kia chứ? Ngày xưa về quê là tớ cùng bọn trẻ con thường chơi cái trò ước nguyện với sao, đứa nào phải tìm ngôi sao sáng nhất rồi được ước một điều! Mà ước mấy điều trẻ con ấy mà. Nghĩ đến vui lắm.”

“Thế à? Vậy thì tôi thử nhé!”

“Mấy tuổi rồi còn ước chứ, hi hi.”

“Kệ, cho vui ấy mà. Thế cứ ngồi đây chán chết!”

“OK ngay, tớ cũng thích trò đó.”

Vỹ và Điệp cùng chọn cho mình một ngôi sao rất sáng, lăm lăm cái gì đó có vẻ bí mật lắm rồi quay sang đối phương.

“Vỹ, cậu ước gì vậy?”

“Còn cậu thì ước cái gì?”

“Điều ước của tớ trẻ con lắm đấy, cậu có muốn nghe không?”

Vỹ gật đầu.

Điệp bỗng nhướn người lên, quàng tay qua cổ Vỹ ôm lấy cậu rất nhẹ nhàng. Nó mỉm cười:

“Tớ ước rằng mẹ cậu sẽ trở lại và ôm cậu còn hơn cả thế này!”

Vỹ sững người. Hóa ra Điệp đã ước điều ước từ việc cậu được mẹ nó ôm. Nó biết rằng lúc đó cậu mong được mẹ mình ôm biết bao nhiêu.

“Nhưng Vỹ à, cậu ước cái gì thế?”

“Tôi có thể bí mật không?”

“Được, khi nào nói cũng được! Hihi!”

Điệp lại nở một nụ cười dễ thương.

Vỹ mỉm cười rất nhẹ, cậu hài lòng với nụ cười đó.

Trên bầu trời vẫn tỏa sáng biết bao ngôi sao...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tết không có em

Sáng hôm sau.

Trời mừng 2 rất đẹp, nắng lên nên Điệp dậy sớm. Chà 6h rồi, chắc nó dậy sớm nhất nhà ấy chứ!

Nhưng nó đã nhầm. Nhà ngủ rất sớm nên ai cũng dậy cả rồi, Vỹ dù đêm qua ngủ muộn nhưng giờ đã thấy cậu đi tập thể dục buổi sáng về.

Bác gái đưa cho Điệp một chậu hoa đào nhỏ:

“Cháu giúp bác mang cái này sang nhà bà Hoa được không?”

“Dạ được ạ!” - Điệp cầm lấy chậu hoa.

Tất nhiên là nó rủ luôn Vỹ đi theo rồi, chậu hoa nhỏ nhưng cũng rất nặng, nó cần có “trợ giúp đắc lực” chứ. Vỹ vì hôm qua nhận được điều ước rất hay của Điệp nên không phản nản gì, bè luôn chậu hoa cho Điệp, gương mặt cậu còn tươi tỉnh là đằng khác.

Sau khi mang chậu hoa cho bà Hoa gì đó, Điệp và Vỹ đi về. Công nhận đường xa thật, nhưng mà cái phong cảnh ở đây đẹp thật đấy. Sớm ra đã thấy ruộng lúa, đồng cỏ, cây cối thật đẹp và thoáng mát nữa.

“Quê cậu công nhận đẹp đấy!”

Điệp tự hào nghe câu đó:

“Hìhìhi cậu cũng đừng ở biển nhiều quá, đến nông thôn cũng vui lắm!”

“Ừ vậy ta đi tham quan cái nơi vui này ok chứ?”

Điệp đồng ý cái rụp, nó lập tức đi lên phía trước. Chà chà ra về dẫn đường đây mà! Bỗng nhiên có một bóng người chạy về phía nó rất nhanh. Là anh Bằng! Gương mặt anh hầm hầm tức giận.

“Điệp!” - Bằng cất giọng rõ nghe vô cùng giận dữ, không phải là anh Bằng dịu dàng hôm nào.

“Anh...” - Điệp và Vỹ ngạc nhiên.

“Đi với anh!” - Bằng kéo tay Điệp đi.

“Anh, anh sao vậy? Đi đâu?”

“Anh không muốn em đi với ai hết, em phải đi cùng anh!” - Bằng kéo tay Điệp đi, anh rất khỏe nên Điệp không thể nào đứng yên.

Nhưng Vỹ thì tái cả mặt khi nhìn thấy Bằng hiên ngang đưa Điệp đi như vậy. Cậu kéo giắt tay kia của nó lại về phía mình:

“Cậu phải đi với tôi, cậu hứa rồi kia mà!”

“Nhưng tớ...”

“Rốt cuộc là cậu thích nuốt lời hứa sao?”

Cả hai tay Điệp bị hai anh em kéo (tác giả liên tưởng chuyện tình tay ba phim/tiểu thuyết “Bong bóng mùa hè” quá). Điệp không biết đi theo ai. Bằng tức giận:

“Em ấy đi với anh, không đi với em!”

“Nhưng Điệp cũng đã hứa đi với em, đâu thấy hứa hẹn gì với anh?” - Vỹ cũng tức giận chẳng kém

“Rõ ràng Điệp nói muốn đi chơi cùng anh cả Tết này, tự dưng cậu đến xía vô vào đó chứ!” - Bằng quát to.

“Chính anh mới là kẻ phá đám tôi thì có!” – Đôi mắt Vỹ bùng cháy ngọn lửa, nhìn thẳng như muốn thiêu đốt ánh mắt đang tức giận của Bằng.

“Thôi được rồi, phục phục phục!!!” - Bỗng có tiếng gọi vang lên.

Cả ba giật mình nhìn một nhóm người đi đến. Bằng buông tay Điệp ra, mỉm cười:

“Anh xin lỗi hai đứa, là do anh bị chúng nó ép ấy mà!”

“Hả? Cái gì cơ?” Một người trong nhóm người đó nói:

“Tụi anh hôm qua chơi trò chơi, Bằng thế nào lại thua nên tụi anh bắt Bằng phải một lần thể hiện ra mình cũng biết nóng nảy vì Bằng dịu dàng quá, muốn xem khi nóng nảy sẽ thế nào. Nhưng Bằng thì không biết làm thế nào cả, thế là tụi anh bày ra cái trò này ấy mà. Sorry hai em nhé, nhưng nhìn hai anh em chiến đấu giành mỹ nhân hay ra phết!”

Điệp như muốn gục xuống đất, còn Vỹ chỉ muốn đá bay mấy thằng bạn của anh trai mình. Bằng nhìn cậu. Vừa rồi anh tức giận giả vờ thôi, nhưng thực sự anh chưa bao giờ tức giận được như thế dù chỉ là đóng kịch. Bởi vì, có lẽ trong cái màn kịch vừa rồi cũng xen sự tức giận thật vào đó. Anh thích Điệp, đã lâu lắm rồi. Và Vỹ đến, Vỹ đi cùng Điệp có thể lay động sự dịu dàng của anh. Chỉ có điều, anh không thể nào tức giận được như Vỹ. Một khi Vỹ đã nổi giận thì không ai có thể cướp đi của cậu ấy cái gì. Nhìn đôi mắt cậu lúc cãi nhau với Bằng, anh đã cảm thấy những ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt ấy thiêu đốt được anh. Anh có tức giận đến đâu cũng sẽ không thể nào được nắm tay Điệp tiếp tục đi trên cánh đồng mệnh mông như ngày hôm qua...

Có lẽ, Vỹ mới là người làm cho Điệp cảm thấy vui nhất.

“Điệp à...” - Bằng bước tới.

“Sao hả anh?”

“Anh sẽ về.”

“Cái gì? Tại sao?” - Điệp hoảng hốt.

“Anh có việc nên phải trở về, em cứ ở lại đây đi!”

“Anh, em không muốn anh về!”

Cả Bằng và Vỹ đều rất ngạc nhiên vì câu đó.

“Nhưng anh không thể ở lại được đâu...” - Bằng đặt tay lên vai Điệp. Thực ra anh quá rối để ở lại đây, nhưng ở lại mà nhìn Điệp vui bên Vỹ thì anh không muốn.

“Vậy anh xong việc sẽ quay lại đây chứ?”

Bằng gạt mình, lưỡng lự một hồi rồi anh đáp:

“Có thể, nhưng anh cũng không biết nữa...”

“Anh!!!!” - Điệp lao tới ôm lấy Bằng, ôm rất chặt là đằng khác. Nó khóc, lúc nào cũng dễ khóc – “Em không muốn anh đi đâu!”

“Điệp à anh...” - Bằng không biết nên làm thế nào.

Anh cũng không muốn rời xa nó.

Nhưng, nếu như có anh thì làm được gì chứ?

Anh nhìn Vỹ vẫn đang im lặng nhưng đôi mắt rất tức giận nhìn Điệp ôm anh.

“Điệp à có phải chúng ta xa lìa vĩnh viễn đâu mà em khóc thế? Anh chỉ về có việc thôi, rồi anh sẽ quay lại. Em đừng buồn!”

Điệp buộc phải buông Bằng ra, nhưng nó vẫn cố nói tiếp:

“Anh, em sẽ nhớ anh, đợi anh, nhất định!”

Bằng mỉm cười nhẹ. Anh tin Điệp.

Dù cả Tết này anh không có nó

Nhưng, anh luôn tin những lời nó nói.

Anh cũng sẽ nhớ nó...

...và đợi nó đáp lại tình cảm của anh!

Bằng trở về Hà Nội. Thanh là người ra đón anh

“Anh Bằng, anh cũng đến quê Điệp ă?” – Thanh vừa nói vừa lăng xăng giúp anh xách đồ vào nhà.

“Ừ, anh đến rồi!”

“Đẹp không anh? Em nghe nói là vùng quê rất đẹp!”

“Đúng rồi, đẹp lắm! Anh rất thích nơi đó. Anh có chụp ảnh đây nè, có thích xem không?”

Thanh nhìn ảnh, xuýt xoa:

“Ồi thích quá đi, em cũng muốn đến đó ghê à! Máy hôm qua ở nhà chán chết đi được ấy anh, bạn bè đi hết rồi, cả Vy nữa. Vy đi đâu thế anh?”

“À thì...”

“Anh à em rất muốn gọi xem Vy thế nào thôi mà, cậu ấy ở đâu thế anh?”

“Vy cũng đến quê Điệp!”

“Hà cái gì?” – Thanh giật mình.

“Nó không sao đâu, đang rất vui mà!” - Biết rằng Thanh thích Vy nên Bằng cũng phải bảo vậy.

Nhưng Thanh chẳng hề ghen đâu, chỉ hằm hằm:

“Đáng ghét, đi chơi mà không rủ mình đi. Hôm nào về em sẽ cho Vy một trận!”

“Em với Vy thân ghê nhì, thảo nào Vy rất quý em!”

“Hihi anh cứ nói quá!” – Nhưng thực ra Thanh rất vui khi nghe thế.

Thanh không thích Vy như kiểu nam nữ thích nhau.

Thanh thích Vy với tư cách là một người bạn tốt.

Luôn chia sẻ cùng nhau những niềm vui.

Và dù Vy có đi đâu, với ai Thanh cũng không bao giờ lo nghĩ.

Chỉ có một người là khác hẳn. Mấy ngày nay đón Tết cùng nhà bác, việc đầu tiên sau đón Tết của Trinh chính là chạy sang nhà Vy.

Nhưng vừa sang nó đã nghe được câu chuyện đó.

Vy đến quê Điệp?

Hai đứa ở lại với nhau?

Vy ở lại với Điệp, Vy thích Điệp sao?

Những ý nghĩ bắt đầu nhen lên trong đầu Trinh.

Trinh cảm thấy tức giận vô cùng.

Nó chạy đi giữa đường phố ngày Tết cũng còn đông đúc. Trinh khóc. Nó ghen. Nó rất tức giận khi biết Vy đã không ở lại với nó mà đi cùng con bạn mà nó ghét nhất trần gian này.

Mặt Trinh đỏ cả vì khóc, nước mắt trào tuôn, nó đánh phấn son nhiều nên lem luốc cả mặt.

Bỗng dưng có bàn tay nắm lấy vai nó:

“Khóc làm gì xấu lắm cô bé!”

Trinh hốt hoảng quay lại thì bị chụp lên mặt bởi một tấm vải.

Trong tấm vải có...

Thuốc mê...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ngọn lửa natri

Đau đầu quá! Đây là đâu thế này?

Trình lơ mơ tỉnh dậy, và cuối cùng phát hoảng khi biết mình bị trói chặt.

Nó đang nằm trong một căn phòng.

Căn phòng này quen quá...!

Nó không mơ đấy chứ???????

Đây chính là căn phòng mà hồi 5 tuổi nó bị đưa đến và chịu một quãng thời gian mà nó không muốn nhớ.

Cái hình ảnh cô bé 5 tuổi bệnh tật, yếu đuối chịu mọi hành hạ, đánh đập...

Trình hét lên.

“Im mồm ngay, sao mày vẫn chẳng hề khác vậy nhỉ?” - Một giọng nói khiến Trình giật mình.

Trình nhìn về phía người nói và suýt nữa nó đã ngất đi...

2 tuần trôi qua thật nhanh. Cuối cùng thì Điệp và Vỹ cũng từ biệt ngôi làng bên vùng đồng quê rộng lớn, từ biệt những ngày Tết rất vui vẻ để trở về thành thị, tiếp tục nhịp sống thường ngày. Học kỳ II sẽ rất nặng đây, còn sắp thi cấp III kia mà!

Tàu vừa về đến ga, Điệp đã nhìn thấy Thanh và anh Bằng đứng đó chờ.

Điệp chạy ngay xuống ôm lấy anh Bằng yêu quý của nó:

“Anh!!! Sao anh không quay lại làm em chờ mãi?”

Bằng mỉm cười, Điệp nhớ anh tới vậy sao?

“Anh xin lỗi, anh không thể quay lại được! Nhưng giờ em và anh lại gặp nhau còn gì?”

Vỹ lại nguyết dài, cậu bước tới Thanh. Thanh nhảy cẫng lên:

“Cậu đi chơi mà không rủ tớ theo, cả Tết ngồi chán như con gián vậy!!!”

“Thôi mà Thanh tớ xin lỗi, vậy sau Tết tớ sẽ cho cậu đi chơi vậy!” - Vỹ cười dỗ Thanh.

“Ừ chịu, sau Tết thì vui gì nữa?”

“Cậu cứ giận thế tớ cũng... giận luôn đấy!”

“Ấy tớ đùa mà, sau Tết thì sau Tết, hí hí hí!!!”

Đôi bạn Vỹ - Thanh cũng dễ thương phải không các bồ tèo?

“Ừa nhưng Trình đâu nhỉ?” - Vỹ hỏi.

“Anh cũng chẳng thấy con bé đâu cả!”

Cả Thanh và Điệp khó chịu ra mặt, hai anh em này dù thế nào cũng phải nhớ tới con bạn “quyên sinh” đó!

“Lo gì, ngày mai đi học rồi sẽ gặp thôi!” – Thanh và Điệp cùng nói.

Ngày hôm sau.

Trường học mới buổi sớm đã đông đúc học sinh đi lại. Đứa nào cũng túm tụm vào nhau kể cho nhau nghe biết bao nhiêu chuyện hay trong Tết. Không khí thật náo nhiệt vui vẻ, cũng cuối tháng 2 rồi, trời đã bắt đầu âm ỉm nên càng vui hơn.

Nhóm bạn Vỹ, Điệp, Thanh đứng ở cổng. Điệp và Thanh chẳng mấy vui gì khi Vỹ cứ đứng đợi Trình.

Và cuối cùng, cái bóng dáng ấy cũng đến.

Ai nấy vui mừng, trừ Diệp và Thanh, chạy đến chỗ Trinh. Trinh mọi khi đều rất xinh đẹp, nhưng hôm nay có vẻ bơ phờ, tuy nhiên nụ cười vẫn được nó vẽ trên môi. Nó vui vẻ đáp lại câu hỏi của mọi người, rồi đến cạnh Vỹ nói chuyện với cậu trong sự tức giận của Diệp và Thanh.

Nhưng những người bạn đó thì vẫn coi là chuyện thường.

Còn chúng ta hẳn sẽ rất ngạc nhiên.

Vì chắc chẳng ai nghĩ Trinh lại đang ở đây cả.

Rõ ràng Trinh bị ai đó tẩm thuốc mê, nói chung là bất cóc.

Chuyện gì đã xảy ra thì các bạn cũng sẽ sớm được biết nhé!

Cũng là đầu năm mới nên các cô giáo cho kết thúc buổi học sớm. Vỹ gọi ngay Diệp lại:

“Diệp, có tới PVL với tôi không? 3h chiều nhé!”

“Chiều nay tớ đi chơi với Thanh rồi, hẹn cậu khi khác vậy!”

“Ừ không sao!” - Vỹ mỉm cười.

Diệp cũng cười lại.

Có lẽ là hai nụ cười cuối của những bình yên vừa qua chuẩn bị khép lại. . .

2h30 chiều. Tại nhà Thanh.

Mẹ Thanh là một người phụ nữ to béo nhưng hiền lành. Mẹ Thanh rất ngạc nhiên khi thấy một cô bé xinh đẹp đi tới:

“Cháu chào cô, cháu là bạn của Thanh! Cho cháu hỏi Thanh có nhà không ạ?”

“Nó đi chơi rồi, có việc gì không cháu?”

“Dạ bạn ấy cầm nhầm vở của cháu về, cháu có thể lên lấy không ạ?”

“Được cháu cứ lên đi!”

Trinh bước lên cầu thang, không để ý chiếc vòng tay của nó bị tuột ra rơi xuống. Mẹ Thanh giật mình nhặt lên định gọi nhưng Trinh đã lên cầu thang. Chiếc vòng đó khắc cái tên Đỗ Quyên Trinh.

Trinh đi lên gác. Phòng Thanh không khóa cửa, nó đi vào. Đó là một căn phòng rất rộng, giường kê một góc, bàn học một góc, bàn máy tính một góc, và hầu như một nửa phòng dành cho thí nghiệm Hóa học vì Thanh vốn là học sinh giỏi Hóa.

Trinh bước tới những thí nghiệm hóa học ấy.

Ký ức của cái hôm Tết hiện về... “Tại sao ông lại ở đây?”

“Thế mày nghĩ tao ở tù dễ thế à? Tao chuyên gia vượt ngục đấy, mày đừng nghĩ tù vượt ngục chỉ có ở nước ngoài hay trong truyện nhé. Tao suýt không nhận ra mày luôn cô bé ả, mới hôm nào mày đã lớn và xinh đẹp thế này sao?” - Kẻ đó tiến lại về phía Trinh.

“Ông... ông muốn làm gì...?”

“Mày yên tâm, tao không làm gì mày đâu! Tao chỉ làm gì cả cái nhà thằng bác nào đó của mày thôi.”

“Ông...! Tôi cấm ông làm gì bác tôi!”

“Vậy à? Nhưng tao cứ thích đấy, còn mày làm gì được tao?”

“Tôi van lạy ông, ông đã giết cha tôi rồi, xin ông...”

“Được! Vậy thì mày phải làm cho tao một việc!”

“Ông nói đi, việc gì cũng được!”

Kẻ đó lờ mắt:

“Mày quen một thằng tên là Quang Vỹ và một con bé tên là Lan Diệp phải không?”

“Sao ông biết họ???”

“Haizz sao tao lại không biết, chính chúng nó đã khiến tao phải vượt tù mà. Hôm đó tao định ăn trộm thì con Điệp đó dù rằng nó ốm nhưng nó cũng chống cự tao siêu hơn mày nhiều, cái thằng Vỹ thì cũng khôn nữa, trúng phát dao của tao mà nó vẫn chống được tao. Tao phải báo thù hai đứa đó!”

“Ông không được hại Vỹ!” – Trinh kêu lên.

“Yên tâm, nó chưa giết tao thì tao chưa hại nó. Tao chỉ muốn cho nó đau khổ một lần thôi! Bây giờ tao chỉ cho mày một chỗ, mày đến đốt sạch nơi đó cho tao...”

“Nhưng tôi sẽ mang tội chết, tôi không thể! Tôi không thể đốt nhà được!”

“Mày ngu thế, mày phải đốt lúc nào thằng Vỹ sắp đến, để nó đập lửa. Còn ai đốt, mày đổ quách cho con Điệp, thế là xong chứ gì? Mày có làm không? Nếu không làm cả nhà bác mày cũng đi đòi theo bố mày luôn!”

“Không được, tôi làm...” – Trinh run lên.

Trinh nhìn bàn thí nghiệm của Thanh.

Trên đó có một chất natri rắn khá lớn.

Hai tay Trinh run run cầm con dao, cắt một mẫu to bằng ngón tay cái.

Nó gói lại, và nhanh chóng đi khỏi.

Hắn bạn còn nhớ ở chương 41: Cố gắng được đền đáp, đã có một chi tiết “Vật lý thì linh kinh, chứ Hóa học ấy hả, chỉ một cục natri có nước cũng đủ cháy bùng lên rồi.”

Và bạn không được quên chi tiết này nhé, nó sẽ được sử dụng ngay sau đây.

Thanh và Điệp đi mua sắm đủ thứ, sau Tết đi chơi thật là vui. Hai đứa chọn quần áo, rồi mua bánh trái rồi là vui. Chiều nay phải khoáng sạch Hà Nội này mới được, ôi vui quá đi mất!

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại. Là Trinh.

“Alo...” - Điệp bực bội nghe máy.

“Cậu đến PVL của Vỹ đi!”

“Sao phải đến?”

“Tôi cần vào đó, Vỹ cho phép rồi nhưng tôi không có chìa khóa. Cậu có một cái đúng không? Đến mở cửa giúp tôi!”

“Cậu cứ chờ Vỹ đến đi!”

“Đến ngay đi, có một số thứ của cậu làm thí nghiệm ở đây cần dọn đi nếu không tôi sẽ vứt đấy!”

“Không được vứt, tôi sẽ đến!” - Điệp hoảng hốt.

Thanh hỏi:

“Sao thế?”

“Tao có việc, đi một lát rồi quay lại!”

Rồi Điệp vội vã lên xe đạp phóng đến PVL của Điệp. Chủ nhà cũng đang đi vắng, may có cô osin ra mở cửa. Lúc này là 2h55 chiều, Vỹ chưa đến. Điệp và Trinh đi lên, Điệp mở khóa đi vào.

Trinh lập tức ném một cái lon tới trước chân Điệp.

Điệp vấp phải nó, ngã nhào xuống đồng thí nghiệm.

Rầm một cái!

Trinh lập tức vớ bình nước đổ vào cục natri đang giấu.

Lửa bùng lên rất nhanh, bén vào những thứ đồ thí nghiệm.

Trình kêu lên:

“Trời ơi, Điệp! Cậu ngã vào làm cháy rồi!”

Điệp ngẩng lên. Ngọn lửa đang bén vào đủ các đồ thí nghiệm, nó hốt hoảng tột độ. Nó đang chưa biết làm gì thì Trình cũng ngã, lửa càng to, Điệp cũng cuống hấn. Đúng lúc đó Vỹ đến...

“TRỜI OI CÁI GÌ THẾ NÀY?????????” - Cậu hét lên.

Cậu vội vàng lấy cả bình cát của bình cứu hỏa trong nhà phun vào đồng lửa. Sau một hồi đấu tranh, lửa đã dập, vì được dập nhanh nên tường phòng với nhiều đồ khác của gia đình không sao, nhưng một nửa đồ thí nghiệm đã bị cháy hỏng.

Vỹ chưa hết hoảng loạn, cậu tới đỡ Trình đang ngã trên đất, gương mặt tỏ vẻ đau đớn.

“Trình! Tại sao lại có chuyện này!!!!!!?” Trình quay sang Điệp vẫn đang ngã vào đồng đồ thí nghiệm.

“Tớ thấy Điệp ngã vào đồng thí nghiệm đó, và rồi lửa bốc lên, tớ không biết gì cả nữa. Tớ sợ quá, Vỹ, tớ sợ chết lắm!” – Trình ôm chặt Vỹ.

Vỹ nhìn đồng thí nghiệm bị Điệp ngã vào, toàn là đồ điện cả. Cậu lạc giọng:

“Điệp, nói như vậy nghĩa là cậu đã đốt lửa?”

Điệp vội ngồi dậy:

“Không phải tớ, thực sự tớ không biết chuyện gì xảy ra cả!

BỐP!!!!!! Một cái tát cực mạnh giáng xuống mặt Điệp.

“Còn chối sao? Tôi thật không ngờ cậu là con người như vậy! Cậu có biết những thứ này đáng giá với tôi thế nào không? Tôi không coi chúng như những đồng tiền thôi đâu!!”

Điệp sững sờ trước cái tát quá mạnh của Vỹ, nó bật khóc nức nở:

“Vỹ, tớ không làm! Thực sự tớ không làm! Tớ không bao giờ dám đốt đồ thí nghiệm của cậu cả, cậu biết điều đó mà! Vỹ, cậu phải nghe tớ chứ? Không phải là tớ làm, tớ đâu dám đốt nơi này để gây án mạng chứ????”

“IM NGAY ĐI!!!!!!!!!!!!!! Tôi không muốn gặp cậu nữa, cậu cút đi cho tôi!!!” - Vỹ tóm áo Điệp kéo ngay nó ra ngoài cầu thang.

Điệp quay cuồng, hoảng loạn, chính nó còn không biết chuyện gì đang ập đến với mình.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Người bạn tốt

Cả trường như bị khủng bố khi biết đến cái tin:

“ĐIỆP ĐỐT PHÒNG THÍ NGHIỆM CỦA VỸ!!!!”

Ai nấy đều kinh hãi, thậm chí chúng nó rầm rộ kéo đến xem cái phòng thí nghiệm đã tan hoang ấy. Dù rằng tường nhà chẳng sao cả, nhưng mọi thứ thí nghiệm đều đã cháy hỏng hết, đũa nào đũa nấy đều hẫ hững.

Còn Điệp như rơi vào trạng thái khủng hoảng thực sự. Chỉ có Thanh dám đến hỏi nó:

“Điệp, mà thực sự đã đốt PVL của Vỹ sao?????”

“Không, không phải tao!!!!” - Điệp hét lên – “Tại sao lại đổ cho tao, tại sao? Không phải tao, không phải tao mà!” – Điệp như giống một người điên, nó bám chặt lấy tay Thanh.

Thanh khi nghe tin rất giận, nhưng nhìn Điệp như vậy nó cảm thấy Điệp đúng là bị oan. Nhưng nó không biết làm thế nào để tin được cả, nó chỉ biết phải

bảo vệ Diệp. Diệp luôn là bạn thân của Thanh, Thanh luôn phải tin tưởng Diệp, chuyện giờ chưa có chứng cứ mà. Thế là Thanh kéo Diệp đi:

“Đi! Chúng ta đi học thôi!”

“Không, tao không đi đâu!” - Diệp khóc.

“Mày không thể bỏ học được, tao sẽ bảo vệ mày!”

Diệp ngẩng lên:

“Thanh, mày không coi tao là...”

“Chuyện này vô căn cứ như thế, tao cần phải làm rõ! Đi, tao không ủng hộ Vũ đâu dù cậu ấy là bạn tao. Tao sẽ bảo vệ mày, mày đừng lo!”

Nghe lời Thanh, Diệp đến trường. Cả trường đã đứng vây quanh trước cổng, ai nấy đều phẫn nộ khi Diệp tới, có đứa còn ném giấy rác vào người Diệp kèm theo lời c.h.ử.i bới:

“Mày là đồ khốn!”

“Mày là đáng chết, đồ giết người!”

“Mày dám đốt phòng của người khác sao?”

“Nếu bị đốt vào người mày có chịu được không vậy?”

“Xông vào đánh chết nó đi!!!”

Hàng trăm đứa quá tức giận xông vào định đánh Diệp. Nhưng Thanh đã đứng chắn cho Diệp:

“Đứa nào dám động vào một sợi tóc của Diệp tao sẽ bẻ gãy xương đứa đó! Cả lũ chúng mày cứ việc, tao chấp tất!”

Cả trường ai mà chẳng biết Thanh cực kỳ giỏi võ, cả lũ chùn bước (mặc dù Thanh làm sao đánh được trăm đứa chứ). Nhưng có đứa là fan của Trình và Vũ, tức quá không chịu được cứ xông vào. Kết quả là bị Thanh giáng cho một cú đá gãy cả mấy cái răng liền.

Thằng bị đá ấy nhìn thấy Trình và Vũ đến, vội vàng chạy tới:

“Vũ, con chó chết Thanh nó đánh tớ đây này!”

Vũ đưa đôi mắt này lửa nhìn Thanh, nhưng Thanh không hề sợ. Cậu bước tới:

“Cậu dám bảo vệ con khốn này sao?”

“Đó là bạn tôi, có gì tôi không được bảo vệ!” – Thanh hùng dũng.

“Bạn ư? Cậu có biết nó đã làm gì không?”

“Tôi biết, nhưng chắc gì là Diệp! Nếu không có chứng cứ, không thể xác minh đó là Diệp được!”

Trình bước đến:

“Tôi chính là chứng cứ! Chính tôi đã nhìn thấy Diệp ngã xuống đồng thí nghiệm gây cháy!”

Diệp vội vàng cãi:

“Là do tôi vấp phải cái lon nên mới ngã, tôi không hề chủ động gây cháy!”

“Câm mồm, mày không được lý sự!” - Mấy đứa con gái tức giận.

“Diệp, cậu không cần nói gì cả!” – Thanh nói, rồi quay sang Trình – “Cậu nhìn thấy ư? Nhưng làm sao để tôi có thể tin cậu đây? Cậu cũng ở đó kia mà!”

“Ý cậu là cậu đổ cho tôi sao? Tôi nói cho cậu biết, chắc chắn cậu đồng lõa với con Diệp nên bảo vệ nó đúng không?????”

“Đúng đó!!!” – Cả trường hưởng ứng theo Trình.

Trình không hề run sợ, nó ngẩng cao đầu nhìn Trình và Vũ:

“Nếu như tôi bắt được kẻ nào đốt cái phòng vật lý đó mà không phải là Diệp, các cậu sẽ phải hối hận!”

“Được, vậy cậu thử đi! Còn nếu không được thì sao?” – Trinh chua ngoa.

“Nếu không được tôi sẽ chuyển trường luôn!”

“Được, thế cậu cứ làm đi! Tôi cho cậu đúng ba ngày đấy.” – Trinh lên giọng.

Giờ tan học.

“Thanh à, sao mày dám cá cược như vậy chứ?”

“Dám chứ sao không, tao sẽ đòi lại công bằng cho mày!”

“Nhưng mày sẽ bị cả trường tẩy chay, và còn sẽ chuyển trường nữa...”

“Tao đã thua đầu mà chuyển, giờ chúng ta cần phải hợp sức. Tao cực kỳ nghi con ghẻ lờ Quyên Trinh đó. Để rồi xem tao sẽ làm được!”

“Thanh, cảm ơn mày. Tao nhất định hợp sức cùng mày!” – Điệp mỉm cười.

“Điệp, chúng ta là bạn tốt mà!” – Thanh nắm lấy tay Điệp.

Điệp mỉm cười tươi hơn nhìn Thanh.

Thanh đúng là người bạn tốt của nó.

Cho dù cả Thế giới này quay lưng với Điệp đi chăng nữa.

Người đầu tiên vẫn ở cạnh nó chính là người bạn tốt này! “Em nói gì? Tại sao có thể thế được???” – Bằng hét lên.

“Anh, thực sự tụi em đang rất khó!” – Điệp và Thanh cùng nói. – “Anh có thể tin tụi em, giúp chúng em không?”

“Anh nhất định sẽ giúp, anh không tin là Điệp làm đâu!”

Điệp lại cười một lần nữa.

Vẫn còn có anh.

Tức là vẫn còn có hy vọng.

Đúng lúc đó Vỹ về.

Cậu lạnh lùng nhìn Điệp một cách tức giận và thách thức.

Bên má của Điệp lại thấy đau.

Cứ chờ đó, Vỹ!

Rồi sự thật nhất định phải được làm rõ!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Làm rõ sự thật

Đầu tháng 3. Trời mùa xuân ấm áp.

Thanh đã mất một ngày, nhưng vẫn không thể tìm ra được một manh mối nào, dù rằng kẻ nó khoanh vùng thì đã có rồi.

Nó mệt mỏi vô cùng.

Nhưng nó không thể bỏ mặc Điệp được.

Sao tự dưng Điệp lại gặp một chuyện khủng khiếp như vậy kia chứ?

Vỹ hiểu lầm cũng đúng...

Vì Vỹ rất yêu thích những đồ thí nghiệm ấy.

Thanh nhìn ra bản thí nghiệm của mình, nó cũng rất yêu những thứ đồ Hóa học.

Và bỗng nhiên...

Đôi mắt tinh ranh của nó nhìn thấy một thứ!

Cục natri trên bàn nó đều được gói gọn gàng, sao tự dưng lại mở ra như vậy?

Thanh bật dậy, chạy đến chỗ bàn thí nghiệm. Nó vội vàng lấy thước đo lại kích thước của cục natri. Ngắn đi tận 2cm! Rõ ràng là có chuyện không bình thường! Thanh chợt nhớ, thứ natri này dùng để có lửa rất tốt, vì chỉ cần nước đổ lên...

“MẸ OI!!!!” – Thanh vội chạy xuống nhà.

“Gi thế con?” - Mẹ Thanh đang gọt hoa quả, giật mình nghe tiếng con.

“Mẹ ơi, mẹ vào phòng con có động đến bản thí nghiệm không?”

“Không, mà mẹ còn chẳng vào cơ! Mấy ngày nay phòng con không bản, chưa phải lau dọn.”

“Thế thì có ai vào phòng con ngoài mẹ chứ?”

“Hình như không có đâu... À phải rồi, hôm trước có một cô bạn đến lấy vở vì con cầm nhầm của bạn ấy, có lên phòng con!”

Tại Thanh suýt ù đi:

“Gi cơ ạ? Là ai hở mẹ????”

“Mẹ không biết nữa, à quên, hôm đó bạn ấy có làm rơi cái vòng tay, mẹ quên khuấy đi mất. Để mẹ lấy con mang đến trả bạn nhé!”

Mẹ Thanh chạy ra ngăn kéo lục lục cái gì đó.

“Chà đâu nhỉ? Hay là mẹ bán đồng nát mất rồi? Ừm ừm!”

Thanh nóng như lửa, mẹ mà bán đồng nát thì coi như đời mình tàn!

“A đây rồi, cái vòng tay đẹp thế này làm sao vứt đi được!” - Mẹ Thanh giờ ra chiếc vòng tay.

Thanh vội vàng cầm lấy xem. Và đập ngay vào mắt nó chính là dòng chữ rất to khắc trên vòng: Đỗ Quyên Trinh

“Alo Diệp, mau mau đến PVL của Vỹ!”

“Alo anh Bằng à, Vỹ có ở PVL hả anh? Được được, chúng ta mau đến đó ngay!”

Sau khi gọi điện, Thanh mang chiếc vòng, cục natri cùng Diệp và Bằng đã có mặt ngay tại “hiện trường vụ án”. Lúc này Vỹ cũng vừa chuẩn bị dọn dẹp lại phòng, mấy ngày nay cậu vẫn chưa hề dọn rồi.

“Dừng lại đã Vỹ!!!!!!” – Thanh hét lên.

Vỹ giật mình quay lại thấy ba người đã đứng ngay đó. Cậu thờ ơ:

“Tránh ra đi, tôi không rảnh gặp mấy người! Về mau!”

“Cậu đừng dọn dẹp vội, hãy để cho bọn tớ tìm kiếm đã. Sẽ phát hiện ra thủ phạm đấy! Xin cậu, nếu như cậu muốn biết người thực sự không phải là tớ!” - Diệp tha thiết.

Vỹ lạnh lùng nhìn Diệp. Cậu giận nó, không muốn tha thứ cho nó nhưng cậu cũng muốn người đã đốt đồ thí nghiệm của mình không phải nó. Thế là Thanh, Bằng, Diệp đi ngay vào trong. Tất cả lục lọi khắp phòng, đồ đạc ngổn ngang quá. Anh Bằng vốn rất thông minh liền lập tức nghĩ ra ý:

“Chúng ta hãy tìm ở những thứ bị cháy và khu vực bị cháy, chắc chắn sẽ có cái gì đó!”

Tất cả liền nghe theo chạy đi tìm. Và anh Bằng đã phát hiện ngay trên một bóng đèn bị cháy:

“Các em, nhìn xem! Có cái gì trên bóng đèn nè!”

Thanh và Điệp chạy tới, Vỹ cũng đứng nhìn theo. Đó là một thứ gì đen thui, dẻo, bám vào bóng đèn.

Bằng tài học Hóa, nhận dạng các chất rất siêu đẳng của mình, Thanh sau một hồi mầy mò liền phán:

“Thứ này không thể là thứ khác ngoài natri của em! Nhưng nó đã bị cháy đen, chứng tỏ có ai đã sử dụng nó gây cháy.”

“Nhưng là ai mới được chứ?” - Vỹ vẫn thờ ơ.

“Kẻ đó đã vào phòng tôi, cắt một miếng natri. Và người đó đây!” – Trình giờ ngay chiếc vòng tay ra trước mặt Vỹ.

Vỹ cứng đờ người khi nhìn chiếc vòng tay có cái tên ĐỖ QUYÊN TRINH

“Vỹ, giờ cậu đã tin chưa?” – Thanh hỏi.

“Tôi không tin! Không thể là Trinh được!”

Cả lũ đang suy nghĩ xem nên làm thế nào thì Điệp reo lên:

“A Vỹ, cậu từng nói với tớ khó có kẻ trộm nào vào được đây vì có camera theo dõi. Vậy camera đâu, cậu mau lấy ra xem vào ngày 27/2 có vụ gì xảy ra!”

“Đúng rồi, em mau lấy ra đi!” - Bằng gật đầu đồng ý.

Vỹ cũng ngớ người, vội vàng bật camera lên, tua về ngày 27/2.

“Lúc đó là khoảng 3h chiều, Trinh đã gọi tôi đến phòng này!” - Điệp nói thêm.

Camera hiện rõ hình ảnh Điệp đang mở cửa và bước vào.

Bỗng nhiên lúc đó Điệp ngã xuống đồng đồ thí nghiệm và ngọn lửa bùng cháy.

“Cảnh này nhanh quá, chậm lại!” – Thanh nói.

Vỹ cho chậm lại hết cỡ. Cậu nhìn thấy Điệp ngã bởi một cái lon. Cậu tiếp tục tua lại một lần nữa. Căng hết mắt ra, cậu thấy cái lon được ném bởi một cái tay bên cạnh.

Cái tay đó không thể là tay ai được nữa.

Vỹ như hóa đá.

Đoạn camera tiếp tục được quay chậm hơn. Và tất cả đã nhìn thấy ở một góc, Trinh vội vàng chỉ trong vài giây đã đổ nước xuống một cục natri nhỏ. Lửa bùng lên.

“RẦM!!!!!!” – Bàn tay Vỹ đập mạnh xuống cái bàn gỗ khiến cái bàn gãy cả một phần.

Gương mặt cậu đỏ bừng lên, cậu đứng dậy chạy ra ngoài.

Tất cả vội chạy theo Vỹ vì họ biết Vỹ đi tìm ai.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Dũng cảm đối đầu

Trinh vừa đi shopping về, diện đủ quần áo đẹp. Tâm trạng nó đang rất phấn khởi, mỗi khi vui là nó thường đi shopping mà chủ yếu là mua quần áo, váy vóc đủ kiểu.

Nhưng vừa về đến đầu ngõ, Trinh đã nhìn thấy Vỹ:

“Vỹ, cậu đến lúc nào thế? Mau vào nhà đi!” - Trinh hồ hởi.

Nó cũng hơi ngờ ngợ, trông mặt Vỹ không có gì gọi là vui vẻ. Cậu hằm hằm đi về phía Trinh:

“Nói cho tôi biết, có thật là cậu đã nhìn thấy Diệp đốt phòng tôi không?”

Trinh run người, cổ bình tĩnh:

“Đúng vậy...!”

“ĐÚNG SAO?????” - Vỹ hét lên làm Trinh giật bản mình. Rồi cậu giơ ngay ra chiếc vòng tay.

Trinh tái sắc khi nhìn thấy chiếc vòng của mình. Nó giật ngay lại.

“Sao...sao cậu lại có cái vòng này?”

“Là mẹ tôi nhặt được!” - Giọng Thanh vang lên phía sau Vỹ.

Thanh, Bằng, Diệp cũng nhanh chóng đi tới. Trinh lùi một bước, Thanh càng tiến đến. Giọng cô bé đầy phẫn nộ:

“Cậu đã đến phòng tôi, cắt một mẫu natri, sau đó gọi Diệp đến PVL của Vỹ cùng cậu, cậu đã ném cái lon ra để khiến cho Diệp ngã vào đồng đồ thí nghiệm coi như dựng lên màn kịch, và sau đó cậu đã cho nước vào cái natri này của tôi, đốt cháy mọi thứ, đúng không!?”

Trinh run sợ, nó lùi lại, mặt trắng bệch đi.

Diệp cũng run lên, nhưng mà run vì giận. Nó lạc cả giọng đi:

“Vậy có nghĩa, cậu cũng đã từng hại tôi. Ví dụ như cái lần bị ngã xuống nước, cậu cũng hại tôi? Là cậu sao?”

Trinh ôm đầu gào to:

“Tôi không làm gì cả, tại sao các người cứ đổ cho tôi!!!!????”

BÓP!!! Một cái tát giáng trời vào thẳng một bên má Trinh đến bật máu.

Trinh ngẩng lên, nó ngơ ngàng nhìn Vỹ đang không thể nhìn nổi con tức:

“Một cái dành cho những gì cậu đã hại Diệp ngày trước!”

Trinh chưa kịp hiểu gì thì BÓP mạnh hơn nữa, nó ngã bệt xuống đất, đau đớn vì trầy xước mình mẩy:

“Và một cái cho những gì cậu đã phá hủy của tôi!!!!!!!!!!” - Vỹ hét lên.

Trinh ôm mặt, khóc lóc nhìn Vỹ đang điên tiết, Diệp giận dữ, Thanh bất bình và Bằng tức tối vây quanh nó. Cuối cùng thì tội lỗi đều không thể giấu được. Trinh phải trả giá, phải trả giá nhục nhã như thế này sao?

“Thực sự tôi không muốn vậy, nhưng tôi cũng đã bị hại! Là tại hấn, là tại hấn!!!” – Trinh khóc gào.

“Hả? Tại ai?” - Bằng giật mình.

“Hấn là kẻ giết cha tôi, hấn hành hạ tôi suốt một thời gian dài trước khi đi Lan nuôi tôi! Hấn đánh đập tôi, coi tôi như một con chó chết. Và hấn gieo vào đầu tôi tội ác, những cái thứ ghê tởm nhất. Rồi hấn bắt tôi phải đốt phòng thí nghiệm của Vỹ, tất cả là tại hấn! Tại hấn!!!!!!”

Mọi người sững sờ nhìn Trinh đang khóc lóc. Hóa ra lại còn có cả chuyện này nữa ư?

Vỹ liền bước tới, kéo Trinh đứng dậy. Trinh giật mình hơn nữa, nó xấu hổ không dám nhìn cậu.

“Tôi không tha thứ cho cậu đâu, tôi sẽ mãi mãi không tha thứ cho cậu, vì thế cậu hãy quay mặt ra đây!”

Trinh quay lại, nhìn đôi mắt Vỹ đang rất muốn biết nhiều thứ.

“Kẻ đó là ai mà lại muốn đốt phòng của tôi?”

“Hấn nói hấn từng đi ăn trộm nhưng bị Diệp và cậu chống cự!”

Diệp giật mình:

“Lẽ nào là cái thằng đã đâm dao vào vai cậu hả Vỹ?”

“Đúng nó rồi chứ còn ai nữa?” - Bằng bảo. – “Thằng này đã đi tù rồi mà!”

“Hắn trốn tù, hắn đã uy hiếp tôi phải đốt PVL của cậu nếu không hắn sẽ giết nhà bác tôi!” – Trinh khóc. – “Tôi nay tôi sẽ phải đến gặp hắn báo cáo tình hình!”

“Được rồi, vậy mục tiêu của hắn còn có tôi! Vậy tôi sẽ đi cùng cậu!”

“Hả? Thế sao được?”

“Tôi muốn xem thằng đó muốn gì ở tôi, tôi không thể để nó làm càn mãi được. Những người khác sẽ gọi công an phục kích bên ngoài, còn cậu, vào đó nói chuyện với thằng đó, cầm tiết lộ một điều gì cả, vì hiện nay đang rất quan trọng! Những người khác ok chứ?”

“OK con gà đen!”

“Mấy giờ đến hả Trinh?”

“9h đêm, muộn đấy.”

“Được rồi, vậy mọi người thông báo các chú công an nhé, bởi chúng ta không thể bắt được thằng trộm đó đâu!”

“OK!”

Vỹ lập tức quay trở về để chuẩn bị cho tối nay đối đầu.

“Vỹ!!!” - Một tiếng gọi vang lên.

Cậu quay lại. Điệp đang ở ngay đằng sau. Nó chạy tới:

“Vỹ, tớ sẽ đi cùng với cậu!”

“Thì tất cả đều đi còn gì?”

“Ý tớ là tớ sẽ vào gặp thằng trộm đó cùng cậu!”

“Cậu điên à? Thằng đó khỏe lắm đấy!”

“Thì cậu khỏe lắm hay sao mà dám vào? Đừng quên hôm đó không có tớ thì cậu cũng bị nó đâm cho vỡ mặt rồi! Chúng ta là học sinh, một mình vào không hay chút nào đâu. Nói chung dù thế nào tớ cũng sẽ vào cùng cậu!”

Rồi Điệp quay ngay đi, quên cả việc đòi lại Vỹ một lời xin lỗi vì đã hiểu lầm mình. Gần 9h đêm. Trời tối đen như mực.

Để đề phòng, đội trinh thám tản ra mỗi người một nơi. Thằng trộm hẹn Trinh đến căn cứ ở một cánh đồng rất vắng, có cả con sông rất nguy hiểm. Nhưng cỏ ở đây mọc khá cao nên mọi người nấp rất kỹ. Trinh đi vào trước.

Thằng trộm ngồi trên ghế đang hút thuốc, quay sang Trinh:

“Mày đã thực hiện lời hứa tới đâu rồi?”

“Ông không thấy tin đồn đã lan khắp thành phố sao?”

“Tao không thấy tin đồn, tao chỉ thấy mày hôm nay dẫn xác về mấy đứa thôi!”

Trinh giật mình, nhưng may là thằng trộm chẳng phát hiện ra đội trinh sát, chỉ biết rằng Vỹ và Điệp đã đi theo Trinh.

Lập tức Vỹ bước ngay vào và Điệp sát theo sau, lúc này họ quên cả sợ hãi:

“Rất vui gặp lại ông chú!” - Vỹ cười khinh thường.

“Rất vui gặp lại nhãi con!” - Thằng trộm đưa con mắt tức giận nhìn cậu thiếu niên đã từng khiến mình suýt chết. – “Mày đến đây làm gì?”

“Tôi đến để dẫn ông chú về cái tù mà ông chú đã trốn thôi!”

“Mày có làm được không?” - Thằng trộm hát hàm.

“Nếu tôi làm được thì sao?”

“Thì mày chết chứ sao nữa! Bay đâu!!”

Tất cả kinh ngạc khi thấy từ ngoài cửa sổ những thằng trộm khác xăm trở đầy mình, mặt mũi dữ tợn xông ngay vào.

Điệp hoảng sợ vội chạy tới cạnh Võ. Võ cũng giật mình, nhưng tên cướp to khỏe này sẽ làm gì mình đây...? Nhưng cậu vẫn mắng:

“Một mình ông không thể đánh được tôi hay sao mà phải dùng mấy thằng này? Ông hèn hạ vừa thôi!”

“Thì tao thích thế đấy, tao muốn mày phải chịu nhiều hơn những gì mày gây ra cho tao. Ê thằng kia, mau đưa con bé lại đây!”

Không kịp hiểu chuyện gì thì một thằng trộm đã tóm lấy Diệp, lôi nó đến chỗ thằng đầu trỏ kia. Diệp hét lên, lấy hết sức vùng vẫy. Võ vội lao tới cứu nó, nhưng thằng trộm đang bắt Diệp đã đá cho cậu một quả khiến cậu ngã xuống đất, sượt da chảy máu khắp chân.

Trình nhìn thấy thế, không thể kìm được tức giận. Nó quên cả sợ, quay ra cửa sổ:

“CỨU VỚI!!!!!!!!!!!!!!”

Ngay lập tức, đội trinh sát ập đến căn nhà. Thằng cướp đầu trỏ điên tiết vì bị lừa, hấn hét lên:

“Chúng mày, xử lý hết lũ cảnh sát thối tha đó đi!!!”

Một cảnh chiến đấu nổ ra, bọn cướp xông đến các trinh sát. Dù cả lũ đệ tử này đều to khỏe, lực lượng đông nhưng chúng không thể nào địch nổi với những người trinh sát kinh nghiệm, nhanh nhẹn, thông minh này. Các trinh sát dễ dàng nắm bắt được điểm yếu của từng đứa, khiến cho cuộc chiến tuy không cân sức về lực lượng nhưng phần thắng vẫn nghiêng về phía những người cảnh sát tài ba.

Thằng trộm đầu trỏ - kẻ giết cha Trình vô cùng tức giận khi thấy mình sắp thua, hấn liền vớ lấy con dao sắc nhọn và kẻ vào cổ Diệp:

“Tất cả chúng mày – lũ cảnh sát còn dám đánh nữa tao sẽ cắt cổ con bé này!”

Ai nấy dừng cả tay lại, Diệp tím tái mặt mày, nó rất sợ, nó sợ chết. Nó khóc, nước mắt dường như thay cho lời van xin. Nhưng thằng trộm không hề quan tâm, hấn chỉ mỉm cười đắc thắng vì chiêu này đã có tác dụng.

Các trinh sát không thể nào làm hại cô bé vô tội được, định buông những tên cướp ra. Nhưng một cảnh sát có kinh nghiệm đã kêu lên:

“Mọi người cẩn thận, không được để trúng kế! Chắc chắn đây là mưu để chúng ta bỏ cuộc, chúng ta hãy bắt thằng trộm đó giải cứu cô bé đã!”

Các cảnh sát nghe lệnh lập tức chạy lên chỗ thằng trộm. Thằng cướp giật mình, chúng nó không sợ sao? Hấn kẻ dao mạnh hơn, cổ Diệp đã ứa máu, nhưng các trinh sát vẫn chạy tới rất nhanh. Lập tức hấn vọt qua cửa sổ, chạy thẳng ra ngoài kéo theo Diệp. Không được! Nếu như mình để yên thế này thì sẽ chết thật mất.

Thằng trộm này mình quá quen rồi mà...

Quên cả con dao đang kề cổ, Diệp cúi xuống cắn phập một cái rất mạnh vào tay thằng trộm. Thằng trộm đau quá gỡ tay ra, Diệp nhanh chóng định bỏ chạy. Nhưng thằng trộm đã không để cô bé yên, bọn trinh sát đang bao vây rất nhanh rồi, vậy mà thằng trộm nhanh hơn. Hấn tóm lấy áo Diệp và đâm cô bé từ đằng sau...

Không!!! Mình phải chết sao?

Dù thế nào cũng không thoát được cái chết từ thằng trộm này...

“KHÔNG ĐƯỢC LÀM HẠI BẠN ẤY!!!”

Một tiếng hét vang lên.

Và một dòng máu chảy ra.

Nhưng không phải Diệp.

Chỉ trong chưa đầy một giây.

Một bóng hình lao đến, và con dao đó phập qua một cánh tay.

Đúng lúc đó, Bằng xông tới. Anh chậm mất rồi! Anh nổi điên, lao tới đâm đá thằng cướp túi bụi. Đội trinh sát cũng bước tới trời chật thằng trộm lại. Nhưng tất cả bọn họ đều đã chậm, dù rằng chạy với tốc độ rất nhanh.

“Vỡ!!!!!!!!!!!!!!” - Tiếng hét của cô bé ấy vang lên khiến sự hỗn loạn của tức giận đều im bật.

Điệp bỏ dậy, chạy đến chỗ cậu thiếu niên đang nằm trên bãi cỏ. Nó nâng đầu cậu lên, mặt cậu đã tím tái, và ở tay cậu những dòng máu chảy ra không ngớt. Con dao đó đã đâm vào động mạch ở tay cậu, cậu đã cứu Diệp nhưng cũng đồng nghĩa với việc sự sống của cậu đã bị con dao đó quyết định.

Điệp gào khóc vì sợ. Sợ bởi quá sốc khi suýt bị giết. Nhưng điều mà nó sợ nhất chính là người đã cứu nó.

“Vỹ, cậu không được chết! Sao cậu đại thế? Sao cậu lại cứu tớ chứ?” – Nó hét lên.

Thanh và Trinh cũng chạy tới.

“Vỹ, cậu mau tỉnh lại đi, tớ không cho cậu chết đâu!!!!”

“Vỹ, là tại tớ! Là do tớ mà cậu đã phải chịu thế này!”

Mọi người ai nấy vây quanh Vỹ, cậu thiếu niên giờ đã bị con dao định mệnh định đoạt sự sống, cậu chết hay là sống được đây? Đầu Vỹ ngã vào trong lòng Diệp, nó ôm chặt lấy cậu, cảm nhận từng hơi thở đã yếu dần đi bên tai nó. Đừng! Xin đừng rời xa tớ! Tớ van cậu đấy!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Có khi nào rời xa? (*)

(*) “Có khi nào rời xa” là tên một bài hát rất hay do nữ nhạc sĩ trẻ Tiên Cookie sáng tác, ca sĩ Bích Phương trình bày. Bài hát với ca từ sâu lắng, lắng mạn với cảm xúc vô cùng bi thương đã tạo nên một cơn sốt với cộng đồng những người yêu âm nhạc, trở thành bản hit luôn đứng đầu các bảng xếp hạng âm nhạc Việt Nam. Tác giả xin phép mượn tên bài hát cho chương này vì tên bài hát có vẻ hợp, nhưng nội dung chương thì không giống hẳn với nội dung bài hát đâu các bạn mến nhé!

Phòng cấp cứu. Đã gần 12h đêm.

Diệp vẫn ngồi bên ngoài, dường như xung quanh nó không có một cái gì khác ngoài sự chờ đợi đến tuyệt vọng.

Bên trong kia là một sự sống mong manh.

Đôi mắt Diệp đã khô đi cả dòng nước mắt, nó đã khóc quá nhiều. Nó sợ Vỹ sẽ rời xa nó, sẽ vĩnh viễn đi theo vết dao định mệnh kia, thì lúc đó nó mới là kẻ có tội, kẻ đáng chết!

Lần đầu tiên, nó cảm thấy Vỹ là người quan trọng nhất với nó...

“Diệp à, ngày mai phải đi học đó con, mau về thôi!” - Mẹ Diệp dù rất lo sợ nhưng cũng phải khuyên con gái.

Diệp im lặng không nói gì cả, đôi mắt nó cho biết nó không muốn về. Nó muốn ở lại cho đến khi bác sĩ đi ra thông báo tình hình của Vỹ. Mẹ Diệp bất lực đành quay trở về cùng gia đình, chỉ còn lại Diệp, Thanh, Trinh và Băng. Tất cả đều vô cùng lo sợ.

Kẹt! Cuối cùng cánh cửa đã mở.

Một bác sĩ đi ra, cúi bỏ khẩu trang.

“Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi ạ?” - Diệp vội chạy tới hỏi bác sĩ đầu tiên.

“Cậu bé mất máu quá nhiều, dao đâm sâu vào động mạch, nguy hiểm tới tính mạng vô cùng. Hiện chúng tôi đã cầm được máu và các công đoạn cấp cứu khác, nhưng cậu bé chưa tỉnh lại. Phải để cậu bé tỉnh lại thì may ra...” - Rồi bác sĩ đi ra phòng khác.

Diệp như ù tai đi, hai đầu gối nó quy xuống.

Băng vội chạy tới đỡ nó, trong đầu anh cũng vô cùng hoảng loạn.

Diệp không nhận sự giúp đỡ của Băng, nó đẩy mạnh anh và đứng lên chạy vội vào bên trong phòng cấp cứu.

Trên chiếc giường bệnh của căn phòng màu trắng.

Từng giọt máu trên chiếc chai vẫn truyền xuống một cánh tay.

Đã từng thấy cậu ở trong bệnh viện rồi, nhưng không phải là như thế này.

Giờ đây, gương mặt tuấn tú của cậu thiếu niên thần tiên hôm nào giờ đã trắng bệch, môi tím tái vì mất máu, da xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền không động đậy. Xung quanh cậu có đủ loại thứ máy móc, những tiếng kêu bíp bíp trong đêm tối chỉ làm cho thêm não nề và tuyệt vọng.

Điệp quỳ xuống bên giường Vỹ.

Nó không nói gì cả.

Bởi vì nó không nói nổi nữa.

Những dòng nước mắt tưởng đã cạn khô lại tiếp tục trào ra.

Người Diệp run bần bật, nó gục xuống cánh tay Vỹ mà khóc – cánh tay đã từng quàng ôm lấy nó, ở bên nó và cũng đã cứu nó khỏi tử thần.

Thanh chạy đến ôm bạn, nhưng chính Thanh cũng không kìm được nỗi đau đớn. Cả hai đứa ôm nhau khóc. Chỉ có Trinh chạy đến lay gọi Vỹ, nước mắt trên mặt nó không còn giả tạo nữa mà là thực sự:

“Vỹ, tớ sai rồi, tớ mới là đứa đáng phải nằm ở đây chứ không phải là cậu! Cậu mở mắt ra đi, mở mắt ra đánh chết tớ cũng được, làm gì cũng được nhưng chỉ xin cậu đừng chết! Tớ van cậu, là tại tớ, là tại tớ mà!!! Huhu!!!”

Bằng nhìn Trinh gào thét gọi Vỹ, anh đứng như hóa đá.

Anh cảm thấy giận.

Tại sao Vỹ lại đại đột như vậy chứ? Anh luôn biết đó là người em trai thông minh nhất của anh.

Cậu là em trai anh.

Cho dù hai người đối lập nhau bao nhiêu, đều chung một dòng máu.

Bằng cảm thấy đau đớn như hàng ngàn mũi dao đâm.

Chứ không chỉ một mũi dao như Vỹ! Màn đêm xuống lạnh lẽo, cô độc.

Thanh, Trinh và Bằng do quá mệt nên đã thiếp đi.

Chỉ còn một người vẫn thức.

Cô bé xinh đẹp đã nhợt nhạt đi vì khóc quá nhiều, giờ thì nó không khóc nữa.

Nhưng trái tim thì vẫn thấy đau đớn không ngừng nghỉ.

Điệp ngồi lặng im, không nói gì cả.

Đôi mắt vẫn động đầy những giọt lệ đang nhìn vào khuôn mặt kia.

Cậu ấy rất đẹp.

Mình chưa bao giờ nhìn kỹ khuôn mặt cậu ấy đẹp như thế.

Có một vẻ đẹp khiến cho người ta thấy ngổ ngáo, nóng nảy.

Có một vẻ đẹp khiến cho người ta thấy lạnh lùng, khó ưa.

Có một vẻ đẹp khiến cho người ta thấy thông minh, năng nổ.

Nhưng có một vẻ đẹp mà khó ai biết.

Vẻ đẹp ấy là của một cậu thiếu niên có trái tim nhân hậu, dũng cảm, dám hy sinh vì tình bạn, vì ước mơ, và đặc biệt, trái tim ấy đang cần hai chữ tình thương.

Vẻ đẹp của một cậu bé chưa thể tha thứ cho quá khứ của mình...

Không! Xin cậu hãy tỉnh lại đi!

Điệp hét lên trong tâm trí, nó không thể bật tuôn những câu nói ấy ra. Có một cái gì kìm nó lại. Vỹ, tại sao cậu phải nằm đây chứ? Cậu hãy tỉnh lại, và tiếp tục những ước mơ của mình đi! Cậu còn phòng thí nghiệm chưa dọn, còn ước mơ chưa kịp thực hiện hết, và còn biết bao nhiêu điều nữa cậu vẫn chưa làm được. À cả lời xin lỗi nữa! Cậu đã hiểu lầm tớ kia mà, cậu phải tỉnh lại để tớ đòi cậu lời xin lỗi chứ. Và cả điều ước mà cậu đã ước trong đêm sao ấy, cậu đã nói với tớ đâu? Vỹ, tớ xin cậu, có khi nào cậu lại rời xa tớ ư? Cậu sẽ rời xa tất cả những người vẫn yêu thương cậu như anh Bằng, Thanh, Trinh, thầy cô, bạn bè, dì Lan? Không bao giờ được thế! Vỹ, tỉnh lại đi!

Nhưng cậu thiếu niên ấy vẫn không tỉnh lại.

Giương mặt đẹp như thần tiên ấy vẫn yên lặng trong màn đêm.

Nước mắt Diệp vẫn cứ rơi trong vô vọng...

Không thể! Không thể như thế này được!

Diệp nằm gục xuống người Võ. Thân người cậu vẫn có hơi ấm của khi nào. Của khi cậu đã ôm lấy Diệp cái lần Diệp ngất xỉu đi. Của khi Diệp bị ngã xuống dòng thác, thân nhiệt giảm mạnh, cậu đã truyền tất cả hơi ấm để níu giữ lại Diệp ngày hôm nay.

Nhưng ngày hôm nay thì cậu đã không còn ôm nó nữa.

Diệp nói trong vô thức - lời nói rất nhỏ nhưng đã đi vào đôi tai kẻ đó:

“Vỹ, tớ không muốn cậu rời xa tớ. Tớ đã nợ cậu quá nhiều...”

Và bỗng nhiên, Diệp thấy tóc mình lạnh lạnh.

Nó ngẩng lên.

Trên gương mặt Vỹ từ khóe mắt nhắm nghiền chảy xuống một giọt nước mắt.

Cậu không động đậy.

Không gì cả.

Nhưng giọt nước mắt ấy lại từ khóe mắt cậu.

Cậu vẫn còn sống!

Cậu không hề lùi bước trước cái chết!

Diệp ngẩng cao đầu dậy. Sợi tóc đã thấm giọt nước mắt ấy.

Nó mỉm cười:

“Vỹ, nhất định cậu phải tỉnh lại! Tớ sẽ đợi cậu!”

Tớ đợi cậu, vì tớ nhận ra cậu không phải người tớ ghét.

Lần đầu tiên tớ cảm thấy cậu là người quan trọng trong cuộc đời mình.

Cậu từng là một người bạn vô cùng đáng ghét.

Nhưng ẩn sâu trong đó, là một người bạn thật tốt biết bao.

Không có cậu, tớ sẽ không thể có được những thành công của bây giờ.

Xin hãy ở lại nhé!

Đừng đi, vì nếu cậu đi, tớ sợ rằng sẽ muốn đi theo cậu mất!

Trong đêm tối có ai đó bật nhạc, vang lại một khúc hát trong bản tình ca “Có khi nào rời xa”:

“...Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời

Nơi yêu thương không phôi phai được bên nhau mỗi sớm mai

Có xa xôi không anh ơi?”

Và liệu Vỹ có thể tỉnh lại không?

Ngày mai khi thức dậy, Diệp sẽ làm gì tiếp theo?

Chương 52: Cú giật điện

Tháng 3 hoa gạo đi qua. Mùa xuân ấm áp cũng đã dần tạm biệt.

Vậy là một tháng rồi...

Bên cửa sổ lớp nhìn được ra cây hoa điệp vàng, có một cô bé đang ngồi đọc sách. Những câu chuyện trong sách thật là hay, nhưng sao cô bé vẫn thấy trống rỗng quá. Nhìn sang bên cạnh, thấy vẫn đang chỉ ngồi một mình mình...

Một tháng nay, cậu ấy vẫn không tỉnh lại.

“Ê một sách vừa thôi, sáu dầm ra lò nè!”

Điệp ngẩng lên. Thanh lúc nào cũng thế, cứ đến giờ ra chơi là phải chạy ngay đi mua sáu dầm mới nhất.

“Dạo này bắt đầu nóng lên rồi, ăn sáu dầm ngon gì tuyệt bằng!” – Thanh cho ngay miếng sáu vào miệng.

“Ừ ngon thật!” – Diệp cười – “Nhưng tao nghe nói mày đã tăng cân hả?”

“Một tháng nay tao sụt thì có đấy, lên cân có 43kg cơ, sợ quá phải ăn vội, nhưng ăn quá đà nó lại lên 46!”

“Chà kinh quá, tăng hơn 1kg so với cân nặng cũ!!! Nhưng sao mà sụt? Lần đầu tiên tao nghe thấy tin Thanh sụt cân đấy!”

“Thì cũng vì chuyện của Vỹ...”

Nghe thế mặt Diệp đang cười bỗng co lại. Đúng rồi, vì chuyện của Vỹ mà nó cũng như Thanh, sụt đi bao nhiêu cân.

“Một tháng nay cậu ấy không tỉnh rồi, bỏ bao nhiêu bài học!” – Thanh xuýt xoa.

“Vỹ học giỏi như vậy, tao chẳng lo việc bỏ học hay không, tao chỉ lo không biết bao giờ cậu ấy mới tỉnh. Tình trạng thì vẫn bình thường...” – Diệp ngậm ngùi.

“Nhưng nếu cậu ấy tỉnh lại chắc sẽ biết ơn mày lắm đấy nhé!”

“Gi mà biết ơn chứ?”

“Mày xem, một tháng qua mày chép bài hộ Vỹ, sang nhà Vỹ để cất dọn đồ đạc cho cậu ấy, thử hỏi cậu ấy không cảm động mới là lạ.”

“Cái đó thì bình thường thôi, có cái gì đâu mà!” – Giọng Trinh vang lên. Nó cũng rất buồn, tính tình thay đổi hẳn. – “Quan trọng là Vỹ có tỉnh lại mà cảm động không thôi.”

“Ừ đúng thế, nhưng mà làm như vậy mà cũng coi là bình thường sao?” – Thanh vặn vẹo.

“Nghe các cậu nói chuyện tôi mới nhớ, có lẽ tôi nên đến chuộc lại lỗi của mình.” – Trinh nói.

“Lỗi gì nữa đây?”

“Thì cái PVL của Vỹ bị tôi làm cháy hỏng mà, tôi nên dọn lại. Một tháng nay nó vẫn là đồng bừa bọn.”

Tất cả ồ lên một tiếng, hầu như họ quên khuấy mất cái PVL đó. Diệp liền bước lên:

“Tôi thấy cậu chỉ làm cháy đồ, cậu mua đồ thí nghiệm mới đền lại là xong. Còn việc làm bừa bọn phòng thì do tôi ngã vào, tôi mới phải đi dọn.”

“Nhưng cậu ngã cũng là do...”

“Không nói nhiều nữa, nên mỗi người một tay đi. Thanh, giúp chứ? (Thanh OK liền). Vậy Trinh sẽ đi mua lại những đồ thí nghiệm bị hỏng, tôi sẽ làm vệ sinh và sắp xếp lại mọi thứ. Thanh giúp tao cùng sắp xếp nhé!”

“Được rồi!” – Cả Thanh và Trinh đồng ý.

Chiều hôm đó, Điệp đến PVL sớm nhất.

Cả căn phòng bừa bộn đồ đạc, những thứ đồ thí nghiệm bị đổ chồng hết lên nhau, vẫn còn bốc mùi khét lẹt. Tuy đã hỏng hết rồi nhưng đồ thí nghiệm nào cũng to và nặng, bê ra cũng khó.

May là Thanh đến ngay sau đó, mang theo cái thùng lớn:

“Nào, cho hết đồ thí nghiệm hỏng vào đây!”

Cả hai cho đồ thí nghiệm hỏng vào thùng, đều tiếc rẻ vì những thứ cháy toàn là đồ đắt tiền và kích thước lớn, Trinh dù rất giàu nhưng chắc cũng sẽ sạt nghiệp để mua lại những thứ đó.

Phải mất mấy cái thùng, mất tận một tiếng liền hai bạn mới khuôn hết ra những thứ đồ bị hỏng. Căn phòng trống chỉ còn bàn ghế và những thứ còn dùng được, tuy nhiên chúng cũng bị dính lửa đen thui.

Đúng lúc ấy Trinh cũng bê về mấy cái thùng đầy đủ những đồ mới toanh, nó phải phân loại, ghi chép vào mới nhớ mà mua cho đủ. Điệp xách xô nước, chổi vào:

“Cứ đợi tao làm vệ sinh cho sạch rồi bê đồ này vào sắp xếp lại nhé!”

“Mấy cẩn thận đó, trong đó nhiều điện dễ giật lắm.”

Thanh cảnh báo cũng đúng, những đồ còn dùng được đa số có điện. Điệp phải lau chùi chúng, dù dùng khăn khô nhưng tay nó vẫn có nước và vẫn bị giật, giật rất đau đến chảy máu.

Phải cố gắng lên nào!

Vì cuộc sống của Vỹ!

8h tối. Điệp mệt lử nhưng vẫn cố gắng đến bệnh viện.

Nó mang theo một cái khay đựng toàn những đồ thí nghiệm mà Vỹ thích.

Chúng đều mới toanh và rất đẹp.

Lúc này trong bệnh viện không có ai trông Vỹ, anh Bằng cũng có việc nên mới gọi Điệp đến. Dù Điệp rất mệt nhưng không ngày nào nó không đến thăm Vỹ kể cả cậu chưa hề tỉnh lại.

“Vỹ à, tớ mang một thứ đặc biệt đến cho cậu đây, cậu chưa tỉnh sao?” - Điệp cười nói với Vỹ vẫn đang bất động trên giường bệnh.

Một tháng nay, cậu xanh xao quá.

“Tớ đã dọn dẹp cái PVL đó chỉ mong cậu tỉnh lại thôi mà, thế mà cậu chẳng tỉnh còn tớ bị giật điện tới lòi cả mắt đây!!” - Điệp vẫn làm bộ trách móc, y như là Vỹ đã tỉnh vậy.

Vỹ vẫn yên lặng trên giường.

Bỗng dưng, Điệp nảy ra một ý.

Một ý hơi ác.

Nhưng biết đâu lại có thể đánh thức “giấc ngủ ngàn. . . xuân” của Vỹ nhỉ?

Dẫu sao thì cũng không tới mức nguy hiểm chết người.

Điệp liền lấy ra ở đó có một cái mạch điện.

Đề được học sinh xuất sắc học kỳ I nó cũng đã phải chịu đề cái mạch điện này hành hạ.

Mà cũng từ Vỹ mà ra.

Giờ tranh thủ trả thù!

Ôi Điệp ác quá, định châm điện Vỹ sao?

Sorry mấy bạn đọc nhé, tớ làm vậy cũng phải để cứu Vỹ thôi (lời Điệp).

Điệp đưa điện giật cho Vỹ một cái vào tay.

Tay Vỹ bỗng nảy lên một cái.

Điệp giật mình, vội tóm lấy tay cậu.

Tay cậu to quá đi, bàn tay bé nhỏ của nó lọt thỏm vào lòng bàn tay Vỹ.

Nhưng mà Vỹ vẫn chẳng hề tỉnh lại.

“Vỹ, cậu quá đáng thế! Tổ đã chịu để tay tổ giật điện chày cả máu thế này để lau chùi cho cậu cái PVL, thế mà cậu chỉ biết nằm đó à?” - Điệp bực mình. Nhưng nó sưng lại.

Không nói được nữa.

Bàn tay to lớn của Vỹ đang bắt động...

...bỗng dưng nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ ấy!

Điệp ngỡ ngàng, nó suýt nữa thì hét lên rồi. Vỹ đang nắm lấy tay nó, nắm rất chặt. Nó không nhìn lầm, không nhìn lầm! Vậy có nghĩa là...

Điệp ngẩng lên và vỡ òa...

Đôi mắt ấy đã mở ra, sáng như một vì sao lấp lánh trên bầu trời đang chiếu những tia sáng lung linh nhìn vào nó...

Giờ thì Điệp là kẻ bắt động. Nó hóa thành băng! Loại băng không tan!

“Dám giật điện tôi sao, cậu đúng là nham hiểm hơn bất cứ đứa nào mà tôi biết.” - Và giọng nói ấy đã cất lên.

Đúng là giọng nói đó.

Giọng nói hay mĩa mai, giễu cợt, bực bội.

Chỉ có thể là cậu ấy.

VỠ ĐÃ TỈNH RỒI!!!!

Điều đó là sự thật.....t.....t.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Điệp lao tới ôm chầm lấy Vỹ, hét ầm lên:

“Vỹ, cậu tỉnh rồi!!! Trời ơi cậu tỉnh rồi, cậu đã không chết!!! Vỹ, tớ biết là cậu sẽ tỉnh mà. Tớ mừng quá, hạnh phúc quá!!!!!!”

Cậu thiếu niên suýt nữa ngã khỏi giường bệnh vì bị ôm một cách bất ngờ như thế, lại ôm chầm lấy nữa. Nhưng rồi cậu đã hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Cậu mỉm cười, hai cánh tay cũng ôm lại cô bạn thân yêu.

“Tôi đã ngất đi một tháng sao?????”

“Ừ, một tháng đấy, không hề ít gì đúng không? Tụi tớ lo cho cậu gần chết, tưởng là cậu sẽ...”

“Nhưng sao tôi lại ngất vậy?” - Vỹ thực sự rất khó nhớ nguyên nhân.

Điệp nâng cánh tay Vỹ đang được băng bó ở động mạch:

“Cánh tay này tớ sẽ ghi nhớ công ơn nó lắm nhé!”

Trí nhớ về ngay với Vỹ. Cậu nhớ cách đây một tháng đã đỡ cho Điệp một nhát dao từ thẳng cướp xấu xa. Nhát dao đó đã đâm thẳng vào tay cậu, trúng động mạch.

Khi đó, máu tuôn ra, cậu dần ngất đi.

Nhưng cậu vẫn cảm nhận có một người đã ôm cậu.

Hơi ấm quen thuộc, và cả tiếng khóc quen thuộc nữa.

Đúng lúc đó, cửa mở. Thanh, Trinh, Bằng nhận được tin từ Điệp đã học tốc chạy đến. Thanh ào tới ôm lấy Vỹ:

“Trời ơi cuối cùng cậu đã tỉnh lại, cậu biết tớ lo cho cậu thế nào không hả?”

“Thanh à tớ biết rồi, tớ đã tỉnh lại rồi còn gì!”

“Em đại quá đấy, làm anh sợ quá!”

“Đầu sao cũng qua khỏi rồi mà anh.”

Cuối cùng, Trinh chỉ biết đứng đó:

“Vỹ à, cậu có thể cho tớ xin lỗi cậu được không?”

“Xin lỗi cái gì?”

“Tất cả! Tất cả những tội lỗi của tớ gây ra cho mọi người. Nhưng Vỹ à, cho dù thế nào tớ vẫn luôn mong muốn mình là người bạn tốt của cậu, và cậu cũng là người bạn tốt nhất với tớ, đó là điều không bao giờ đổi thay! Cậu đã tỉnh lại, cảm ơn cậu vì điều đó. Vậy là tớ vẫn được xin lỗi cậu rồi.”

Vỹ không cười, cũng không lạnh nhạt. Cậu đáp:

“Chỉ cần cậu cứ sống tốt, đừng ghen tỵ làm hại ai, như vậy thì tôi bỏ qua rồi!”

“Cảm ơn cậu!!!!” – Trinh sung sướng vô cùng.

Điệp cười:

“Trinh cũng đã rất cố gắng để cậu tỉnh lại đấy. Cậu xem, Trinh đã mua lại cho cậu những đồ thí nghiệm bị cháy rồi.”

“À vì thế mà cậu đã sử dụng giẻ điện tôi luôn hả?” - Vỹ cười nham hiểm.

“Thì tốt chứ sao, nhờ thế mà cậu tỉnh lại đấy!”

Cả phòng bệnh cười sáng khoái, ai cũng cảm thấy niềm vui dâng trào.

Một lúc sau Vỹ nhồm dậy:

“Năm đây một tháng rồi, giờ cho tôi xuất viện đi!”

“Em có chắc không vậy, vừa tỉnh đó!” - Bằng báo.

“Còn chắc với không chắc gì, em sẽ về luôn. Điệp, sáng mai Chủ nhật đến PVL của tôi!”

“Đến làm gì?”

“Cứ đến rồi cậu khác biết!”

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chỉ cần có cậu (SUPER - ROMANTIC ĐÓ CẢ NHÀ)

Sáng sớm. Trời tự dưng lại trở lạnh.

Cứ tưởng rằng giờ cũng sắp hè rồi nên chẳng lạnh nữa, dè gì vừa bước chân ra khỏi cửa nhà đã run hết cả người rồi. Nhưng mà khổ quá đi, Điệp lại rất “máu” đến PVL của Vỹ nên đã ném luôn chìa khóa vào trong nhà rồi, giờ muốn vào lại nhà để lấy áo khoác mặc cũng không được nữa. Thôi đành đi nhanh tới đó vậy!

Hix hix càng chạy nhanh thì lại càng rét tẹt. Gió thổi ào ào, thời tiết miền Bắc có lúc khổ quá đi! Mặc có mỗi một cái áo dài tay như Điệp, lại không biết chịu lạnh nữa, tên Vỹ kia vừa ra viện đã gọi mình đứng ngày hôm nay làm gì kia chứ?

Haizzz cuối cùng cũng đã đến nơi! Điệp đi ngay vào trong căn nhà rất đẹp đó, lên thẳng tầng 6. Nó gõ cửa.

“Cộc cộc!”

“Vào đi, cửa không khóa!” - Giọng nói quen thuộc vang lên.

Điệp đẩy cửa bước vào. Oa căn phòng lại được sắp xếp lại, lần này còn đẹp hơn nữa. Các quyển sách xếp gọn gàng phân loại đúng ngăn của loại sách đó, những đồ thí nghiệm to nhỏ được sắp xếp đúng chỗ nhìn đẹp hơn cả lúc Diệp sắp xếp lại. Thế mới biết Vỹ yêu “gà bông” này thế nào!

Vỹ đang đứng bên cạnh bàn thí nghiệm chính, cậu đeo chiếc kính cận to dùng nhìn rất đẹp trai. Mới hôm qua còn mặc áo bệnh viện mà hôm nay đã vận bộ đồ rất bánh, gương mặt cũng hồng hào chứ chẳng xanh xao như hôm qua.

“Hôm nay cậu gọi tớ đến chỉ là để xem những thí nghiệm này à?”

“Cũng có thể, tôi xếp lại công nhận đẹp hơn không?”

“Ừ đẹp nhưng chỉ mỗi thế mà đã gọi tớ sao?”

“Làm gì có chuyện mỗi thế? Mau ra đây đi, hình như cậu chưa bao giờ tham quan ban công ở chỗ này nhỉ!”

“Xi ban công có cái gì mà tham quan?” – Nói vậy nhưng Diệp vẫn đi ra.

Nó suýt nữa thì té ngựa vì quá kinh ngạc.

Ngoài ban công, những chiếc lồng được treo lên, bên trong là những chú chim nhỏ xinh đang hót líu lo rất hay. Bên cạnh những cái lồng là những cây cảnh, cây hoa tuyệt đẹp đầy màu sắc, những chú bướm nhỏ với đôi cánh sắc sỡ đã bay đến vờn hoa, và có cả những con ong vàng đi kiểm xem những bông hoa đẹp đó có mật không nữa, nhìn ở đây như một vườn cô tích. Và ở phía dưới kia là quang cảnh của cả một quận của thành phố, nhìn nhà cửa từ trên cao thật là đẹp và thoáng mát.

Điệp không ngờ là ban công của Vỹ cũng đẹp như thế này. Nó mê mẩn những cánh hoa, rồi đứng ngắm cảnh thành phố. Đẹp quá đi mất, thành phố từ trên cao nhìn nhà cửa, cây cối. Nhưng mà, sao rét quá vậy? Ôi quên mất là hôm nay rét mà! Diệp run lên, đứng chẳng vững, những con gió cứ ào ào thổi tung bay mái tóc nó.

“Lạnh lắm sao?” - Giọng Vỹ ngay đằng sau. Hơi thở của Vỹ phả vào gáy khiến Diệp biết cậu đứng rất gần mình.

“Ừ lạnh!” - Diệp không quay lại, chỉ trả lời, mắt vẫn nhìn mọi thứ.

Bỗng nó sững người lại.

Vỹ bỗng choàng hai cánh tay qua người nó từ sau, siết chặt. Cậu đang ôm nó - một cái ôm từ phía sau (cảnh này “super – romantic” quá đi), người Diệp nóng rực lên trong vòng tay vững chắc của cậu. Gì thế này? Vỹ muốn “sưởi ấm” cho mình kiểu này sao? Ôi trời đất!!!

“Vỹ, bỏ tớ ra! Người khác nhìn thấy là không được đâu!”

“Có gì mà không được, tớ theo người Tây mà! Người Tây ôm nhau là chuyện thường!” – Vỹ nhắc lại luôn câu nói mà Diệp đã từng nói, tay càng siết chặt nó.

“Nhưng mình có phải Tây đâu, mình là học sinh đó nghe! Tớ không lạnh tới mức này đâu!”

“Cái ôm này liên quan gì đến lạnh?”

“Thế thì liên quan cái gì?”

“Lời xin lỗi!”

Điệp giật mình. Sao lại là lời xin lỗi chứ?

Vỹ ôm chặt Diệp hơn, cầm cậu dựa vào vai nó, cậu nói:

“Tôi đã không nghe cậu giải thích, đổ oan cho cậu, khiến cậu bị cả trường tẩy chay, rồi lại còn khiến cậu vất vả suốt một tháng qua nữa. Một lời xin lỗi với tôi vẫn còn là chưa đủ đâu, có nói ngàn lời xin lỗi tôi vẫn thấy tôi đáng bị giật điện thêm nhiều cái nữa!”

Điệp khẽ mỉm cười nhẹ:

“Không sao đâu mà, tớ quên rồi. Cậu không cần phải xin lỗi đâu, hiểu lầm một chút thì có sao chứ?”

“Cậu cũng có sao còn gì?”

Điệp chưa hiểu gì thì Vỹ đã xoay người nó lại, nhìn thẳng vào mắt cậu. Cậu đưa tay lên bên má của nó – bên má đã nhận một cú tát rất mạnh của cậu:

“Có đau không?”

Điệp hơi ngượng:

“Một tháng rồi, đau gì nữa!”

“Nhưng tôi hỏi cậu lúc đó cơ, lúc đó bị tát cậu có thấy đau không?”

“À ờ lúc đó thì có đau...”

Nó chưa kịp nói hết thì bỗng nhiên Vỹ cúi xuống...

...đặt nhẹ lên bên má đó một nụ hôn... Diệp không hóa đá nổi nữa, nó kêu lên:

“Cậu làm gì vậy!?!?”

“Coi như là thuốc chữa đau, ok?” – Vỹ cười một cách xảo quyệt.

A chết mất thôi! Diệp đỏ bừng má, vội vàng chạy ra khỏi tầm ngắm của Vỹ. Vỹ nhìn theo, cười rõ hơn. Đúng là đồ ranh ma nhất trần gian!!!! Trời ơi xấu hổ chết mất thôi! Phải chạy nhanh ra khỏi cái nơi “nguy hiểm” này mới được!!!!!!!!

Nhưng một bàn tay đã giữ tay Diệp lại:

“Đã đến rồi thì đi về mặt công làm đây!”

Rồi không để Diệp trả lời, Vỹ kéo tay Diệp ra ngoài.

Hai người đi trên con đường Bờ Hồ rất đẹp của Hồ Gươm đang đầy gió lạnh thổi vù vù. Bàn tay Vỹ vẫn cứ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Diệp, khiến Diệp không hề thấy lạnh nữa. Tay Vỹ to hơn tay nó nhiều nên đồ nó có thể lạnh được.

Nhưng tại sao Vỹ cứ im lặng thế nhỉ? Lần đầu tiên Vỹ chỉ đi mà không nói gì cả như vậy, làm nó ngại hơn cả lúc đi cùng anh Bằng. Diệp lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Không biết!”

“Không biết!?!? Cậu quá đáng vừa thôi chứ!”

“Vậy thì cậu muốn đi đâu?”

“Thì tớ...” - Diệp ấp úng không biết nói gì.

Vỹ buông tay Diệp ra, quay lại đặt hai tay lên vai nó:

“Nếu tôi đi mất có đi cùng tôi không?”

“Cậu nói gì?” - Diệp giật mình trước câu hỏi đó.

“Thì ví dụ như tôi không tỉnh lại, tôi chết đi thì đến lúc đó không còn ai đi cùng cậu thế này đâu. Lúc đó cậu có đi với tôi không?”

“Cậu muốn chết hay sao?” - Diệp tức giận gõ vào đầu Vỹ một cái – “Tớ không chết đâu, đặc biệt là chết theo cậu! Cậu mà còn muốn chết, muốn đi nữa là tớ cho cậu chết thật đấy!”

“Cậu nói thế là sao vậy?” - Vỹ nháy mắt.

“Cậu không được bỏ đi một lần nào hết!” - Diệp hùng hổ, rồi nó biến sắc cả mặt khi biết mình vừa nói gì.

Vỹ mỉm cười rất tươi khi nghe xong câu nói ấy, đôi mắt hay nóng nảy tức giận lần đầu tiên vui như vậy, lúc cậu vui trông đôi mắt ấy sáng lấp lánh nhìn rất đẹp và thấy Vỹ thật hiền dịu, không phải là một Vỹ lạnh lùng hay tức giận hôm nào (giống Hwang Tae Kyoung trong “Cô nàng đẹp trai” nhỉ mấy bồ ^^).

Hai tay đang đặt lên vai Diệp bỗng kéo mạnh Diệp vào lòng rất chặt.

Điệp hoảng hơn cả lần bị ôm từ sau ban nãy, nó cố gắng đẩy Vỹ ra, ôm nhau gì ôm ở bờ hồ thế này, bao nhiêu người ở đây. Nhưng Vỹ không để nó thoát, cậu siết chặt lấy nó, nói:

“Chỉ cần có cậu thì tôi không bao giờ đi đâu hết!”

Điệp đỡ người ra sau câu nói ấy.

Nó đã từng tưởng rằng người nó thích mãi mãi là anh Bằng.

Nhưng chính nó cũng không bao giờ muốn Vy đi đâu cả.

Và Vy đã nói rằng chỉ cần có nó thì cậu sẽ mãi mãi ở lại.

Nó tin điều đó.

Nó mỉm cười, hai cánh tay định đẩy Vy đã dừng lại. Nó dựa mình vào người cậu, cảm nhận hơi ấm mà suốt đời này nó sẽ mãi mãi không quên.

Vy nhanh chóng buông Điệp ra:

“Đầu sao tôi không phải người Hà Nội, cậu dẫn tôi đi đâu thì hợp hơn chứ!”

“Ừ, vậy ra đằng kia đi!”

“Không phải là lại ăn kem đấy chứ?” - Vy bật cười khi Điệp chỉ ra phố Tràng Tiền.

“Cũng có thể!” - Điệp cười khi khi – “Nhưng tớ cũng muốn xem mấy cuốn tiểu thuyết Trung Quốc mới ra lò nữa, Tràng Tiền không chỉ là ‘phố kem’ đâu bố ạ!”

“Thi học kỳ II cũng đến nơi rồi đấy con ạ, con đọc truyện ghê hơn cả ngồi ăn ấy chứ, thế thi học hành gì!” - Vy dí trán Điệp ngửa cả ra sau.

“Biết rồi, đừng tỏ vẻ thư sinh nữa đi, con đọc truyện nhiều bằng bố ngồi xem mấy cái phim hành động chắc? Bố ngồi xem đến đêm còn được, con đây đọc đến tối đã muốn ngủ rồi!”

“Lẽ ra con phải béo như con lợn ấy chứ, nhỏ con như vậy mà ăn nhiều ngủ lắm! Mau đi thôi, con nói bố cũng nhớ mấy cái phim kinh dị mới ra đĩa, vào mua rồi bố cho con xem, đêm đó ngủ được!”

“Này không đùa đâu nhé, bố dám cho con xem phim kinh dị thì con giết bố ngay tại chỗ!” (Điệp cực kỳ sợ phim kinh dị nhé, điểm này có vẻ giống tác giả, nhưng tác giả chỉ sợ xem phim kinh dị vào đêm tối thôi ^^).

“Con cũng kinh dị hơn bố còn nói ai? Vừa nói không muốn bố chết kia mà!”

Điệp đỏ mặt, vội chóng chế:

“Tớ nói cậu không được đi đâu chứ có nói không được chết đâu? Chết đi càng tốt!”

“Ừ vậy cứ xem mấy phim kinh dị đã rồi xem ai vào quan tài!”

Vy quàng tay qua vai Điệp đi vào trong hiệu sách. Điệp hết cách, nhưng nó chỉ muốn đảm cho cái mặt đang trơ tráo kia một cái.

Cả hai vào nhà sách. Điệp bực mình giật tay Vy ra một cái rõ mạnh, rồi chạy ngay đến chỗ “Văn học Trung Quốc” (mấy bạn đừng quên sở thích đọc tiểu thuyết Trung Quốc đã nói từ chương 2 của Điệp nhé). Nó không thèm nhìn Vy một lần luôn, dù Vy đang ở ngay sau nó chỉ ngăn cách bằng một giá sách.

Chợt Điệp nghe thấy có tiếng rơi sách bộp một cái và giọng Vy vang lên:

“Ôi tôi xin lỗi!”

Hầm cái đồ hậu đậu này, đi đứng cũng làm rơi sách của người ta.

“Ồ không sao đâu mà, cứ để tôi nhặt!” - Giọng một cô bạn gái vang lên.

Điệp quay ngay lại, nhìn qua khe hở của giá sách. Đó là một cô bạn gái cực kỳ xinh đẹp, cũng buộc tóc cao như Điệp, làn da trắng và giọng nói nhỏ nhẹ. Bạn gái đó đưa đôi mắt sáng rực khi nhìn thấy Vy quá đẹp trai đang nhặt sách cho mình khiến Điệp bỗng cảm thấy khó chịu.

“Thôi, để tôi nhặt cho! Hình như hơi dính bụi rồi, để tôi phùi hộ bạn.” - Rồi Vy phùi phùi cuốn sách khiến cô bạn kia cười tươi như hoa, cảm ơn lia lịa.

Chỉ có Điệp là tức đến nghẹn cổ.

Tay nó quờ ngay vào đúng một cuốn sách, cuốn sách rơi bộp xuống. Điệp không để ý giẫm cả vào khiến nát bét cuốn sách. Nó hét hoảng kêu to lên:

“Chết rồi, sách bị nát cả rồi!”

Nó nghe thấy giọng cô bạn gái bên kia:

“Ừa ai đang kêu sách bị nát thế nhỉ?”

“Kệ đi, mấy đứa mua sách hậu đả hậu đậu quan tâm làm gì!” - Vỹ cười một nụ cười đẹp mê hồn – “Sách bạn nè!” Cô bạn gái rung rung nước mắt nhận lại cuốn sách từ Vỹ, run run:

“Cám ơn bạn! Bạn, bạn là ai vậy?”

“Bạn cứ gọi tôi là Vỹ, rất vui được biết bạn! Còn bạn là ai vậy?”

Thật quá trơ trẽn! Dám trơ trẽn làm quen với người khác trước mặt ta sao?

“VỸ!!!!” - Điệp nhảy ngay ra, gương mặt rất tức giận khiến cô bạn gái kia cũng giật mình – “Mau đi thôi, tớ mua sách xong rồi!”

Vỹ mỉm cười nhẹ nhàng:

“Thì cũng cứ đợi tôi nói chuyện với người ta xong đã chứ?”

Nhưng cô bạn gái kia thì run bắn cả người:

“Đó...đó là bạn của bạn à?”

“Quen biết thôi, tôi đâu dám kết bạn với người như vậy chứ!” - Vỹ quay lại cười.

Điệp tức đến muốn xì khói, nó hét lên:

“Được, vậy cậu cứ nhớ đó! Tôi với cậu không quen biết gì hết!!!!” - Rồi nó quay ngoắt đi ra cửa hiệu sách, để lại hai kẻ trơ trên đó.

Nhưng đứa con gái đó thấy Điệp nổi khùng như vậy cũng sợ hết vía rồi, vội vàng cầm sách của mình biến mất. Vỹ mỉm cười nham hiểm, rồi bước ra phía cửa hiệu.

Thật tức quá đi mất!

Ban nãy còn ôm mình, nói rằng chỉ cần có mình thì không đi đâu hết, làm mình cảm động suýt khóc. Thế mà nhìn thấy người đẹp là chạy ngay theo rồi, còn nói mình là “mấy đứa mua sách hậu đả hậu đậu” nữa chứ! Nghe chỉ muốn đâm cho cái vào mặt. Từ nay thề không gặp hần nữa, muốn chết muốn sống gì thì ta kệ xác!

Nắng lên rồi, dù rằng trời còn lạnh nhưng nắng lên khá to. Điệp chợt nhìn thấy có một cái bóng dài ở dưới chân. Nó không quay lại nhưng nó biết rằng Vỹ đã đi rất gần nó.

Nhưng giọng nói xảo quyệt đó đã cất lên không cho nó im lặng:

“Biết tôi ở sau mà không quay lại sao?”

Điệp tức giận quay lại nhìn cái mặt Vỹ đang cười một cách thản nhiên. Nó gầm lên:

“Chính vì biết đằng sau là cậu nên tôi mới không quay lại!”

“Sao thế? Cậu ghen đấy à?”

Điệp nghe đỏ cả mặt, vừa tức vừa ngượng. Cái gì mà ghen chứ? Đừng có thôi thúc quả đấm của ta!

“Tôi đâu có điên mà thèm ghen với cậu!”

“À không ghen chứ gì, vậy thì xin phép nhé tôi đi tìm bạn gái ấy đây.” - Vỹ làm bộ chuẩn bị quay lại.

Điệp tức muốn chết rồi, nó chọc:

“Bạn gái đó xinh quá mà, nên theo rồi!”

Nhưng Vỹ vẫn chẳng hề thay đổi nụ cười:

“Với tôi đó là người xinh nhất đấy, chẳng ai xinh hơn bạn ấy!”

“Vậy có xinh hơn tôi chứ?” - Điệp lừ mắt.

“Cậu chỉ đáng xách dép cho người ta thôi, chẳng hiểu sao cả trường cứ bảo cậu xinh, nhưng người hay ghen tức như cậu thì xấu như là...”

“Là gì? Là chết hả?” - Điệp không chịu được nữa, nó lao về phía Vỹ định choáng chết cậu.

Nhưng Vũ đã nhanh nhẹn vờn người thoát ra khỏi nắm đấm của Điệp. Điệp mất đà ngã ra đằng sau, một chiếc xe máy lao đến.

Vũ hốt hoảng lao tới ôm lấy Điệp. Chiếc xe máy phanh kít lại, dù phanh rất nhanh nhưng cũng đã đâm vào chân Vũ.

Ông đi xe gắt gỏng:

“Mấy đứa này làm sao vậy? Muốn chết à????”

Rồi ông ta phóng xe đi. Còn lại Vũ bị đâm vào chân, khuyu xuống. Điệp đang tức giận trở thành hoảng sợ, vội diu cậu vào vỉa hè. Dù đã mặc chiếc quần bò dày nhưng máu vẫn chảy ròng ròng ở chân Vũ, Điệp lại càng hoảng hơn, nó quên cả sự tức giận ban nãy:

“Cậu có sao không? Trời ơi có phải vào bệnh viện không vậy!!!!?”

Vũ nghiêng răng:

“Đau quá đi mất, chắc phải khâu vào mất thôi!”

“Không thể thế được!” - Điệp sợ vô cùng, những giọt nước mắt bất giác tuôn trào ra khỏi đôi mắt.

Vũ đang xuyết xoa bỗng cười:

“Cậu khóc đấy à?”

“Hả, làm gì có...” - Điệp chối nhưng mặt nó đã ướt đầm rồi.

“Lo cho tôi thế sao?” - Vũ cười rõ hơn.

Điệp cúi gằm mặt xuống, đúng là nó rất sợ, tưởng rằng Vũ xảy ra chuyện lớn. Nhưng điều nó sợ hơn là nó đang xấu hổ vô cùng.

Vũ đưa tay lau những giọt nước mắt của Điệp, mỉm cười:

“Cái vết thương này có cái gì đâu chứ, tôi không đau đâu, chỉ sợ cái xe đó đâm vào cậu thì tôi mới là người khóc thôi!”

Điệp ngẩng lên nhìn cậu, nó run rẩy không nói được gì. Vũ bật cười thành tiếng khi nhìn thấy cái mặt nghệt ra của nó:

“Cậu đúng là xấu thật, lại còn đáng ghét nữa!”

Thực ra câu nói ấy đều là đảo ngược cả.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong đầu Vũ thì là:

“Cậu đúng là xinh thật, lại còn đáng yêu nữa!”

Điệp gắt:

“Gi chứ, vẫn chê được đấy à?”

“Ừ nếu không muốn chê nữa thì đỡ dậy ngay!” - Vũ làm bộ đau khổ gờ tay ra.

Điệp lườm cậu một cái rồi kéo cậu đứng dậy. A số mình đen quá, cậu ta gãy chân thế này, mình sẽ phải “hộ tống” cái thân hình sáu mươi lăm cân của cậu ta đi, chênh lệch hẳn với cái thân hình nhỏ con của Điệp.

Vũ lại cố tình làm khổ Điệp, cậu quàng tay qua vai nó, bắt chước cái giọng của nhân vật Cu Con trong truyện “Cu Nhón và Cu Con” của nhà văn Andecxen:

“Đi nào, năm con ngựa của ta!”

“Này ta phang chết luôn “năm con ngựa” của ngươi luôn bây giờ!” - Điệp bức bội nhại lại giọng của nhân vật Cu Nhón.

Nghe vậy Vũ càng không tha cho nó. Dù đau chân nhưng cậu lôi nó đi khắp nơi, dạo phố mua sắm đủ kiểu. Điệp thích lắm, nó vui vô cùng nhưng cứ đến lúc phải ra “hộ tống” Vũ là mặt nó ỉu xiu như cái bánh thiêu.

Thực tình trong lòng nó vẫn cảm thấy hạnh phúc...

Hạnh phúc mong manh...

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Sự hiểu lầm tai hại

Vỹ trở lại là một tin sốc nhất cả trường.

Một tháng nay cả trường đều buồn xo vì không còn được gặp hoàng tử đẹp trai nữa, đứa nào cũng lên chùa, lên nhà thờ cầu cho Vỹ quay trở lại. Điệp, Thanh suốt ngày bị chúng nó ra hành hạ bằng những câu hỏi: “Vỹ đâu rồi?” “Vỹ đến chưa?” “Sao Vỹ chưa tỉnh?” Còn Trinh thì bị bọn nó mắng c.h.ừ.i vì đã gây ra cho Vỹ đến nông nỗi đấy.

Nay Thanh đã đến và hét lên với cả trường:

“Mọi người ơi, hôm nay Vỹ sẽ quay trở lại đây!!!”

Gần nghìn học sinh chạy đến:

“Mày không đùa chứ Thanh?”

“Không đùa, thật 100%!”

“Thế Vỹ đâu?”

“Đợi tí!” – Thanh giờ điện thoại ra – “Alo Vỹ à, cậu đến chưa vậy?”

“Điệp đã đến chưa thế?”

“Hả? À à để tớ xem, nó đến rồi đó!”

“Được rồi tôi đến đây!” - Giọng Vỹ chẳng vui gì.

Chưa đầy 5 phút sau, chiếc xe đạp đồ xịch ở cổng trường.

Cả trường ai nấy vỡ òa niềm vui.

“Hoàng tử trẻ” bước xuống xe, sau một tháng nằm viện mà cậu còn đẹp trai hơn lúc trước. Thân hình cao ráo trong bộ đồng phục thắt khăn đỏ, bước chân dài mạnh mẽ, tay đeo một chiếc đồng hồ, người đeo chiếc cặp sách, khuôn mặt dù có một cặp kính to nhưng vẫn nhìn rõ đôi mắt sáng khi phách. Có đứa cứ tưởng Vỹ sẽ xanh xao lắm, nhưng không ngờ Vỹ lại tươi tắn hơn cả lúc trước, nước da rám nắng dưới ánh nắng rực rỡ không ai nghĩ đó là cậu thiếu niên đã nằm một tháng tại bệnh viện (sao tớ thích tả Vỹ thế nhỉ, kaka ^_^).

Nhưng Vỹ không hề nở nụ cười. Vẻ lạnh lùng đúng là rất đẹp nhưng lại khiến cho bọn học sinh không dám lại gần Vỹ. Chúng nó chỉ dám nhìn cậu, không dám mở miệng khi thấy cậu không cười gì cả.

Vỹ tiến thẳng đến chỗ Thanh:

“Điệp đâu rồi?”

“Thì...thì nó lên lớp rồi! Hôm nay nó trực nhật!” – Thanh ấp úng vì thấy sợ trước vẻ lạnh lùng đáng sợ của Vỹ.

Vỹ không đáp lại, cậu đi thẳng lên lớp. Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn theo.

Úi da lớp bản quá đi!

Điệp loay hoay lau mấy cái bàn, đến bàn ghế còn bản thể này nói gì đến lau nhà, lau cửa cơ chứ? Hôm nay đi sớm thế rồi mà cũng mất nhiều thời gian quá, lớp này đông người cho lắm vào, báo hại mình thế này đây!

Một đứa con trai đi vào lớp:

“Này Điệp, cậu lau bàn tớ thế tớ để cặp kiểu gì?”

“Bình đây à, sao cậu đến sớm vậy? Cậu cứ để tạm cặp ở chỗ tớ ấy!”

“Ừ trông cặp cho tớ nhé, tớ đi đá bóng đây!”

Rồi Bình nhanh chóng biến đi, Điệp lại cúi xuống kỳ cọ, lau lau. Một lúc sau nó ngẩng lên, suýt nữa té ngửa vì thấy Vỹ đang lừ lừ đứng ở cửa lớp.

“Cậu, cậu đến sớm vậy?”

“Tại sao sáng nay tôi gọi điện cậu không nghe máy vậy?”

“Mấy tớ hết tiền rồi, mà có chuyện gì?”

“Hôm qua cậu bảo sẽ nhờ tôi chờ đi học kia mà?”

Điệp giật mình, lúng túng:

“Ừ thì hôm nay tớ phải trực nhật!”

“Thế tôi cũng ngồi cùng bàn với cậu, không phải trực chắc? Mà sao...?” - Vỹ giật mình nhìn về bàn mình.

Cái cặp lạ hoắc đang để ở chỗ Điệp.

Vỹ sầm mặt:

“Cặp của đứa nào vậy?”

“Của Bình!”

“Bình!?” - Vỹ nói to lên, lộ rõ sự tức giận.

Vỹ thừa biết Bình cũng là một thằng bạn cực kỳ đẹp trai, được nhiều đứa con gái hâm mộ, lại học giỏi, thông minh, là đối thủ đáng gờm của Vỹ. Nay Bình lại còn “tiếp cận” Điệp sao? Mình mới không đi học một tháng mà cô giáo đã chuyển Bình ra ngồi cạnh Điệp ư?---> Hiểu lầm rồi Vỹ ơi!

Đúng lúc đó Bình lộ mặt vào:

“Điệp, cậu đang lau nhà à? Thế thì cậu lấy giùm tớ quả bóng ở trong cặp tớ được không?”

“Được!” - Điệp chạy ra cặp Bình lục lấy ra quả bóng, chạy tới đưa cho Bình ở cửa.

Bình cười:

“Cám ơn cậu!”

Nụ cười ấy càng làm cho Vỹ muốn lao tới đập chết tên Bình kia! Mặt cậu đã hết đỏ rồi tím, cậu không thể chịu nổi khi nhìn thấy Điệp tươi cười nói chuyện với Bình như vậy.

Bình vừa đi khỏi, Điệp quay lại mỉm cười với Vỹ (Vỹ thì lại nghĩ là Điệp vẫn đang cười vì Bình, có người ghen):

“Cậu mau cất cặp đi!”

“Cất ở chỗ nào chứ?” - Vỹ găm gù.

“Thì cất ở chỗ ngồi chứ cất ở đâu?”

“Giờ thì tôi ngồi ở đâu mà cất?”

“Cậu có bị làm sao không vậy? Cậu ngồi đâu thì cậu cứ cất cặp ở đó, không nhớ mình ngồi ở đâu sao?”

Vỹ tức giận:

“Tôi nhớ, nhưng cái chỗ đó bị người khác cướp mất rồi!”

Điệp ngó người ra, rồi ôm bụng cười sằng sặc. Vỹ càng tức hơn:

“Cười cái gì chứ?”

“Haha, cậu đúng là không bằng một đứa trẻ con!! Hahaha, cậu nghĩ là Bình đang ngồi cạnh tớ hả???”

“Chứ sao?” - Vỹ vừa tức vừa giật mình, lẽ nào....

“Cậu ấy để nhờ cặp chỗ tớ thôi, không ngờ Vỹ còn dễ ghen hơn tớ đấy!”

Vỹ đỏ cả mặt, cái gì vậy chứ? Sự hiểu lầm tai hại, hôm qua mình kêu Diệp ghen với mình, nay mình còn...Trời đất ơi tức chết mất thôi!!! Vẫn còn cười được sao, sắp biến thành tàu hỏa rồi nè!

Vỹ quăng cặp vào chỗ mình rồi bùng bùng tức giận đi ngay ra ngoài, mặc cho Diệp cười đến đau cả bụng trong lớp, đi vào đúng chỗ tron đang lau nhà ngã oạch một cái. Nhưng nó chẳng đau, vẫn cứ tiếp tục cười. Buổi học bắt đầu. Cô giáo vui vẻ khi thấy Vỹ ngồi nghe giảng rất ngoan, không nói chuyện riêng gì xào nhưng những đứa khác.

Nhưng cả lớp hôm nay thì cực kỳ sợ Vỹ.

Vỹ làm lì đến mức không chớp mắt, đến giờ tay phát biểu cũng không thém. Đôi mắt cậu như náy lửa, mặt cậu đỏ bừng lên, đứa nào đứa nấy cũng phải cách xa một trăm mét.

Diệp dù rất buồn cười chuyện sáng nay nhưng mà nó cũng phải chột dạ khi Thanh quay xuống hỏi bài Vỹ mà không hề được trả lời, đến một cái gật đầu hay lắc đầu cũng không có.

Diệp quay sang Vỹ:

“Vỹ, tớ mượn vở được không? Còn một đoạn tớ không chép kịp!”

Im lặng.

Diệp không biết nói gì nữa, nó cũng lẳng lặng cầm lấy cuốn vở ở chỗ Vỹ. Nhưng Vỹ đã đập tay lên quyển vở, giữ chặt không cho Diệp cầm.

Nhanh chóng Diệp nhận ra nguyên do vì sao Vỹ lại như vậy.

“Cậu giận tớ sao?”

Vỹ vẫn không thèm nhìn Diệp.

Chà chuyện nghiêm trọng quá đây!

Im lặng gần hết buổi sáng rồi, hóa ra là giận mình.

Làm thế nào bây giờ, Vỹ sẽ giận dai lắm đấy!

Bỗng Diệp mỉm cười, đưa tay lên tóc mình. Nó có buộc tóc bằng cả một cái chun vòng nữa, nên nó tháo xuống. Sau đó nó buộc chun vòng vào tay mình, loay hoay gì đó làm thành một ngôi sao, giờ trước mặt Vỹ:

“Xem nè, tớ làm ngôi sao bằng chun vòng cũng siêu lắm đấy!”

Vỹ đưa mắt nhìn, khẽ xì một cái. Trò đó thì có gì mà siêu?

Diệp nhận ra phản ứng của cậu, liền tiếp tục:

“Cái trò này đơn giản thật, nhưng mà cũng tạo được ra một ngôi sao còn gì?”

Vỹ khó hiểu, cuối cùng cũng buột miệng:

“Thì sao?”

“Thì có nghĩa cũng được thêm một điều ước nữa!”

Vỹ giật mình, cậu lại nhớ cái đêm mừng một Tết ấy ngồi với Diệp cạnh đồng rom nhìn lên bầu trời đầy sao...(chương 45 nhé mấy bồ ^^)

Diệp cười tươi, nhìn ngôi sao bằng chun vòng của mình, nói chỉ đủ cho Vỹ nghe:

“Úm ba la xi bùa, búa xi la bà ùm...”

Vỹ nghe không nhận được, bật cười một tiếng.

Diệp sung sướng nói tiếp:

“Tớ ước gì Vỹ sẽ mãi mãi mỉm cười không được giận tớ nữa!”

Một nụ cười thật tươi rõ ràng trên gương mặt Vỹ.

Thấy Vỹ đã vui vẻ trở lại, cả trường lại ồ ạt bám lấy cậu.

Phải chặt vật lắm Vỹ mới thoát khỏi đám fan này, thật là, tan học rồi vẫn không tha cho người ta! Biết thế đừng cười cho xong.

Vỹ dắt xe đạp ra cổng, Điệp đã đứng đó:

“Bây giờ chờ tớ về được không?”

Vỹ không nói gì, chỉ lấy tay ra hiệu Điệp đến đây.

Điệp bước tới, nhưng không leo lên xe vội. Nó nói:

“VẬY là tớ cho cậu biết tận 2 điều ước rồi, điều ước của cậu hôm đó là gì cậu còn chưa nói đâu nhé!”

“Cậu thực sự muốn biết à?”

“Ừ tớ rất muốn biết!”

“Nghe xong không được giãy lên đâu nhé!”

“Nói đi xem nào, tớ tò mò lắm đấy.”

Vỹ ghé sát mặt Điệp:

“Điều ước của tôi là...”

“VỖY!!!”

Một giọng nói vang lên.

Cả hai giật mình ngẩng mặt xem đó là ai.

Vỹ kinh ngạc:

“Bố!”

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mưa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Quyết định của bố

Người đàn ông có thân hình cao lớn, bề rạ, gương mặt rất đẹp nhưng cực kỳ lạnh lùng đang nhìn về phía cậu thiếu niên và cô học trò. Ông mặc một bộ vest hàng hiệu, nhìn cũng biết là ông rất giàu có.

Ông bước tới chỗ Vỹ. Vỹ chưa hết kinh ngạc:

“Bố, bố về lúc nào vậy ạ?”

Người bố không để ý đến Vỹ, quay sang nhìn Điệp. Điệp luống cuống cúi đầu:

“Cháu...cháu chào bác! Cháu là Điệp, bạn của Vỹ!”

Bố Vỹ gật đầu:

“Ta là John, bố của Vỹ. Nhưng cháu cứ gọi ta là Hùng.”

“Vâng ạ, cháu chào bác Hùng...”

Thấy Điệp hơi khó xử, Vỹ vội ngắt luôn:

“Bố à, sao bố lại đến đây?”

“Bố đến gặp con, không được sao?”

“Không được thì có vấn đề không bố?”

Hùng châm một điếu thuốc:

“Con lúc nào cũng ngộ ngược như vậy!”

“Như vậy là từ té lấm rồi bố ạ, Điệp, lên xe đi!”

Điệp không biết làm thế nào, đành ngồi lên xe Vỹ. Vỹ phóng xe đi rất nhanh, không thèm nhìn lại. Điệp cảm thấy rất sợ.

Vỹ đạp xe về nhà. Bằng đã chờ ngay trước cửa.

“Em có gặp bố ở trường chứ?” - Bằng hỏi Vỹ.

“Gặp thì có vấn đề gì không?” - Vỹ lạnh lùng dắt xe vào.

“Bố nghe nói em nằm viện một tháng nên về nước thăm em.”

“Sao một tháng trước ông ta không về chứ, cái lúc sắp chết thì có thấy đâu!” - Vỹ vẫn lạnh như băng khiến cho cả Điệp cũng chột dạ.

“Vỹ à, đó là bố em đấy! Ông đã rất lo cho em.”

“Bố của anh, không phải bố của em!” - Vỹ gắt.

“Dù thế nào bố cũng là người sinh ra con!” - Giọng nói nghiêm nghị vang lên.

Ba người nhìn ra cửa, Hùng từ trên chiếc xe BMW màu đen rất đẹp bước xuống.

Vỹ thấy bố liền quay người định đi vào trong, nhưng Hùng đã gọi giật lại:

“Đứng lại đã!”

Vỹ dừng lại.

“Con hãy ra vườn nói chuyện với bố một lát!”

Ngoài vườn.

Ánh nắng chiếu nhẹ trên những thân cây, rọi vào hàng cây hoa đang trổ ở góc vườn. Hai bố con ngồi đối diện ở chiếc bàn ngoài vườn, cả hai không nói với nhau câu nào.

Một lúc sau Hùng lên tiếng:

“Con không sao chứ?”

“Không!” - Vỹ trả lời cộc lốc.

“Không sao thì tốt, vậy là bố có thể yên tâm trở về Mỹ.”

“Thế thì con sẽ tiễn bố, bố đi luôn ạ?”

Hùng ngẩng lên nhìn con trai:

“Nhưng con cũng không được ở lại!”

Vỹ sững người trong mấy giây:

“Bố...bố nói gì?”

“Bố đã sắp xếp cho con sang du học tại Mỹ sau khi con học hết năm lớp 9 này, mà cũng khỏi cần học hết, nếu có thể con hãy sang luôn. Môi trường ở đó rất tốt, con có thể phát huy hết tài năng, lại không gặp kẻ xấu như ở đây!”

Vỹ đập bàn:

“Bố nghĩ bố là ai mà có thể bắt con đi đâu cũng được?”

Hùng hơi giật mình trước phản ứng của Võ, nhưng ông bình tĩnh lại ngay. Ông nói tiếp:

“Bố đã đến lớp và chọn ra một người bạn có thể đi cùng con! Đó là một bạn gái...”

Mắt Võ bỗng sáng bừng lên:

“Là ai ạ?” - Cậu đang nghĩ đến người bạn mà chỉ cần có cô bạn ấy cậu sẽ không đi đâu hết.

Hùng nghiêm nghị đưa đôi mắt lạnh lùng và nói:

“Một bạn gái tên là Phan Lê Thanh!”

Trời đất quanh Võ như sụp đổ.

Võ cắn răng:

“Tại sao...lại là Thanh...?”

“Bố nghe nói hai con là bạn thân, cô bé ấy xinh xắn, lại giỏi giang nữa, cũng thích học Vật lý như con, ngôn ngữ Tiếng Anh cũng chẳng tồi, đi du học sẽ rất tốt cho cô bé ấy!”

“Bố không thể chọn người khác sao?”

“Làm gì còn ai mà chọn? Bạn bè khác của con cũng chẳng còn ai giỏi như Thanh, Trình thì tiếng Anh không được tốt dù cô bé học rất xuất sắc. Mà hình như con có vẻ thân với cái cô bé Diệp kia. Nhưng mà bố nghe nói cô bé đó học Lý mới giỏi được trong năm nay chứ không chuyên Lý, và lại tiếng Anh kém lắm, không thể đi du học được!”

Võ đứng bật dậy, xô cả bàn ghế:

“Có cái gì mà không thể? Nếu bạn ấy không thể đi thì con lại càng không thể đi!”

“Võ, có những điều con còn nhỏ, còn ngang bướng không hiểu được! Bố luôn muốn những điều tốt nhất cho con!”

“Điều tốt nhất? Điều tốt nhất chỉ là đi du học ư? Nếu thế thì con chẳng cần phải ngồi lại cái nhà này! Điều tốt nhất với con là có một gia đình, đặc biệt là có một người mẹ, mẹ con là người tốt nhất với con, thế mà bố chỉ vì yêu một ả đàn bà đáng chết (ở bản gốc tớ không ghi "đáng chết" đâu nhưng mà trên này thì không cho hiển thị từ đó) nào đó mà khiến cho mẹ phải ra đi vĩnh viễn, như vậy mà tốt?”

Hùng cũng đứng ngay dậy:

“Con không có quyền gọi cô ấy là ả đàn bà đáng chết! Tại mẹ con bệnh tật nên không may qua đời!”

“Con cứ gọi thì sao? Tại mẹ bệnh ư? Là tại bố, là tại ả đàn bà đó thì có!” BỐP!!! Một cái tát giáng thẳng vào mặt Võ đến đỏ cả má.

“Thằng nghịch tử! Mày không coi bố ra cái gì rồi đúng không? Bố đã kể cho mày nghe câu chuyện ấy là để mong mày hiểu cho bố, vậy mà mày dám sỉ nhục bố mày vậy à? Mày cút ngay đi, không cần phải du học du hiếc gì hết!”

“Tốt thôi, tôi cũng không cần đâu!!” - Võ chạy ngay đi, bỏ lại người bố đứng thất thần.

Diệp và Bằng đang ngồi ở phòng khách thì thấy Võ chạy ra, đôi mắt đỏ ầng ậc nước nhưng lộ rõ vẻ tức giận.

Diệp vội vàng chạy theo Võ.

Đến vườn hoa Lý Thái Tổ gần đó thì cậu dừng lại, dựa vào gốc cây. Dù cậu quay lưng lại nhưng Diệp biết Võ đang khóc.

Diệp đi tới, đặt tay lên vai Võ:

“Võ à, cậu có sao không?”

Nó nghe rõ tiếng nấc nghẹn của Võ. Nó quay mặt cậu về phía mình, thấy cậu đã ướt đầm nước mắt trên mặt.

“Bố nói gì với cậu à?”

Võ ôm chầm lấy Diệp khiến nó rất ngạc nhiên.

“Bố tôi là một kẻ độc ác, cả ả đàn bà đó nữa!”

“Cậu sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ông ta muốn tôi và Thanh đi du học...”

Điệp giật bản mình, đẩy Vỹ ra:

“CÁI GÌ???? Đi du học? Đi với Thanh? Cái Thanh bạn tớ?????”

Vỹ gật đầu:

“Vi tôi không muốn nên tôi đã nhận một cái tát...”

Điệp nhìn bên má Vỹ đã đỏ ửng lên, lòng nó cảm thấy chua xót, tự dưng nó cũng giận lấy người cha của Vỹ.

Vỹ nhìn Diệp, nói:

“Nhưng dù có ăn mấy cái tát nữa, tôi cũng sẽ không đi đâu hết! Tôi sẽ không bao giờ đi cùng với người đã giết chết mẹ tôi!”

Điệp im lặng, nó biết Vỹ rất hận bố. Ngày xưa Vỹ bé thì cậu nghe câu chuyện đó không hiểu gì, nhưng càng lớn cậu càng cảm thấy hận.

“Cả người đàn bà đó nữa, tôi thế phải tìm được bà ta, tại sao bố tôi có thể phản bội mẹ tôi một cách trơ tráo chỉ vì cứ quyền luyến mãi bà ta chứ!!” - Nước mắt Vỹ lại trào ra.

Điệp lấy tay lau nước mắt cho cậu, nói:

“Vi họ nên cậu sẽ không đi đúng không?”

“Ừ...”

“Chứ không phải là tớ?” – Đôi mắt Diệp buồn rầu.

Vỹ đứng sát Diệp, nhìn thẳng vào mắt nó:

“Điệp, dù rằng tôi không hận họ, nhưng nếu người đi cùng tôi không phải là cậu, thì tôi nhất quyết không bao giờ đi đâu hết!”

Điệp mỉm cười nhẹ coi như là trấn an, nó dựa vào người Vỹ. Vỹ ôm lấy nó, đứng vậy, cậu sẽ không bao giờ đi đâu cả! Cậu sẽ không rời bỏ nó, cũng như không bao giờ rời bỏ ước mơ của cậu ở nơi này.

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Sự thật không thể tha thứ

Chiều hôm đó, tại nhà Diệp.

Điệp và Vỹ đang làm bánh bữa chiều. Úi da làm bánh cái gì chứ, bột bay tung tóe cả ra rồi đây này. Diệp nghĩ ra một trò, nó lấy bột quấy với sữa, bơ rồi lén nhúng một ngón tay và bôi vào mặt Vỹ.

“Này cậu muốn chết à???” – Vỹ tức quá nhúng cả bàn tay vào bát bột rồi bôi lên hai má Diệp.

Điệp vừa tức vừa buồn cười, cả bếp rộn lên tiếng cười vui vẻ. Xem ra mẹ Diệp cho Vỹ vào làm bánh với Diệp cũng hay đấy nhỉ, vừa nhanh hơn lại vừa vui nữa, quên đi cả buồn.

Điệp sau khi “khoảng” (rửa bát) liền vội lấy một cái đĩa ra. Lúc này bánh cũng được nướng xong. Vì bánh rất nóng và to nên Diệp đẩy luôn cho Vỹ lấy bánh. Ôi dào lười thật đó, Vỹ đeo găng tay vào và lấy bánh ra đĩa rất nhanh, giỏi như đầu bếp thực thụ vậy.

Vỹ bày đĩa bánh ra bàn, bảo:

“Nhà cậu có cái kem đó chứ? Đưa đây viết chữ lên bánh!”

“Có sinh nhật ai đâu mà viết?”

“Ngày mai không phải sinh nhật cậu sao?”

“Ngày mai chứ có phải hôm nay đâu?”

“Thì cứ đưa đây đi, làm trước!”

Diệp đưa kem cho Vỹ, cậu mỉm cười viết lên mặt bánh.

“Sinh nhật nhiều niềm vui!”

Một câu nói ngắn gọn nhưng thật ý nghĩa biết bao.

Diệp vỗ vai Vỹ:

“Tớ không vui được đâu, cậu có cách nào làm cho ngày mai tớ vui không vậy?”

“Thiếu gì cách, ngay bây giờ tôi cũng làm cậu vui được!”

“Thử đi xem nào!” - Diệp nghiêm mặt.

Vỹ nhếch mép cười xảo quyệt, vứt cái găng tay ra rồi đưa tay cù Diệp. Diệp có rất nhiều máu buồn, không chịu được vội cười phá lên. Nó càng nhin thì càng buồn cười, cứ ha hả lên suốt nửa thì ngã. Nhìn gương mặt nó lúc cười trông thật là đáng yêu.

Vỹ định cúi xuống “kiss” cho cái má “đáng ghét” kia một cái nữa...

Thì bỗng nhiên:

“Vỹ, con về nhà ngay!!!” - Một giọng nói đầy tức giận vang lên.

Hùng xuất hiện ngay trước cửa, ông đang rất giận dữ.

Sao ông lại biết họ ở đây chứ?

Vỹ rất thắc mắc, dù vậy cậu không nói câu gì cả, bởi sự xuất hiện của ông khiến cậu còn giận dữ hơn cả ông.

Nhưng mặc cho cậu im lặng, Hùng lao đến kéo tay con trai đi. Vỹ phản kháng ngay lại:

“Bỏ con ra!”

“Có những điều bố cần nói rõ với con, mau về ngay!”

“Con không cần rõ ràng cái gì nữa, bố mau đi đi!!!”

Hai bố con lờ qua tiếng lại, cãi nhau càng lúc càng to, Diệp sợ quá không biết can ngăn thế nào.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân đi xuống:

“Cái gì mà ồn ào vậy?”

Tất cả ngừng lên.

Người phụ nữ xinh đẹp đang đi xuống bếp.

Cô nhìn thấy vị khách đang ở trong nhà mình.

Và vị khách ấy cũng nhìn thấy cô.

Hai đôi mắt mở to ra vì quá kinh ngạc!

Hai con người đứng lặng không nói được câu gì.

Chỉ để lại hai người con cũng không hiểu chuyện gì cả.

“Tại...tại sao em lại ở đây...?” - Người đàn ông run cả lên.

Vỹ như chết đứng trước câu đó của bố mình.

“Vậy...tại sao anh lại ở đây...?” - Người phụ nữ cũng há hốc.

Điệp cũng như chôn chân xuống đất trước mẹ mình.

Hùng từ từ bước đến. Đúng là cô. Đúng là cô ấy rồi!

Mình cũng đứng trân trân. Đúng là người đó!

Hùng lao tới ôm chặt lấy người mẹ của Điệp:

“Anh đã tưởng không được gặp em nữa, em không biết ngày đó người anh muốn ở bên là em sao!!??”

Nước mắt Minh cũng òa ra:

“Em cũng không quên được anh!”

Hai tay Võ nắm chặt thành nắm đấm.

Cậu không tin những gì đang xảy ra trước mắt.

Và cả Điệp, nó cũng tưởng mình chết rồi. Hùng quay ra con trai mình:

“Vỹ, đây là người phụ nữ mà bố đã yêu...!”

Điệp chết lặng đi.

Mẹ mình chính là người mà bố Võ yêu.

Tức là mẹ mình đã khiến cho mẹ Võ phải ra đi vĩnh viễn.

Đôi mắt nó đau đớn chạm đúng vào ánh mắt của Vỹ.

Nó nhìn thấy trong ánh mắt đó là sự giận dữ và đau khổ hệt hẳng đến tận cùng.

Bỗng nhiên, Võ quay người lại chạy ngay ra ngoài.

Như một phản ứng, Điệp chạy vội theo trong sự ngỡ ngàng của Hùng và Minh.

“Đoàng!!!” Sấm sét nổ tung trời sau ánh chớp giật sáng lóe.

Bầu trời đen kịt, những hạt mưa nặng trĩu trút xuống. Trong màn mưa đang rơi trắng xóa, cậu thiếu niên đó cứ chạy mãi, chạy để thoát khỏi nỗi đau không gì tả nổi. Định mệnh quá trớ trêu, Trái Đất này quá tròn, cuối cùng những con người yêu thương nhau nhất lại trở thành những con người hận thù nhau nhất. Tại sao chứ???????

“VỖ!!!” - Tiếng gọi quen thuộc ấy vang lên trong màn mưa.

Đôi chân đã dừng lại.

Những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi.

“Vỹ, xin cậu đừng quá kích động! Tổ cũng rất sốc, chúng ta cần phải hiểu cho chuyện này!” - Điệp chạy đến đằng sau Vỹ.

Cậu không quay lại.

“Vỹ à, cậu sẽ không sao đúng không, cậu sẽ hiểu cho chuyện này, cậu nói đi chứ?” - Điệp thực sự rất sợ, đặt tay lên vai Vỹ.

Bỗng nhiên Vỹ gạt mạnh tay nó ra, quay phắt lại! Điệp lùi lại một bước khi nhìn thấy đôi mắt đang nảy lửa ấy.

“Tại sao tôi phải hiểu???? Tôi chỉ cần hiểu mẹ cậu chính là à đàn bà đó, vì mẹ cậu mà mẹ tôi đã chết, tôi chỉ cần hiểu thế thôi!!”

“Vỹ, cậu không thể nói thế được!!! Mẹ tớ thực sự không có lỗi gì hết, mẹ tớ đâu có giết mẹ cậu đâu, chỉ vì bố cậu nói không yêu mẹ cậu nên mẹ cậu mới chết! Và lại mẹ tớ đã rất yêu thương cậu!!”

“Thế nào là yêu thương? Chỉ là sự giả dối đúng không? Chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài đúng không? Các người thật là ghê tởm! Tôi sẽ đi, tôi sẽ đi sang Mỹ luôn, tôi không muốn ở lại đây để nhìn thấy sự giả dối kinh tởm của các người nữa!!!!”

“ĐƯỢC, VẬY CẬU ĐI ĐI!!!” - Điệp hét lên trong mưa.

Vỹ sững người.

“Vỹ, cậu lúc nào cũng vậy, cậu không bao giờ biết tha thứ cho quá khứ của mình!! Vậy cậu cứ đi đi, đi đến cái nơi nào không bao giờ có sự giả dối đó!!!” – Điệp cảm thấy trái tim vụn vỡ khi nói những câu ấy.

Vỹ nhìn nó.

Thời gian như đứng yên tất cả.

Chỉ có những hạt mưa nặng trĩu cứ rơi xuống to hơn.

“Được!” - Vỹ buông một câu.

Và rồi cậu quay người chạy đi.

Bóng cậu khuất xa dần.

Điệp đứng lại đó, cơn mưa rơi ướt đầm người nó.

Bỗng chốc, trên môi nó nở một nụ cười.

Nụ cười đau đớn.

Vậy là, tất cả đã chấm hết sao?

Nó quay người lại, bước chân không vững bước đi trong cơn mưa càng ngày càng to.

Những ký ức cứ thế trở về.

Vỹ kéo Điệp vào lòng mình, ôm thật chặt. Điệp rất hoảng, nó đang cố đẩy Vỹ ra thì nghe thấy giọng nói nhẹ bên tai mình:

“Chỉ cần có cậu thì tôi sẽ không đi đâu hết!”

...

Vỹ đứng sát Điệp, nhìn thẳng vào mắt nó:

“Điệp, cho dù là tôi không hận họ, nhưng nếu người đi cùng tôi không phải cậu thì tôi nhất quyết không đi đâu cả!” Khi đó cậu đã nói như thế.

Nhưng giờ, cậu đã ra đi.

Điệp cười, cười thành tiếng.

Haha, vậy là cậu ấy đã đi rồi!!

Người mình ghét nhất cũng đã đi rồi!

Không còn ai ôm mình, cùng mình thực hiện những ước mơ nữa.

Hahahaha!!!!

Những phút giây bình yên.

Những lúc hiểu lầm tai hại.

Những ngày bên nhau cùng sánh đôi trên con đường hoài bão.

Tất cả những ký ức ấy...

...đều vỡ tan như bong bóng mưa...

Hai chân không vững ngã quỵ xuống dưới đường.

Mưa ướt đầm người.

Tay Điệp giữ chặt tiếng nấc nhưng nước mắt cứ trào ra.

Tưởng rằng không còn nước mắt nữa...

...nhưng nỗi đau ấy thì quá nhiều nước mắt...

Khóc chỉ là để đau đớn thêm mà thôi!!!

Hai chân bỗng nhiên bắt cậu dừng lại.

Cậu quay mặt.

Người bạn mà cậu đã ghét nhất đang quy xuống dưới đường.

Nó đang khóc.

Khóc rất đau khổ.

Lòng cậu cũng như vỡ tan.

Cậu muốn chạy đến ôm chặt lấy nó, nói rằng không sao đâu.

Cậu và nó sẽ vượt qua tất cả, sẽ ở bên nhau.

Nhưng cậu không thể làm được.

Cậu đã từng giận nó nhiều chuyện nhưng cậu đều tha thứ cho nó.

Chỉ riêng chuyện này...

Tôi xin lỗi, Diệp! Tôi đã không thể giữ đúng lời hứa!

Tôi không thể gặp cậu dù chỉ một lần nữa!

Mặc dù, cậu đã là người quan trọng nhất với tôi từ lâu lắm rồi...

“Diệp!” - Một tiếng gọi vang lên.

Mắt Diệp đã mờ đi vì những giọt lệ ướt nhòa, nó chỉ còn nhìn ra lơ mơ. Vỡ quay trở lại ư? Vỡ quay lại, sẽ về với nó.

Không, không phải cậu ấy...!

Là anh...

Anh ơi!

“Diệp, sao em lại đi dưới mưa thế này? Em làm sao thế?” - Bằng lay gọi Diệp.

Diệp không trả lời, chỉ òa khóc nức nở.

Bằng nhìn nó, rồi anh hiểu ra mọi chuyện.

Anh ôm lấy nó, nó dựa vào người anh, càng khóc to hơn.

Nó khóc để không còn đau khổ nữa, nhưng chỉ thêm đau gấp trăm lần.

* * *

Tối đó, trời vẫn mưa.

Diệp vẫn ướt sũng người, ngồi trong phòng khóa chặt cửa.

Bằng cũng không thể vào được.

Mẹ Diệp lại càng không thể vào.

Cô liên tục gọi:

“Diệp à, con mở cửa đi! Con hãy nghe mẹ nói!”

Nhưng tâm trí Diệp đã không còn nghe được nữa.

Đến con mưa, nó cũng không nghe thấy gì cả.

Đúng lúc đó, có tiếng gọi vang ngoài cửa:

“Điệp, là tao, Thanh đây! Mày mở cửa ra đi!”

Điệp đã nghe thấy, nhưng nó không đủ sức ra mở cửa nữa.

Thanh không thể đứng yên được, bằng sức khỏe của mình nó đẩy mạnh cánh cửa.

Cửa bằng gỗ nên nhanh chóng bị đẩy vào.

Thanh chạy vào, thấy Diệp đang ngồi trong một góc phòng, người ướt sũng.

“Điệp à mày...” – Thanh hoảng hốt chạy tới.

“Đóng cửa lại đi!”

“Hả?” – Thanh giật mình – “À ừ, để tao đóng cửa...”

Thanh đành đóng cửa, không cho người khác vào phòng rồi chạy tới ngồi cạnh Diệp, lấy khăn lau khuôn mặt đang đỏ dần của bạn mình.

“Điệp à, sao mày lại phải dẫn vật thể này? Có chuyện gì kể tao nghe xem!”

Nhưng Diệp không trả lời câu đó, lại hỏi bằng câu khác:

“Bao giờ mày đi?”

“Đi đâu?”

“Bao giờ mày đi du học?”

Thanh cúi đầu, nói nhẹ:

“Ngày mai đã phải đi rồi...”

“Ừ vậy mày đi vui về nhé!” – Diệp nói nhưng đôi mắt đang nhìn vào một nơi hư vô.

“Nhưng Diệp à, không phải vì chuyện tao đi mà mày như vậy đấy chứ?”

Dường như Diệp chỉ nói với Thanh đến câu “mày đi vui về” vừa rồi là hết, nó im lặng không đáp lại.

Thanh cũng rất buồn, nó cảm thấy nó là người gây ra lỗi.

Ngày mai, là sinh nhật Diệp...

Cũng là ngày nó sẽ rời xa Thanh...

...và rời xa một người...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Nỗi nhớ rời xa

Sáng ngày hôm sau. Trời vẫn mưa.

Dù rằng không khí đã bắt đầu nóng lên, nhưng năm học chưa kết thúc nên tất nhiên vẫn không thể nóng như mùa hè được. Những cơn mưa cứ thế rơi lên chiếc xe BMW rất đẹp đang lướt rất nhanh trên đường.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi trường quen thuộc. Cửa kính xe được mở ra, một cậu thiếu niên đeo chiếc kính râm, ăn mặc một bộ quần áo giàu có

đang nhìn ra. Học sinh cả trường ùa đến:

“Vỹ à, sao cậu lại đi đột ngột thế?”

“Mới hôm qua cậu còn đang học ở đây, sao lại đi nhanh như vậy?”

“Vỹ, chúng tớ ghét cậu!!!”

Trình cũng chạy đến:

“Vỹ, tớ sẽ rất nhớ cậu!”

Vỹ lạnh lùng không nói gì cả, chỉ gạt đầu đáp lại, đôi mắt đằng sau chiếc kính râm kia dường như đang tìm kiếm một ai đó.

Nhưng không có...

Cậu đóng cửa kính lên. Tài xế hiểu ý cậu liền lập tức phóng xe đi.

Sân bay Nội Bài chật kín người dù mới sáng sớm.

Ai nấy đều tò mò chạy ra chỗ cái xe BMW to lớn nhìn cực đẹp ấy. Cửa xe mở ra, cơn mưa lúc này cũng vừa tạnh. Ánh nắng nhẹ bắt đầu chiếu, và một thiếu niên bước ra. gương mặt lạnh lùng, đeo kính râm, bộ quần áo sành điệu tôn lên cái dáng cao ráo, một tay kéo chiếc vali nhìn rõ phong thái mạnh mẽ, tất cả mọi người đặc biệt là con gái đều há hốc mồm, dù cậu đeo kính nhưng ai cũng nhận ra cậu rất đẹp trai. Thế nhưng chính cái lạnh như băng của cậu khiến không ai dám lại gần.

Bước sau thiếu niên là một cô bé rất xinh đẹp, nhìn cũng mạnh mẽ giống cậu, tay cũng kéo chiếc vali. Sau đó là một chàng trai rất cao, đẹp trai y như thiếu niên kia, và một người đàn ông sang trọng, có cả những người cúi xuống chào mỗi khi họ bước ra. Ai cũng phải biết đó là những người rất giàu có.

Bốn người bước vào trong sân bay. Họ nhìn thấy ba người đứng đó.

Đó là gia đình gồm người chồng Việt, người vợ Minh và người con trai Quang. Họ đều tới tiễn Vỹ, Thanh và Hùng. Việt bước tới chỗ Hùng:

“Chào anh, đã lâu quá rồi...”

“Vâng chào anh Việt! Cảm ơn anh thời gian qua đã ở bên Minh!”

Minh lặng lẽ nhìn Hùng, rồi đi tới chỗ Vỹ:

“Vỹ à, cháu phải đi rồi, cô vẫn muốn nói lời xin lỗi với cháu...”

Vỹ lạnh lùng:

“Cháu đã nghe rồi, vì thế cô không phải áy náy nữa!”

“Vậy cháu có tha lỗi cho cô không?”

“Cô là người tốt, nhưng để tha thứ cho cô vẫn là điều cháu không thể làm được!”

Thấy không khí căng thẳng, Bằng liền hỏi lảng:

“Cô Minh ơi Điệp đâu ạ?”

“Con bé vừa ở đây thôi, nó lại đi đâu đó rồi! Máy cháu cứ đợi, nó về bây giờ!”

“Không cần đâu ạ!” - Vỹ bỏ kính râm ra, cái kính này khiến mọi thứ tối quá đi mất – “Cháu đi luôn đây!”

Không để ai trả lời, cậu ráo bước đi rất nhanh.

Tuy rằng là đi nhanh nhưng trong lòng cậu vẫn cố gắng đi thật chậm.

Vì cậu vẫn muốn được gặp nó một lần nữa.

Tiếc rằng, chính cô bạn ấy cũng không đủ can đảm.

Nó đang ở rất gần cậu, nhưng cũng thật xa.

Rất gần là vì cậu chỉ cần ngược lên là nhìn thấy nó.

Rất xa là vì cả cậu và nó không đủ dũng cảm để nhìn thấy nhau.

Hôm qua nó đã khóc nhiều lắm rồi.

Vậy mà tự dung...

...một giọt nước mắt lại rơi xuống...

“TÁCH!”

Một tiếng gì đó rất nhỏ và Vỹ cảm thấy trán mình ươn ướt (cảnh này giống trong Thần Điều Đại Hiệp ở đoạn nước mắt Quách Tương rơi xuống trán Dương Quá).

Cậu ngẩng lên.

Giữa hàng trăm con người đang đi lại trong sân bay...

Cô bé ấy hiện ra như một bông hoa điệp vàng rực.

Cậu thiếu niên đứng lặng...

Hai đôi mắt bắt gặp nhau...

Những ánh mắt lạnh lẽo nhưng thực ra rất muốn nói điều gì đó.

Muốn nói rất nhiều.

Nhưng chỉ có thể nói ở một nơi rất xa không nghe thấy được.

“Vỹ, cậu đã nói nếu không có tớ cậu sẽ không đi đâu kia mà?”

“Tôi đã nói thế, nhưng tôi không thể làm được!”

“Tại sao chứ? Tại sao cậu lại không làm được điều đó chứ?”

“Tôi đã không còn ghét cậu nữa, chính vì thế tôi không làm được!”

“Tớ ghét cậu, Vỹ...!”

Những lời nói ấy mãi mãi sẽ không được nói ra.

Điệp, cảm ơn cậu đã tới tiễn tôi!

Vậy là tôi vẫn được gặp cậu.

Hãy ở lại và tận hưởng hết những hạnh phúc thực sự cậu đang cần.

Hãy quên tôi đi...

Nhớ là đừng có học kém Vật lý nữa đấy!

Vỹ đeo chiếc kính râm vào.

Vậy là mình không được nhìn đôi mắt ấy nữa.

Cậu ấy bước đi.

Vỹ, đừng đi!!

Nhưng mình không thể níu giữ cậu ấy lại được...

Trên bầu trời có một chiếc máy bay bay xa mãi vào những đám mây. Trường Đại học Khoa học Tự nhiên, Đại học Quốc gia Hà Nội.

Mùa hè rồi, oi quá đi mất thôi! Sao hôm nay lại oi bức hơn mọi ngày thế nhỉ? Các sinh viên cứ đi đi lại lại, ngồi học cũng chẳng học được.

Cô sinh viên tên Tuyết lời ngay cái chai nước đá đã chuẩn bị ra, tu một ngụm và nói:

“Hôm nay nghe nói nhiệt độ đã giảm, sao mà nóng thế nhỉ?”

“Cái dự báo thời tiết dở hơi!” - Mọi người toát mồ hôi, xà tức giận vào dự báo thời tiết.

“Sắp mưa đó, học Khoa học Tự nhiên mà còn đổ cho dự báo thời tiết sao?” - Một giọng nói vang lên.

Tất cả nhìn ra cửa. “Nhân tài tự nhiên” đã xuất hiện!

Cô sinh viên xinh đẹp như một thiên thần bước vào trong với một đồng sách vở trên tay. Nở một nụ cười như tỏa nắng, cô ngồi vào chỗ một cách bình thản, dù trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Tuyết ngồi ngay bên cạnh cô sinh viên ấy:

“Điệp à, sao mày biết là sắp mưa vậy?”

“Hồi rõ lạ, tao chỉ cần thấy oi bức là biết sắp mưa rồi!”

“Thật không đó?”

“Thì mày cứ chờ đi, chuẩn bị mưa xuống thì mất tao cái gì?”

“Hề hề, chẳng mất gì hết!”

“Sao lại chẳng mất!? Ai mày cũng dám cá cược, sao trù tao thế hả?”

“Vi mày giỏi quá chứ sao?”

Điệp nhìn ra cửa sổ, những đám mây đen đã kéo đến che đi những ánh nắng. Bà Tuyết này cũng biết nịnh đấy chứ!

“Tao học với mày từ lớp 1 rồi, nhưng hầu như chỉ có 2 người là tao không dám cá cái gì cả vì hai đứa mày quá giỏi!”

“Ai vậy?”

“Thanh! Nó nói cái gì cũng đúng, có lần tao đã mất cả tiền ăn sáng cả tháng vì cá với nó. Giá giờ có nó thì vui ời là vui!” - Tuyết nói.

Cái tên “Thanh” lại đập tắt nụ cười của Điệp.

Cô cảm thấy buồn.

Đã 5 năm trôi qua rồi, người bạn thân chí cốt ấy vẫn chưa một lần nào trở về.

Chỉ có thể chat chit qua Yahoo cùng nhau chứ chẳng liên lạc được kiểu khác.

Nhưng điều mà làm Điệp buồn hơn...

...đó chính là việc Thanh đang ở bên một người...

Con mưa rào mùa hạ rơi xuống rất to.

Giữa dòng người trong những chiếc áo mưa đang đi trên con đường đầy những hạt nước đuổi nhau trên không gian, cô gái xinh đẹp cầm chiếc ô lạng lẹ đi trong màn mưa dày đặc. 5 năm đã qua, giờ đây là một cô gái 20 tuổi, Điệp xinh đẹp nổi bật như một ngôi sao giữa con mưa trắng xóa. Ai đi đường dù mưa to cũng phải ngoái lại nhìn cô, và cảm thấy thắc mắc rằng tại sao một cô gái xinh đẹp như thế lại buồn vậy?

Điệp chợt dừng lại. Bên con đường cũ ngày xưa vẫn còn có cây hoa điệp ấy.

Cây hoa điệp đã già đi nhiều, nhưng nó vẫn thật đẹp.

“Bỗng dưng nó cảm thấy có nước rơi vào đầu. Cứ ngỡ nhà ai tưới cây, nhưng rồi nước càng nhiều thêm. Nó ngẩng lên. Mưa! Trời ơi nó đi được nửa đường rồi, quanh đây không có hàng nào có ô hay áo mưa. Mưa xuống rất nhanh, Điệp phát hoảng khi biết mưa mùa hạ rất lớn, nó sẽ ướt như chuột mất. Nhưng chẳng có ngôi nhà nào có một cái mái hiên cho nó trú, nhà ai cũng cao vút lên không đủ để che con mưa lớn cho Điệp. Nó vội vã chạy tới gốc cây điệp lớn gần đó, may không có sấm sét. Mưa trút xuống rất lớn. Những kẽ lá không che mưa cho Điệp được, mưa theo đó rơi mạnh xuống mái tóc và chiếc áo trắng của nó.

Nó đưa chiếc cặp lên đầu, chỉ còn 10 phút nữa thôi, nó muộn học mất! Nó cảm thấy bất lực trong cơn mưa. Mưa sao kéo dài thế? Mọi khi mưa đến rồi lại đi mà.

Nó ngồi thụp xuống, gục mặt vào đầu gối. Nó mệt mỏi quá rồi. Những hạt mưa cứ rơi.

Bỗng Điệp không còn cảm thấy những hạt nước trĩu nặng ấy chạy nhảy trên người mình nữa.

Tạnh mưa rồi sao?

Đâu, vẫn rào rào xối xả mà!

Nó đứng dưới bóng râm của cây đã tối, giờ lại còn tối hơn.

Điệp ngẩng lên. Một hình bóng cao lớn đang đứng với chiếc ô che mưa cho nó. Nó nhìn thấy sự lạnh lùng bao quanh hình bóng ấy.

Nó đứng dậy. Cậu thật cao, nó không thể nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của cậu. Nhưng nó cũng không muốn, vì đó là đôi mắt giấu một nỗi đau quá khứ.

Vỹ lạnh lùng nhìn cô bạn:

"Cậu ướt hết rồi!"

Điệp nhìn mình. Mái tóc ướt bám chặt lấy da mặt nó, áo cũng đã ướt nhưng may không ướt sạch người. Nó cảm thấy lạnh. Hắt xì hơi!

Vỹ bỗng tiến lại rất gần nó, đưa tay lên vén những mái tóc đang ướt sũng bám chặt vào mặt Diệp. Bàn tay cậu chạm vào mặt Diệp khiến cho nó đỏ bừng mặt, vội quay ra. Cô lại nhớ đến cái ngày còn đang đi học hè chuẩn bị bước vào năm lớp 9.

Hôm đó, do có chuyện buồn nên người bạn ấy đã quyết định về quê, không học hè nữa.

Vậy mà cô cứ tưởng cậu ấy sẽ đi mãi mãi.

Con mưa đó đã đánh dấu mãi trong cô hình ảnh của người mà cô mãi mãi không thể quên được.

Cứ ngỡ rằng giấc mơ xưa kia đã phai màu rồi...

Giờ cô lại nhớ...

Mưa rơi lạnh lẽo, chỉ còn mình cô trên con đường.

Những khoảnh khắc ngày hè đó.

Kể cả lần đầu tiên gặp người bạn ấy, cô vẫn không quên.

Những phút giây ghét nhau, chọc nhau, nghĩ ra những trò đùa quái quỷ.

Rồi càng ghét nhau thì càng gần nhau, hiểu nhau, ở bên nhau.

Và để cùng nhau tiến đến những ước mơ đẹp nhất trong cuộc đời.

Cậu ấy đã từng cùng cô ước nguyện đêm sao.

Thế nhưng điều ước đó cô chưa kịp biết...

Thì cậu đã ra đi...

Đã bước đi một cách lạnh lùng, tàn nhẫn!

Không còn hơi thở ấm áp, không còn vòng tay yêu thương của ngày ấy nữa. Không còn được nhìn thấy nụ cười xảo quyệt, nhìn thấy đôi mắt sáng đầy ước mơ của cậu ấy nữa.

Chỉ còn nước mắt cô lại một lần nữa rơi.

Cứ khi mưa, cô lại nhớ đến cậu ấy như vậy...

Có lẽ, cậu ấy đã trở thành một chàng trai cao lớn, tài năng.

Và chàng trai ấy sẽ không nhớ đến cô nữa...

Cô sẽ chìm trong biết bao người bạn khác của chàng trai đó.

Mưa hạ thường đến rồi lại đi, nhưng hôm nay sao rả rích quá.

Cả nhà đi vắng hết rồi, bố mẹ đi làm, Quang thì đi thi nên không ở nhà được. Diệp buồn bã đi lại trong căn nhà vắng vẻ, bỗng nó chợt nhớ tới một người. Nó vội giở máy ra nhắn tin:

“Anh Bằng à, anh có nhà không?”

“Có chuyện gì vậy em?”

“Em đang ở nhà một mình buồn quá, anh có đang ở nhà không vậy?”

“Ồi anh cũng đang ở cơ quan chán chết nè, nhưng không đi đâu được!”

“Hix vậy à, thế thôi em không làm phiền anh nữa...”

5 năm rồi, ai cũng bận như vậy đấy.

Điện đánh kéo ghế ra giờ máy tính lướt web. Vào Facebook tí vậy.

Đăng nhập....

Vừa mở trang chủ Facebook ra Điện đã nhìn thấy một chia sẻ của con bạn mình.

“Cả nhà ơi mau dzô vào đường dẫn này nhé: <http://...>, truyện này hay lắm đấy!!”

Và cái chia sẻ đó được tận 100 cái thích liền! Không hiểu đường dẫn là cái gì mà sao được nhiều “like” thế nhỉ?

Điện tò mò bấm vào.

Mở ra một trang blog rất đẹp, hình như là truyện ngắn.

Tên của trang blog đó trùng với tên truyện.

Là...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Những bông hoa mùa hạ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xưa, Thượng Đế đã tạo ra những bông hoa cho mùa hạ. Bông hoa thứ nhất có màu vàng rực rỡ như màu nắng hạ, được gọi là Hoa Điện. Hoa Điện rất xinh đẹp nhưng nó chẳng bao giờ kiêu ngạo vì điều đó nên được Thượng Đế yêu quý nhất. Thượng Đế đã ban cho Hoa Điện thêm cả một bông hoa Osaka để làm người bạn thân nhất.

Hoa Điện được người trần gian đón nhận nên Thượng Đế rất vui, liền tạo ra thêm một bông hoa nữa. Vì màu vàng của nắng rất rực rỡ nên Thượng Đế quyết định dùng một màu dịu dàng hơn, đó là màu tím. Người thổi tất cả tâm hồn vào trong bông hoa ấy, và gọi nó là Hoa Bằng Lăng. Bằng Lăng được tất cả mọi người yêu mến vì sự dịu dàng, những xúc cảm tâm hồn xua tan cái nóng mùa hè. Vì Hoa Điện cũng rất hiền dịu nên Hoa Bằng Lăng nhanh chóng trở thành bạn của nó.

Sau đó Thượng Đế tiếp tục làm những bông hoa khác. Ngồi nhìn màu mặt trời đỏ rực và đã nghĩ ra một bông hoa màu đỏ như thế, nó sẽ là một bông hoa hoàn hảo của mùa hè, tượng trưng cho năng lực sống và sự tung bừng của mùa hè. Thế nhưng, khi đang tạo bông hoa gần như xong rồi thì một thiên sứ vô ý bay ngang qua và đánh rơi bông hoa đó xuống. Bông hoa đã được mọc tại Thế gian, là một bông hoa tuyệt đẹp, có màu đỏ chói, nhưng vì nó chưa được tạo xong nên bông hoa đó mang trong mình một nỗi buồn riêng, nỗi buồn rất nhỏ không ai biết và không che lấp mất sự nổi bật của bông hoa. Thượng Đế gọi bông hoa này bằng cái tên thật đẹp Phượng Vĩ. Hoa Phượng Vĩ trở thành loài hoa của tuổi học trò - tuổi sôi động, tung bừng tiến đến ước mơ.

Hoa Phượng Vĩ bắt đầu xung đột với Hoa Điện và Hoa Bằng Lăng bởi vì hai loài hoa này quá đối lập với nó. Xui xẻo hơn cho Hoa Điện là Hoa Phượng Vĩ được sắp xếp đứng cạnh nó vì cùng một tông màu nóng và bắt đầu cãi cọ:

“Này Hoa Điện, cậu có đỏ chói màu mặt trời như tôi không?”

“Không, nhưng Phượng Vĩ, cậu có được màu nắng vàng mùa hạ như tôi không?”

“Nắng là từ mặt trời chứ từ cái gì?”

“Nếu không có nắng thì mặt trời cũng không có đâu đừng có mà cự lại tôi!!!”

Hoa Bằng Lăng chỉ biết ngồi đó ngán ngẩm.

...

Những câu chuyện tiếp sau khiến cho Diệp cười vỡ bụng vì những cuộc đối thoại chết cười của những bông hoa này. Đúng là một tác giả thú vị mới sáng tác được câu chuyện vui đến vậy.

Nhưng càng đọc những chuyện vui đó Diệp càng nhận ra.

Càng ghét nhau thì sẽ càng hiểu nhau.

Những cuộc cãi cọ đó vô tình khiến Hoa Diệp biết được nỗi buồn sâu thẳm trong Hoa Phượng Vĩ.

Những cuộc cãi cọ đó đã khiến Hoa Phượng Vĩ thân với Hoa Bằng Lăng hơn.

Cậu ấy với cô cũng thế...

Cô cũng giống như Hoa Diệp, xinh đẹp, hiền lành mà ương bướng.

Cậu ấy cũng giống như Hoa Phượng Vĩ, hoàn hảo, tuyệt đẹp, có ước mơ nhưng lại giấu kín nỗi buồn riêng.

Anh ấy cũng giống như Hoa Bằng Lăng, dịu dàng, tâm hồn luôn thể hiện ra theo cảm xúc.

Nhưng cuối cùng, những bông hoa khác cũng được tạo ra.

Hoa Phượng Vĩ lúc này đã là người bạn thân nhất của Hoa Diệp cũng như Hoa Bằng Lăng.

Vậy mà số phận lại không thể đưa họ cùng đi chung với nhau trên một con đường, vì con đường đó có quá nhiều ngã rẽ.

Hoa Diệp phải đứng ở ngoài những nơi có cảnh đẹp, mọi người được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó một cách hoàn hảo.

Ngay bên những con phố, Hoa Bằng Lăng cũng nở từng chùm tím quá đẹp, khiến cho người đi đường cũng hạnh phúc vì mùa hè này.

Và trong sân trường, Hoa Phượng Vĩ tiếp tục khoe sắc bên những cô cậu tuổi học trò, nó cũng vui, mà nó cũng buồn.

Mỗi bông hoa đều ở một nơi khác nhau.

Nhưng, có lẽ tất cả đều thuộc về một mùa hạ.

Mùa thu, mùa đông, mùa xuân có đến.

Thì những bông hoa ấy vẫn mãi thuộc về mùa hạ.

Chỉ tiếc rằng, mỗi bông hoa vẫn ở một nơi khác nhau...

Trời! Đã hết rồi sao?

Tại sao không cho những bông hoa ấy được gặp nhau chứ?

Diệp bỗng nhiên bật khóc. Không hiểu sao những đoạn kết ấy khiến cô khóc nữa. Bởi, những bông hoa ấy giống câu chuyện của cô quá.

Bỗng cô để ý đến phía cuối bài viết.

Lượt xem: 12.345.678 (nghĩ ra con số hơi đặc biệt, mọi người cứ tin tạm nhé)

Một con số phải nói chỉ có trên Zing Mp3 những bài nhạc hit mới có được.

Những bình luận rất dài đại loại chỉ là:

“Kết buồn quá!”

“Tại sao không cho những bông hoa ấy bên nhau?”

“Ta định like cho truyện này nhưng mà kết rồi buồn, ghét luôn!”

“Huhu khóc rồi nè!!!!”

Và một dòng nữa...

...ghi tên tác giả độc nhất một chữ: H

Kèm theo nick chat Yahoo.

Điệp lập tức add luôn nick chat ấy vào danh bạ.

Không biết là có nhận không nhỉ?

Kia rồi, đã nhận lời mời kết bạn! Nhanh thế, chắc là đang online.

Nick chat thì bí mật nhé, nhưng tên của nick được Diệp ghi chi tiết liên lạc là: NBHMH (viết tắt tên truyện) và tên của Diệp thì là LoveHoa.

Điệp lập tức buzz một cái:

LoveHoa: BUZZ

NBHMH: (hix buzz thế ít ra cũng phải nói “chào bạn” chứ, tác giả gì mà...)

LoveHoa: Anh có phải là tác giả của truyện Những bông hoa mùa hạ không ạ? (chắc nhìn nick chat nên Diệp biết là con trai, nhưng không biết bao nhiêu tuổi, cứ gọi là anh vậy).

NBHMH: Uhm! (Ừ)

LoveHoa: Em cũng vừa mới đọc truyện của anh, truyện hay lắm ạ!

NBHMH: Uhm!

LoveHoa: Nhưng sao kết truyện của anh buồn vậy ạ?

NBHMH: Uhm buồn! (Ặc người gì mà lạ vậy???)

LoveHoa: Anh có thể cho biết vì sao nó buồn thế không ạ?

NBHMH: Nó buồn vì nó buồn, lại còn hỏi vì sao à?

LoveHoa: (gửi một icon tức giận) Chả trách vì sao chẳng ai thích truyện của anh, tính khí tác giả y như truyện vậy!

NBHMH: Ừ đúng, và tôi thấy tính khí cô còn dở hơn tôi, mới thế đã nổi khùng rồi à? Cô là ai vậy? Add nick tôi làm gì?

LoveHoa:(phải cố nhẫn nhịn) Em chỉ hơi giận tý thôi. Em là fan của truyện anh, add nick tìm hiểu về cái kết thôi. NBHMH: Tên gì?

LoveHoa: Diệp, có cần phải gọi cả họ và tên ko?

NBHMH: Khôi, tôi ko cần hỏi nhiều.

LoveHoa: Vậy tên anh là gì ạ? Thấy ghi có mỗi chữ H

NBHMH: Hoàng, đó là viết tắt tên tôi

LoveHoa: Tên anh đẹp nhỉ, nhưng anh hơi lạnh lùng...

NBHMH: Lạnh lùng thì có sao ko?

LoveHoa: À không sao đâu, chỉ là anh hơi giống bạn của em

NBHMH: Bạn cô liên quan gì đến tôi?

LoveHoa: Thực ra em thích truyện của anh vì truyện của anh rất giống câu chuyện ngoài đời của em

Love Hoa: Anh nhìn đi, làm gì có ai like truyện của anh? Vì kết buồn quá.

Love Hoa: Nhưng em đã like rồi đó!

NBHMH: Có hết ký tự đâu mà cô gửi tin nhắn lấm thế? Truyện của tôi mà giống chuyện của cô, giống ở đâu nói coi?

LoveHoa: Người bạn của em cũng lạnh lùng như anh đó, em thấy cậu ta cũng giống Phụng Vĩ, và anh trai cậu ấy thì giống Hoa Bằng Lăng.

NBHMH: Vậy chắc cô là Hoa Diệp rồi?

LoveHoa: Vâng, em cũng tên là Diệp mà!

NBHMH: Vậy thì trong hai người đó cô thích ai vậy?

LoveHoa: Há sao anh lại hỏi thế???

NBHMH: Vì Hoa Diệp trong truyện của tôi cũng phải lựa chọn thích Phụng Vĩ hay Bằng Lăng mà!

LoveHoa: À à hiểu rồi. Em thích Hoa Bằng Lăng...

NBHMH: (một icon nghi vấn, ý hỏi Tại sao?)

LoveHoa: Hoa Bằng Lăng rất dịu dàng mà, còn Hoa Phụng Vĩ thì lúc đầu em rất ghét.

NBHMH: Lúc đầu? Vậy lúc sau?

LoveHoa: Lúc sau thì em thích Hoa Phụng Vĩ.

NBHMH:??

LoveHoa: Vì càng ghét nhau sẽ càng hiểu được nhau.

NBHMH: Chắc bạn bè gì đó của cô cũng ghét cô nhỉ?

LoveHoa: Vâng, cậu ấy rất ghét em! Chúng em thường hay xung đột nhưng càng xung đột em mới biết cậu ấy có một quá khứ không đẹp gì.

NBHMH: Vậy sao?

LoveHoa: Vì thế chúng em đã thân nhau hơn, nhưng tiếc rằng cậu ấy đã đi rồi.

NBHMH: Sao lại đi?

LoveHoa: Quá khứ thật là đau lòng anh ạ! Bố cậu ấy không yêu mẹ cậu ấy, ông ấy yêu người con gái khác.

LoveHoa: Vì người con gái đó mà ông ấy đã nói những lời khiến mẹ cậu ấy đang bệnh nặng nên ra đi.

LoveHoa: Mà người con gái ấy chính là mẹ em...

NBHMH: Sặc!

NBHMH: Một tình tiết tưởng rằng chỉ có trong truyện chứ!

LoveHoa: Thì em cũng ko tin nó xảy ra với em. Em đã ko thể quên nó trong suốt 5 năm rồi...

NBHMH: Hãy cố quên nó đi!

LoveHoa: Há?

NBHMH: Nếu em muốn tốt cho cả hai bên, tôi khuyên em nên quên nó đi!

LoveHoa: Tại sao vậy ạ?

NBHMH: Chuyện như em, tôi cũng đã gặp rồi. Và tôi hiểu nỗi đau đó.

LoveHoa:...

NBHMH: Nhưng mỗi con người đều phải lớn lên, cuộc sống này không chỉ có một con đường.

NBHMH: Chuyện đã xảy ra thì hãy để nó qua đi.

NBHMH: Nếu như em yêu quý người bạn ấy, thì hãy để cậu ấy ra đi.

NBHMH: Tôi nghĩ em còn trẻ, em bao nhiêu tuổi vậy?

NBHMH: Hãy sống thật tốt vì tuổi trẻ của em còn rất nhiều công gai chờ em.

NBHMH: Chứ ko chỉ có câu chuyện đó.

Điệp run lên, không gõ nổi bàn phím nữa, nước mắt tuôn rơi vì quá cảm động.

NBHMH: Xin lỗi, tôi nói nhiều quá nhỉ, tôi cũng chỉ là người lạ thôi.

NBHMH: Nhưng tôi rất thông cảm với em, nếu những lời đó có làm phiền em thì tôi xin lỗi.

LoveHoa: Không sao đâu anh, cảm ơn anh nhiều!

LoveHoa: Em cứ tưởng anh rất xấu xa cơ đấy, hóa ra anh là người tốt.

NBHMH: Cảm ơn em đã biết tôi là người tốt!

LoveHoa: =)) anh vui tính thật

NBHMH: Tôi đâu phải diễn viên hài chứ.

NBHMH: Em làm nghề gì?

LoveHoa: Em làm người mẫu.

NBHMH: Em định làm người mẫu hết đời sao??

LoveHoa: Bây giờ em còn đi học, sau này chắc em sẽ làm một cô giáo dạy Sinh. Em rất thích học Sinh mà!

NBHMH: Chắc em đang học Đại học Khoa học Tự nhiên?

LoveHoa: Vâng đúng vậy, em học ở Hà Nội.

NBHMH: Vừa học vừa đi diễn sao?

LoveHoa: Dạ, đa số là đi chụp hình.

NBHMH: Chụp hình sao? Vậy tôi muốn xem một bức được không?

LoveHoa: Làm gì ạ?

NBHMH: Tôi muốn xem mặt fan mới của tôi thôi, ko được à?

LoveHoa: Dạ được, em sẽ gửi cho anh một bức!

Điệp mở chức năng gửi ảnh, rồi nó tìm ảnh trong máy. Trời cái máy nó chặt cứng ảnh chụp của nó mất. Ảnh nào đẹp nhất bây giờ nhỉ? À đây có cái ảnh chụp bên cửa sổ hoa đẹp đây (nhớ cái ảnh Tết quá), send cho hấn vậy!

Ảnh đã gửi đi, sao hấn không có hồi âm gì nhỉ?

Điệp gửi tin nhắn tiếp:

LoveHoa: Anh thấy thế nào ạ?

NBHMH: Xinh

Nghe thế thôi Điệp đã sướng run lên rồi, haha!!

NBHMH: Nhưng sao em nhỏ con thế? LoveHoa: Nhỏ là thế nào? Em cao 1m72 đấy! (cái chiều cao quen thuộc này bạn nhớ của ai không? Giờ là chuyển sang cho Điệp rồi đấy)

NBHMH: Cao thế thì nhằm nhò gì, mà em nặng bao nhiêu cân vậy? Nếu tôi mà thối khéo em có thể bay lên trời đấy!

LoveHoa: Em phải giảm cân để chụp hình, lúc trước em 50 cân, giờ 47 thôi. Hầu như từ năm lớp 9 em chẳng tăng nhiều.

NBHMH: Ôi trời người gì mà nhỏ quá, chẳng thay đổi một cái gì!

Điệp tức mình liền send một tin nhắn:

LoveHoa: Vậy anh thì sao?

NBHMH: Là sao?

LoveHoa: Em đã cho anh xem ảnh rồi, anh cũng phải cho em xem ảnh đi ==))

NBHMH: Ko được!

LoveHoa: Tại sao vậy?

NBHMH: À thì tôi xấu lắm.

LoveHoa: Những kẻ đẹp trai luôn nói dối mình xấu, mau đưa ảnh cho ta xem nếu ko ta lên đánh sập trang blog đó!

NBHMH: Muốn xem thật à? Muốn xem hay muốn chết đó?

LoveHoa: Chết cũng được, đưa ảnh đây xem nào! ==)):D

Không thấy trả lời nữa.

Nhưng cũng không offline.

Haha đi tìm ảnh cho mình xem đây mà.

Xem cái mặt anh Hoàng nhà ta sẽ thế nào đây.

Trong đầu Điệp lại hiện lên khuôn mặt đẹp trai của Vỹ. Thực ra dù thế nào, cậu ấy vẫn là hình ảnh đẹp nhất trong nó.

Ảnh đã được gửi sang...

Rầm!!! Ôi trời ơi đau quá, cái ghế bồng dung đồ sập xuống gây cả sóng lưng Điệp rồi. Nhưng Điệp không thể đau bằng buồn cười được. Trời ơi tác giả văn học mà như thế kia sao? Hahahahaha!!!!!!!!!!!!

Trong ảnh là một khuôn mặt béo phì, đang chu mỏ với cặp kính cận to kềnh, càng nhìn càng buồn cười, sao mình cứ liên tưởng đến...chó becgie thế nhỉ?? Da thì đen, lại còn béo ú nữa, bao nhiêu tưởng tượng của mình đều đối lập hết! Ôi chết mất, buồn cười quá!!!

NBHMH: Sao em ko nói gì? Đang cười tôi sao?

LoveHoa: Dạ em đây, trời ơi em xin lỗi nhưng mà anh khác quá so với tưởng tượng của em! ==))=))

NBHMH: Thế em nghĩ tôi thế nào?

LoveHoa: Lúc đó em cứ nghĩ anh sẽ giống bạn của em...

NBHMH: Bạn của em là người thế nào mà sao em còn có thể so sánh tôi với cậu ta?

LoveHoa: Anh đừng có khinh, cậu ấy đẹp trai hơn anh gấp tỷ lần!!!))

NBHMH: Vậy ý em nói tôi xấu sao?

LoveHoa: Ko ko, anh ko xấu, chỉ trông anh ngộ quá thôi! Em đâu ngờ một tác giả văn học lại...đáng yêu như thế:X

NBHMH: Em đang khen tôi hay nịnh vậy?

LoveHoa: Cả hai anh ạ! :))

NBHMH: Bó tay với cô em rồi đó! Em bao nhiêu tuổi mà nói giống trẻ con quá!?

LoveHoa: Em mới 20 thôi anh, tính em lúc nào chẳng thế? ☺) Còn anh, anh bao nhiêu tuổi rồi?

NBHMH: Tôi ko tiết lộ cái này ==))

LoveHoa: Anh quá đáng thật, cái gì em cũng tiết lộ cho anh thế mà anh thì cứ bí bí mật mật.

NBHMH: Tôi cũng tiết lộ cho em biết bao thứ rồi còn gì? Thực ra em là người đầu tiên tôi chat cùng đấy!

LoveHoa: Hà, thế là sao?

NBHMH: Có rất nhiều người add nick tôi nhưng chẳng ai nói chuyện nổi với tôi lấy một phút, em rất nhẫn nại nên tôi quyết định nói chuyện với em.

LoveHoa: Em đặc biệt thế sao?))

NBHMH: Thì...Tôi phải off rồi, chào nhé!

NBHMH đã offline...

Đáng chết! Off gì mà bất ngờ vậy, ghét quá đi!

Nhưng chẳng hiểu sao Diệp bỗng nở nụ cười rất tươi. Lần đầu tiên sau 5 năm cô lại cười tươi, thậm chí còn ngã ngửa ra bật cười thành tiếng như là lên cơn điên vậy.

Lần đầu tiên gặp anh, sao cô cảm thấy vui đến vậy?

Anh là ai, mà lại có thể khơi lại niềm vui tưởng đã chôn vùi trong cô?

Một chàng trai xấu xí, béo mập nhưng lại biết an ủi cô...

Cô tìm được sự đồng cảm với anh ấy, với truyện do anh ấy viết.

Cô cảm thấy hạnh phúc.

Không còn nhớ gì đến những nỗi buồn mà cô vẫn đang canh cánh trong lòng nữa. “Sao dạo này cậu nghịch điện thoại ghê vậy? Đang đi học đó nhá!” - Một giọng nói vang lên khi Diệp vẫn đang mãi chat chit cùng anh bạn Hoàng “becgie” đáng yêu của mình.

Chàng trai cực kỳ điển trai đang đứng ngay bên cạnh Diệp.

“Bình à, sao tự dưng lại quan tâm tớ vậy?” - Diệp nguyền dài.

“Cái gì mà quan tâm? Bạn bè bao nhiêu năm rồi, hỏi han một chút cũng không được!” - Rồi Bình ngồi xuống, tiếp tục học bài.

LoveHoa: Hiện nay ở Đại học chỉ còn 2 bạn là đã học với em từ rất lâu. Một là cái Tuyết hai là Bình, nhất là Bình, cậu ấy rất ít khi quan tâm đến em thế mà hôm nay lại hỏi han em!

NBHMH: Chắc cũng là một anh chàng đẹp trai nhỉ?

LoveHoa: Vâng, em vẫn nhớ có lần cậu bạn Vỹ đó hiểu lầm Bình được cô giáo chuyển chỗ ra ngồi cạnh em nên giận em, em vẫn ko sao nhin nổi cười khi nghĩ đến chuyện đó.

NBHMH: Thế bây giờ em có ngồi cạnh Bình ko vậy?

LoveHoa: Bây giờ thì em ngồi cạnh rồi, nhưng mà lo gì chứ, giờ Vỹ đâu có ở đây mà em lo! Haha!

NBHMH: Hình như em đã thực sự quên cậu ta rồi?

LoveHoa: Vâng, em nghe anh mà, em sẽ cố quên cậu ấy!

NBHMH: Thế là tốt, em đúng là một cô gái giỏi!

Diệp lại mỉm cười lần nữa.

Nói chuyện với anh đúng là thật vui biết bao.

Niềm vui có lẽ sẽ quên được đi nỗi buồn...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: “Hãy để anh được gặp em...”

NBHHM: Tôi yêu em!

Á!! Cả bát mỳ ăn sáng của Diệp đổ ụp xuống cái bàn phím. Trời đất ơi bản hết rồi, mồm mép mình cũng như con mèo vậy! Diệp vội lấy khăn lau bàn phím, rồi gõ với tâm trạng như chết đứng:

LoveHoa: Anh gõ nhầm cho ai ạ?

NBHHM: Ko!

LoveHoa: Vậy ý anh là...? - Diệp như chết thật.

NBHHM: Câu đó anh nói với em.

LoveHoa: Gì... gì cơ ạ? Anh đang đùa à???????O >o NBHHM: Em nghĩ anh là người dễ đùa sao?

LoveHoa: Nhưng chúng ta đâu có biết nhau?

NBHHM: Một tuần như thế rồi mà em còn nói ko biết?

LoveHoa: Em ko quan tâm, điều quan trọng là em sẽ không yêu anh!

NBHHM: Tại sao chứ? Vì anh xấu? Hay là vì em ko quên được con người đó!

LoveHoa: Con người nào chứ?

NBHHM: Em thích cái cậu Vỹ đó?

LoveHoa: Ko, em ko muốn nhắc đến cậu ấy nữa!

NBHHM: Hay là anh Bằng? Hay là Bình?

LoveHoa: Không phải, tất cả đều không phải!

NBHHM: Vậy thì tại sao?

LoveHoa: Lẽ nào em ko yêu một ai đó thì cũng phải có lý do à?

Không thấy trả lời...

Lẽ nào anh ấy giận rồi?

Sao tự dưng Diệp cảm thấy hụt hẫng thế này?

NBHHM: Anh off đây, em cứ suy nghĩ đi! Khi nào có câu trả lời đích thực thì nói với anh.

Hoàng vừa off, Diệp gục ngay xuống bàn. Chuyện gì thế này chứ? Sao cô có thể...? Sao cô có thể nhận lấy tình cảm của một người lạ mặt như anh? Cô biết anh là người tốt, nhưng cô chỉ nghĩ anh và cô là những người bạn.

Nhưng anh nói có đúng không?

Là cô không thể quên được Vỹ...

Hay là do cô vẫn còn thích anh Bằng, cảm mến Bình?

Bỗng điện thoại cô đổ chuông.

Cái Tuyết gọi.

“Alo...”

“Diệp à mày biết tin gì chưa? Thanh sắp về nước rồi đấy!!” - Giọng cái Tuyết vang lên.

“Cái gì?” - Diệp ngẩng lên ngỡ ngàng.

“Sốc hơn nữa là tao nghe nói Thanh hẹn hò với Vỹ mày ả, cả cái trường bên Mỹ đó loan tin âm cả lên! Trời ơi Vỹ của tao, tao đang đợi cậu ấy về đây...”

Alo, alo!”

Điện thoại trên tay Diệp đã rơi từ lúc nào.

Rơi như thế cô buông tay nó như cậu ấy đã thực sự buông tay cô.

Cậu ấy và Thanh...

Diệp òa khóc, gục xuống.

Những dòng nước mắt tưởng rằng đã không còn nữa.

Vậy mà hóa ra vẫn phải tiếp tục rơi.

Vừa mới được hạnh phúc thì lại quá mong manh.

Điện thoại rơi xuống đất nhưng không hề bị hỏng, nó tiếp tục nhận tin nhắn. Một số rất lạ.

Hai tay run run, Diệp mở tin nhắn ra.

“Là anh đây! Anh vừa xem qua Profile trên Yahoo của em nên biết số của em, khi nào em có quyết định thì hãy gọi cho anh nhé!”

Hai tay Diệp bỗng như tự động ấn vào gọi số vừa nhận tin.

Vừa có tín hiệu bắt máy Diệp đã òa lên khóc nức nở:

“Anh ơi tại sao em không thể quên được Vỹ chứ? Em ghét cậu ấy, mãi mãi ghét cậu ấy! Cậu ấy đã yêu người khác, em nên vui mới đúng chứ sao em lại thế này đây? Cậu ấy sắp về nước rồi, nhưng em hận cậu ta, em không muốn gặp! Em quá yếu đuối, không đủ để quên một người sao?”

“...” - Đầu dây im lặng, nghe rõ tiếng thở, có lẽ là anh đang lắng nghe.

“Em đã từng tưởng cậu ấy chỉ là một người bạn mà thôi, em ghét cậu ấy, lúc nào em cũng sẽ ghét cậu ấy!!!!” - Diệp khuyu xuống, giọng như bị nghẹn lại vì khóc.

Bỗng Hoàng tắt máy, anh không hề đáp lại gì cả.

Một tin nhắn gửi đến:

“Nếu nói chuyện với em chắc em sẽ cứ khóc mãi thôi, hãy nín khóc và nhắn tin lại cho anh. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Diệp cố gắng lấy bình tĩnh nhắn tin với bàn tay run run:

“Vỹ và Thanh sắp về nước rồi, nghe nói họ đã hẹn hò với nhau...”

“Vì chuyện này mà em khóc sao? Em ko nghĩ là mình nên vui với điều đó à?”

“Vâng, em cũng đã nghĩ mình nên vui, nhưng chỉ cần nghĩ tới cậu ấy sẽ quên em em lại cảm thấy đau đớn!”

“Tức là em có tình cảm với cậu ấy thật à?”

“Em không biết và không muốn biết! Anh ơi, em phải làm sao đây?”

Cô phải làm sao chứ?

Chàng trai cầm chiếc máy di động, đã nhấn Trả lời nhưng lại không biết soạn tin nhắn thế nào.

Diệp, em phải làm sao ư?

Sao em không hỏi rằng anh phải làm sao đi?

Tin nhắn đến...

“Vậy em hãy đón nhận tình cảm của anh!”

“Hả? Không thể được!”

“Tại sao em cứ phải dằn vặt trong mình về một chuyện đã thuộc về quá khứ? Em cứ coi như đó là bạn em không được sao? Coi như là cái Thanh có người yêu chứ không phải là Vỹ có người yêu!”

“Anh, đúng là em đã dần vật, nhưng em ko biết mình có thể quên được ko nữa...”

“Điệp, em cũng ko muốn từ chối anh, đúng ko?”

“Anh, em biết anh rất tốt...”

“Phải, anh tự nhận là anh xấu, béo, chẳng có gì phù hợp và giống với cậu bạn Vỹ đó của em. Nhưng anh cũng là một con người, anh cũng muốn được yêu thương, và khi gặp em anh đã biết chỉ có em là người ở trong trái tim anh!”

Những lời nói chân thành bỗng dưng khiến trái tim Diệp đập liên hồi.

Một tuần qua, không ngày nào là cô không cười cả.

Đó là nhờ có anh...

Một người rất lạ, mà cũng thật quen.

Đôi lúc có những thứ trong cuộc đời này bạn phải quên đi, và hãy cần một thứ nào đó lấp đi khoảng trống sau khi bạn phải quên... “Anh, có lẽ với em anh cũng đã là người quan trọng...”

“Điệp, hãy để anh được gặp em! Anh muốn em nói với anh câu đó khi anh có thể nhìn thấy em, thấy người mà anh yêu thương!”

“Nhưng em có thể gặp anh ở đâu?”

“Em đang ở Hà Nội đúng ko, anh cũng ở đó. Ngày mai anh sẽ tới gặp em ở cổng trường, vào lúc...”

“Vâng, cứ như vậy đi!”

Không còn tin nhắn nữa.

Cô đặt điện thoại xuống, thở dài. Trong lòng cô, vừa vui vừa buồn.

Vui vì sẽ được gặp anh.

Buồn vì phải quên đi một con người...

Chiều hôm đó, mẹ về. Diệp đang nấu cơm, thấy vậy mẹ bảo:

“Cứ để mẹ nấu cho, con ra ngoài phố mua cho mẹ quyển sách Cảm ơn ký ức của Cecelina Ahern được không?”

“Dạ được mẹ ạ!”

Điệp quay người đi thẳng luôn. Nhà cô gần Hồ Hoàn Kiếm nên tất nhiên gần Hiệu sách Tràng Tiền rồi.

Lại một kỷ niệm về trong cô.

Hôm đó, Vỹ đã nói xin lỗi cô vì hiểu lầm cô đốt mất phòng thí nghiệm vật lý, cái nơi mà cô hay gọi là PVL. Kèm theo lời xin lỗi đó là cái ôm từ đằng sau ấm áp, cái nắm tay chân thành và cả một cái ôm chặt đầy yêu thương. Hai người đi vào trong hiệu sách, nói chuyện thế nào lại giận nhau, Diệp làm lì không nói gì với Vỹ. Thế là Vỹ quay ngoắt đi nói chuyện cùng một cô bạn gái rất xinh đẹp, Diệp nổi cơn ghen tức muốn lòi cả mắt khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Nghĩ đến, bỗng dưng Diệp bật cười ha hả.

Cô đang đứng ở chính cái nơi đó.

Cái nơi có giá sách, mà đằng sau nó là Vỹ đang nói chuyện cùng cô bạn lạ.

Vẫn còn cái khe hở để cô “bắt quả tang” hai người.

Cô quay lại, nhìn vào khe hở đó.

Một chàng trai cao ráo, đẹp như thiên thần đang đứng đọc sách.

Điệp từng người một lúc, chàng trai đó rất giống...

À không, mình lại nhầm rồi!

“Anh Bằng!” – Cô reo lên.

Chàng trai quay lại phía sau, cô cũng vội chạy đến chỗ anh. Bằng ngạc nhiên vô cùng vì gặp cô. Đã 5 năm trôi qua, anh vẫn vậy. Vẫn cái vẻ đẹp dịu dàng, thân thiện, cả một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Sao em lại ở đây?”

“Trùng hợp quá, em đang mua sách cho mẹ! Còn anh?”

“Hihi, anh đang mua sách để về quê đọc ấy mà. Sách trên này nhiều cuốn hay, anh mua luôn!”

“Về quê ấy ạ?”

“Ừ hè nào anh cũng về, nhưng hè này cũng có việc rất gấp ở quê, anh về một mình không biết có làm nổi không...”

“Để em giúp cho, em cũng muốn về quê anh! Bao giờ về vậy anh?”

“Mai em ạ.”

“Cái gì? Ngày mai á?”

“Mai em bận ả? Vậy thôi, anh về một mình cũng được!”

Điệp buồn rầu vô cùng. Cô rất thích được về quê Bằng – cái vùng biển Non Nước ấy nhưng cô đã hẹn ngày mai sẽ gặp Hoàng.

Chiều muộn. Cô online, để status (trạng thái): Buồn quá

Lập tức anh pm đến cô:

NBHMH: Sao lại buồn vậy? Ko thích gặp anh à?

LoveHoa: Ko phải! Hôm nay anh Bằng rủ em về quê anh ấy chơi, và lại em cũng muốn giúp anh ấy mấy việc, nhưng mà ngày mai thì em lại gặp anh rồi...

NBHMH: Quê anh Bằng là ở đâu?

LoveHoa: Biển Non Nước, Đà Nẵng anh ạ!

NBHMH: Vậy thì mai anh sẽ đến đó gặp em!

LoveHoa: Hà????? Anh đùa à?

NBHMH: Anh không đùa! Bằng mọi giá, anh phải gặp em, nhưng anh không muốn em buồn, vì thế em cứ đến đó đi. Và lại hè rồi em cũng nên đi nghỉ mát chứ!

LoveHoa: Cảm ơn anh!!!!):x

Điệp vui vô cùng, vừa được đến quê Bằng, lại còn gặp anh tại đó...

—

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Năm tay đi đến ước mơ

Điệp lên máy bay từ tối hôm trước, đến 4 giờ rưỡi sáng hôm sau nó mới đến nơi. Mặt Trời chưa lên, phía chân trời mới là một màu đỏ tía. Mọi thứ xung quanh vẫn vắng lặng, thủy triều đang rút. Trong không gian vẫn còn tối, sau khi cất đồ đạc Diệp bước ra bãi biển. Cát mịn nhẹ bám vào đôi chân mềm mại của cô, cô không đi dép vì sợ khó chịu.

Điệp mặc một chiếc váy thêu những bông hoa rất đẹp, mái tóc dài buông xõa khiến cho cô lại càng xinh đẹp hơn. Hôm nay, cô xõa tóc.

Ngày xưa có một người không thích để cô buộc tóc, những ngày giá rét cứ thấy cô buộc tóc, lạnh hắt xì hơi là kéo ngay chun buộc tóc của cô xuống đến

nổi mất bao nhiêu sợi tóc của cô đến là ghét!

Cô tiến ra biển.

Sóng biển vỗ vào chân cô mát lạnh.

Cô nhìn ra phía chân trời có những ánh sáng mờ mờ.

Có lẽ, đây là những phút giây cuối cùng để cô nhớ tới kỷ niệm xưa.

Những tháng ngày bên cậu ấy, những kỷ niệm mà dù rằng có quên đi, cô vẫn sẽ cất nó vào nơi đẹp nhất trong trái tim.

Cô là một cô gái xinh đẹp, có cuộc sống bình yên, hạnh phúc như biết bao con người khác.

Không bao giờ biết khóc lóc vì đau đớn, luôn sống hồn nhiên, vui tươi nhưng cũng rất sợ chông gai thử thách.

Và cậu ấy đã thay đổi cuộc sống của cô...

Cậu ấy đã khiến cho cô phải khóc, phải đau đớn, vào bệnh viện bao nhiêu lần, nhưng cũng cho cô biết thế nào là cách để vươn lên chạm tới ước mơ, biết vượt qua giông bão thử thách, và biết yêu thương.

Một người bạn đáng ghét, nóng nảy, lúc nào cũng bày trò trêu cô, khiến cô bị ghét, bị khinh thường, ném mùi đau khổ.

Một người bạn dũng cảm, nhân hậu, ở bên cô mỗi khi cô đau khổ, ốm yếu, vực cô dậy mỗi lúc nào đó cô thấy mình vấp ngã.

Đều là một con người...

Cô lại khóc nữa rồi!

Hình như lại có ai bật nhạc, sáng ra đã hát hò rồi.

Nhưng là một ca khúc rất hay.

Bài hát “Khóc thêm lần nữa” của nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Linh – ca sĩ Bảo Thy, ca khúc mà cô cực kỳ yêu thích.

...Khóc cho lần yêu cuối để nước mắt tan vào mưa nhớ

Dẫu biết bàn tay ấy sẽ ấm áp bên bàn tay khác

Lối đi nào cho em em đi tìm một cơn mưa?

Lối đi nào cho anh anh đi tìm hạnh phúc riêng?

Bờ cát vẫn chờ cơn sóng dẫu biết sóng bây giờ xa lắm

Ngồi gập những vì sao ước, chúc anh được hạnh phúc!

Dòng chữ nằm nào trên cát nay tan vào tận hư vô

Thôi nhé anh từ đây em chôn vào sâu trái tim bóng hình anh...! “Thôi nhé anh từ đây em chôn vào sâu trái tim bóng hình anh...!”

Có lẽ là phải như vậy thôi.

Điệp thờ dài quay lại, nhìn ra con phố bên biển.

Và bỗng, cô nhìn thấy một người!

Chàng trai béo ú, mập mập đang đứng bên gốc cây dừa đầu phố.

Là Hoàng!

Đèn đường còn chưa tắt, cô chạy tới và nhìn rõ khuôn mặt đó.

Chính là Hoàng, người muốn thay thế cô, yêu thương cô trong suốt quãng đời còn lại.

“Anh!!!” – Cô vội vàng chạy đến, reo lên gọi tên anh.

Chàng trai béo mập quay lại, đúng là anh rồi. Nhưng sao anh lại nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên vậy?

“Anh đã đến rồi sao? Em xin lỗi đã bắt anh phải chờ!” - Diệp sà tới.

Nhưng anh chàng đó đã đẩy cô ra:

“Này, cô là ai? Tôi đâu có chờ cô?”

“Anh, em là Diệp mà!”

“Tôi đâu quen ai tên là Diệp?”

“Anh Hoàng, lẽ nào anh không nhận ra em sao?” - Diệp kêu lên đầy bất ngờ.

“Hoàng? Cô gọi tôi là gì vậy?”

“Anh không phải tên là Hoàng à?”

Bỗng có tiếng nói rất quen thuộc:

“Bạn trai tôi, ai cho cậu xía vào?”

Diệp quay lại. Cô như chết đứng khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp ấy với đôi mắt sắc sảo.

“Trinh, sao cậu lại...?”

Trinh bước tới khoác tay anh chàng béo mập kia:

“Đây là Trung, cậu nghĩ tôi đã không làm gì cậu nữa là cậu cướp luôn bạn trai tôi đấy à? Mau đi thôi, Trung!”

Trinh khoác tay Trung đi thẳng trong con mắt ngỡ ngàng của Diệp.

Cô vội vàng lôi điện thoại ra, bấm số. Vừa bắt máy, cô nói luôn:

“Hoàng à, rốt cuộc anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở đằng sau!”

Diệp sững người.

Không phải vì đó là cái giọng kinh hãi hay giọng miền nào, dân tộc nào.

Mà đó là giọng của một người...

Dù cho 5 năm đã trôi qua.

Nhưng giọng nói ấy mãi mãi cô không bao giờ quên.

Diệp quay người lại.

Mặt Trời bắt đầu nhô lên dần.

Trong ánh nắng ban mai mờ mờ ảo ảo, người đó hiện ra trước mắt cô một cách ngỡ ngàng như thể đang ở trong giấc mơ.

Chàng trai cao tuấn chừng phải 1m9, có làn da rám nắng, mặc chiếc áo phông và quần ngắn - phong cách mà cô đã quá quá quen. Tóc cắt ngắn đến gáy, mái tóc hơi chéo nhưng không hề che đi vầng trán rộng. Vẫn là cái mũi cao, vẫn là vẻ lạnh lùng có phần nghịch ngợm, và vẫn là đôi mắt sáng như những vì sao chứa đầy biết bao ước mơ của cuộc sống. Vẫn là gương mặt thần tiên ấy, đẹp tuyệt vời ấy, đang hiện ra trước mắt cô...

Cô không tin vào mắt mình nữa.

Chàng trai từ từ tiến lại gần cô, tay vẫn cầm chiếc điện thoại. Anh giờ trước mặt cô, màn hình vẫn để “Đang có cuộc gọi từ Diệp đồ muối”

Cô vẫn đứng trơ ra.

“Tuy là dối số nhưng tôi vẫn luôn gọi cậu bằng cái tên này, vì ngày đầu tiên gặp cậu, cậu đã làm đổ muối của tôi...” – Anh cất tiếng.

“Cậu...cậu là Hoàng...?” - Người Diệp run bần bật.

“Hoàng Quang Vỹ, lẽ nào cậu quên tên tôi rồi sao? Nhưng tôi thì chẳng thể quên được cậu một cái gì!”

“Nhưng Hoàng đã cho tôi xem ảnh...” - Diệp nói như nói với người khác.

“Ảnh đó là ảnh thằng Trung tự sướng đó chứ, tôi đã phải ăn trộm ảnh đó rồi gửi cho cậu.”

Mọi thứ đang bị đông cứng lại cũng tan ra.

Hoàng không phải là chàng trai béo mập xấu xí ấy.

Mà chính là chàng trai này!

Chính là con người mà cô đã vừa quên cách đây chưa đầy chục phút.

Cô đã bị lừa...

Cô bị lừa!

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Diệp vùng chạy ra phía bờ biển. Chuyện gì thế này? Hoàng...Hoàng...! Hoàng chính là Vỹ! Chính là người đã bỏ rơi cô, đã không gặp cô suốt 5 năm nay, không thể như thế, không thể như thế được!!!

Nhưng người đó đã chạy theo giữ tay cô lại:

“Diệp, hãy nghe tôi nói đã!”

Diệp quay lại, gạt mạnh tay Vỹ ra:

“Đừng có động vào tôi! Giờ thì tôi rất ghê tởm, tôi cực kỳ ghê tởm! Hóa ra tôi bị lừa một cách trắng trợn!!! Tôi không thể ngờ kẻ đã bảo tôi phải quên đi quá khứ, kẻ đã nói yêu tôi, sẽ bù đắp lại cho những nỗi đau của tôi lại là cậu - người đã khơi dậy nỗi đau trong tôi!”

“Diệp, thực ra...”

“Thực ra cái gì? Thực ra cậu chỉ lợi dụng tôi, coi tôi như một con robot muốn làm gì thì làm à? Cậu bỏ tôi thế đủ chưa, cậu ở bên Thanh thế đủ chưa mà sao còn dám lừa tôi, lừa dối tôi? Cậu đóng kịch giỏi thật đấy, tôi còn không thể nhận ra nổi dù chỉ là một chi tiết nào! Sao, giờ cậu cứ nói đi, cứ nói tôi không được yêu Vỹ, không được có tình cảm với Vỹ đi! Tốt thôi, tôi sẽ không bao giờ nói những lời ấy đâu!!”

“Đúng, tôi không muốn cậu có tình cảm với Vỹ nữa!”

Diệp sững người.

“Đó là Vỹ của ngày xưa, không phải là tôi! Đó là Vỹ đã bỏ rơi cậu, đã khiến cho cậu phải đau lòng vì không biết tha thứ cho quá khứ, không biết làm thế nào để được yêu thương trọn vẹn!”

“Cậu...”

“Nhưng giờ thì tôi đã khác! Tôi muốn là một người có thể yêu thương cậu, có thể ở bên cậu, cùng cậu đi tới những ước mơ mà cậu đã phải bỏ dở vì tôi. Tôi không thể bỏ đi, bởi vì tôi không thể quên được cậu, đã 5 năm tôi tưởng rằng mình phải quên cậu đi, nhưng cậu cứ ở trong tầm nhìn của tôi, tôi không thể xóa đi được. Vì thế tôi muốn gặp cậu, muốn được mãi mãi ở bên cậu, tôi đã giả vờ làm Hoàng, làm người khác chỉ vì tôi muốn cậu hãy quên đi những ngày đau buồn xưa, quên tất cả đi mà đón nhận tôi!” – Hai tay Vỹ đặt lên vai Diệp, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ dần của cô.

Bỗng dưng, anh cúi xuống...

Đặt lên đôi môi đang run rẩy không nói được gì kia một nụ hôn.

Diệp như hóa đá thực sự.

Hai bàn tay định đẩy anh ra, nhưng có một cái gì đó ngăn cô lại. Những ánh nắng ban mai đầu tiên đã chiếu trên mặt biển sáng lấp lánh.

Gió mang mùi mặn của muối biển.

Sóng vỗ tung bọt trắng xóa vào bãi đá.

Cái cảm giác ngọt ngào cứ quán lấy Diệp, anh vẫn không buông cô ra. Mỗi giây phút trôi đi là một giây phút hạnh phúc đến ngập tràn, những giây phút đó là giây phút anh ở bên cô, điều anh sợ đó chính là phải buông tay cô như 5 năm về trước.

Diệp bỗng thấy mẫn mẫn khóe môi.

Vỹ đang khóc...

Giọt nước mắt lấp lánh rất đẹp mà cũng mẫn chất.

Cho dù đã qua 5 năm rồi.

Nhưng anh vẫn như thế.

Bề ngoài thì mạnh mẽ, không bao giờ sợ hãi cái gì.

Nhưng bên trong vẫn có những thứ rất sợ hãi.

Một trong những thứ đó là không có cô...

Và cô cũng vậy thôi.

Đã thử quên anh, cũng có thể quên nhưng không phải là mãi mãi. Ký ức về anh vẫn một lúc nào đó hiện ra trong cô. Đơn giản, anh là đôi cánh chấp cho ước mơ của cô có thể bay xa đến tận chân trời đại dương kia, anh là bàn tay đã vực cô dậy mỗi khi cô ngã, anh là người mà cô yêu thương...

Bằng mở cửa sổ cho thoáng mát, đã lâu lắm rồi anh không về ngôi nhà này. Nó vẫn quen thuộc như ngày nào. Trời đã sáng hẳn rồi, tiếng chim hót líu lo hòa cùng tiếng sóng biển rì rào nghe thật hay.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Bằng ra mở.

“Thanh!”

“Anh Bằng!!!”

Cô gái xinh đẹp có mái tóc buộc cao trẻ trung đang xách chiếc valy nhìn thấy Bằng thì cười rạng rỡ, nắm lấy tay anh:

“5 năm rồi, anh vẫn như ngày nào!!!”

“Còn em thì lớn đùng rồi, chẳng còn là cô nhóc hôm nào nữa!”

Bằng kéo valy vào nhà hộ Thanh, rót trà cho cô, hỏi:

“Sao em về mà không báo trước vậy? Lại còn biết anh đang ở quê à?”

“Vâng, biết anh ở quê nên tụi em đến sân bay ở Đà Nẵng đấy chứ!”

“Nhưng Vỹ đâu, sao không thấy nó vậy?”

“Cậu ấy đi tìm Diệp rồi.”

Giương mặt Bằng bỗng buồn đi trông thấy.

“Anh à, anh vẫn còn có tình cảm với Diệp sao?”

“Đã 5 năm nay anh vẫn chờ, nhưng em ấy có lẽ không dành tình cảm cho anh...”

“Anh à, Diệp hay chat với em, nó nói nó vẫn rất thích anh!”

“Vậy sao?”

“Tất nhiên, anh luôn là người tuyệt nhất trong mắt nó!”

Bằng mỉm cười:

“Thực ra con người ai cũng phải lớn lên, và ai cũng phải thay đổi thôi, nhưng có lẽ tâm hồn của mỗi con người thì sẽ chẳng bao giờ thay đổi!”

“Đúng thế anh ạ, anh xem em vẫn dễ thương như ngày nào đấy chứ?” – Thanh cười nhăng.

“Ừ vẫn đanh đá như ngày nào!” - Bằng cười lớn – “Dẫu sao thì em cũng đã trưởng thành, thế là tốt rồi!”

“Vâng, vậy mừng cho em trưởng thành thì chúng ta đi chơi đâu đó đi!”

“OK!” - Bằng đứng dậy. Bên bờ biển, những hàng dừa đu đưa theo gió và nắng.

Một chàng trai rất tuấn tú đi cạnh một cô gái đẹp như thiên thần, ai cũng phải ngoảnh lại nhìn. Nhưng dường như họ rất im lặng chẳng nói gì, chỉ lắng nghe tiếng gió vi vu bên tai và tận hưởng cái nắng sớm bình minh.

Bỗng dung Vỹ lên tiếng:

“Tay!”

“Cái gì?” - Diệp giật mình.

Cô chưa kịp hiểu gì thì đã thấy Vỹ nắm lấy tay mình, siết chặt.

Diệp nhìn ra mấy người đi trên biển, rồi nguyền dài:

“Trông kia, anh chị kia đi với nhau còn biết đan tay vào nhau chứ không phải là chơi trò đấu vật tay đau điếng cả ra!”

Vỹ lập tức cụng ngay đầu mình vào trán Diệp khiến cô kêu thêm tiếng nữa. U cả một cục rồi!

“Nếu Hoàng là người khác thật chắc cậu không dám bắt bẻ thế đâu nhỉ?”

“Ừ thì sao, riêng cậu thì càng bắt bẻ càng sướng!”

“Thế mà khi chat thì khen tuôn tuột, không phải sao?”

“Hả khen gì chứ?”

“Cái gì mà Cậu ấy đẹp trai gấp tỷ lần anh, hay là...”

“Này, không cho cậu nói nữa!!! Tớ đổi ý rồi, cậu xấu trai gấp tỷ lần cái cậu Trung gì đó đó!!!”- Diệp giãy nảy lên.

“Ừ được rồi, công nhận là tôi xấu trai, nhưng mà cậu cũng phải thực hiện cho tôi vài điều kiện nếu không thì tôi vẫn sẽ đẹp trai đấy!”

“Điều kiện gì?”

Vỹ cười xảo quyệt - nụ cười bao năm không đổi:

“Thứ nhất, không được ngồi cạnh tên Bình đó nữa!”

Diệp giật mình, cái gì kia chứ? Đến bạn bè cũng không được ngồi cạnh, quá đáng quá vậy?

Vỹ cúi xuống sát mặt Diệp:

“Tôi đã đánh dấu rồi đấy nhé (đen tối), giờ cậu đừng có hòng ngồi cạnh thằng nào! Mau hứa với tôi đi!”

Ghét chết đi à! Nhưng sao nghe lại dễ thương thế nhỉ?

Diệp xua xua cái mặt Vỹ ra xa:

“Rồi rồi, thế thôi là được chứ gì?”

“Chưa hết! Thứ hai: Tăng cân lên cho tôi!”

“Hả? Toàn cái đáng ghét! Được rồi, vậy tớ sẽ tăng nếu như giờ tớ vẫn thấp hơn cậu 14cm!” - Diệp khá tự tin vì giờ mình đã cao 1m72 - chiều cao ngày xưa của Vỹ và cô chẳng thiết đề ý cân nặng.

“Thế hả? Thế chắc là tôi phải đổi điều kiện rồi!” - Diệp hí ha hí hửng thì... - Tôi cao 1m86, chắc là không cao hơn cậu 14cm đâu nhỉ?” - Vỹ vẫn giả bộ ngây thơ.

Nhưng Diệp thì muốn bốc khói mất, cái gì chứ, 1m86? Trừ đi 1m72, ôi cha mẹ ơi 14 vẫn hoàn 14!

“Việc thứ ba: Cậu hãy nói với mẹ cậu là tôi tha thứ cho mẹ cậu!”

Điệp đang tức giận bỗng giật mình khi nghe câu đó, quay lại nhìn Vỹ.

“Tôi đã quyết định tha thứ cho mẹ cậu, cũng như bố tôi, vì tôi biết rằng những gì đã qua nên để nó qua đi!”

Điệp mỉm cười rạng rỡ. Vỹ đúng là đã trở thành con người khác!

Vỹ đứng sát nhìn nụ cười tuyệt đẹp của cô, cũng mỉm cười:

“Thứ tư: Hãy giúp tôi thực hiện điều ước đêm sao hôm đó!”

“Hả? Điều ước ư? Tôi đã biết điều ước đó là gì đâu?”

“Tôi đã ước tôi sẽ nắm tay cậu để đi đến ước mơ!” - Vỹ nhắc lại điều ước ngày ấy một cách tự hào.

Giờ thì Diệp vừa cười vừa khóc rồi. Những câu nói gọn gàng nhưng lại đầy ý nghĩa luôn làm cô cảm động.

Tay cô nắm chặt lấy tay anh, nói:

“Cậu muốn gì cũng được, miễn sao...”

“Miễn sao cái gì?”

“Về hoàn thành nốt đoạn kết truyện Những bông hoa mùa hạ!”

“Xời có gì đâu! Nào thì về, để xem tôi có nên cho những cây hoa ấy mọc chân để chạy về với nhau không nhỉ?”

“Tôi lại nghĩ khác coi!”

“Nghĩ thế nào, nói coi?”

“Về tôi nói cho biết!”

Vỹ cười ra vẻ bất lực, rồi nắm chặt tay cô bước đi. Cô mỉm cười nghĩ đến đoạn kết truyện mà cô đang chuẩn bị nói với anh. Đó chính là: Có một nàng tiên xinh đẹp đã biến ba bông hoa ấy thành ba con người, và cuối cùng đã viết ra câu chuyện của ngày hôm nay - chuyện về cô, anh, Bằng, cả Thanh, Trinh và những con người khác nữa.

== HẾT ==

Hậu trường(không phải hậu ký nhá mấy bồ ^^)

Vỹ: Chán quá đi thế là hết truyện rồi à, biết thế tôi đừng có về nhè, lại nhớ nước Mỹ rồi đây!

Điệp: Này cậu thử đi Mỹ xem, không chỉ có tôi đâu mà tất cả bạn đọc sẽ ulynx chết cậu đấy!

Vỹ: Vậy à? Ulynx chết tôi rồi thì không ai ở bên cậu đâu Diệp ạ! (Ôm lấy Diệp)

Điệp: (sồn da gà) Kinh quá đi, không thấy các bạn đọc đang nhìn kia à? Hi hi các bạn thân mến thứ tội nhé, Vỹ lúc nào chẳng thế? (Lườm Vỹ, lườm yêu đó hả)

Vỹ: Nhưng cũng phải công nhận tôi và Diệp là “cặp đôi hoàn hảo” đúng không các bạn?? (Cười khoe đẹp trai, góm toàn thấy rằng chứ đẹp trai gì)

Điệp: Nếu các bạn yêu quý tôi và Vỹ, tôi rất là vui! Nhưng qua câu chuyện này tôi cũng muốn nhắn tới các bạn rằng: chúng ta hãy luôn có ước mơ và theo đuổi ước mơ đó bằng tất cả ý chí của mình bạn nhé! Đặc biệt là bạn không bao giờ được bỏ cuộc, phải biết vươn lên, chiến thắng bản thân mình thì bạn sẽ nhận được thành công và những hạnh phúc trọn vẹn đấy. Nhất là khi đi học nữa, đừng bao giờ bỏ cuộc nếu như bạn học kém, phải cố gắng để các thầy cô giáo và bạn bè lác mắt bạn nhá!

Vỹ: Và buồn bã cũng là một yếu tố khiến cho bạn bỏ cuộc. Bạn đừng bao giờ buồn nhé, hãy nghĩ cuộc sống xung quanh ta luôn có nụ cười. Hãy sống thật hồn nhiên, vui vẻ, những gì đau khổ hãy quên nó đi. Có thể có những thứ bạn không thể quên được, vậy thì hãy gác nó vào trong một nơi nào đó và tận hưởng tiếp cuộc sống mà bạn cần có. Hãy vui lên vì Thế giới này là của bạn (nhưng Diệp là của tôi nghe)!!

Bằng: Mấy đứa đang nói chuyện với ai đó?

Điệp: Anh Bằng, sao anh lại đứng trước ống kính vậy? Mau chào các bạn đọc đi!

Bằng: Anh Bằng xin chào tất cả các em (hihi nếu có ai lớn tuổi hơn thì cháu chào các cô chú bác nhé)! Chà giờ cũng phải đi làm gia sư đây, đi dạy thêm

cũng thật vui, nhưng anh khuyên tất cả các em rằng, chúng ta luôn phải biết tự học các em nhé. Học hành tưởng rằng là những thứ dễ chán, không hay nhưng nó sẽ là đèn soi sáng cho con đường cuộc sống của các em. Đi học sẽ có nhiều kiến thức bổ ích, ví dụ như là nhờ có học mà Võ mới biết làm muối, rồi gặp được Diệp đó!

Vỹ: E hèm sao lại nhắc em và Diệp vào vậy? Đúng là sức hút chẳng tòi!

Bằng: Hehe Võ cần nhẫn rồi, thôi nhé anh phải đi có việc đây! Nhưng anh cũng bày thêm cho mấy bạn nè, để học tốt thì các bạn phải biết nghe giảng nè, chăm chỉ nè, kiên trì nè, phấn đấu nè, chỉ cần thế thôi, không cần gia sư học thêm gì sất, không gì là khó khăn với các bạn cả!

Thanh: Hihi tớ nè, mà mấy bạn cũng nhớ là đi học cũng có một niềm vui rất lớn đó chính là có bạn bè, cùng nhau chia sẻ buồn vui, giúp đỡ nhau trong học tập (nhắc bài cho nhau nữa ^^). Điện hình là tớ và Diệp đó, cùng nhau ăn sấu dầm, mắm mắm!! A bạn cũng nhớ tập thể dục nữa nhá cho khỏe người, như tớ tập võ nè, hôm nào mời Diệp đi cùng mới được! (Khoác vai Diệp, a bóp cổ chết tôi!!!)

Trình: Và các bạn cũng phải sống thật tốt, sống với những tình yêu thương, không ghen tỵ, không ích kỷ, không có những chuyện xấu xảy ra, biết nhường nhịn, có lòng nhân ái, tốt bụng, khoan dung,... Hãy sống bằng tất cả những yêu thương mà bạn có cho dù là rất nhỏ, và bạn cũng hãy yêu thương những người thân của mình nhé. Thời gian qua, Trình biết các bạn rất ghét Trình, nhưng Trình đang cố gắng sửa đổi, và cũng mong muốn sẽ sống thật tốt, và các bạn cũng sống thật tốt như thế, ok không?

Cả bọn (cả tác giả nè): Và lời cuối cùng...

CHÚC CÁC BẠN CÓ THẬT NHIỀU NIỀM VUI!!!!

- HẾT-

Bạn đang đọc truyện *Những Bông Hoa Mùa Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.